

МАЙКЪЛ КОРДИ ЧУДОТО

ТОЗИ СУПЕРБЕСТСЕЛЪР СЪЧЕТАВА ИНТРИГАТА, ХАРАКТЕРНА ЗА КРАЙТЪН, И НЕОБУЗДАНАТА ФАНТАЗИЯ НА СПИЛБЪРГ.

ФИЛМОВАТА КЪЩА „ДИСНИ“ Е ОТКУПИЛА ПРАВАТА ЗА ФИЛМИРАНЕ НА РОМАНА ЗА 1,5 МИЛИОНА ДОЛАРА.

Д-р Том Картър е създател на геноскопа – апарат, с чиято помощ може да се разчете генетичният код на всеки човек.

В мига на триумфа, когато току-що е получил Нобеловата награда за медицина, д-р Картър е сполетян от огромно нещастие. Жена му е застреляна, но куршумите всъщност са предназначени за него. Малко след убийството геноскопът открива, че дъщеря му Холи е наследила неизлечимо мозъчно заболяване и че ѝ остава не повече от година живот. Великото изобретение, което спасява милиони хора, подписва смъртната присъда на детето. Науката е безсилна, необходимо е нещо далеч по-радикално. Необходимо е чудо...

ЧУДОТО може да бъде извършено само от тайно братство, което съществува вече 2000 години...

ИЗДАТЕЛСТВО „ГАРАНТ-21“

4500 ЛВ.

МАЙКЪЛ
КОРДИ
ЧУДОТО

МАЙКЪЛ КОРДИ

КНИГАТА, ЗА КОЯТО ГОВОРЯТ ВСИЧКИ!

ЧУДОТО

Майкъл Корди

ЧУДОТО

Michael Cordy
THE MIRACLE STRAIN

Copyright © Michael Cordy, 1997

Превод © Веселин Лаптев, 1998
Дизайн на корицата © Димитър Стоянов - ДИМО, 1998

ISBN 954 - 8009 - 79 - X

МАЙКЪЛ КОРДИ

ЧУДОТО
ЧУДОТО
ЧУДОТО
ЧУДОТО

Превод от английски

ВЕСЕЛИН ЛАПТЕВ

Издателство „ГАРАНТ – 21“
СОФИЯ

МАЙКЪЛ КОРДИ

ЧУДОТО

Първо издание

Преводач *Веселин Лаптев*
Редактор *Лилия Анастасова*
Консултанти д-р *Лидия Първанова*
инж. Павлина Константинова

Дизайн на корицата *Димитър Стоянов – ДИМО*

Формат 84/108/32
Печатни коли 25

Издателство „Гарант - 21“
София 1408, ПК 7

Печат „ПОЛИПРИНТ“ ЕАД, гр. Враца

*Те са в теб и в мен, в нашите тела и души...
Тяхното съхранение е толкова важно, колкото
и самият живот. Наричат ги гени...*

Ричард Доукинс

*О, човек скоро ще протегне ръка и към това,
което принадлежи на Бога. За какво друго е
измислил рая?*

Робърт Браунинг

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1900

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1900

1900

ПРОЛОГ

Южна Йордания, 1968

Нима е истина? Нима след две хилядолетия очакване предсказанието ще се сбъдне именно сега, по време на неговото ръководство, през неговия живот?

Хеликоптерът „Сикорски“ прелетя над Петра, сянката му пропълзя като огромно насекомо над древния, изсечен в скалите град. Величествените скулптури и каменни колони блестяха под червеникавите лъчи на залязващото слънце, но Езекия Дела Кроа не погледна надолу дори за миг, остана сляп за спиращата дъха красота на древния град. Очите му бяха вперени напред, към хоризонта, нетърпеливо търсеха мястото за кацане сред безбрежния пясъчен океан.

Официалните костюми на двамата му спътници бяха измачкани също като неговия. Бяха задрямали, изтощени от продължителното пътуване. Двамата дойдоха в Женева и прекъснаха заседанието на управителния съвет на банката на Братството, за да му съобщят сензационната новина.

Новината, която, ако се окажеше истина, щеше да промени всичко.

Езекия хвърли поглед на скъпия ролекс на китката си, после отметна кичура бяла коса, паднал на челото му. Щом научи новината, веднага се разпореди за чартърен самолет, който да го отведе до Аман, при чакащия хеликоптер на Братството. Това му отне почти цял работен ден, както и доста по-голяма сума в швейцарски франкове от необходимата за редовен полет до Йордания. Но за Братството парите никога не са били проблем, значение имаше единствено времето. Бяха чакали този миг цели две хилядолетия...

След няколко минути щяха да кацнат. Той нетърпеливо завъртя пръстена си с кървавочервен рубин върху кръст от бяло злато – символ на върховна власт в Братството. Отново си повтори, че не би могъл да пристигне по-бързо.

Ритмичното свистене на витлата само усилваше напрежението му. Машината остави далеч зад себе си каменните

сгради на Петра и вече се носеше над океан от пясъци. Десет минути по-късно най-сетне зърна това, което чакаше: пет огромни скални къса, образувачи нещо като гигантски юмрук в сърцето на пустинята. Той се приведе и насочи вниманието си към най-голямата скала, висока около петнадесет метра, която сякаш му кимаше за добре дошъл. Величието на това място винаги го поразяваше, но днес то му се стори непоносимо.

Петте скални къса бяха отбелязани върху много малко географски карти. Малцина извън членовете на Братството подозираха за тяхното съществуване. Това място било открито от набатейците – пустинно чергарско племе, което от хилядолетия търси вода сред безбрежните пясъци. Познаваха го и бедуините. Но дори тези смели чеда на пустинята предпочитаха да го заобикалят отдалеч и да се насочват на север, към Петра. По причини, които бяха известни само на тях, се държаха на почетно разстояние от това място, което наричаха Асбаа Ел-Лаб, „Пръстите на Бога“...

– Кацаме! – извика пилотът, опитвайки се да надвие грохота на машината.

Езекия не отговори, следеше като омагьосан острите скали, които блестяха под лъчите на залязващото слънце. Край едната бяха паркирани три прашни джипа. Зад всеки от тях се проточваха метли от преплетени сухи клони, които заличаваха следите от гумите им по пясъка.

Мъжът хвърли поглед към задрямалите си спътници. За света извън Братството единият от тях беше известен американски индустриалец, а другият – не по-малко известен италиански политик. И двамата участваха в шестчленния Вътрешен кръг – върховен ръководен орган на организацията. Съдейки по броя на джиповете долу, Езекия стигна до заключението, че и останалите членове вече бяха тук, край входа на Свещената пещера. Колко ли от обикновените членове на Братството бяха тръгнали насам, привлечени от слуховете, запита се той. Подобна новина не можеше да се запази в тайна дори когато ставаше въпрос за организация като Братството, известна със своята секретност.

Започнаха да се спускат към подножието на най-високата скала, свистенето се усили. Езекия едва изчака машината да докосне повърхността, отвори вратичката и скочи на

напечената от слънцето земя с изненадваща за шейсетте му години лекота. Присви очи от ярката светлина, приведе се и изтича извън обсега на витлата. Право пред него се виждаше отвор в скалата, където чакаше мъж в костюм от лека материя. Веднага го позна – това беше брат Майкъл Ъркуърт, друг член на Вътрешния кръг. Той беше адвокат с изключително влиятелна клиентела, но когато спря поглед на съсукрената му прегърбена фигура, Езекия изпита дълбока тревога. И Ъркуърт, подобно на повечето членове на Вътрешния кръг, беше доста възрастен и уморен. Дали щеше да издържи на новите предизвикателства на времето?

Протегна ръка, стисна десницата на брат Майкъл и изрече:

– Да бъде спасен.

Лявата ръка на брата легна напреко върху стиснатите им ръце, образувайки кръст.

– Така Той ще спаси и праведните – отвърна Ъркуърт, затваряйки кръга на древния поздрав.

Дланите им се разделиха и Езекия попита:

– Не се ли промени отново?

На умореното лице на брат Майкъл разцъфна усмивка:

– Не, отче Езекия. Състоянието му е точно такова, за каквото ти беше докладвано.

Напрежението сковаваше лицето на Езекия и той успя да отвърне с нещо като подобие на усмивка. Потупа брат Ъркуърт по рамото, после се обърна и влезе в пещерата, без да обръща внимание на двамата си спътници, които бавно го бяха последвали.

Вътрешността на ерозиралата скала не се отличаваше от многобройните подобни дупки, изпълващи околността. Висока три метра, около два пъти по-дълга и по-широка, пещерата не издаваше никакво човешко присъствие, като се изключеха факлите край назъбените стени. Езекия с облекчение видя, че тайната порта в дъното е отворена. Изработена от огромен къс скала, тя можеше да бъде отместена с огромни усилия. Насочи се натам. Второто, далеч по-обширно помещение бе осветено от две мощни газови лампи. Подът бе покрит с фина мозайка, а по стените бяха изписани хиляди имена. Това бяха Братята от десетки поколения, недочакали настъпването на този велик момент. В средата

се очертаваше квадратният парапет на Великата стълба – грубо спираловидно съоръжение от дялан камък, което се спускаше на седемдесет метра под пустинните пясъци на Йордания.

Без да чака останалите, Езекия пое по изтърканите стъпала. Пренебрегвайки въжените парапети, той се опираше на каменните стени. Мاستиленият мрак в дъното се разкъсваше от светлината на няколко факли, чиито пламъци леко потрепваха от подземния вятрец, достигащ дотук през многобройните тунели. На тази светлина фреските по ниския таван сякаш танцуваха.

Тръгна по извития коридор, който водеше към Свещената пещера. Едва се съдържа да не хукне, токовете на обувките му ритмично потропваха по каменния под, излъскан от хиляди крака преди неговите.

Зад завоя долетяха приглушени гласове. Пред триметровата врата от черен ебонит, инкрустирана с кръстове и хералдически символи, се бяха събрали десетина човека. Новината явно се бе разпространила извън Вътрешния кръг и обикновените членове на Братството бяха дошли да проверят дали отговаря на истината. Последните двама члена на ръководния орган стояха до арката: широкоплещестият брат Бернар Трие нервно поглаждаше козята си брадичка, до него беше високият и слаб брат Дариъс. Той пръв зърна Езекия и вдигна ръка. Хората млъкнаха и се обърнаха към водача си.

Езекия си проправи път сред тях и размени ритуален поздрав с Дариъс.

– Да бъде спасен...

– Така Той ще спаси и праведните...

Ръцете им се разделиха, Дариъс изпревари въпросите на Езекия и се извърна към по-младия си колега:

– Брат Бернар, ти ще останеш тук, а аз ще придружа Оцеа вътре. Ще отвориш вратата за останалите едва след като той реши дали знакът е верен...

Бернар едва-едва отдръпна лявата част на портала. Древните панти пронизително изскърцаха. Двамата мъже се промъкнаха през процеп и вратата се затвори след тях.

Езекия отново изпита възхищение пред великолепието и простотата на Свещената пещера. Квадратни колони от дялан камък поемаха тежестта на хиляди тонове скала, стени-

те бяха покрити с древни, ръчно тъкани килими, множество свещи и факли позлатяваха образа на изтерзания Бог, изрисуван преди векове на тавана. Днес обаче той нямаше време за тези неща, очите му нетърпеливо се насочиха към олтара в дъното.

Направи няколко крачки напред, излезе от сянката на колоните и спря в центъра на пещерата. Оттук добре виждаше олтара, покрит с бяло ленено платно, изрисувано с огромен червен кръст. Погледът му се насочи към кръглата дупка в каменния под. Тя беше колкото човешка глава, ръбовете ѝ бяха покрити с олово, от вътрешността ѝ излизаше ярък пламък, висок петдесетина сантиметра.

Езекия Дела Кроа внимателно пристъпи напред, към Свещения огън, който гореше вече повече от две хилядолетия. Бавно и с безкрайно внимание започна да го обикаля. Направи четири кръга и най-сетне проумя това, което виждаше. Пламъкът, който бе горял почти двадесет века с равномерна жълтеникава светлина, сега беше ослепително бял, с едва доловими синкави оттенъци. Такъв е бил за последен път преди много години, когато Месията е ходил по земята...

Обзе го дълбоко вълнение и сълзи рунуха от очите му. Беше безсилен да ги спре. Винаги бе вярвал, че промяната предстои, че великото събитие ще настъпи именно сега, в края на второто хилядолетие... Никога не посмя да се надява, че това ще стане по време на неговото управление на Братството, но сега го виждаше с очите си: свещеният огън промени цвета си, предизвестявайки началото на „Парузия“ – Второто пришествие... Сърцето му се изпълни с радост, изведнъж му се прииска тази радост да бъде споделена от баща му и дедите му, от хилядите братя, чиито имена бяха изписани по стените на Свещената пещера...

– Да пусна ли и останалите, отец Езекия? – попита с дрезгав глас брат Дариъс.

Той се обърна и видя, че в неговите очи също има сълзи.

– Да, приятелю – усмихна се водачът. – Нека и те видят това, което видяхме ние...

Отдръпна се край олтара и зачака. Останалите членове на Вътрешния кръг се скупчиха около огъня, зад тях надни-

чаха и другите братя, дошли тук да търсят потвърждение на сензационната новина. Даде им време да се насладят на гледката, после вдигна ръце и в пещерата се възцари пълна тишина.

– Братя, знакът е недвусмислен и ясен – прокънтя гласът му. – Пророчеството на Лазар се сбъдва... – Замълча, очите му огледаха лицата на присъстващите. – Месията отново е сред нас. Вековното очакване свърши, сега можем да започнем търсенето...

Братята нададоха радостни викове, а той безмълвно помръдна устни. Молеше се само за едно: да живее достатъчно дълго, за да изпълни Първата заповед на „Братството на Второто пришествие“. Широко усмихнат, вдигна ръце над главата си, сякаш искаше да докосне рая...

– Да бъде спасен! – прогърмя гласът му.

Присъстващите вдигнаха ръце, лицата им светеха от радост:

– Така Той ще спаси и праведните!

ЧАСТ ПЪРВА

ПРОРОЦИТЕ

I

Стокхолм, Швеция,
10 декември 2002 година,
полунощ

Снегът не беше спрял нито за миг по време на тържествената церемония, сипеше се и след това – на празничния банкет. Едрите бели снежинки танцуваха над сградата на Стадхузет – общината на Стокхолм, и ярката светлина на прожекторите ги превръщаше в блестящи брилянти. Въпреки студата и лошото време пред стъпалата на парадния вход се беше събрала тълпа, която искаше да зърне кралската двойка и лауреатите.

Най-отпред се промъкна един мъж с широки рамене, ръцете му бяха натикани дълбоко в джобовете на палтото. Вероятно искаше да види всичко отблизо. Следвайки доктор Том Картър, Оливия не забеляза погледа на този мъж, прикован в лицето на съпруга ѝ. Беше заета с дрехата на осемгодишната си дъщеря, искаше да е сигурна, че всички копчета на палтото ѝ са закопчани.

– Сложи си шапката, Холи – рече тя. – Времето е много студено.

Момиченцето вдигна към нея огромните си светлокафяви очи и заяви:

– В такова време се чувствам накокошинена.

– Накокошинена ли? – засмя се майка ѝ. – Това е нещо

ново... – Сложи шапката от мека руска кожа на главата ѝ и добави: – Все пак е по-добре да си накокошинена, отколкото премръзнала.

– Не ми изглеждаш накокошинена, Холи – обърна се Том, клекна пред детето и с престорена сериозност се вгледа в лицето му с яркосините си очи. На устните му се появи усмивка: – Е, може би съвсем мъничко...

Холи се засмя, хвана го за ръката и двамата заедно поеха надолу по стълбите.

„Изглеждат чудесно“ – помисли си Оливия и бавно тръгна след тях. Макар че тя никога не посмя да ѝ го каже, дъщеря ѝ беше много хубаво дете. Особено сега, в новите си дрешки. Майка ѝ бе положила доста усилия, докато я убеди, че на официалната церемония не може да се ходи по джинси и маратонки.

Том се обърна и се засмя на нещо, което му каза Холи. Оливия ясно видя как яркосините му очи омекват. Висок и строен, с проблясващи снежинки в гарвановочерната коса, той бе много красив. Смокингът и бялата папийонка под кашмиреното палто много му отиваха. Нобеловата награда бе колкото негова заслуга, толкова и на Жасмин. Тя страшно много се гордееше с двамата и почти не усещаше щипеция студ.

В този момент към нея се приближи доктор Жасмин Уошингтън. Младата компютърна специалистка бе скрила гъстата си афроприческа под яркосиния барета, почти електрикова под ослепителната светлина на прожекторите. Мургавото ѝ лице на сърна контрастираше със снега и бялото на очите ѝ.

До нея крачеше Джак Никълс, деловият партньор на Том в „Джиниъс Байътек Диагностикс“. Той се насочи право към съпруга ѝ и го потупа приятелски по рамото. Няколко сантиметра по-нисък от Том, Джак все пак бе доста над метър и осемдесет, широкоплещест и здрав. На грубото му обветрено лице имаше белег във формата на полумесец, който започваше от лявата ноздра и слизаше към устата. Това го правеше да прилича повече на професионален боксьор, отколкото на ръководител на най-голямата биотехнологична компания в света.

Групата вече бе в пълен състав, всички се насочиха към чакащите лимузини, осветени отвътре като древни карети.

Оливия се изненада при вида на тълпата, събрала се в основата на стълбището. Подозираше, че повечето от хората, включително униформените полицаи, са насочили вниманието си към крал Карл-Густав XVI и кралица Силвия, чиято лимузина тъкмо потегляше. Но немалко от прожекторите бяха насочени и към тяхната малка групичка.

– Жас, къде са останалите? – попита Оливия. Имаше предвид бащата на Том и годеника на Жасмин, които също присъстваха на церемонията.

– Ей-там, отзад – махна с ръка тя. – Разговарят с носител на Наградата за литература...

– Е, как се чувства човек, когато стане Нобелов лауреат? – усмихна се Оливия, поглеждайки топло някогашната си съквартирантка в студентското общежитие на Станфорд. – Помниш ли как преди дванайсет години се притесняваше дали ще си намериш интересна работа?

Жасмин се засмя, зъбите ѝ ослепително проблеснаха.

– Как да не помня – отвърна тя: личеше ѝ колко е развълнувана. Да завършиш с отличие Станфорд, а след това да защитиш докторска дисертация в МИТ* е изключителен успех за всеки амбициозен човек, да не говорим за едно дете, успяло да се измъкне от гетото на Южен Лос Анжелес. Но това бе друга тема на разговор...

– А сега вие с Том променихте света – продължи Оливия. Точно такава беше мнението на управителния съвет на Каролинския институт, който определяше нобеловите номинации в областта на медицината и физиологията. Директорът – нисък мъж с прошарена коса, приветства изобретението, наричайки го чудотворна комбинация на усилията между един изключителен специалист в областта на генетиката и една жена, която е истински гений в определяне с компютри на протеиновите бази. Според него това е най-значителното научно откритие след двойната спирали на ДНК, открита от Уотсън и Крик. Откритие, което ще спаси живота на милиони хора... Оливия си спомни първата демонстрация на геноскопа, направена от Том и Жасмин през януари 1999 година. Уникалната машина удиви специалистите със способността си да декодира всички човешки гени от една-единствена клетка на тялото. С един удар тя

---

* Висш технически институт на щата Масачузетс – Б. пр.

изпрати в историята тежката и скъпа Международна програма за генетична идентификация.

Жасмин докосна рамото на Холи и шеговито подхвърли:

– Моята кръщелница май не е особено впечатлена. На два пъти я видях да се прозява...

– Наистина ли се прозяваше по време на церемонията, Холи? – засмя се Том.

– Малко – призна момиченцето и издуха една снежинка от носа си. – Беше много дълга, нали?

Том се обърна, очите му срещнаха погледа на Оливия. Усмихна се, протегна ръка зад гърба си към нея... Намираха се на три-четири метра от лимузината. Пръстите им се преплетоха. Той се наведе над нея, сякаш искаше да я целуне.

В този момент широкоплещестият мъж се отдели от тълпата и застана пред тях.

Извърната към съпруга си, Оливия направи крачка напред и в първия момент не забеляза мъжа. После видя как белегът на Джак Никълс се свива в гримаса. „Защо е ядосан? – запита се тя. – Уплаши ли го нещо?“

Времето сякаш спря.

Екна оглушителен изстрел, Джак избута Том встрани от нея. Ръцете им се разделиха и съпругът ѝ полетя към Холи.

За частича от секундата тя ясно видя широкоплещестия мъж с разкопчано палто. Той бе точно пред нея, протегнатата му ръка сочеше към мястото, на което допреди секунда стоеше Том. Право към НЕЯ!

Екна нов изстрел, от ръката на мъжа изскочи ярко пламче. Студената зимна нощ отвърна с многогласно ехо. Нещо тежко я блъсна в гърдите, ударът беше нечовешки жесток. Въздухът излетя от дробовете ѝ, тя политна назад и падна в снега. Прониза я втори куршум, после още един и още един... Затъркала се по стъпалата като парцалена кукла. Направи безуспешен опит да се изправи: беше по-скоро замаяна, отколкото да усеща болка.

Трябваше да помогне на Том и Холи!

Едно стъпало по-горе стоеше Жасмин, яркосинята ѝ бареа бе опръскана с кръв.

Оливия чу писък, после видя огромните кафяви очи на Холи изцъклени от ужас. Шапката не беше на главата ѝ. Първата ѝ мисъл бе, че детето ще настине. Направи опит да се

усмихне, поиска да каже на дъщеря си нещо успокоително. Но не можа да се помръдне, косата на тила ѝ изведнъж стана мокра и лепкава. Стреснато осъзна, че това е единственото ѝ усещане.

Главата ѝ бавно се люшна встрани, погледът ѝ попаднаха на бягащия убиец, който вече изчезваше сред вцепенената от ужас тълпа. Тази гледка ѝ се стори странна.

„Къде е Том? – запита се тя. – Той ще оправи всичко...“

Чу го да я вика по име. Някъде отдалеч...

После гласът му изчезна като забравена мисъл. Тя вече не чуваше и не виждаше нищо...

ОЛИВИЯ! ОЛИВИЯ! ОЛИВИЯ!

Доктор Том Картър крещеше името на жена си, отказваше да повярва на очите си. Отпуснал се на колене върху заледените стъпала, той не усещаше раната от куршума в крака си. През цялата си дългогодишна практика на хирург не беше виждал толкова много кръв. Снегът около тялото на Оливия беше червен. Не, това бе невъзможно! Това бе някакъв абсурден кошмар!

Всичко се разви с ужасяваща бързина. Само преди секунди той имаше всичко, за което можеше да мечтае на този свят. А сега...

Не можеше да мисли. Тълпата крещеше и се вълнуваше, полицаите се опитваха да я обуздаят, образуваха кръг около неговия малък ад. Виеха сирени, проблясваха светкавици на фотоапарати. Към него се втурна Джак с пепеляво лице.

Наведен над Оливия, Том нежно отстрани кичур руса коса от лицето ѝ. Очакваше, всъщност беше сигурен, че очите ѝ ще примигнат и лицето ѝ ще се озари от познатата мила усмивка. Но очите ѝ бяха неподвижни, вперени право в него. С главата ѝ бе станало нещо странно. Той изведнъж разбра, че част от черепа ѝ липсва, и тялото му се разтърси от ужас.

Наведе се и я стисна в прегръдката си. „Защо?!“ – проплака той, без да си дава сметка, че крещи тази единствена, изпълнена с отчаяние думичка.

После през главата му мина една мисъл, от която сърцето му застина. Джак го беше изблъскал встрани. Убиецът се беше целил в НЕГО, а не в Оливия!

Той трябваше да е мъртъв, а не тя!

Прониза го остро чувство на вина, шокът отстъпи мястото на нещо друго – гадно и отвратително, което го накара да повърне. По-късно, не знаеше дали са изминали секунди или часове, някъде сред невъобразимата суматоха до слуха му долетя тихо скимтене.

– Холи! – изкрещя той, бутна приятеля си встрани и видя окървавеното дете в прегръдките на кръстницата му. Мургавото лице на Жасмин също бе станало пепеляво. Том протегна ръка към детето и механично го опипа за евентуални наранявания. В очите на Холи имаше безмълвен въпрос, отговор на който не можеше да даде никой нормален човек. С облекчение установи, че детето е физически невредимо, и го притисна към себе си.

– Всичко ще се оправи – прошепна той, погали мъничкото личице и се извъртя така, че да закрие тялото на Оливия. – Всичко ще бъде наред, обещавам ти!...

Мълвеше тези думи почти несъзнателно, те му бяха толкова нужни, колкото и на Холи. Видя хора с бели престилки, които бяха пропуснати от полицейския кордон и тичаха насам. Единствената му мисъл беше, че поне дъщеря му е невредима.

Холи бе невредима!

2

**Събота, 21 декември 2002 година,
Бостън, Масачузетс**

Доктор Жасмин Уошингтън не можеше да разбере поведението на Том Картър, особено ако се вземе предвид краткото време, изминало от убийството на жена му. Поведението му може би имаше нещо общо с тумора в мозъка на Оли-

вия, открит от шведския лекар, който беше изследвал раната на главата ѝ.

Тревата на гробището „Маунт Ашбърн“ беше сиво-бяла от скреж, зимното небе имаше абсолютно същия цвят. Бледото следобедно слънце не можеше да стопли стотината присъстващи на погребението.

Жасмин Уошингтън стоеше между своята кръщелница и годеника си Лари Страмър. С облекчение установи, че представителите на печата най-сетне бяха проявили уважение и се държаха на почетно разстояние. Полицията също бе дискретна, най-близкият униформен беше на петдесетина метра от опечалените. Сред присъстващите, освен роднините на Оливия и колегите от „Джиниъс“ – представители на научните и медицинските среди, тя разпозна губернатора на щата, застанал редом с шведския посланик. До тях беше групичката учители от началното училище в Южен Бостън, където покойната бе преподавала английски и музика. Присъстваха и няколко деца от нейната паралелка – същата, в която бе учила и Холи. По лицата на някои от тях се стичаха сълзи, но всички пазеха мълчание. Оливия би се гордяла с тях...

Жасмин бе твърде разгневена от загубата на най-добрата си приятелка, за да плаче. Освен това през последните единадесет дни бе проляла повече сълзи, отколкото през целия си тридесет и три годишен живот. С Оливия се бе запознала в Станфорд, току-що спечелила една от престижните стипендии за млади програмисти. Нещо, което по онова време не ѝ се струваше кой знае какъв успех. Израснала в семейство на силно религиозни баптисти, Жасмин бе лишена от каквато и да била възможност да скита по улиците на Южен Лос Анжелес заедно с другите деца. По тази причина създаде първия си компютър още на единадесетгодишна възраст, годините до пълнолетието ѝ преминаха главно в „ски-тане“ из кибернетичните „улици“ на машината. По ирония на съдбата именно компютърна грешка я събра в една стая на общежитието с русото и подчертано артистично момиче от Мейн, което бе решило да специализира английска литература. Неволно се усмихна, като си спомни как двете – безкрайно различни по възпитание и интереси, изпитаха неудържимо привличане една към друга още в първия миг на срещата си.

Жасмин загърна около шията си яркочълното кашмире-

но палто. Това беше най-шарената дреха, която успя да открие за погребението. Направи си този труд, тъй като беше убедена, че приятелката ѝ би се зарадвала да я види в ярки тонове. Застанала неподвижно, тя наблюдаваше как Том и няколко приятели носят ковчега към пресния гроб. Бе трогната от усилията на Том да не куца с ранения си крак. Очевидно го болеше, но той се стараше да не обръща внимание на болката. Какво ли бе изпитал горкият човек през тези единадесет дни, които за самата нея бяха истински ад? Но въпреки съчувствието продължаваше да е бясна от това, което той беше направил след убийството. Или от това, което тя си въобразяваше, че е направил... Доказателствата, които откри в лабораторията едва днес сутринта, все още не бяха стопроцентово сигурни...

Сведе поглед към кръщелницата си, притихнала до дядо си. Алекс Картър беше слаб, възсук човек с бяла коса, професор по теология в Харвард, който от няколко години насам беше пенсионер, но продължаваше да чете лекции. Как ли ще обясни убийството на Оливия с методите на своята наука, запита се Жасмин. След този брутален акт самата тя се чувстваше доста разколебана във вярата си. Според версията на шведската полиция, възприета почти напълно от ФБР, ставаше въпрос за някакъв смахнат противник на генното инженерство, който искал да ликвидира Том. И това горе-долу беше всичко. Въпреки че разполагаха със снимки на убиеца, органите на реда в двете страни нямаха представа кой е той и защо е извършил това отвратително престъпление.

Единственият светъл лъч беше поведението на Холи. Според психиатрите детето се справяше много добре. Разбира се, не се бе освободила от ужаса да види убийството на майка си. Обаче в много отношения тя се оказа далеч по-подготвена от възрастните за жестоката истина. Жасмин я чу как пита Том, дали той се справя добре... Именно този невероятен кураж и държанието на детето я караха да изпитва още по-силен гняв към баща му...

Очите ѝ изпитателно се спряха на издълженото лице на Том. Процесията бе стигнала до гроба, мъжете внимателно положили ковчега на заскрежената трева. Колкото по-дълго се взираше в тези яркосини очи, толкова по-твърдо ставаше убеждението ѝ, че в тях има и нещо друго освен тъга... Може би страх, или нещо близо до страха... От начина, по който

той поглеждаше дъщеря си, Жасмин разбра, че това, което бе открила сутринта в лабораторията, е именно негова работа...

То с положителност имаше връзка с тумора, който шведският хирург беше открил в мозъка на Оливия. Тумор, който със сигурност щеше да я убие, ако куршумите на неизвестния стрелец не бяха го изпреварили. Тя знаеше, че майката на Том бе умряла от подобен тумор съвсем млада, преди повече от тридесет години. Не беше нужно да е ясновидка, за да проумее, че това беше една от причините Том да се посвети на борбата с коварната болест. Той бе завършил медицинския факултет в „Джон Хопкинс“ с пълно отличие и две години преди съвипускниците си, излизайки оттам с репутацията на блестящ хирург. След което бе защитил докторат по генетика в Харвард с лекотата, с която средно интелигентните момчета завършват гимназия. Въпреки това нямаше право да подлага Холи на пълни генетични изследвания само защото майка му и жена му бяха страдали от един и същ вид заболяване...

Том се отмести от ковчегата, а Жасмин си спомни една случка, станала през третата година от следването ѝ в Станфорд. Преди повече от дванадесет години... Преди да посети лекцията на Том Картър, доктор на медицинските науки, тя имаше доста високо мнение за себе си, смяташе се за наистина умна и интелигентна млада жена. По онова време той едва бе надхвърлил тридесетте, но вече си беше създал име в средите на генетиците главно с непоколебимото си убеждение, че генната терапия е единственото средство за лечение на рака и наследствените заболявания. Вече бе основал специализираната в тази област компания „Джиниъс“, създавайки цяла гама от протеини на базата на генното инженерство. Най-известните сред тях бяха комбинираният препарат „Интерлевкин-2“ и един особено сполучлив растежен хормон. Фирмата му беше сравнително малка, но вече се радваше на отлична репутация и имаше всички шансове да се разрасне.

Лекцията на Том в Станфорд беше „Ролята на компютрите в декодирането на човешкия геном“. Жасмин помнеше как с мъка удържа ироничната си усмивка, когато видя високата и някак недосягаема фигура на Том със стърчаща във всички посоки коса, насочила се към катедрата. Но в момента, в който той започна да излага възгледите си относно съз-

даването на хибрид между компютър и микроскоп, който ще е в състояние да разчита генните карти на всеки индивид по ДНК от една-единствена клетка, тя забрави за всичко друго. Машината, за която говореше този човек, щеше да е в състояние да идентифицира всеки от стоте хиляди гена в човешкото тяло само от една-единствена луковичка на косъмче! На практика се оказа, че този Том Картър си бе поставил задачата да декодира софтуера на човешкия род! В този момент Жасмин вече знаеше, че трябва да работи с него, че трябва да приеме смелите му виждания...

Преди малко повече от три години техните виждания се увенчаха с успех, който имаше съвсем конкретни измерения: създаден бе геноскопът... Но в душата ѝ отново нахлу яростта. Тя просто не можеше да си представи, че Том използва гениалното им изобретение върху своето осемгодишно дете, което бе съвсем здраво! Причините не бяха от значение, не беше от значение и гениалният му ум... Защото въпреки този ум на моменти Том Картър се държеше като абсолютен глупак!

Той обърна гръб на ковчега и като накуцваше, се отправи към тях. Зае място между Алекс и Холи и свещеникът започна опелото. Ръката му се спусна надолу и стисна пръстчетата на момиченцето.

Жасмин се опита да срещне погледа му, но той упорито гледаше право пред себе си, към гроба. Има време, рече си тя. Макар да беше извършил сканирането, все още можеше да му попречи да разчете получените резултати.

Том не обръщаше внимание нито на настоящите погледи на Жасмин, нито на монотонното мърморене на свещеника. Мислеше единствено за Оливия и за своята вина.

Винаги бе признавал пред себе си, че съдбата е проявила незаслужена щедрост, свързвайки го с Оливия. Към жените той винаги се бе отнасял като към приятни и дори очарователни създания, които обаче пречат на работата му... Все още нямаше представа с какво бе успял да спечели малкото приятелки, които бе имал в живота си. Всички те бяха умни и красиви, а той не бе сторил нищо, за да ги привлече. Но те, сякаш се бяха наговорили, действаха по един и същ начин: отнасяха се към него като към проблемно дете и смятаха, че с достатъчно обич и възхищение ще могат да го превърнат

в мъжа на своите мечти. Впоследствие, разбира се, се разочароваха и го напуснаха...

Но със златокосата Оливия Джейн Малъри нещата се развиваха различно. В момента, в който рано съзрялата Жасмин Уошингтън го запозна със своята съквартирантка, той изведнъж разбра какво означава израза „любов от пръв поглед“, толкова често използван от поетите. Реакцията му беше клинична, като по учебник: изпотени длани, сърцебиене, разсеяност, пълна загуба на апетит. Нямахме проблеми с определянето на синдромите, но в случая болестта и причините за появата ѝ бяха по-скоро метафизични, отколкото научни... В един спиращ дъха миг Оливия се превърна в част от него, в нещо като жизненоважен орган, без който организъмът му просто не можеше да съществува. След това се втурна да я преследва с непозната до този момент страст, по-силна дори от страстта му към работата. Осем месеца по-късно, в Париж, тя окончателно го смая, като прие предложението му за женитба. Никога в живота си не беше танцувал, но през онази паметна нощ в Монмартър двамата с Оливия танцуваха до зори...

А сега тя беше мъртва. Той все още не можеше да повярва. Едва вчера следобед бе седял в консерваторията – любимото ѝ помещение в къщата на Бийкън Хил. Влезе вътре с почти мистичното убеждение, че ще я заvari да чете или да полива цветята си... Все още продължаваше да вярва, че Оливия ще остане част от този дом, че винаги ще бъде близо, в съседната стая...

Усети натиск в дланта си, наведе се и срещна огромните очи на Холи. Детето правеше върховни усилия да не се разплаче. Гледката беше толкова затрогваща, че той бе готов да се разплаче вместо нея.

Прилекна и я стисна в прегръдките си, сякаш за да прогони болката от мъничкото ѝ сърчице.

– Мама много ми липсва, татко... – прошепна между сподавените си ридания детето. – Много ми се иска онзи лош човек да не я беше убил!

– И на мен, Холи, и на мен... Но сега мама е на сигурно място, всичко ще бъде наред... – Не виждаше как може да стане това, искаше му се да докосне мъката на детето, да я отнеме от него. Самият той беше като вцепенен и дори не можеше да изпита гняв към човека, причинил трагедията.

От това вцепенение го изкарваше единствено чувството за вина. Когато благодари на Джак, че му спаси живота, и двамата отместиха очи... И двамата знаеха, че бързите рефлексии на колегата му бяха спасили живота му, но едновременно с това бяха убили Оливия. Отпусна тежестта на тялото си върху ранения си крак, наслаждавайки се на болката. Един-единствен куршум бе пронизал крака му, всички останали бяха отишли в тялото на Оливия...

Вината пробуждаше спомени за смъртта на майка му, за безсилието му да ѝ помогне. После, научил за тумора в главата на Оливия, той отново изпита вина. Инстинктивно притисна Холи към себе си. Дали вече не бяха изстреляни други, по-бавни куршуми? Куршуми, които отново няма да улучат него, а ще попаднат в нова, още по-уязвима цел?

Той трябваше да знае.

Ковчегът започна да се спуска в гроба, свещеникът продължаваше да говори. Едва в момента, в който бледите слънчеви лъчи докоснаха за последен път месинговите ръкохватки, Том разбра, че наистина е изгубил жена си, че слънцето никога вече няма да освети златистите коси на Оливия. Двамата с Холи се присъединиха към останалите опечалени и хвърлиха пръст в гроба, после търпеливо изчакаха свещеника да приключи.

Хората бавно тръгнаха към колите. Някой го дръпна за ръкава. Обърна се и видя лицето на Жасмин, вдигнато към неговото. Беше сама, годеникът ѝ вече се бе отправил към лимузината си.

– Том, трябва да поговорим!

– Сега ли?

– Да, сега!

Алекс Картър крачеше редом с Том. Лицето му под бялата коса бе напрегнато, пронизителните му сини очи бяха скрити зад очила с елегантни рамки.

– Какво има? – попита той с онзи тон, с който разговаряше със студентите си по теология.

– Искам да поговоря с Том насаме – поясни Жасмин.

Том изведнъж разбра. Сутринта бързаше и остави лабораторията в пълен безпорядък. Реши да подреди след погребението или пък след като получи резултатите. Сътрудничката му вероятно беше отскочила до „Джиниъс“ и бързо

беше разбрала за какво става въпрос.

– Татко, би ли отвел Холи? Ние с Жасмин бързо ще се присъединим към вас.

– Но ти трябва да си там! – погледна го с недоумение Алекс Картър. – Трябва да си с Холи!

– Моля те, татко – вдигна ръка Том. – После ще ти обясня всичко. – Приклепна пред дъщеря си и се възря в зачервените ѝ очи, потъмнели от разочарование. – Хол, трябва да си поговоря с Жас. Ти ще отидеш у дома с дядо, ще се видим там, нали? – Не искаше да разочарова детето, но не можеше да говори пред него. Прегърна дъщеря си и я целуна по бузата: – Няма да се бавя!

Холи кимна с глава.

– Но, Том... – понечи да протестира Алекс.

– По-късно, татко! – прекъсна го той, хвана Жасмин за ръката и я дръпна встрани от хората, които чакаха да поднесат съболезнованията си. Насочиха се към една от чакащите лимузини.

– Кога ще провериш резултатите от сканирането на Холи? – попита тя в момента, в който затръшна вратата на колата след себе си.

В първия момент Том не отговори. Испита странно облекчение. Не обичаше загадките.

– Веднага след като си отидат хората – кратко отвърна той.

– Защо го направи, Том?

– Нямам друг избор. Трябва да зная.

– Глупости! – кипна Жасмин. – Пълни глупости! Геноскопът ще ти предложи данни, които не искаш да знаеш, които не трябва да знаеш! Особено пък сега, в този момент!

В „Джиниъс Байътек Диагностикс“ беше тихо. Компанията заемаше средна по размер площ на три километра североизточно от Харвардския университетски комплекс. Централната административна сграда беше пуста, тъй като никой не работеше в събота, особено пък в късния вечерен час. Всичко тънеше в мрак, с изключение на правоъгълните постройки на протеиновите лаборатории, които бяха осветени от халогенни прожектори и наблюдавани от автоматични телевизионни камери.

Няколко лампи светеха върху фасадата на огромната пирамида, покрита с фоточувствително стъкло. Тук беше разположен централният офис на най-голямата компания за генетични продукти в света. Двата най-горни етажа бяха напълно затъмнени. Там се намираха търговският отдел, заседателната зала на управителния съвет и кабинетите на ръководните кадри, включително този на Джек Никълс. Светеше в една от лабораториите, разположени на средните етажи. Технологично-информационният отдел на Жасмин Уошингтън се намираше на партера, луминесцентното осветление над вратата на рецепцията винаги беше включено. Тук се работеше непрекъснато, тъй като трябваше да се обработва информацията от филиалите на „Джиниъс“, която постъпваше от всички краища на света. Както обикновено се случваше преди Коледа, малкото болнично отделение в дъното беше празно и тънеше в мрак.

В момента, в който Том Картър и Жасмин Уошингтън отдаваха последна почит на Оливия, в сградата на компанията нямаше жива душа, с изключение на двамата пазачи на бариерата и други двама под покрива на стъклената пирамида, обслужващи телевизионните камери.

Но в лабораторията „Мендел“ на втория етаж работеше един пъргав ум. Той принадлежеше на апарат, наречен от своите създатели ДАН – един прост акроним на дезоксирибонуклеиновата киселина, тоест ДНК.

През 1990 година след поредица от предварителни съвещания и уточнения започна най-значимото научно изследване след Космическата програма „Аполо“ – проектът „Човешки геном“*. Целта на това начинание беше кратка и ясна: да се идентифицират всички гени на човешкия организъм, около сто хиляди на брой, да се декодират три милиарда записа на генетични програми, покриващи почти напълно индивидуалната ДНК характеристика на всеки земен жител. Ръководен първоначално от Джеймс Уотсън, съоткривател на структурата на ДНК, проектът „Геном“ обхваща цялата планета. Учени от различни страни му сътрудничат по безпрецедентен начин, но в средата на деветдесетте години се ражда съперничеството. Въпреки безспорните успехи различни научни екипи започват

---

* Съвкупност от гени – Б. конс.

да патентоват откритите от тях гени и духът на безкористното сътрудничество бързо умира...

В началото на 1989 година доктор Том Картър създава теоретична разработка за уникален апарат – наполовина компютър и наполовина микроскоп, който ще може да разчита и идентифицира ДНК директно от хромозомите* на човешката клетка. Той действа на принципа на скенера и наподобява контролен компютърен панел – като онези, които разчитат кодовете на обикновена електронна карта. През 1990 година Картър нанася последни корекции върху своята теоретична разработка. За създаването на действащ прототип му липсва единствено достатъчно мощен компютър. Същата година по време на една от лекциите си в Станфорд той среща млада студентка по информатика, запалена от идеята за създаване на процесори на протеинови бази. Това е Жасмин Уошингтън. За девет години двамата създават геноскопа и постигат успех там, където до този момент се провалят всички световни научни екипи: идентифицират и локализируют всеки от 99966 гена на човешкия организъм...

В момента един от тези апарати издаваше басово боботене, „окото“ му сканираше трите милиарда букви и символа в безкрайно дългото изречение на ДНК, кодиращо в себе си всички индивидуални данни на човешкото тяло:

– ATG – AAC – GAT – ACG – CTA – TCA ....

Подобно на повечето апарати в главната квартира на „Джиниъс“ и този ДАН беше машина от четвърто поколение. Това означаваше, че е в състояние да сканира около петдесет проби едновременно. Но тази вечер той беше настроен да изследва една-единствена човешка клетка.

Върху черната, извита като дъга конструкция проблесваха разноцветни лампички, големи колкото котешки очи. Под капака се криеше „умното око“ – електронен микроскоп, управляван от лазерен лъч. Контролните светлинки мигаха в момента, в който лещата с висока разделителна спо-

---

* Структурна единица на деленето на ядро, която се изгражда от ДНК с определен брой гени и която се самовъзпроизвежда.
– Б. конс.

собност се местеше от един ДНК участък на друг. Лазерът „четеше“ генните кодове с лекотата, с която уличният банкомат разчита шифъра на обикновена кредитна карта.

Бученето идваше от овална черна кутия, която беше основа на лебедоподобния микроскоп. Вътре беше разположен „мозъкът“ на геноскопа – биокomпютър от седмо поколение, който беше толкова мощен, че спокойно имитираше отделните възли и цялостната мрежа от неврони на човешкия мозък. Този компютър беше „жив“ в буквалния смисъл на думата, тъй като вместо микрочипове използваше бактериородопсин – един сравнително прост фоточувствителен протеин, благодарение на който обаче стигаше до логични заключения с фантастична бързина и висока степен на достоверност. Процесорният блок на този компютър беше хиляда пъти по-бърз от най-модерния си електронен съперник. ДАН тихо бръмчеше, изкуственият му интелект дешифрираше данните, които му изпращаше „умното око“, възприемаше и анализираше генетичната програма на един от организмите, който го беше създал. На един човек...

Този ДАН беше един от шестте геноскопа в лабораторията „Мендел“. Край стената на дългото помещение бяха разположени осем работни места, акуратно подредени и излъскани до блясък. С изключение на едно.

До портативния микроскоп се търкаляше празна опаковка от спринцовка, микропипета бе захвърлена под магнитния анализатор, който изпускаше бледо флуоресциращо сияние. Множество епруветки бяха пръснати около тумбеста колба с вода, на няколко сантиметра встрани проблесваше стъкълце за слюнчена проба. Всичко това говореше за набързо направен генетичен тест.

Процедурата на този тест беше съвсем стандартна: първо се взема генетичен материал (достатъчни са луковичка от косъмче или капчица слюнка). После с помощта на микроскопа се изолира една отделна клетка от тях, слага се в миниатюрна епруветка „Епендорф“ и се покрива с тънък пласт флуоресциращ гел, необходим за магнитния анализатор. По този начин се идентифицират всичките двадесет и три чифта клетъчни хромозоми, а основата на всеки от четирите клетъчни нуклеотида на ДНК се оцветява различно. Накрая оцветената клетка се запечатва в биостерилна опаковка и се поставя във

вътрешността на двуметровия апарат с извита като лебедовашия конструкция. Геноскопът работи на постоянен режим, винаги буден и нащрек, дори в момента от недрата му се разнасяше напрегнато бучене.

– CAT – ACG – TAG – GAC...

„Умното око“ на ДАН методично разчиташе ДНК-спиралата на двадесет и три чифта клетъчни хромозоми, използвайки различното оцветяване в клетъчните ядра. Получената информация преминаваше по дългата, извита като на лебедшия, след което влизаше за обработка в електронния мозък на машината. Този мозък проверяваше точния ред на постъпващите буквени съчетания, всяко от които даваше определена информация за клетъчното ядро: цитозин, аденин, гуанин, тимин. Въз основа на тази информация се обработваше и генната характеристика, като в хода на този процес ДАН извършваше постоянни сравнения с натрупаните в паметта му база-данни за милионите неврални връзки. По този начин се идентифицираше веригата аминокиселини, която е кодирана във всеки отделен ген: вид, количество, начин на свързване. Накрая вечно жадният за нови познания „виртуален мозък“ определяше какъв тип протеин ще се образува на матрицата.

Протеините са „тухлите“, с които се гради животът. Чрез тях гените командват всички физиологични промени на организма, определят клетките, от които се изграждат отделните органи, решават как тези клетки ще се делят и умират. С помощта на протеините човешките гени предизвикват растежа на косата, карат стомаха да храносмила, произвеждат слъзи и слюнка, определят не само деня на нашето раждане, но и този на смъртта ни...

Апаратът, който в момента застрашително бучеше в дъното на помещението, разчиташе генетичното наследство на една определена човешка клетка, заложена в стерилната му електронна паст. Той с лекота идентифицираше физическите характеристики на индивида – от цвета на косата до формата на носа, акцентираше върху всяко преимущество, заложено в тялото – от интелигентност до атлетизъм, предсказваше всяко бъдещо заболяване – от невинната кистозна фиброза до рака... Геноскопът беше в състояние да засече и всич-

ки отклонения от нормалните параметри, проверката на буквените съчетания беше достатъчно прецизна за издаването на напълно достоверна „присъда“.

Внезапно монотонното бучене на апарата промени тона си, котешките очи, пръснати по лебедовата му шия, започнаха да изгасват, накрая остана да свети една-единствена червена лампичка. Геноскопът бе приключил своята работа. Успял да разчете всичките три милиарда буквени съчетания на генната проба, проверил всеки един от онези 99966 гена, които се съдържат в клетката.

В рамките на броени часове геноскопът бе разшифровал жизнения код на човешкия организъм, известен под името Холи Картър. И бе издал присъдата му – смърт.

Хората се разотидоха два часа и тридесет и шест минути по-късно. Том Картър сложи детето да си легне, качи се в колата и потегли към „Джиниъс“ в компанията на Жасмин Уошингтън. Пазачите от нощната охрана вдигнаха бариерата броени секунди след като фаровете на специалния му мерцедес SEL осветиха хромираната табела с надпис:

**„ДЖИНИЪС БАЙЪТЕК ДИАГНОСТИКС
– ВАШИТЕ ГЕНИ, ВАШЕТО БЪДЕЩЕ,
ВАШИЯТ ИЗБОР“.**

Колелата изскърцаха по замръзналия чакъл на алеята. Вдясно тъмнееха грамадите на протеиновите лаборатории, в средата на затревената площ се очертаваше изящният силует на малък фонтан. Точно насреща се издигаше внушителната пирамида на централната сграда. Том спря на метър от главния вход, забравил за подземния паркинг.

– Все още си убеден, че трябва да го направиш, нали? – обади се седналата до него Жасмин Уошингтън. – Господи, Том! Умен човек си, но понякога се държиш като абсолютен кретен!

Той изключи мотора и я погледна:

– Не искаш да ме разбереш и това си е... Нима не виждаш, че тук не става въпрос за лично желание? Господ ми е свидетел, че това е последното нещо на света, което бих ИС-

КАЛ да сторя! Но ТРЯБВА да го сторя, Жас! Не е нужно да присъстваш...

– Добре де, този въпрос вече го изяснихме – въздъхна тя, слезе от колата и затръшна вратата. – Все пак не мога да разбера защо...

– Казах ти, Жас. Многоформеният глиобластом, който откриха в мозъка на Оливия, не се различава кой знае колко от астроцитомата на майка ми...

– Добре, Оливия е имала тумор в мозъка – изрече с въздишка сътрудничката му. – Но тя вече е мъртва и ти не можеш да я съживиш, нали?

Прекалено уморен, за да спори, Том само поклати глава. Жасмин беше изключително умна жена, но не понасяше неяснотата. За нея нещата бяха или черни, или бели, правилни или погрешни. В съжденията ѝ липсваха наюнси, мозъкът ѝ действаше почти като сложните компютри, които създаваше. Дори алогичната си вяра в Бога приемаше като някаква даденост и не я подлагаше на абсолютно никакви съмнения. Том пристъпи към вратата от дебело блиндирано стъкло, постави длан върху сензора за ДНК и зачака. Идентификацията стана за секунди, вратата просъска и се отвори.

– Нещастие то с Оливия ѝ спести доста страдания – обади се зад гърба му Жасмин. Гласът ѝ прозвуча доста по-мекко.

Том кимна на двамата пазачи, прекоси мраморното фоайе и се изправи пред асансьорите с изцяло остъклени панели.

– Точно там е работата, Жас – рече с лека въздишка той. – Не искам Холи да страда като мама, също както щеше да страда и Оливия... Нима не разбираш? Ние сме наясно, че този тип мозъчни тумори са с изключително сложна генетика. Аз се спасих от куршумите, които убиха Оливия. По същия начин съм избягнал и гените, които причиниха рака на мама. Просто защото здравите гени на баща ми са се оказали по-силни. Но при Холи нещата стоят различно. Има вероятност да е наследила комплект увредени гени от Оливия, а чрез мен – и непълноценни от майка ми... Точно това искам да разбера...

Жасмин замълча. Влязоха в стъклената кабина и Том натисна бутона за втория етаж. Вратите се затвориха, асансьорът безшумно пое нагоре. Том гледаше как входният вестибюл и пазачите бързо се смаляват. Беше толкова тихо, че чуваше дишането на жената до себе си.

В един момент тя понечи да каже нещо, но само поклати глава и замълча.

– Хайде, питай – обади се той.

– Добре. Какво ще стане, ако Холи наистина е наследила увредените гени? Как можеш да ѝ помогнеш?

Вратите на асансьора се отвориха и Том излезе в коридора, който свършваше пред блестяща с металните си части блиндирана врата, на която имаше табела: „Лаборатория „Мендел“. Вход за външни лица забранен.“ Сложи длан на сензора и изчака компютърът да разчете ДНК-данните му.

– Доколкото си спомням, в близките пет години се очаква лекарство за генна терапия – промърмори той. – Възнамерявам да направя всичко възможно да се спази този срок. Тъй че ако Холи наследствено е обременена, болестта ще се прояви някъде около тридесетгодишната ѝ възраст, като на Оливия и мама, и тогава нещата вече ще подлежат на контрол.

Вратата безшумно се отвори. По стените замигаха сензори, бързо реагирали на присъствието им. Включиха се специалните лампи на тавана, имитиращи почти идеално дневната светлина. Вдясно тихо жужеше криобанката, където при температура от минус 180 градуса по Целзий се съхраняваха живи туморни проби. Пустата лаборатория изглеждаше странно със своите празни работни места. Едно море от снежнобяла апаратура, хром и стъкло. Тишината се нарушаваше единствено от шепота на климатичната инсталация. Макар да си даваше ясна сметка, че ДАН трябва да е приключил с теста, Том все пак напрегна слух да долови монотонното му бучене. Очите му се спряха на вратата в дъното, стомахът му се сви. Беше правил хиляди генни тестове, търсейки симптоми на смъртоносни образувания, но никога на близък човек.

– Но какво ще стане, ако болестта е факт, Том? – обади се зад гърба му Жасмин. – Как ще реагираш, ако Холи не разполага с тези пет години?

На този въпрос нямаше отговор. Мълчаливо отвори вратата на апаратната и спря поглед на шестте черни машини с лебедови шии, които сякаш го гледаха със скрито съчувствие.

– Ела, нека видим какво ще ни каже ДАН – дрезгаво прошепна той.

Жасмин обичаше геноскопите. Те бяха нейни рожби, благодарение на тях от просперираща, но неголяма биотехнологична компания „Джиниъс“ се бе превърнала в световен лидер.

По своите технологични възможности геноскопът се ока- за уред на бъдещето – толкова авангарден, че за трите години на съществуването му конкурентните фирми просто си пла- щаха да го ползват, вместо да се опитват да разработят своя версия. Джак Никълс вкара в действие огромните си познания в областта на маркетинга и инвестициите, резултатите бяха на- истини впечатляващи: днес геноскопи действаха по всички час- ти на света, неизменно лицензирани и проверени от лаборато- риите на „Джиниъс“. По собствените му думи „изпращането на генна проба за анализ вече се е превърнало в толкова оби- чайна и разпространена практика, колкото промиването и про- явяването на фотолента в някое от многобройните представи- телства на „Кодак“... Геноскопите бързо се превърнаха в злат- ен стандарт за разчитане на човешкия софтуер и това бе при- чината един от последните броеве на списание „Тайм“ да наре- че Том Картър „Бил Гейтс на генетиката“.

Тези апарати бяха толкова мощни, че дори Джак изпит- ваше притеснение от този факт. Жасмин често го бе чувала да пита с нервна усмивка на уста: „Нима тоя шибан робот познава МОИТЕ клетки по-добре от самия мен?“ Естеестве- но, този въпрос се задаваше далеч от ушите на клиентите...

Жасмин беше сред първите, които подложиха на тест гените си. Не беше особено нервна, но когато разбра, че ни- що не я заплашва в близко бъдеще, все пак изпита дълбоко облекчение. Но в този момент, пристъпвайки безшумно след Том в залата с черните апарати, тя осъзна страховете на Джак: имаше нещо дълбоко обезпокояващо в тези машини, които знаят повече от теб и за теб... А тази вечер едно от нейните деца щеше да каже безпощадното си мнение за мал- ката Холи...

Придърпа стола и седна до апарата, разположен в дъно- то на помещението. Откъм закръглената му основа долита- ше тихо жужене, но мониторът на поставката до него беше тъмен.

– Сигурен ли си, че го искаш? – извърна се тя към Том. Той кимна, по лицето му се плъзна скована усмивка.

– ДАН – приведе се към микрофона тя. Не всички харесваха това име, измислено от нея, но с течение на времето хората свикнаха.

Светлините върху лебедовата шия на машината се включиха като живи очи. Върху овалната база светнаха три бели лампички. Жуженето се усили и премина в монотонно бучене.

– Дай образ – заповяда тя.

– Аз също съм тук, ДАН – обади се Том.

Мониторът изведнъж грейна. На екрана се появи емблемата на „Джиниъс“ – електрическа крушка, около която се увиваха спиралите на ДНК. Под нея беше изписан девизът на компанията: **ВАШИТЕ ГЕНИ, ВАШЕТО БЪДЕЩЕ, ВАШИЯТ ИЗБОР.**

– Моля, изберете меню – проговори с кънтящ монотонен глас компютърът веднага след като паметта му идентифицира гласовете на неговите създатели. Жасмин много искаше да снабди ДАН с красиво модулиран глас, още повече, че технологичните възможности за това отдавна бяха налице. Но Том и Джак категорично се възпротивиха, предпочитайки монотонния глас на робот. Вероятно защото това им помагаше да не забравят, че въпреки органичната си биоструктура геноскопът все пак си остава един компютър и нищо повече...

– Дай меню с готовите резултати – заповяда Том. В ъгъла на екрана се изписаха точните му думи за визуална проверка правилността на командата.

– Името на обекта? – любезно попита машината.

– Холи Картър – отчетливо произнесе Том.

– Обектът идентифициран. Моля изберете една от опциите, изписани на екрана: **ОБЩИ ЗАКЛЮЧЕНИЯ, ХРОМОЗОМЕН АНАЛИЗ, ДЕТАЙЛНА ГЕННА ХАРАКТЕРИСТИКА.**

– Общи заключения, моля.

– Веднага, Том.

На екрана се появи съответното меню, монотонният глас на ДАН започна обясненията:

– Пред вас е специфичното меню на обекта. Изборът на профил ви предлага общо описание на обекта, базиращо се на неговата или нейната ДНК: цвят на косата, цвят на кожата, очи, височина, тегло и пр. Профил „Активи“ предлага възможност за сравнение на онези гени, които надхвърлят общоприетите стандарти. Например: по-силен имунитет спря-

мо заразни болести, по-голяма интелигентност. Профил „Пасиви“ показва податливостта на обекта към неопасни за живота заболявания и наличието на гени под нивото на общоприетите стандарти. Профил „Заплахи“ съдържа всички генни дефекти на обекта, които представляват заплаха за живота му. Той е кодиран срещу нежелани интервенции. Моля, направете своя избор.

Том прескочи първите три категории и каза:

– Профил „Заплахи“, ДАН.

– Личният ви код, моля.

– „Откритие“.

– Благодаря, Том. За достъп до профил „Заплахи“ ми е нужен персоналният код и на другото лице.

Жасмин потисна една въздишка и се наведе към микрофона:

– „Дървото на познанието“.

– Благодаря, Жасмин. Сигурни ли сте, че желаете да проникнете в профил „Заплахи“? Да или не?

Пауза.

Жената се обърна и внимателно погледна приятеля си. В очите му се четеше нерешителност, зад нея прозираше желанието да побегне от лабораторията, да грабне Холи и да избяга на хиляди километри от проклетия геноскоп.

– Не!

Чу собствения си глас някъде отдалеч, като на страничен наблюдател, застинал в неподвижния въздух на залата.

– Какво?! – смаяно възкликна Том.

Светлинките на геноскопа примигнаха, бученето в основата му за миг промени интензивността си, после отново се нормализира.

Картър се обърна към нея. В очите му се четеше гняв, но и някакво скрито облекчение.

– Какво правиш, по дяволите?

– Още не е късно, Том – умолително промълви тя. – Прекрати тази история!

– Моля потвърдете отговора – обади се с монотонен глас ДАН.

Нова пауза. Резултатите от теста на Холи бяха на една сричка разстояние. Том погледна към нея, после към ДАН, в очите му имаше несигурност.

– Да! – прошепна дрезгаво той. – Покажи ми профил „Заплахи“!

Жасмин поклати глава и насочи поглед към екрана. Бученето на ДАН леко се усили, после на монитора се изписаха три цифри: 9, 10 и 17.

Нещо не беше наред. Самото изписване на цифри върху екрана означаваше, че в организма на Холи са заложени опасни генетични дефекти. Всеки от тези номера съответстваше на хромозома с генетични увреждания.

– Наличие на сериозни отклонения в генните кодове на хромозоми 9, 10 и 17 – съобщи ДАН.

– Първо ми покажи 17 – заповяда с посивяло лице Том.

– Разбира се, Том – отвърна машината. Екранът на монитора за миг се изчисти, после върху него се появи нещо като шарена винтообразна стълбича. Това беше графично изображение на оцветената двойна спирала на ДНК. Отгоре светна надпис „Хромозома 17“. Редом със спиралата се появиха две групи от по три букви. Първата група отговаряше на генната верига на Холи, а втората – на стандартната „здрава“ верига, взета за сравнение от човешка клетка с напълно нормални гени. От дълбочината на екрана изплува стрелка-курсор, която бавно се насочи към спиралата, опря в един от винтообразните елементи и застина там.

– Наличие на дефект в p53* на хромозома 17 – обяви ДАН. – В тази позиция се намира ген, който потиска туморните образувания. Дефектът се дължи на наследена по майчина линия анормалност, към нея се прибавя и мутираща генна функция по бащина линия. – Стрелката започна да се движи в синхрон с обясненията, спирайки се точно на онези спирални кръгове на ДНК, които се отличаваха от стандарта. После на екрана се изписаха наследените по майчина линия дефектни образувания:

CAT – ACG – TAG – GAC, всяко в ярък цвят за подчертаване на аномалиите.

– Каква по-точно е функцията на p53? – нервно попита Жаклин, която познаваше добре не толкова резултатите от из-

---

* Обозначенис на поредна различно оцветена лента в структурата на хромозомата. – Б. конс.

следванията на ДАН, колкото начина, по който машината стигаше до тях.

– Ген p53 помага за възстановяването на увредена ДНК – отвърна Том, изпреварвайки отговора на геноскопа. – Неговите мутации са основа за клетъчното клониране – процес, който води към рака. Но дефектът на този ген още не означава, че Холи ще се разболе. При формирането на туморни образувания участват множество други гени, точно по тази причина ракът се лекува изключително трудно. За да се разболе, Холи трябва да е наследила една особена комбинация от дефектни гени, които задължително се намират в хромозомите и на майката, и на бащата...

– Значи тя може и да е здрава още, така ли?

Преди Том да отговори, върху екрана се появи нова секция от спиралата. В ъгъла се изписа „Хромозома 9“.

– Наличие на пакет увредени гени в хромозома 9 – обяви ДАН. – Бащиният комплект е дефектен, майчиният напълно липсва. Рискови са групите сег 6 и сег 14, наличие на обратим кодов дефект в групи inf 19 и inf 27.

Без да поглежда към посивялото лице на Том, Жасмин разбра, че положението е лошо. ДАН смени картината на монитора още преди да успее да възприеме информацията в цялата ѝ тревожна пълнота. На екрана се изписа „Хромозома 10“. Диагнозата на машината беше безстрастно неумолима, в нея нямаше нито такт, нито съчувствие.

– Пропуски в последователностите* на четири gas-гена в хромозома 10 – обяви ДАН с равнодушието, с което синоптиците съобщават за промяната на времето. – Неизбежна мутация.

– Господи! – сподавено простена жената.

Картър гледаше право пред себе си и мълчеше.

– По-лошо е, отколкото си представях – промълви найсетне. – Един вроден дефект обикновено не е опасен. Ако наследствеността от единия родител е качествена, има шансове за корекции и на трите хромозоми, показали отклонения. За съжаление Холи е получила в наследство най-лошата възможна комбинация... У нея просто са се събрали всички възмож-

* За да функционират правилно, нуклеотидите са свързани в строга последователност. – Б. конс.

ни генетични инциденти...

Извърна се към Жасмин, в сините му очи имаше повече гняв, отколкото тъга.

Тя мълчаливо поклати глава и сложи ръка на рамото му. Думите бяха излишни.

Известно време останаха така, после той отново се обърна към равнодушния черен лебед.

– Казвай каква ти е прогнозата, копеле такова! – изръмжа. – Какво ще стане с нея?

Жасмин ясно усети, че приятелят ѝ умишлено дава воля на гнева си. Просто защото алтернативата бе отчаянието, черно и напълно безполезно...

Машината зажува, после притихна. Секунда по-късно безстрастният металически глас обяви:

– Комбинацията от генетични увреждания на обекта Холи Картър води до 99-процентова вероятност за развитие на полиморфен глиобластом*.

Този медицински термин прозвуча като екзотичното латинско наименование на рядко цвете, далеч не толкова страшен като „рак“ или „тумор“. Но Жасмин не се остави да бъде заблудена. От Том вече беше научила, че полиморфен глиобластом означава най-злокачествената форма на астроцитомата, или казано с обикновени думи – рак в мозъка.

Пред очите ѝ се появи Холи, смела и съдържана край гроба на майка си, облечена в аленото си палтенце, нахлупила черната кожена шапчица на главата си. Испита дълбока омраза към ДАН, сякаш машината беше виновна за всичко.

Обърна се да погледне Том. Той седеше напълно неподвижен, в очите му светеше студен арктически пламък.

– Съжалявам, Том...

– Още нищо не се знае! – процеди с обичайното си упорство той. – Имам да му задам и един друг въпрос!

Личеше, че въпреки студената ярост в душата му Том бе буквално парализиран от страх. Изтекоха няколко дълги секунди, преди да се овладее. Командата, отправена към ДАН, беше изречена със силен и ясен глас:

– ДАН, мръсно копеле! Искам да определиш началото

---

* Тумор на опорната тъкан на нервната система, чието разнообразие от клетки го прави много злокачествен. – Б. конс.

на мутацията, оптималните фактори на околната среда и най-добрата употреба на лекарства. В допълнение искам да изчислиш кога ракът на Холи ще навлезе в своя четвърти и фатален стадий!

Настъпи тишина. Геноскопът зажува на високи обороти, после също притихна, сякаш потънал в дълбок размисъл.

Металическият глас се обади няколко секунди по-късно. Заслушана в него, Жасмин бавно поклати глава. Винаги се беше гордяла със своето изобретение, но в този миг изпита чувство на дълбок срам. Сякаш свръхмодерният биокомпютър изведнъж се беше превърнал в злобна вещица, която с наслаждение предсказва смъртта на любимата ѝ кръщелница...

3

Същият ден, Лондон

– Аз съм Немезис. Да бъде остър мечът на моето възмездие...

Острието проскърца по скалпа.

– Да бъде блестяща бронята на моята праведност...

Скръц...

– Да бъде здрав щитът на моята вяра...

Острието на бръснача се плъзна по гъстата четина и под бялата пяна се показа гладкият скалп. С всяко движение на ръката си Мария Бенариак пропяваше трите изречения на своя псалм.

– Аз съм Немезис, да бъде остър мечът на моето възмездие...

Кожата на главата ѝ стана гладка, тя бавно избърса запотеното огледало и внимателно огледа работата си, срещайки острия поглед на невероятните си очи – едното синьо, другото кафяво. Очите бяха единственото нещо, което пластич-

ният хирург не успя да промени. Леко извъръщайки глава, тя успя да зърне бледите, десетгодишни белези зад ушите си – единствената следа от някогашната си красота, прекалено натрапчива, за да остане незабелязана.

Постави бръснача на умивалника редом с тубичките театрален грим. Ръката ѝ се задържа над него в миг на кратко поглеждане. Сведе очи към скорошните белези, които покриха дясното ѝ бедро, даде си сметка, че все още е рано за облекчението.

Обърна гръб на огледалото и напусна тясната баня. Озова се в просторната, но единствена стая на малкия апартамент, в който се намираше цялата ѝ собственост. Изпита удоволствие да стъпва с босите си крака по хладните, гладко полирани дъски на пода, очите ѝ се отправиха към панорамата зад широкия френски прозорец. Водите на Темза изглеждаха оловносиви и студени на тридесетина метра под нея. Насочи се към противоположния ъгъл на апартаментчето, наподобяващо склад, и застана под гимнастическите халки, окачени на гредите под високия таван.

Подскочи и мазолестите ѝ пръсти се вкопчиха в халките. Добре очертаните мускули се напрегнаха и поежа тежестта на тялото ѝ. Чупка в кръста, лактите се разтвориха, торсът зае хоризонтално положение. Краката ѝ бавно се изпънаха напред и направиха съвършен прав ъгъл със стегнатия юреч.

– Едно, две, три... – започна да брои тя, приковала очи в насрещната стена. Изпълняваше упражнението гладко, без никакви паузи.

– Петнадесет, шестнадесет, седемнадесет...

Единственото видимо доказателство за физическото напреговане бяха вадичките пот, плъзнали се по изваяния ѝ гръб, едва забележимото потрепване на ръцете.

– Четиридесет и осем, четиридесет и девет, петдесет.

Позволи си една лека, победоносна усмивка, пръстите ѝ се разтвориха. Обгърна коленете си с ръце, направи салто и се приземи на излъскания под с котешка лекота. Погледът ѝ беше изпитателен, без следа от суетност. Сякаш проверяваше състоянието на прецизен инструмент или вярно оръжие. Днешната сутрешна инспекция не се различаваше по нищо от вчерашната, от всички останали. Резултатът, както

обикновено, беше напълно задоволителен. На тридесет и девет години тялото ѝ беше стройно и стегнато, без грам тлъстина. Мускулатурата — гладка и силна, готова за високи натоварвания. Съвършенството на това тяло се нарушаваше единствено от белезите. Онези, малките, зад ушите, кръстовидният под дясната мишница, следите от дълбоки порязвания на дясното бедро, които си беше причинила сама, двата дъговидни среза непосредствено под зърната на стегнатите ѝ гърди. Те бяха единствен спомен от някога едрия бюст, който бе привличал като магнит мъжките погледи.

Приключила с огледа на тялото си, Мария Бенариак се обърна и огледа просторното помещение. Апартаментът заемаше таванския етаж на някогашен склад, типичен продукт на модната вълна в края на осемдесетте, когато млади професионалисти от Сити масово започнаха да купуват стотици подобни сгради, пръснати из непопулярния тогава Ййст Енд. Получаваха ги почти без пари, преустройваха ги според вкуса си и се оказваха собственици на евтини и удобни жилища, само на две крачки от местоработата им. Това помещение обаче беше далеч от представата за ергенска бърлога. Повечето специалисти по вътрешно обзавеждане биха го нарекли „минималистично пространство“, но по-точното определение беше „оскъдно“.

Мария се насочи към контролния панел до прозореца, от който стърчаха четири механични прекъсвача.

Щрак-щрак. Първата гола стоватова крушка, която висеше от тавана, бързо се изключи и включи.

Щрак-щрак. Втората я последва.

После дойде ред на третата и четвъртата.

Уверила се, че осветлението е в ред, тя премина на следващата фаза от ежедневиия си ритуал — проверка на шестте прожектора, разположени на стратегически места из помещението. Запали ги, изправи се в средата на стаята и огледа посоката на сноповете ослепителни лъчи. Искаше да е сигурна, че нито един ъгъл не е останал в сянка. Премести леко два от прожекторите, увери се за последен път, че мракът е напълно прогонен, и продължи проверката си.

Пристъпи към единичното легло в ъгъла срещу гимнастическите уреди и внимателно докосна кръста, окачен над него. Беше най-обикновен дървен кръст, подарък от Отеца в деня, в който я бе взел от корсиканското сиропиталище. Това

бе единствената украса на голите, ослепително бели стени.

Погледът ѝ се плъзна по лавиците. Книги липсваха, изключение правеше една библия, поставена най-отгоре. Под нея, редом с малък уокмен „Сони“, имаше шест комплекта касети. Етикетите на пет от тях сочеха, че съдържат програма за езиково обучение, на шестия пишеше „Гласови упражнения“. Най-долната лавица беше пълна с компактдискове, съдържащи справочна информация. Всеки на точно определено място.

Погледът ѝ се премести надясно, обхващайки прозорещата и малкото дървено писалище под него. На плота имаше телефонен апарат и портативен компютър, всеки включен в отделен контакт на бялата стена. До тях лежаха часовник и папка от тънък картон. На пода до писалището имаше купчина от същите папки. Краищата им бяха перфорирани, като на изтекли паспорти. Изключение правеше поставената най-отгоре на купчината и другата, на бюрото. Очите на Мария се спряха върху папката от купчината, от устата ѝ се откъсна лека въздишка.

Отново се обърна, погледът ѝ пробяга по скромната кухничка в нишата, и се закова на входната врата. Внимателно огледа четирите брави на солидната метална рамка, после бавно пристъпи към голям гардероб от солидно дърво, разположен до нея.

Вратичките се отвориха, разкривайки атрибутите за двете основни роли в живота ѝ. Лявата страна беше гардероб. До роклите бяха подредени мъжки костюми, акуратно изпънати на закачалки. Над тях бяха окачени перуки от естествена коса с изключително качество, някои от тях дълги, други къси. На пода бяха подредени шест чифта мъжки и дамски обувки, всички един и същи номер.

Но вниманието ѝ беше насочено главно към дясната част. Тук имаше рафтове, които могат да се видят във всеки гараж. Но подредените върху тях инструменти не се използваха нито от любителите на „Направи си сам“, нито за поддържане на домашната градина.

На специални куки най-отгоре бяха окачени три ножа, подредени по големина като в музей. Остриетата им бяха чисти и в добро състояние, но износените им дръжки издаваха честа употреба. Вдясно от тях висеше кукри – традици-

онният назъбен нож, използван от войниците-гурки в Непал. Мария нежно погали блестящата стомана, наслаждавайки се на остриите като бръснач ръбове.

Под него бе окачена смъртоносна нунчака – две дървени ръкохватки с дължина тридесетина сантиметра, свързани с метална верига. Краищата на дървото бяха тъмни, с преобладаващо пурпурен цвят. Редом висеше извита гарота, която отдалеч наподобяваше развързана вратовръзка. На долния рафт бяха подредени три огнестрелни оръжия: полуавтоматичен 9-милиметров „Глок“ с керамично покритие, който беше неуловим от металотърсачите, автомат „Хеклер Кох“ със сгъваем приклад и пистолет „ЗИГ-Зауер“. В дъното, на специални хоризонтални поставки, лежаха дългобойна пушка-снайпер и помпа с късо дуло. Между тези оръжия имаше акуратно надписани чекмеджета с муниции и аксесоари.

Мария прокара пръсти по оръжията, грижливо избърса микроскопично петънце смазка от дулото на хеклера, намести пълнителя на пистолета.

Когато най-сетне се увери, че всичко е наред, тя зашляпа с боси крака по дъските и отново влезе в банята. Завъртя крановете на душа и се отпусна под силната струя топла вода. Няколко секунди по-късно взе от поставката калъп катранен сапун и разтърка кожата си до зачервяване. Насапуниса и обръснатата си глава, примигвайки под лютивите струи. Едновременно с неизбежното отпускане на мускулите я обзе гняв, примесен със срам. В съзнанието ѝ отново се появи образът на онзи учен, който не я оставяше на мира от Стокхолм насам...

По ирония на съдбата бе допуснала първата грешка в кариерата си именно с най-опасната от всички мишени. Всички останали бяха обикновени злодеи – търговците на оръжие, безбожниците кинопродуценти, проповедниците-евангелисти с огромна телевизионна аудитория, продажните адвокати на мафията и наркобароните... При тях беше лесно: лицето на дявола се виждаше ясно, нямаше трудности при неговата идентификация. Но още в мига, в който получи от Отеца папката с данните на доктор Том Картър, тя разбра, че този път нещата са коренно различни. Злото у този човек бе далеч по-силно и изпепеляващо от злото на онези, които тя бе пратила в отвъдното. Защото обществото възприемаше неговите светотатствени игри с човешките гени като нещо добро и полез-

но. Хората стигнаха дотам, че го'отрупаха с почести, като спасител. А Мария прекрасно знаеше, че най-опасно е онова зло, което се крие зад маската на праведността.

Гневът отново изпълни гърдите ѝ. Тя е Немезис, тя не допуска грешки. Беше планирала да убе на Картър в мига на неговия триумф, като с това искаше да покаже колко безполezni са неговите постижения. Ударът трябваше да бъде нанесен мълниеносно и с хирургическа точност, а тя да изчезне от мястото на убийството още преди тялото на атеиста да се строполи на земята. Но нещата се объркаха. Колегите на доктора го изтласкаха встрани, куршумите попаднаха в жена му.

Разтърка се ожесточено с грубия сапун, кожата ѝ отново се зачерви. Трябваше да неутрализира колегата му Джак Никълс. По време на службата си във ФБР този човек се бе превърнал в герой. Именно специален агент Никълс успя да залови Щастливия Сам – серийния убиец, който режеше устите на „усмихнатите“ си жертви, за да „уловял тяхното щастие“... Мария знаеше всичко по този случай. Знаеше, че белегът във форма на полумесец върху лицето на Никълс е оставен от ножа на Щастливия Сам миг преди агентът да счупи вратните му прешлени. Да... При всички случаи би трябвало да допусне, че бившият агент на ФБР ще се опита да помогне на приятеля си. Но тя бе постъпила като аматьор, нещо неппростимо за човек с нейните умения...

Спря душа, дръпна от поставката кърпа от груба материя и набързо се избърса. Излезе от банята гола, краката я отведоха до писалището, ръцете ѝ се протегнаха към папката от жълтеникав картон. Разтвори корицата, очите ѝ се спряха върху снимката на човека, когото Справедливото възмездие щеше да постигне.

Наведе се над купчината подобни папки на пода. Всички бяха с подгънати ъгли, с изключение на една. Всички обекти бяха ликвидирани, с изключение на един. Ръката ѝ вдигна изключението, очите ѝ се втренчиха в лицето на Том Картър – единствения ѝ провал. Испита усещането, че яркосините очи под непокорната черна грива я гледат с открито предизвикателство. Решителната извивка на брадичката му му придаваше упорит израз и това само усили желанието ѝ да го спре на всяка цена. Отчаяно ѝ се искаше да завърши започнатото, но

за това ѝ трябваше специалното разрешение на Отеца. Все пак би могла да направи една визита на доктор Картър, да му даде да разбере, че наказанието му е само отложено... Вдигна телефона и взе точно време от централата, после свери часовника си. Трябваше да бърза, за да хване презокеанския полет на конкорда.

С нежелание постави папката на доктор Картър обратно в купчината. Краткият поглед върху съдържанието ѝ беше достатъчен, за да пробуди старите ѝ грижи, пръстите ѝ механично опипаха пресните, наскоро заздравели белези на бедрото. Спомни си унижението, което бе преживяла, докладвайки за провала си на Отеца и брат Бернар. Опипването на скорошните рани се превърна в жесток натиск. ПЪРВИЯТ провал на Немезис! Господи, каква жестока насмешка се четеше в погледа на брат Бернар!

Обърна се, пристъпи към кръста и коленичи пред него. Кратката ѝ молитва беше съвсем проста: да получи благословията на Отеца за ликвидиране на учения веднага след поредното Справедливо възмездие, което трябваше да сполети един нищо неподозиращ мъж в Манхатън...

4

Бийкън Хил, Бостън

На следващата сутрин Том Картър се събуди рано. Протегна ръка към Оливия в другия край на широкото легло, усети хладната празнота на чаршафите и едва тогава си даде сметка, че жена му е мъртва. С тази мисъл се беше пробуждал през всичките дни след убийството и вече бе започнал да се пита винаги ли ще бъде така. Бавно отвори очи и извърна глава по посока на будилника до леглото. Светещите цифри показваха 5.16. В същия миг друга ужасна мисъл прониза съзнанието му.

Колко време е една година? Петдесет и две седмици?

Триста шестдесет и пет дни? Осем хиляди седемстотин и шейсет часа? В каквото и да я превръщаше, годината си беше година. Крайно недостатъчна като време. Според заключението на ДАН точно толкова оставаше на Холи, при това в най-добрия случай... Без лечение тя ще извади късмет, ако отпразнува още един рожден ден.

В първия момент след присъдата на ДАН той почти изпита облекчение. Срокът беше толкова кратък, че никой не би могъл да стори каквото и да било. Това му предлагаше всички възможни оправдания – можеше да помогне при откриването на убиеца на Оливия, можеше да направи последните месеци на Холи максимално удобни и безболезнени. Разбира се, той не можеше да постъпи по този начин. Просто не беше от хората, които се примиряват.

Седна в леглото и разтърси глава, за да прогони тези мрачни мисли. Трябваше му трезво разсъждение и нови перспективи, ако наистина иска да направи нещо реално за Холи. А за това имаше само един начин. Преди да съобщи лошата новина на баща си и Джак, искаше да поговори с единствения човек, който го изслушваше в моменти на кризи и дълбоки съмнения.

Спусна краката си на пода, изправи се и бавно тръгна към банята. На масичката до ваната бяха струпани шампоаните и кремове на Оливия. Над разноцветните шишенца се усещаше нейното присъствие, подобно на почти всичко в този дом, който бе създаден от нея. Том все още не беше готов да се освободи от тях, не можеше да си представи как изхвърля дори и най-незначителната вещ, която бе принадлежала на жена му.

Нагласи струята на душа на максимум, кожата му бързо почервения под яростната атака на водата. Окончателно прогонил съня, той сведе поглед към грозния червен белег над дясното си коляно. Шведският доктор твърдеше, че е извадил голям късмет, тъй като куршумът бе пронизал крака и излязъл навън, без да засегне костта, оставяйки лесна за лечение рана в мускулната тъкан. Трябваше му няколко безкрайно дълги секунди, за да прогони от душата си мъчителното желание да усети в себе си куршумите, които бяха отнели живота на Оливия.

Избърса се, излезе от банята и отвори големия гарде-

роб, който бе ползвал заедно с жена си. Дрехите ѝ висяха на закачалките си някак безжизнено, продължавайки да излъчват аромата на тялото ѝ. Награби слепешком първите неща, които напипа, после се наведе да вдигне коженото яке, което снощи бе захвърлил на пода.

Излезе на площадката, спря пред стаята на Холи и внимателно надникна през откренатата врата. Свито на кълбо, детето спеше дълбоко. Промъкна се вътре, наведе се и го целуна по челото. Спрял поглед върху спокойното лице, той изпита чувството, че предсказанието на ДАН е един далечен и безумен кошмар. Беше спокоен. Ако не успееше да се върне до събуждането на Холи, за нея щеше да се погрижи Марси Кели, която обитаваше самостоятелното апартаментче на таванския етаж и която след нещастieto с Оливия се зае с поддържането на дома.

Излезе от стаята на спящото дете, внимателно се спусна по все още тъмните стълби и излезе навън. Мина през задната врата, тъй като не искаше да се натъква на полицейската кола, паркирана пред къщата. Влезе в мерцедеса и запали мотора, мимоходом отбелязвайки пресния сняг, който бе навалил през нощта. Напусна имението през задния портал, незабелязан от пазачите си. Искеше да бъде сам, отказваше да приеме загрижеността на Джак, който твърдеше, че има вероятност убиецът да го е последвал и в Щатите. Според Том човекът, който застреля Оливия, в момента се укриваше, а полицията само си губеше времето да охранява къщата, вместо да се заеме с издирването му.

По централните улици на Бостън липсваше обичайното стълпотворение от коли, шофирането беше спокойно. Беше неделя, малко преди шест часа сутринта. За всичките петнадесет минути, които му бяха необходими да достигне целта на пътуването си, срещна само няколко коли. Един кафяв седан го задмина точно в средата на моста, все още непочистен от нощния сняг.

Воднисторозовите лъчи на изгряващото слънце го огряха в мига, в който спря колата пред входа на побелялото гробище. Високият портал от ковано желязо беше отворен. Мерцедесът бавно се плъзна напред и спря на малкото възвишение в средата на огромния парк, откъдето върху гроба на Оливия ясно се виждаше прясната купчина пръст, побеля-

ла от сняг. Том изключи двигателя, излезе навън и се насочи натам, духайки в премръзналите си длани. Отпусна се в снега, прибра колене към гърдите си и започна да разказва на Оливия какво се беше случило.

Започна от самото начало, без да пропуска нищо. Имаше чувството, че тя е редом с него и го слуша, както бе правила, докато беше жива.

— Какво да правя? — попита на глас той. — Да приема неизбежното и да посветя времето си за Холи, или да рискувам да пропиля тази безценна година живот, търсейки начин да я излекувам?

Седеше в снега и гледаше как хладните и прозрачночисти пръсти на зората изтласкват остатъците на нощта. Спомни си любимото стихотворение на Оливия и се усмихна. Не беше в състояние да повтори всички стихове, които Дилан Томас бе посветил на умиращия си баща, но помнеше достатъчно от тях, за да е сигурен, че тя му е отговорила... Не бива да се примирява, не бива да остави Холи да бъде погълната от мрака. Трябва да бъде редом с нея, но да се бори. Да използва всички средства и цялото си умение, за да изтласка назад настъпващия мрак...

Беше сигурен, че Жасмин няма да сподели с никого присъдата на ДАН. Искаше нещата да останат така, особено за Холи, която не биваше да разбере за ужасното си заболяване. Утре ще сподели новината с Джак и Алекс, може би и с някои от останалите колеги, които могат да му помогнат. Ще изслуша мнението им, ще приеме съветите им с благодарност и облекчение. После заедно ще изготвят най-добрия план за действие. Защото ако те не могат да спасят Холи, значи никой друг на този свят не би могъл да го стори...

Зърна стъпките в снега в мига, в който лъчите на изгряващото слънце се плъзнаха из гробището. Проследи ги с очи до кафявия седан, който бе паркиран в дъното на алеята. До колата се беше изправил мъж с широки рамене. Слънцето беше зад гърба му и го превръщаше в неясен силует, но нещо в стойката му говореше, че е обърнат към Том и внимателно го наблюдава.

Том се изправи и сведе очи към дълбоките стъпки в снега, които свършваха пред гроба. Едва сега забеляза малкото букетче кървавочервени рози, поставено в основата на над-

гробния камък. Бе помолил близки и познати да не изпращат цветя на гроба, а да направят дарения за бедните, както би постъпила и самата Оливия. Кой ли бе оставил този букет? Той се наведе и вдигна розите. От тях падна малък плик.

Разкъса го с премръзнали пръсти и извади малка картичка. В горния ѝ край имаше кратък цитат от Евангелието:

„Смъртта е разплата за сторените грехове.“ Думите под цитата го накараха да забрави за щипещия студ! „Този път жена ти плати за твоите грехове. Но наказанието няма да те отмени.“

Подпис липсваше.

Най-накрая душата му бе разтърсена от някакви чувства. Гневът и мъката, които бе съдържал през цялото време след смъртта на Оливия, го връхлетяха. Кръвта заблъска в слепоочията му, очите му се присвиха срещу изгряващото слънце. Скочи на крака и се втурна към неясния силует до колата, пренебрегвайки болката в ранения си крак. На места снежната покривка бе доста дълбока и трудна за преодоляване, от устата му започнаха да излизат облачета гореща пара. Измина така двадесетина метра, слънцето вече не го заслепяваше. Спря и безпомощно се огледа. От мъжа нямаше и следа, колата също беше изчезнала...

Три дни по-късно Жасмин Уошингтън, Том Картър и Джак Никълс седяха в заседателната зала на най-горния етаж на остъклената пирамида. Тук се намираха всички търговски помещения на „Джиниъс“, включително кабинетът на Джак. Главата на Жасмин продължаваше да се поклаща от смайване. Още не беше успяла да приеме прогнозата на ДАН за състоянието на Холи, а сега и това!

— Едно нещо не мога да разбера, Том — проговори с въздишка тя. — Защо полицаите, които те охраняват, не са направили опит да го хванат?

— Защото не са били там — отговори Джак, склчил силните си пръсти върху полирания плот на заседателната маса. — Защото нашият Айнщайн решил да им се изплъзне...

— Спести ми покровителствените си забележки, Джак! — уморено простена Том. — Твоите приятелчета в Бюрото вече ми изчетоха цяла лекция!

Лицето на Джак остана непроницаемо. Изглеждаше доб-

ре за петдесетгодишен мъж въпреки белега и силно прошарената си пясъчноруса коса. Жасмин го познаваше отдавна, почти откакто познаваше и Том. Освен че беше финансовият гений на компанията, бившият агент на ФБР притежаваше и други ценни качества. Той умееше да подрежда нещата и да изглажда недоразуменията, беше онази прагматична спирачка за развихрената фантазия на Том, която го сваляше обратно в реалния свят. Веднъж Джек ѝ беше казал, че неговата главна роля в компанията е да пази крехките им идеи от грубите лапи на „онези с костюмите“, имайки предвид инвеститорите. С Том се бяха запознали преди дванадесет години на някаква конференция за инвестиции в областта на биотехнологиите, проведена в Манхатън. И оттогава насам бяха неразделни.

По онова време въпреки безспорните успехи на „Джиниъс“ Том Картър изпитваше нужда от свежи инвестиции за практическото създаване на геноскопа, но едновременно с това бе твърдо решен да не изпуска контрола над компанията. Джек, наскоро завършил Уартън Бизнес Скул с отлична диплома, беше изкарал една година в инвестиционната компания „Дракс Венчър Кепитъл“ и отчаяно се нуждаеше от просперираща фирма със смели идеи, в която да вложи част от капиталите на „Дракс“. Забравили за конференцията, двамата бяха разговаряли в продължение на тридесет и девет часа, разбира се, с известни паузи. В резултат Джек си подаде оставката, напусна „Дракс“ и постъпи на работа при Том. В рамките на някакви си три седмици той не само успя да събуди интереса на шест от най-големите инвеститори на Уолстрийт към проекта на Том, но и много повече. Изправяйки ги един срещу друг по елегантен и дяволски ефикасен начин, той благосклонно позволи на три от тях да предложат необходимите за проекта сто и петдесет милиона долара, но при условие да не се бъркат в бизнеса на фирмата за срок от десет години...

– Какво мислят във ФБР, Том? – попита Жасмин.

Той стана, пристъпи към остъклената външна стена на заседателната зала и се облегна на нея.

– Мислят, че това е работа на Проповедника – глухо отговори.

– Исусе! – прошепна тя с широко разтворени очи. – Наистина ли?

Джак Никълс докосна белега на лицето си – сигурен признак, че е изненадан и смутен, и попита:

– Сигурен ли си?

– Така ми казаха – сви рамене Том. – Снощи бях на „Федерал Плаца“ и разговарях с Карин Танър. Според нея черкът без съмнение е на Проповедника, а библейският цитат е допълнително доказателство...

Джак тихо подсвирна:

– След като Карин мисли така, значи наистина е така...

Жасмин знаеше от какво е впечатлен Никълс. Преди петнадесет години Карин Танър е била негова партньорка, именно тя му беше помогнала да отстрани Щастливеца Сам, който изрязвал устните на жертвите си, за да им вземе щастието. Сюзън, съпругата на Джак, бе спасена от лапите на убиеца-психопат буквално в последния миг, пак с помощта на Карин. Получил белега на лицето си, той бе стигнал до решението да напусне Федералното бюро, да отдели повече време на жена си и двамата си сина, да потърси друг начин да бъде полезен на обществото...

А сега Карин Танър заявяваше, че Том Картър е избран за жертва на убиец, пред който Щастливеца Сам изглежда невинен аматьор! Ако не беше станала свидетел на жестоко-то убийство на Оливия, Жасмин едва ли щеше да повярва на всичко това.

Като всеки друг тя също бе прочела историите, които пишеха вестниците. А те никак не бяха малко. Проповедникът се представяше като някакъв смахнат религиозен фанатик, потеглил на кръстоносен поход за прочистването на света. Жертвите му най-често бяха хора, свързани с престъпния свят: адвокати на мафията, наркобарони, главатари на престъпни кланове – общо взето, хора, които бяха недосегаеми за закона.

Жасмин още помнеше репортажа за първото убийство на Проповедника, станало преди около тринадесет години. Полицията бе открила тялото на корумпирания проповедник-евангелист Боби Дули да се носи по течението на Хъдзън с прерязано от ухо до ухо шия, а в гърлото му, грижливо уви-то в найлон, било затъкнато послание с текст от Евангелие на Матея, глава седма, том петнадесети:

**ПАЗЕТЕ СЕ ОТ ЛЪЖЛИВИ ПРОРОЦИ, КОИТО ИДВАТ
ПРИ ВАС В ОВЧИ КОЖИ, НО В ДУШАТА СИ СА
КРЪВОЖАДНИ ВЪЛЦИ.**

Когато бяха открити нови трупове с подобни послания, пресата побесня. Вестниците се надпреварваха да предлагат сензационни подробности за човека, нарекъл себе си „Проповедник на смъртта“. С течение на времето интересът към този убиец започна да спада. Полицията не успя да го идентифицира, а и повечето от жертвите му трудно биха влезли в списъка на кандидатите за носител на наградата „Хуманна личност на годината“. Днес, след шейсет подобни убийства, извършени в различни части на света, репортерите задаваха само един въпрос: дали полицията **НАЙСТИНА** има желание да го залови, или просто го е оставила да убива на спокойствие, тъй като на практика той върши част от нейната работа...

– Но защо **ТИ** си избраната жертва, Том? – попита на глас тя. – Едва ли някой може да те свърже с престъпния свят, освен ако за представител на този свят се приеме и Комитетът за присъждане на Нобелови награди.

– Снощи зададох точно този въпрос на Карин Танър – мрачно се усмихна той. – Тя предполага, че Проповедникът не одобрява това, което върша. Специалистите по поведенчески реакции в Куантико са на мнение, че моята работа в областта на генетиката е изключително опасна в очите на религиозен фанатик като него, той с положителност ме смята за пръв помощник на Сатаната... Но да не забравяме, че не всички негови жертви са били престъпници. Помниш съдията от Върховния съд Макс Хейууд, нали?

Жасмин направи гримаса и неохотно кимна.

Единственият грях на Макс Хейууд беше едно негово изявление, че Конституцията на Съединените щати е свята като Библията. Не след дълго го откриха в кабинета му в сградата на Върховния съд, на гърдите му имаше цитат, изписан с кръвта му:

**ИМАЙ СТРАХ ОТ БОГА И ИЗПЪЛНЯВАЙ НЕГОВИТЕ
ЗАПОВЕДИ, ЗАЩОТО ТОВА Е ОСНОВНИЯТ ДЪЛГ НА
ВСЕКИ ЧОВЕК**

Екlesiаст, гл:12, т.13

Беше заклан с остра гарота, а езикът му – изтръгнат с клещи.

– Но защо е решил да те ликвидира точно сега? – попита Жасмин. – С генетика ти се занимаваш от години!

– Кой знае? – сви рамене Том. – Може би е превъртял, след като ме удостоиха с Нобелова награда... Но това няма значение. Не ме интересува кой е Проповедникът. Ако той е убил Оливия, аз съм твърдо решен да го отстраня. Именно това е причината за тази наша среща. Искам да обсъдя с вас два основни въпроса с приоритетно значение. Първият засяга Холи, а вторият – как да помогнем на ФБР за залавянето на Проповедника.

– Ще извикам Пол и Джейн – каза Джак и посегна към телефона.

– Не – спря го Том. – Предпочитам да запазя в тайна състоянието на Холи, поне засега...

Пол Менделсън и Джейн Нейлър бяха останалите членове на борда. Никълс наблюдаваше всички дейности на компанията, свързани с финанси и маркетинг, в ресора на Картър влизаше отдел „Научноизследователска дейност“, в този на Жасмин – отделът „Информатика и технология“... Пол Менделсън беше изпълнителен директор на „Джиниъс“ и отговаряше за производствените въпроси, на Джейн Нейлър бяха поверени човешките ресурси.

Джак отдръпна ръката си от слушалката, облегна се назад и каза:

– Добре. Нека започнем с Холи. Предполагам, че става въпрос за прогнозата на ДАН.

– Винаги сме провеждали изследвания, които насочват вниманието ни към най-често срещаните генетични аномалии – започна Том. – По тази причина малко пренебрегваме по-рядко срещаните и по-трудни за лечение случаи, като рака на мозъка. В тази връзка – естествено, за да помогна на Холи по най-добрия възможен начин, реших да възложа на трите основни лабораторни екипа спешна разработка за лечение на гените, които имат връзка с кръвоснабдяването на мозъка и особено на онези от тях, които влияят пряко на полиморфния глиобластом. Това означава, че осъществяването на част от най-печелившите ни общи проекти ще

бъде забавено, едновременно с това ще се наложи пренасочване на фондове, за което също трябва да държим сметка. Нищо друго няма да се промени. Съгласни ли сте?

– Разбира се – сви рамене Джак. – Ще направя всичко, което пожелаеш. Само ми дай разчетите, за да мога да разпределя разходите по отделните сметки.

Том се извърна към Жасмин:

– Жас, разказах на хората от ФБР за новия софтуер „ген-гени“. Проявиха голям интерес и искат да се запознаят с него. Изобщо нямат представа как изглежда тайнственият Проповедник. Убийството на Оливия е запечатано на филмова лента, но на нея се вижда само един мъж в дълго палто, грижливо закопчано заради студа... Въпреки всичко те са убедени, че рано или късно ще открият някаква генетична следа от него, оставена на местопрестъплението. Тогава ще приложат системата „ген-гени“ и аз съм готов да им помогна. Какви са резултатите на последния прототип?

Софтуерът „ген-гени“ представляваше допълнение второ поколение към общия софтуер на геноскопа. Действащите в момента апарати бяха в състояние да предложат едно напълно задоволително физическо описание на отделния индивид, базирано върху персоналните му ДНК: цвят на кожата, косата и очите, етническа принадлежност, приблизителна височина и тегло. „Ген-гени“ обаче правеше още една крачка напред. Използвайки разработената в началото на 90-те години технология за компютърни фотопортрети, новият софтуер беше в състояние да създаде триизмерна холограма на обекта, при това опирайки се единствено на генните му характеристики, без да се влияе от несигурните и често противоречиви показания на очевидци...

Жасмин включи портативния компютър пред себе си и бързо влезе в програмата на най-новата си разработка.

– Нещата са в окончателна фаза – обяви след секунди. – Може да се каже, че разполагаме с почти готов продукт. Остава ни само провеждането на бета-тест, който ще приключи до десет седмици.

Том се намръщи.

– А колко време ще ти трябва, ако дадем приоритет на разработката, подкрепен със съответните допълнителни средства?

– Месец, може би пет седмици. При условие, че всичко върви гладко. Но разходите ще бъдат доста големи...

– Разходите са без значение – отвърна той. – Можеш да харчиш колкото е нужно, искам бърз резултат. Да се спрем на срок от четири седмици, става ли?

Джак изненадано го погледна. Скъсяването на сроковете за подобен проект струваше милиони долари.

– Защо бързаш толкова, Том? – попита той. – Този софтуер е надеждно патентован, няма опасност да ни изпреварят. Нима наистина мислиш, че с негова помощ ще пипнем убиеца на Оливия?

– Поне ще се опитаме.

Джак понечи да продължи спора, после се овладя, сви рамене и се облегна в стола си.

– Добре, добре – промърмори. – Но ще ти кажа едно – силно се съмнявам, че една машина за производство на призраци ще бъде достатъчна за залавянето на шибания Проповедник, който и да е той... Не забравяй, че действа вече тринадесет години и никой не е успял дори да се доближи до него... – Очите му се заковаха в лицето на Том: – По дяволите, човече! Тоя тип си е чист призрак, без помощта на машини!

5

**Един месец по-късно –
2 февруари 2003 година,
Бийкън Хил, Бостън**

Том Картър напълни трета чаша с черно кафе и хвърли поглед към часовника, който отчетливо тиктакаше в тишината на кухнята. Беше 5.58 часа сутринта. Дори икономката Марси Кели още не беше станала.

От смъртта на Оливия бяха изминали седем седмици, четири дни и шест часа (той продължаваше да се чуди кога най-

сетне ще спре с това болезнено броене), а полицията все още не беше научила нищо ново за убиеца. Като се изключеше полуготовата вече нова софтуерна програма „ген-гени“, единствената му надежда се криеше във факта, че ФБР продължаваше да го смята за следващата жертва на убиеца. Ако излязат прави, все пак имаше някакъв шанс да спипат копелето, рече си с въздишка той.

Плашеше се от мисълта, че е обект на преследване от такъв психопат, но страховете му бледнееха пред безпокойството, което изпитваше за живота на Холи. Постепенно започна да си дава сметка, че малката му дъщеря е заплашена от далеч по-безмилостен убиец от този, който искаше да отнеме неговия живот. Днес, след седмици напрегнат труд, предстоеше да разбере дали работата на един от основните му екипи се е увенчала с успех, има ли някакъв шанс да се открие подходящо лечение за детето.

Изправи се, свали измачканото си сако от облегалката на стола и излезе от кухнята. Стъпи на китайския килим в хола и се отправи към стълбата за горния етаж. Изкачи стъпалата, спря и разтри ранения си крак, точно над коляното. Продължаваше да накуцва, специалистите настояваха за операция, но той все я отлагаше. Побутна открехнатата врата на Холи с намерението да влезе на пръсти, за да не я събуди. С изненада установи, че настолната лампа свети.

– Здравсти, татко – поздрави го дъщеря му. Седеше зад бюрото с разрошена от съня руса коса, беше навлякла широка зелена тениска с надпис „КАКВО ЗЯПАШ“? на гърба. Пръстчетата ѝ пъргаво бягаха по клавиатурата на малкия компютър.

Том примигна, влезе в стаята и разроши косата на момиченцето.

– Защо си станала толкова рано?

– Не ми се спеше и реших да изиграя още веднъж „Клетвата на Зарг“ – отвърна Холи.

Той се усмихна и седна на леглото. Твърде рядко му се случваше да разговаря с дъщеря си в този час на денонощието. Обикновено тя се събуждаше от бодрите подвиквания на Марси Кели – някъде около осем, за да има време да закуси и да тръгне на училище заедно с приятелчетата си, които живееха наблизо.

Извърна се към екрана и започна да наблюдава действията на кралицата-воин, контролирани от Холи. Абсурдно мускулестата фигура стоеше под някакъв таван, от който върху главата ѝ се сипеше порой от тухли. Отляво я приближаваше страховит дракон, отдясно се прокрадваше някакво странно животно, наподобяващо костенурка.

– Май си загазила, а?

– Нищо подобно – засмя се тя. – Ей-сега ще ги разкарам.

– Така ли? И как възнамеряваш да се измъкнеш от тухлите на покрива, без да те изяде драконът или да те смаже костенурката?

– Ей-така! – отвърна детето и натисна няколко клавиша. Кралицата-боец на екрана се наведе, отмести къс скала и извади изпод нея малко синьо шишенце. Ново почукване на клавишите и героинята надигна шишенцето, отпивайки няколко глътки от синята течност. Изведнъж тялото ѝ започна да свети, падащите тухли отскачаха от него като гумени. В ръката ѝ се появи меч, драконът бе съсечен, а костенурката панически се оттегли, търкаляйки се по гръб.

– Вълшебната течност – поясни с мъдра усмивка момичето. – Винаги помага. Трябва само да знаеш къде да я търсиш.

Том гледаше дъщеря си, забравил за смъртоносната болест, която заплашваше живота ѝ.

– Вълшебна течност, значи – проточи той. Де и в живота да беше така!

Екранът се смени, появи се следващото ниво на играта.

– Ниво шест! – възбудено възкликна Холи. – Страхотно!

Том се радваше, че детето харесва новия компютър. Дватамата с Оливия му го бяха подарили за Коледа, а Жасмин помогна при избора на модела. Машинката беше единственото забавление на Холи след този тъжен празник, преминал под знака на смъртта. Разбира се, Алекс и останалите им близки направиха всичко възможно да помогнат – непрекъснато се отбиваха, оставаха до късно, проявяваха трогателни грижи. Но нищо не беше в състояние да запълни празнотата в този дом след смъртта на Оливия...

Огледа стаята. На отсрещната стена бе окачен огромен плакат от „Джурасик парк-3“, охраняван от двама Бойци от Интернет в естествен ръст. На средния рафт над работната

маса имаше футболна топка, а до нея снимка на усмихнатата Оливия, застанала сред цветята на градината. Том бързо отместа поглед и насочи вниманието си към компактдискете с компютърни игри. Потисна една усмивка в момента, в който си даде сметка, че тук липсват кукли, няма плакати на умното пате на Уолт Дисни и други нормални за повечето момиченца играчки. Още от бебе си личеше, че тя няма да се интересува от играчки и кукли „Барби“. „Толкова за генетичните заложи“ – рече си с въздишка Том.

Внезапно си представи тази стая празна. Страхът го прониза с такава сила, че му трябваха няколко секунди, за да възстанови самообладанието си. Вдиша и издиша дълбоко и си напомни, че двете специализирани изследвания с мозъчния скенер все още не бяха открили нищо нередно в главата на Холи. Отново си напомни, че ИМА достатъчно време, за да открие ефикасното лечение. И той ще направи всичко възможно, за да използва това време по най-добрия начин.

– Татко?

Той се обърна към дъщеря си, която разглеждаше обувките му.

– Да?

– Ти вече си готов да ходиш на работа?

– Разбира се. Защо питаш?

– Чорапите ти са различни.

Детето беше право; беше обул един тъмносин и един кафяв чорап.

– Това са специални чорапи – усмихна се той. – Нарочно са направени така.

– Щом е така, добре – кимна Холи. Но едната ѝ вежда си остана леко повдигната.

Баща ѝ се изправи и я целуна по бузата.

– Не вярваш, а? Но аз мога да ти докажа, че е истина...

– Как? – присви очи тя.

Том се насочи към вратата, направил безуспешен опит да скрие усмивката си.

– Имам още един чифт, абсолютно същия като този...

– Ей, татко! – извика с широка усмивка Холи, а той се измъкна навън и затвори вратата след себе си миг преди да бъде улучен от запратената подире му възглавница.

В шест и половина колата му премина през портала на „Джиниъс“, следвана на дискретно разстояние от полицейската охрана. Обикновено беше на работното си място още преди шест и четвърт, но днес закъсня с удоволствие, тъй като успя да си поговори с Холи.

Вкара мерцедеса в подземния паркинг и установи, че вътре е почти празно. Заето беше само първото място до входа, където блестеше яркозелено БМВ с подвижен покрив. Дватамата с Жас непрекъснато се състезаваха кой ще дойде по-рано на работа и на победителя в надпреварата по право се полагаше първото място в редицата. Понякога в играта се намесваше и Джек Никълс, който имаше навика да идва в компанията в най-невероятни часове. Тогава първото място беше негово, просто за да им покаже, че може да бъде не по-малко луд от тях... Но в повечето случаи надпреварата се водеше между Том и Жас, като победителят обикновено беше Том. Но не и днес...

Слезе от колата и се насочи към стълбите, които водеха към фойето. Преди стрелбата ги изкачваше тичешком, но сега бе принуден да върви спокойно. По принцип не ползваше асансьорите.

Тишината се нарушаваше единствено от лекото потракване на токовете му по мраморния под. През матираното стъкло вляво зърна Жасмин, която се суетеше в главната компютърна зала. Вратата беше непрозрачна, златни букви върху блестящото черно стъкло предупреждаваха: **ИНФОРМАЦИОННО-ТЕХНОЛОГИЧЕСКИ СЕКТОР. ВХОД ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА ЗАБРАНЕН**. Приземният етаж на стъклената пирамида се заемаше от този сектор, входното фойе и болничното отделение.

Жасмин го забеляза и му махна с ръка. Той отвърна на поздрав и се насочи към средата на фойето. Тук се издигаше десетметрова многоцветна холограма, представляваща точно копие на спиралата на ДНК, която бавно се въртеше на специален постамент. Както обикновено, Том не обърна внимание на предупредителната табела и премина директно през триизмерното изображение. В средата вдигна глава, огледа с одобрение двойната спираловидна стълбица, която бавно се въртеше около него, отново се възхити на прекрасните цве-

тове, които бяха постижими единствено за въглеродните съединения. Никога не пропускаше да почерпи вдъхновение от тази демонстрация на човешкия напредък, кръвта му кипваше при вида на конструкцията, съдържаща в себе си всички кодове на живота. За него тя беше нещо като широка автомагистрала, край която лежаха всички тайни на живата материя... Поклати глава в безмълвно възхищение, въздъхна и се измъкна от цветния калейдоскоп. Краката му сами тръгнаха към болничното отделение, разположено в западната част на партерния етаж.

Бутна летящата врата и се озова в малка чакалня, декорирана във весели тонове. Вратите от двете ѝ страни водеха към стаите за почивка, а право пред него имаше летящ портал от матирано стъкло, през който се влизаше в експерименталното отделение за генно лечение и модерната операция. Одобрено от Националния раков институт и Националния здравен център в Бетезда, Мериленд, това болнично отделение разполагаше с десет легла. Изцяло финансирано от „Джиниъс“, в него работеха четирима лекари и десет медицински сестри. Двама от лекарите бяха практиканти от НЗЦ, които, имайки уникалния шанс да работят в експериментална клиника, съгласуваха всички нови идеи със своите преки ръководители и осигуряваха зелена светлина за съответните методи на лечение от Федералната администрация по лекарствените средства и от самия НЗЦ. Том високо ценеше тези лекари и не криеше нищо от тях. Е, почти нищо... Все още не ги беше запознал с новата база-данни за ДНК, получила наименованието ИГОРИ. Просто защото беше сигурен, че Националният здравен център няма да я одобри въпреки валидността на мотивите за създаването ѝ...

Отвори вратата и се усмихна при вида на слънчевото помещение: жълти стени, яркосини пердета, саксии с цветя, декоративни елхички на кокетни поставки. Всичко това създаваше впечатление, че човек е попаднал не в болнично отделение, а в една просторна и слънчева спалня. Но не обстановката го караше да се гордее с това място.

Отделението беше необикновено, защото в него намираха място пациенти, които отговарят на едно-единствено, но желязно условие: да им остава не повече от три месеца живот. Тук идваха хора, преминавали безуспешно през химио-

терапия, облъчване и всички останали видове лечение. За тях това място беше буквално последната надежда, а тя се изразяваше само в едно: препрограмиране на гените.

Том бе създал болничното отделение главно за специалистите, които работеха в лабораториите на по-горните етажи. Искаше те да виждат преките резултати от своята дейност, да не забравят простичкия факт, че научноизследователската дейност в областта на медицината, каквато и да е тя, губи смисъла си, ако не помага за спасяването на човешкия живот. Голяма част от безнадеждно болните все пак умираха, но имаше и такива, които продължаваха да живеят. В началото на 1999 година в това отделение бе приложена първата в света генна терапия на фиброзна кистоза*, малко покъсно бе осъществено и първото успешно лечение на хорей на Хънтингтън**. За последните девет години в това скромно отделение бе спасен животът на повече от петдесет напълно обречени болни, а много повече бяха те в различните лаборатории на „Джиниъс“, пръснати по света.

В момента бяха заети само шест легла. Петима от пациентите спяха, а шестият седеше на леглото си и разговаряше с Бет Лаурънс, старшата сестра. Том не се изненада от този факт. Днешният ден беше най-важният в живота на Ханк Полански, двадесет и три годишен фермер от Северна Каролина. ФАЛС най-сетне беше одобрила новия метод на лечение и тази сутрин той щеше да получи солидна доза от ретровируса ХИВ*** – причинителя на СПИН.

Поради голямата си заетост Том не можеше да наблюдава пряко своите пациенти и ги поверяваше в ръцете на другите лекари, но се чувстваше отговорен за всеки един от тях и често ги посещаваше.

Високата и непристъпна на вид сестра Лаурънс имаше изненадващо топла и открита усмивка. Заета със системата за кръвопреливане на Ханк, тя се обърна да види кой влиза и с усмивка рече:

– Добро утро, доктор Картър.

– Добро утро, Бет, добро утро, Ханк. Как си днес?

*, ** Генетично обусловени, прогресиращи заболявания, които не са свързани с тумори. – Б. конс.

*** Човешки имунодефицитен вирус. – Б. конс.

Младежът вдигна глава, на бледото му лице се появи виновна усмивка.

— Още съм тук, докторе. — Говореше с усилие, въздухът излиташе от устата му с напрегнато свистене.

— Готов ли си за лечението?

Той нервно кимна с глава. Беше дал доброволното си съгласие за експерименталната генна терапия, но си даваше ясна сметка, че друг избор няма. Имаше рак на белите дробове в напреднала фаза и без радикално лечение го очакваше сигурна смърт. А радикалното лечение беше наистина ново: в раковите му клетки щяха да вкарат подбран комплект гени, които трябваше да активизират имунната система на организма за справяне с туморите. На практика раковите клетки са обикновени човешки клетки, които са се разбунтували срещу стриктния генетичен контрол и започват безконтролно делене. За да потуши този бунт, Том трябваше да е сигурен, че е унищожил тези клетки. За тази цел се нуждеше от едно особено транспортно средство, което да пренесе гените-убийци директно до раковите клетки, без да навреди на здравите. И това превозно средство се оказа ретровирусът ХИВ.

Ретровирусите имат свойството да проникват в клетките и да налага собствените си генетични кодове на здравата ДНК. Подобно на ракети с насочено действие, тези вируси могат да бъдат препрограмирани в лабораторни условия: отстраняват се смъртоносните за човешкия организъм кодове, на мястото им се вкарват добри гени. Точно така бяха постъпили и с ХИВ. От него бяха отстранени всички гени, които атакуват имунната система, а на тяхно място бяха вкарани специален комплект терапевтични гени, способни да лекуват рака. По този начин причинителят на СПИН се беше превърнал в мощно лекарство против белодробните тумори. Том и екипите му вече бяха доказали безвредността на този ретровирус, безспорното му терапевтично въздействие върху раковите клетки. Но до този момент всичко това бе теория, изпитана единствено в лабораторни условия. Сега предстоеше първият експеримент с жив организъм.

— Докторе, обяснете ми още веднъж какви са рисковете — примолви се Ханк, правейки отчаяни опити да се държи смело.

Том постави ръка на рамото му, давайки си ясна сметка, че трябва да бъде безкрайно внимателен.

– Първият риск е свързан с поведението на ретровируса – започна Том. – Има опасност да не се подчини на кодираните ни команди и да проникне в здравите клетки, нарушавайки реда на тяхната генетична последователност...

– До какво ще доведе това?

– До рак и в здравите клетки. – Но тази опасност е сведена до минимум.

– А възможно ли е да бъде заразен със СПИН?

– Не. От три години насам подлагаме този ретроносител, или вектор, както го наричаме ние, на всички възможни тестове. Категорично доказахме, че е напълно безвреден и точно по тази причина ФАЛС позволи настоящия експеримент. Ще бъде откровен с теб, Ханк... Единственият риск за теб е свързан с вероятността вирусът да не действа... – Усети как слабичкото рамо на младежа леко потръпна под пръстите му.

– Значи няма какво да губя, така ли? – попита Ханк.

Том не отговори веднага, очите му се спряха в бледото лице на младежа. Бе постъпил тук преди три седмици, едва пристъпящ, слаб като призрак. А някога е бил здрав и як млад мъж, свикнал на тежкия фермерски труд. „Не ме бива да се влача по болниците – беше им заявил той. – Или ме излекувайте, или ме убийте! Но направете така, че да се махна оттук!“ Беше готов на всякакви експерименти, единственото му желание беше да стане от леглото и да забрави всякакви болници.

– Ще говоря открито, Ханк – изрече с лека въздишка Том. – Шансовете това лечение да се провали са високи, някъде към осемдесет и пет процента. Но шансовете състоянието ти да се влоши след него са почти нула. Точно както и шансовете ти да оцелееш без него. Следователно имаш право на избор: или не правим нищо и оставяме болестта да следва естествения си ход, или те подлагаме на този експеримент, след който имаш петнадесет процента шанс да оживееш...

Ханк се замисли, веждите му напрегнато се събрчиха.

– Петнадесет процента, а? – извистия най-сетне той.

– В най-добрия случай – кимна с безстрастно лице лекарят.

Младежът широко се усмихна, слабичкото му лице изведнъж светна.

– Имал съм и по-малки шансове – обяви.

– Аз също – усмихна се в отговор Том. – Но трябва да ти кажа, че съм виждал с очите си как хора с далеч по-малки шансове от твоите излизат от тази стая със собствените си крака. Затова те моля да не се предаваш... – Преди окончателното утвърждаване на новото лечение щяха да минат седмици, месеци, а може би и години. Но в момента не мислеше за това. Единственото му желание беше да изтръгне това момче от костеливите пръсти на смъртта и да го държи далеч от нея колкото може по-дълго. Обърна се към сестрата, която се занимаваше със системата. Тя окачваше на стойката малка пластмасова торбичка с червеникава течност. Това беше първото количество серум с ХИВ, променен в лабораторни условия.

– Ще изчакаме майката на Ханк, Бет – рече той. – Ще бъде тук точно в седем. След това ще повикаш един от лекарите на НЗЦ, който трябва да присъства на процедурата. Предлагам това да бъде Карл Ламбърт. После ще ме уведомиш и ще започнем преливането, ясно?

Бет кимна, в очите ѝ имаше вълнение. Той самият беше абсолютно спокоен, в душата му се настани убеждението, че Ханк ще бъде излекуван. Много му се искаше да изпитва същото убеждение и относно дъщеря си, но нейният рак беше далеч по-сложен и по-опасен... Боб и Нора вече го уведомиха, че в девет часа ще бъдат готови за лабораторните изпитания на ретровируса, който бяха създали за борба с полиморфния глиобластом. Погледна часовника си. Имаше още два часа.

В противоположния край на приземния етаж Жасмин Уошингтън приключваше с обичайната половинчасова проверка на царството си. Не след дълго тук щяха да се появят най-подраниците ѝ служители, а тя обичаше да разполага с няколко минути, през които да бъде насаме със своите машини.

Влезе в експерименталната зала. На външен вид геноскопите тук бяха идентични с онези горе, един от които бе издал присъдата на Холи. Бяха само четири, отрупани с допълнително оборудване, прототипи на машината от ново поколение, която все още не беше внедрена в производство. Два-та вдясно имаха вградена програма за триизмерно изображение, към която бе включен и новият софтуер „ген-гени“. Жасмин беше убедена, че монтажът им ще приключи до няколко

дни и машините ще бъдат напълно готови за предварителни изпитания.

Отново усети как душата ѝ се разкъсва от противоречиви чувства. Преди четири дни двамата с Лари заведоха Холи на кино, избраха „Цар Лъв“ – един от класическите анимационни филми на Дисни. През цялото време на прожекцията се смееха и шегуваха, но мисълта за присъдата на ДАН така и не излизаше от главата ѝ. Тя се гордееше от способността на геноскопа да предсказва различни заболявания, особено на такива, които подлежах на профилактика и ефикасно лечение. Но когато гениалното ѝ изобретение предсказваше единствено фатален изход, то съвсем не ѝ се струваше толкова гениално...

Въздъхна и продължи обиколката си. Влезе в главната компютърна зала с все още пустите работни места, подредени като войници край стените. Отвори една врата от стъкло и никелиран метал и се озова в яркоосветено помещение. Тук беше сърцето на информационно-технологическия отдел, оттук се командваха всички геноскопи, пръснати по света.

Вътре беше хладно, тихо и бяло. Бялата стая – така всички наричаха любимото място за усамотение и размисъл на Жасмин. Вътре се поддържаше постоянна температура от 17 градуса по Целзий, в средата тихо жужаха четири големи метални блока. Под капациите на два от тях се криеше „Голямата майка“ – ултракомпютър на протеинова основа, който беше свързан с всички действащи геноскопи по света. Във всеки миг от времето тази „майка“ знаеше точно какво вършат нейните „деца“, с каква операция се занимават. Тя контролираше и цялото наличие на база-данни в другите две кутии, носещи наименованието ИГОРИ – индивидуална генетично обработена рамкова информация.

Етичната страна на генната обработка се подчиняваше на строго определени правила: генни тестове се извършват само ако пациентите се придружават от личния си лекар и адвокат; редица предохранителни мерки осигуряват пълната анонимност на провежданите тестове, други изключват тестове да бъдат правени без знанието на пациента. Застрахователните компании надигнаха вой срещу тази анонимност, твърдейки, че всеки човек, който разбере, че е неизлечимо болен, може да си направи застраховка „Живот“ в подходящо време и наследниците му да получат огромни суми от тях.

Но законът взе страната на пациентите, придържайки се към формулировката за неприкосновеността на личния живот на индивида. Точно по тази причина Жас и Том Картър държаха в дълбока тайна съществуването на ИГОРИ. Наличието на подобна база-данни беше напълно незаконно.

Индивидуалната генетично обработена рамкова информация беше идея на Том. Един ден той помоли сътрудничката си да програмира „Голямата майка“ така, че да запаметява и складира един от всеки пет генни тестове, правени от пръснатите по цял свят геноскопи. Тази информация трябваше да включва основните параметри на пациентите — име, адрес, индивидуални и наследствени заболявания. В момента ИГОРИ съхраняваше данни за сто милиона души — факт, който означаваше, че „Джиниъс“ знае за тях повече, отколкото самите те...

Мотивите на Том бяха съвсем почтени. Желанието му беше да използва базата-данни на макроравнище с цел потвърждаване на голяма част от генетичните изследвания: сравнение на наследствените заболявания при цели семейства с конкретните генетични симптоми на отделните болести. Решителен бе приносът на ИГОРИ за създаване на лекарство срещу шизофрения, не по-малко важен бе той за лечението и на още редица тежки заболявания, дължащи се на генетични увреждания. Но Жасмин знаеше, че ако някой научи за съществуването на тази информационна банка, скандалът ще бъде огромен и „Джиниъс“ ще изгуби голяма част от доверието на обществеността въпреки огромната полза от нея. Том обаче прецени, че рискът е оправдан.

Приключила с обиколката, младата жена седна пред личния си компютър и започна своята рутинна кибернетична проверка. С работна честота от 100 терахерца, обем на дисковата памет от 600 гигабайта и 200 гигабайта оперативна памет, тази машина беше достатъчно мощна, за да „пътува“ с огромна скорост по безкрайно оживената информационна магистрала. Екранът на монитора оживя, триизмерното изображение на Жас се втрени в нея. Афроприческата беше копирана съвършено точно, тя изпита чувството, че гледа огледалното си изображение на екрана. „Здрасти, умнице — поздравя я машината. — Къде искаш да се разходим днес?“ Дори електронно синтезираният глас беше копие на нейния. „Умница“ я наричаха преди години, в гетото на Лос Анжелес, къ-

дето поведението ѝ на безкомпромисна бунтарка отговаряше точно и на предизвикателната ѝ прическа. Родителите ѝ – ревностни баптисти, твърде късно осъзнаха, че разрешението да изследва безкрайните дебри на информационната джунгла вместо да скита по улиците, е било тяхната най-голяма грешка. Тя избра прозвището „Умница“, за да остане анонимна, давайки си ясна сметка, че повечето от нещата, които вършеше със своя компютър, трудно могат да се квалифицират като законни. Но това беше без особено значение. В онези далечни години уменията ѝ изглеждаха наистина легендарни за всеки, който имаше шанс да ги опознае.

– Днес ще бъде патрул – приведе се към микрофона тя.

– ТРЯБВА МИ ПАРОЛА, ЗА ДА ТЕ ПУСНА НА ПЪТЯ
– рече огледалното ѝ изображение от екрана.

Жас се усмихна. Паролата за тази седмица беше ярко доказателство за останалото у нея пубертетско непокорство. Тя имаше връзка с работата, която вършеше в онези години, още преди да зарече незаконните операции с машината, преди да спечели стипендията, отвела я чак до Нобеловата награда. Работата на гениален хакер, който прониква където пожелае, разбива кодовете и на най-дълбоко засекретените компютърни програми... Тя нямаше нищо общо с професии като счетоводител, лекар, а дори и директор на Информационно-технологичния отдел в компания като „Джиниъс“. Не, тя беше сериозна работа, много сериозна...

– Кибернетично ченге – изписа Жасмин, докосвайки клавиатурата с неприкрито удоволствие.

Главата на екрана изведнъж надяна метална каска, изпълнена черти и козирува.

– СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ „УМНИЦА“, ИМАШ РАЗРЕШЕНИЕ ДА ПОТЕГЛИШ ПО ИНФОРМАЦИОННИТЕ МАГИСТРАЛИ – обяви тя. – ВНИМАВАЙ ЗА КАПАНИТЕ, КОИТО МОЖЕ ДА ТИ ПОСТАВИ КИБЕРНЕТИЧНОТО ПРОСТРАНСТВО.

Ръката ѝ механично се протегна към кутийката диетична кока-кола на плотa, очите ѝ станаха замислени. Коя посочка да избере? Предпочитанията ѝ най-често бяха свързани с някоя от технологичните или финансови системи на „Джиниъс“. Беше наела двама изключително надарени хакери, които имаха задачата да проникнат в тези строго засек-

ретени програми, да открият слабостите в защитата им и да предложат мерки за тяхното отстраняване. Момчетата бяха страхотни, но въпреки това сама проверяваше надеждността на системите. Реши, че днес ще направи опит да проникне в най-важната и най-добре защитената от тях – ИГОРИ.

Прескочи Световната мрежа, тъй като в нея не фигурираха системите на „Джиниъс“. Вместо това набра номера на „Голямата майка“, възнамерявайки да атакува постоянната жива връзка между геноскопите и техния електронен мозък, а оттам да стигне и до ИГОРИ. За частица от секундата на екрана се изписа командата за парола. Набра вчерашната, умишлено пренебрегвайки днешната.

ДОСТЪП ОТКАЗАН, обяви компютърът.

Много добре. Паролата бе сменена. Системата изглеждаше надеждно защитена. Засега...

Трябваше да потърси други пътища. Натисна няколко клавиша, опитвайки се да заобиколи изписаната на екрана забрана, данните зад която така или иначе не съдържаха никаква информация за ИГОРИ. Дори да успееше, пак нямаше да получи достъп до системата. Тя имаше двойна защита. Първата покриваше достъпа до оперативното меню, а втората – до самата информация в паметта. Но и това все пак щеше да е някакъв успех. Започна с по-елементарните трикове – онези, които бяха известни на всички хакери-гимназисти. Разпитът за общото съдържание на менюто беше един от тях.

Без резултат. Всички прости канали за достъп останаха затворени.

Дотук добре.

Премина на следващото ниво: използване на базисния компютърен език за препрограмиране на командите за действие на паролите. Това беше трудна работа, за нея се изискваше дългогодишен опит. Вкараш ли в системата погрешен команден код, лесно унищожаваш всички съставни части на конкретния софтуер.

Направи го без да се замисля, цялата операция ѝ отне четири секунди. Нали затова я наричаха „Умница“?

Нищо. Достъпът си остана невъзможен. Наетите компютърни гении си оправдаваха парите.

Отлично.

А сега последния подход – изключително сложен, по си-

лите само на няколко души на американския континент. Той включваше създаването на своя програма, която трябваше да се включи в програмата, управляваща системата за сигурност на компютъра и да я принуди да изпълнява нейните команди. Нещо като създаване на комплект заповеди от най-висше място, на които системата няма как да не се подчини. Тук „Умницата“ изгуби малко повече време.

В долния край на екрана се изписа тревожно мигащ надпис:

ПРОГРАМАТА ВЕЧЕ ДЕЙСТВА... ПРОГРАМАТА ВЕЧЕ ДЕЙСТВА... ПРОГРАМАТА ВЕЧЕ ДЕЙСТВА...

Такова нещо се случваше за пръв път.

– По дяволите! – изруга Жасмин, едновременно впечатлена и уплашена.

После изображението се смени и тя си даде сметка, че е проникнала в основната система на ИГОРИ. От съдържанието на паметта му я делеше само още една парола, последната...

Но тя все още не беше приключила със собствената си езикова програма, която трябваше да победи защитата на системата. А това означаваше, че някой ДРУГ преди нея вече беше сторил това!

Някой бе прибягнал точно до тази програма, върху която в момента работеше. И вратата се бе откряла пред нея наготово, отключена от друг човек. Без да обръща внимание на капчиците пот по челото си, тя тръгна по стъпките на неканения гост, опитвайки се да определи точно докъде е стигнал. Нямаше представа кой е той, но гениалните му способности не подлежах на съмнение. Вече бе успял да пробие защитата на общото меню и да хвърли поглед на съдържанието на ИГОРИ. Нещо като любопитен поглед към витрината на затворен магазин...

Ръката ѝ застина над клавиша, чието докосване щеше да изхвърли от базата-данни както неизвестния агресор, така и самата нея.

Не го натисна. Щеше да го стори само след като се увери, че агресорът е постигнал невъзможното: да проникне през втората защитна система, стигайки до конкретните, строго секретни данни в паметта. Но преди това искаше да открие кой е той. Автоматичната програма за проследяване ХИЩНИК щеше да се включи само в случай, че нежеланият гост

пробие втората защитна система. Но тя искаше да започне проследяването още сега.

– Начало на проследяването – изрече в микрофона Жасмин. – Активизирай ХИЩНИК.

В горната дясна част на екрана се отвори малко прозорче, от което я погледна собствената ѝ глава, все още с мотоциклетен шлем.

– ТАЙНО ИЛИ ОТКРИТО ПРОСЛЕДЯВАНЕ? – попита главата.

– Тайно. Все още не искам да подплаша неканения гост.

На екрана се отвори ново прозорче, този път в горната му лява част. На него се появи секундарник, който започна да отброява времето от шейсет секунди до нула – времето, необходимо за пълния цикъл на тайното проследяване. Под циферблата се появи редица от девет мигащи цифри, които се сменяха със зашеметяваща бързина. Това бяха възможните кодови комбинации. Изведнъж най-лявата от тях се закова на място, останалите осем продължаваха да мигат. После спря и втората... В момента, в който всичките цифри се укротяха, Жасмин щеше да е в състояние да разкрие самоличността на натрапника.

– 25...24...23...

Секундарникът продължаваше своята безпристрастна работа.

Закова се и шестата цифра. Оставаха само три.

В този момент натрапникът прекрати достъпа си до програмата, кибернетичните му следи изчезнаха.

Край. Изчезна.

– По дяволите! – промърмори жената и вдигна глава. Един от съгрудниците ѝ надничаше през вратата. – Почакай малко!

Закова поглед върху шестте цифри на екрана, умът ѝ трескаво работеше. Беше ясно само едно: неканеният гост се намира извън територията на Съединения щати, някъде между Югоизточна Европа и Индия. Най-вероятно в Близкия изток или Северна Африка... Но кой, по дяволите, ще проявява интерес към отегчителните сведения в паметта на ИГОРИ, при това точно в тази част на света?!

В ръцете на високата руса жена имаше халогенна лампа за новия холопрожектор.

– Добро утро, Жас – поздрави тя. – Добре ли си?

Жасмин вдигна глава и се усмихна на директорката по техническите въпроси.

- Да, Деби, благодаря.
- Мога ли да ти покажа нещо?
- Разбира се. Колко време ще ни отнеме?
- Около половин час. Искам да те запозная с последните детайли на „ген-гени“. Май успяхме да създадем холообраз...
- Включително лицеви характеристики?
- Сама ще се увериш – усмихна се Деби.
- Страхотно! След пет минути съм при теб!

Жасмин изпита дълбоко вълнение и тревогите за ИГОРИ отстъпиха на заден план. Неизвестният хакер все пак не бе успял да проникне в базата-данни. Единственото, до което се беше добрал, беше общата характеристика на информационната банка. Твърдо вярваше в надеждността на последната защитна система, но въпреки това възнамеряваше да информира Том. Той трябваше да научи, че за пръв път от създаването на ИГОРИ някой проявява нездрав интерес към тайните, които се крият в недрата му.

6

По-късно същата сутрин, лабораторията на „Джиниъс“ за експерименти с животни, Бостън

– Как вървят работите, Нора? – попита Том, току-що влязъл през летящата врата, която разделяше лабораторията „Мендел“ от Сектора за експерименти с животни, известен в компанията като „Къщата на мишките“. Тръгна насам ведна-

га след като Ханк Полански получи първата серия от обработени гени, които трябваше да атакуват раковите клетки в дробовите му. Изгаряше от нетърпение, искаше час по-скоро да научи резултата от един експеримент, който би могъл да реши съдбата на Холи.

Нора Луц вдигна глава от екрана на портативния си компютър, вечно строгото ѝ лице омекна от някакво подобие на усмивка. Наближаваща петдесетте, тя беше ниска и закръглена жена със стегната на кок кестенява коса. Огромните очила с рогови рамки ѝ придаваха вид на бухал. Беше великолепа лаборантка и Том знаеше, че въпреки намусения си вид страстно обича работата си тук – ако не за друго, то поне защото временно я откъсва от домашните задължения. Беше стара мома и живееше в Чарлстаун заедно с майка си-инвалид и петте ѝ котки. Нора се облегна назад, придърпа ръкавите на бялата си манта и посочи осемте празни клетки зад гърба си.

– Току-що свърших. Дисекцията на всичките четиридесет и осем мишки приключи, данните все още се обработват.

Том кимна. По принцип беше противник на експериментите с животни и се стараяше да ги избягва. Но имаше случаи, при които те бяха неизбежни, особено когато ставаше въпрос за генна терапия.

В случая всичките четиридесет и осем мишки бяха заразени с ракови клетки от типа астроцитом. Половината получиха по една доза генетично програмирани ретровируси, които трябваше да поразяват само раковите клетки. Другата половина бяха третирани по традиционния начин – чрез физиологичен разтвор, венозно. После мозъците на опитните животинки бяха подложени на дисекция, която трябваше да определи точния брой на туморите или метастазите. Експериментът щеше да се приеме за сполучлив в случай, че мишките, лекувани с програмираните ретровируси, имат по-малко тумори в сравнение с контролната група, на която е инжектиран само обикновен водно-солеви разтвор. Успешният изход от този експеримент беше от жизненоважно значение за Холи, а неуспешният – сигурен белег, че шансовете на детето се приближават до нулата.

– Имаш ли някакви предварителни заключения? – нервно попита Том.

Нора му хвърли многозначителен поглед и поклати глава:
– Не мога да кажа нищо, преди Боб да се появи тук с малкото си пликче.

Боб Кук беше прекият ѝ началник.

Нито един от трите екипа, поели разработката на новия генен продукт за лечение на мозъчни тумори, не беше осведомен за състоянието на Холи. Том имаше редица причини да го пази в тайна. Колкото повече хора знаеха за обречеността на детето, толкова по-голяма опасност имаше и то да научи за това. Той не можеше да си го позволи. Беше твърдо решен на даден етап да запознае хората си със същността на проблема, но засега им беше достатъчно да знаят, че работят върху задача от първостепенно значение.

До този момент единствено екипът на Нора Луц и Боб Кук беше постигнал някакъв напредък в създаването на комплексен ретровирусен вектор, който да може да преодолее кръвомозъчната бариера, предпазваща мозъка. За малко повече от пет седмици те бяха свършили огромна работа, но сега, хвърлил кратък поглед на колоните цифри в таблицата върху екрана на малкия компютър, Том бе обзет от нервност и зле прикрито нетърпение. Най-вляво бяха обозначени личните номера на всяко опитно животно, срещу тях беше броят на туморните образувания в мозъците им – тревожно висок, според лекаря. В следващата колона бяха записани точните размери на туморите. Последната беше празна. Там трябваше да бъде обозначено лечението на всяка мишка, но с тази информация разполагаше единствено Боб Кук.

Том отдавна бе осъзнал колко е важно да не смесва чувствата с работата. По тази причина всички експерименти в „Джиниъс“ задължително се провеждаха „на сяло“. Даваше си ясна сметка, че дори и най-педантичният учен се изкушава да „постигне“ онези резултати, които иска сърцето му, и бе сторил всичко необходимо да предотврати подобни ситуации. В случая Боб Кук лично бе инжектирал опитните мишки, само той знаеше кое животинче е получило порция от новия ретровирус и кое – подсолена вода. Тази информация бе записан на дискета, запечатана в специален плик, и с това се изчерпваше неговото участие в експеримента. Други се занимаваха с преброяването и описването на туморите и метастазите.

Къде е сега Боб? – попита Том.

– В лабораторията „Мендел“. Да го повикам ли?

– Не, аз ще отида при него. А ти довърши изчисленията.

Той се обърна и излезе. Прекоси коридора, бутна летящата врата и се озова в главната лаборатория на „Джиниъс“. Огледа безукорно подредените работни места, бели и блестящи, и бързо откри Боб Кук. С външния си вид и поведението си този човек рязко се отличаваше от останалите. Учените работеха тихо и съсредоточено, приведени над микроскопите си, докато русият калифорниец със загоряло лице се беше отпуснал в едно от креслата с изпънати напред дълги нозе и лениво разглеждаше на светлината някакво опитно стъкълце. Нищо във вида на този човек не подсказваше, че се занимава със сериозна научна работа, по-скоро приличаше на сърфист, който очаква подходящия момент, за да полети над вълните. Свободното поведение и вечно усмихнатото лице заблуждаваха: хората подценяваха качествата му. В много отношения приличаше на Том на млади години...

Видя кафявия плик върху работната маса на Боб: с усилие се сдържа да не хукне и да го разтвори.

Боб го зърна и се усмихна. Внимателно остави стъкълцето на масата, взе плика и се изправи:

– Това ли ти трябва?

Озовал се обратно в експерименталната лаборатория, Картър хвърли изпитателен поглед към Нора, сякаш очакваше да познае по лицето ѝ до какви заключения е стигнала. Ако те бяха ясни и категорични, дискетата ставаше излишна. Ако всички опитни животни имаха тумори, експериментът беше претърпял провал. И обратно, ако половината от тях бяха здрави, значи бяха постигнали някакъв успех... Но от навясеното лице на лаборантката нищо не разбра.

Боб сви вежди и започна с преднамерено приповдигнат тон:

– Дами и господа, за най-добър филм на годината е определен... – Направи пауза, ръцете му сърчно разпечатаха кафявия плик.

Нора възнагради ексцентричния си началник с една лека усмивка, пхна дискетата в процеп на персоналния си компютър и включи програмата. Принтерът в дъното на работ-

ната маса оживя, върху хартията се очерта таблицата. От мястото си Том виждаше как празната колонка вдясно започва да се изпълва с кратки „да“ или „не“, които отбелязваха коя от опитните мишки е получила ретровирусния серум и коя не.

„Хайде! – примолѝ се нетърпеливо той. – Покажи ни, че разлика между двете опитни групи съществува!“ Машината се подчини още преди да е приключил безмълвната си молитва. Върху екрана се изписаха заключенията, принтерът покорно ги копираше. Нора съобщи лошата новина с глух от разочарование глас:

– Никаква разлика. Нищо, което да сочи статистически значими отклонения.

– По дяволите! – изруга Том. Не можеше да повярва на очите си. Резултатите надхвърляха дори и най-песимистичните му прогнози. Ефектът от генната терапия беше нулев.

– Какво се е объркало? – вдигна глава Нора.

Той се намръщи и скръсти ръце на гърдите си.

– Може би вирусът не е достигнал до туморните клетки – промълви замислено. – Вероятно не е успял да проникне през бариерата, предпазваща мозъка...

– Но той е програмиран така, че да може да го стори – обади се с необичайно сериозен глас Кук.

– Сигурно не сме го програмирали както трябва – въздъхна Том. – Другата възможност е да е достигнал целта, но там гените са ударили на камък... Или не са проникнали напълно в клетките, или произвежданите от тях протеини са недостатъчни за някаква промяна. Ще разберем точно какво се е случило след пълно изследване на туморите. Но заключението е ясно: опитът е неуспешен, копелето отказва да действа...

Вратата вдясно от него се отвори, в помещението влезе Жасмин. Обикновено лъчезарното ѝ лице този път бе мрачно и замислено.

– Имаш ли една минута, Том? – попита тя. – Става въпрос за нещо важно...

Очевидно не желаше да говори пред останалите. Той се извини на Боб и Нора и последва младата жена в коридора.

– Съжалявам – обърна се тя. – Имам лоши новини...

– Прекрасно! – горчиво се усмихна Том. – Попаднала си

точно на когото трябва! Казвай да видим дали твоите новини са по-лоши от моите...

– Някой се опитва да проникне в ИГОРИ.

„Само това липсва!“ – простена безгласно той.

– Успял ли е?

– Не, но е получил обща представа за съдържанието на програмата.

– Кой? Откъде?

– Там е работата, че не успях да разбера. Странна работа... Сигналът не идва от областите, в които действат Триадите, нито пък от Европа, Далечния изток или Щатите...

– Сигурна ли си?

– Напълно.

– Не можеш ли да направиш нещо?

– Не... Казах на Джак, но и той няма отговор. Всички големи застрахователни компании и конкурентни биотехнически фирми, които биха дали мило и драго да проникнат в нашите архиви, без изключение са разположени в Триадите. Тук нещо не е наред...

Том разтърка слепоочията си. Дори не искаше да си представи какво ще стане, ако информацията попадне в ръцете на застрахователните компании или медиите...

– Официалните власти? – попита.

– Не – поклати глава Жасмин. – Опитът за проникване бе засечен преди три часа. Ако бяха официалните власти, тук вече щеше да гъмжи от униформи...

– Тогава? Имаш ли някакви предположения?

– Ох, не знам... Може би е някой хакер-единак, но не ми се вярва... Имам чувството, че отлично знаеше какво търси... Както и да е... Успях да запечатам системата и няма да я изпускам от погледа си.

– Какво ще стане, ако опитат пак?

– Не могат да проникнат, но лошото е, че вече знаят с какво разполагаме... Все пак имам и една добра новина: „генгени“ стана едно истинско бижу!

– Слава Богу! – разведри се лицето му. – Браво, момичето ми. Обади се на Карин Танър от ФБР веднага след като приключиш с контролните тестове.

– А какви са твоите лоши новини? – погледна го в очите Жасмин. – Експериментът се провали, така ли?

Вместо отговор Том я въведе в лабораторията и махна с ръка към компютъра на Нора.

– Виж сама...

Лаборантката се отмести и Жасмин се наведе над екрана.

– Гръмна! – обяви зад гърба ѝ Боб Кук.

Жасмин не му обърна внимание, очите ѝ внимателно проследяваха колоните с данни.

– Какво е това? – изведнъж попита тя и посочи една нула, мигаща в колонката за отчитане на туморите.

Том и Нора напрегнато се наведоха над екрана.

– Експериментален образец р-370 няма метастази – поясни високата лаборантка. – Абсолютно здрава мишка! – В гласа ѝ прозвуча нещо като изненада.

– Това има ли значение? – вдигна глава другата жена.

– Вероятно раковите клетки не са хванали – сви рамене Боб Кук.

– Не, не – намръщено промълви Нора. – Тази р-370 я помня много добре, защото имаше ясно изразени метастази с некротичен характер... – Погледна Жасмин и тихо поясни: – Една мъртва мишка...

– Грешка? – попита Боб и се извърна да погледне Том.

– Хубава грешка, няма що – промърмори Жасмин и заби показалец в думичката „не“, изписана в най-дясната колона. – Тази мишка е била в контролната група и е получила само една спринцовка подсолена вода. Но въпреки това се е излекувала...

Нора се изправи и хвърли изпитателен поглед към Картър.

– Спонтанна ремисия?

В душата му се появи колеблив лъч надежда. Никога досега не бе ставал свидетел на спонтанна ремисия – нито в лабораторията, нито в болничното отделение. Това явление беше регистрирано и описано подробно в медицинската литература, но беше изключително рядко. Все още никой учен не е дал задоволително обяснение на този процес, никой не можеше да каже защо без видими причини имунната система на някои хора изведнъж решава да се отърве от раковите клетки и безмилостно ги унищожава. Медицинската практика изобилстваше от такива случаи, надлежно и прецизно докумен-

тирани, но без никакви научно издържани обяснения.

Извърна се към Боб Кук и попита:

— Случайно да си направил разчитане на ДНК преди експеримента?

— Страхувам се, че не — поклати глава калифорниецът. — Това не влиза в програмата. Защо питаш?

Том все още не беше сигурен защо повдига този въпрос, но в главата му започна да се оформя една идея.

— Може би ще открием отговор на въпроса, защо точно тази мишка се е оправила — рече. — За тази цел трябва да направим сравнение между клетките ѝ в предраково състояние както с раковите, така и с „лекуваните“ постракови клетки... По този начин може би ще успеем да идентифицираме последователността на генетичния код, довел до естествена ремисия... До този момент нашите усилия бяха изцяло насочени към създаването на изкуствено, напълно лабораторно лечение. Но защо да не насочим вниманието си към лечението на природата, колкото и рядко да е то? Защо не опитаме да го симулираме? — Огледа с надежда лицата на сътрудниците си, с облекчение забеляза как Боб и Нора, дълбоко замислени, кимат.

Жасмин го гледаше втренчено, върху гладкото ѝ чело се появи бръчица.

— Но откъде сте сигурни, че можете да стигнете до научноиздържан отговор на тази загадка? — попита тя.

— А с какво друго да я обясним? — контрира Том. — Със Съдбата? С господството на духа над материята? Я стига, Жас!

— А защо не? — държеше на своето младата жена. — Голяма част от необяснимите случаи на изцеление се приписват на Съдбата. Когато бях малка, моите родители предприеха единственото пътуване до Европа в живота си... И знаете ли къде отидоха? В Лурд, да се молят за оздравяването на леля Анджела...

— Преди две години аз също водих майка си в Лурд — кимна Нора. — И трябва да ви кажа, че за един продължителен период от време тя се чувстваше наистина добре...

— Точно така се чувстваше и леля ми! — разпалено изрече Жасмин. — Това място действително притежава лечебна сила, случаите са многобройни и добре документирани! — Вдигна ръка и започна да изброява, прегъвайки пръстите

си: – През април 1947 година жена с рак на матката в напреднал стадий е напълно излекувана. Името ѝ е Роуз Мартин... През 1962 година злокачественият бедрен тумор на Виторио Микели изчезва брое дни след като го изплаква в светената вода на Лурд. През 1966 година някой си Клаус Кунст пие от същата вода и рактът на бъбрека му се стопява...

Том неволно се усмихна. Само Жас можеше да притежава компютърен мозък и въпреки това сляпо да вярва в Бога.

– Мислех, че баптистите не вярват в измишльотини като тази за Лурд, а ги оставят на католиците – подхвърли той.

– Не е така! – гневно го стрелна Жасмин. – Когато човек има нужда от чудо, той отива там, където може да го намери!

– Едно нещо е сигурно – намеси се Боб и заби пръст върху нулата, обозначаваща броя на туморите върху екрана. – Ако тук има пръст Съдбата, значи тази мишка р-370 е била изключително набожна!

Всички се разсмяха, но Том продължаваше да обмисля хрумналата му идея.

– Не казвам нищо повече от това, което виждам – сви рамене той. – А то сочи, че в генетиката на тази мишка е настъпила коренна промяна. Според мен трябва да направим опит да я копираме, независимо как ще я наречем – наука, природа или чудо... – Замълча, очите му бавно обиколиха лицата на присъстващите: – Искам да ме изслушате, става ли? Всички ние имаме някаква представа КАК настъпва ремисията. Но не знаем ЗАЩО... В основата си раковите клетки са собствените клетки на организма, които изведнъж решават да го предадат и да действат срещу него. Иmunната система ги приема за свои и ги оставя да се развиват. Но нима е изключено в даден момент имунната система да се пробуди и изведнъж да усети, че тези клетки са чужди, че са враг на организма? Не е ли точно този моментът, който бележи началото на процеса спонтанна ремисия? Иmunната система се нахвърля върху раковите клетки, нанася им унищожителен ядрен удар и ги ликвидира напълно! Как мислите, възможно ли е това?

Изчака колегите си, които кимнаха с глави.

– Но нещо трябва да стане, за да се стигне до момента на ремисията. Нещо, което засяга генетичния код на лошите клетки и което алармира антители на имунната система. Точно това нещо се опитваме да открием с помощта на настоящия експеримент – вкарваме в ДНК на туморните клетки конструиран ретровирус с предварително обработени гени, които имат задачата да привлекат вниманието на имунната система към тези клетки...

– Какво искаш да кажеш с всичко това?

– Искам да кажа, че има вероятност организмът да разполага с ЕСТЕСТВЕН ретровирус, който убива туморите!

– Какво?! – смаяно го погледна Боб.

Том положи длани на раменете му и го принуди да седне.

– Слушай ме добре... Как действа ретровирусът? Прониква в клетките и променя тяхната ДНК в съответствие със своята собствена, нали така? Репродуцира се точно по този начин, ето защо е и толкова опасен. Разгадава генетичния код на организма, подчинява го и започва да се разпространява без контрол. Характерен пример в това отношение е ХИВ... Добре. А сега си представи, че съществува вирус от друг тип, който не променя ДНК, а възстановява техните естествени вериги. Тоест – РЕМОНТИРА ги!

– Имаш предвид онзи, който съществува в природата? – попита Нора, а очите ѝ зад силните лещи на очилата се разшириха от учудване.

– Точно така. Вирус, чиито гени убиват раковите клетки и възстановяват увредените здрави клетки на организма. Помислете си, хубавичко си помислете... Много гени са в състояние да възстановят ДНК и ние прекрасно знаем кои са те. Не по-малко гени заповядват на клетките да умрат – тях също ги познаваме. Какво следва от всичко това? Ако успеем да вкараме добрите гени в подходящите клетки, несъмнено ще стигнем до възстановяване на веригата!

– Възможно ли е това? – тихо се обади Жасмин. – В състояние ли е един създаден от ПРИРОДАТА ретровирус да свърши подобна работа?

– Предполагам – сви рамене Боб. – Работата е там, че никой до този момент не си е задал въпроса, дали в природата съществуват и ДОБРИ ретровируси... Тук опираме до най-

банално човешко късогледство. Да вземем например микро-организмите. Мнението, че бактериите са вредни и човек трябва да се пази от тях, съществува от векове... Не без основание, тъй като именно бактериите са причинители на редица епидемични заболявания. После Флеминг открива пеницилина – една субстанция, получаваща се изцяло от природни бактерии, която обаче СЕ БОРИ с инфекциите, ликвидира гангрената и сифилиса, спасява живота на милиони хора...

– Точно така – кимна Том. – Затова предлагам да се заемем с проучвания в тази посока...

– Съгласна съм, Том – кимна Нора. – Но как?

Той замълча, опитвайки се да подреди мислите си. Вместо него отговори Жасмин и Том изненадано вдигна глава.

– Ще припомним до услугите на ДАН – каза младата жена. – За целта ни трябва ДНК от човек, който се е излекувал чрез спонтанна ремисия. Ще изследваме генетичните му проби преди появата на ракови клетки, по време на болестта и след ремисията. По този начин ще установим всички промени в тях. – Том забеляза как в очите ѝ се появи внезапно възбуждане, сякаш изведнъж си беше спомнила нещо важно. Тя се обърна и пристъпи към персоналния компютър в дъното на залата, който, за разлика от лаптопа на Нора, беше свързан с Интернет. – Но вие твърдите, че случаите на спонтанна ремисия са изключително редки – промърмори сякаш на себе си тя.

– Точно така – обади се той. – Имаме нужда от ЖИВ пациент! – Очите му механично проследиха действията на Жасмин, която сръчно влезе в програмата „Световни новини от областта на медицината“, която предлагаше Уърлдуайд Уеб.

– Сигурна съм, че преди няколко дни зърнах нещо подобно тук – промърмори компютърната специалистка. – Натъкнах се на едно познато име... – Обърна се към Том и попита: – Говори ли ти нещо името Жан-Люк Пети?

– Разбира се – кимна той. Жан-Люк Пети беше известен френски онколог, който беше посещавал „Джиниъс“ многократно. За пръв път се бе появил тук при пускането на геноскопите нулева серия, после идваше да наблюдава пациентите в болничното отделение. – Познавам го добре. Добър човек и отличен специалист. Ръководи онкологичното отделение на една от най-големите парижки болници. Защо питаш?

Жасмин насочи мишката към едно от помощните прозорчета на екрана.

– Имаше нещо от него в раздела „Интересни факти“ на Медицинския бюлетин – промърмори.

– Да не би да има пациент със спонтанна ремисия? – оживи се Картър. – Жив пациент?

Жасмин фиксира мишката и натисна някакви клавиши. Върху екрана се появи текст на френски.

– Ето го... Знаех си, че е някъде тук.

Том се приведе над екрана, в душата му нахлу чувство на благодарност към хората, които преди години го бяха изпратили на неколкомесечна специализация в парижкия институт „Пастър“. Но това, което прочете, беше толкова изненадващо, че реши да го сравни с английския превод, който се появи в дъното на екрана.

– Какво видяхте? – обади се нетърпеливо Боб. – Тоя френски доктор наистина ли има жива ремисия в отделението си?

– Има цели ДВЕ! – изправи се Жасмин и на устните ѝ се появи широка усмивка.

Боб и Нора смаяно я изгледаха.

– Да откриеш един е необичайно – промърмори Кук и разроши русата си коса. – Но двама, при това в една и съща болница... – Гласът му изтъня и заглъхна.

– Възможно ли е да са открили лечебния вирус у единия и да са го трансплантирали на другия? – тихо попита лаборантката.

Том само сви рамене. Беше прекалено смаян, за да говори. Трескаво обмисляше всички вероятности. Накрая си възвърна дар-слово, тръсна глава и се извърна към Жасмин:

– Можеш ли да откриеш отговора на още един въпрос, преди да изключиш?

Усмивката на младата жена се разшири, пръстите ѝ затичаха по клавиатурата.

– Нека отгатна какъв е той, приятелю – рече тя, а на екрана изплува разписанието на авиокомпания „Ер Франс“. – Предполагам, че се интересуваш от първия директен полет за Париж...

Пещерата на Свещения огън, Южна Йордания

Да го убие, или да работи с него? Това беше въпросът.

На другия край на света, дълбоко под петте скали на Асбаа Ел-Лаб, Езекия Дела Кроа разтърка уморените си очи и усети как някога тесният пръстен с рубин на духовния баща почти се изхлузи от костеливия му пръст. Дилемата беше тежка, рогата ѝ бяха по-остри от тези на Дявола. Едно погрешно решение поставяше под заплаха основната мисия на Братството на Второто пришествие.

Зад гърба му беше Пещерата на Свещения огън, който вече тридесет и пет години продължаваше да гори със силен синкавобял пламък. Но докога? Потръпна от ужас при мисълта, че някой ден този пламък отново ще се свие до едва мъждукаща светлинка в каменния под или пък че смъртта ще го отнесе, преди да е открил новия Месия. Крехките му рамене се разтърсиха. Наближаваше стоте, времето работеше срещу него...

Вдигна глава и огледа петимата мъже, които седяха край масивната букова маса и разгорещено спореха. Всички бяха облечени в тъмни костюми, снежнобели ризи и пурпурни вратовръзки. Върху раменете им имаше церемониални бели наметки от фина коприна, върху които бяха избродирани кръвавочервени кръстове. Ръководителите на трите главни региона бяха в дъното. Брат Хадад с очи, почти скрити под тежките клепачи, оглавяваше Свещените земи – най-старата и най-престижна територия на Братството, която покриваше Близкия изток и Левантия. Срещу него седеше висок мъж с прошарени коси. Това беше брат Лучано, който отговаряше за втория по значение регион – Християния, в която бе включена цяла Европа. До него бе заел място най-младият от регионалните лидери – мъж със сипаничаво лице на име брат Олазабал, който отговаряше за Новия свят. И тримата бяха надхвърлили седемдесетте и като повечето старши членове

на Братството имаха кръвна връзка помежду си – подобно на първите ученици на блажения основоположник Лазар... Всеки от тях се радваше на значително влияние във външния свят, а в качеството си на членове на Вътрешния кръг държаха в ръцете си съдбата на милиони редови членове. Но тези тримата бяха подчинени на мъжете, седнали от двете страни на Езекия, те пък отговаряха пред него...

Езекия се обърна към братя, който седеше от лявата му страна. Бернар Трие беше единственият жив член на Вътрешния кръг, който бе станал свидетел на промяната в Свещения огън. Здравият мъж с козя брадичка и вече оредяла сива коса, някога бе заемал висок пост в германската армия. Но от момента, в който бе провъзгласен за Пазител на Втората заповед, той се отказа от всичко и стана единственият член на Вътрешния кръг, който има право на контакти с външния свят. Втората заповед изискваше всеотдайност и пълно себеотрицание, тъй като сигурността на Братството се крепеше върху нейните железни правила. Тесен кръг братя, докладващи пряко на Пазителя, събираха поверителна информация за бъдещите обекти на Справедливото възмездие, а той единствен поддържаше връзка с двамата преки изпълнители на убийствата. Всичко това отнемаше много време и нерви, работата изискваше неотклонното му внимание. Дори по-висшестоящият от него брат Хеликс Къркъм, който бе Пазител на Първата заповед и отговаряше за изпълнението на основната цел на Братството – откриването на новия Месия, продължаваше светската си дейност и беше действащ професор по физика в Оксфордския университет. А и самият Езекия, въпреки тежките си задължения като лидер на огромната организация, все пак намираше време за надзор на внушителните влогове на Братството, пръснати из банките по целия свят.

Както обикновено ставаше по време на тези месечни заседания в Свещената пещера, брат Бернар и брат Хеликс се бяха впуснали в разгорещен спор. И това беше напълно разбираемо. Преди пет години Хеликс бе наследил брат Дариъс на поста Пазител на Първата заповед, а Езекия отлично знаеше, че Бернар не може да го понася. Хеликс Къркъм получи почетната титла Пазител на Първата заповед едва петдесетгодишен и това го направи най-младия носител на това

почетно звание в историята на Братството. Освен това бе по-млад от брат Бернар с цели двадесет години.

Този висок и плешив мъж с кръгли очила с телени рамки беше представител на свежата кръв, от която Братството отчаяно се нуждаеше. Хеликс бе получил образованието си в най-добрите университети на света, беше в крак с достиженията на модерните технологии, готов да поведе древната организация през сложните лабиринти на съвременния свят. Езекия го беше издигнал с надеждата, че именно той ще успее да промени мисленето на братята, да даде нови идеи за голямото търсене...

Но дали идеята, върху която двамата спореха в момента, не бе прекалено смела и радикална? Тя бе поставена на обсъждане единствено поради неочаквания провал на Немезис в Стокхолм, станал преди малко повече от шест седмици...

Бернар му хвърли изпълнен с отчаяние поглед и отново се извърна към Хеликс, който изглеждаше съвсем не на място в древната пещера, приведен над свръхмощен лаптоп, оборудван с модеми за електронна връзка.

– Брат Хеликс, нима сериозно допускаш, че ще блокираме Справедливото възмездие само заради тези фантазмагории? – попита той и пренебрежително махна с ръка към портативния компютър.

– Не са фантазмагории – търпеливо отвърна Хеликс. – С тяхна помощ ще открием новия Месия значително по-лесно.

– Но как можеш да бъдеш сигурен, че ще се получи? – обади се брат Лучано и нервно прокара пръсти по посивялата си коса.

– Не мога – сви рамене Хеликс. – Но този начин превъзхожда традиционните... Когато пламъкът промени своята сила, аз бях на петнадесет години. Оттогава насам братята не са прекратили търсенето нито за миг. Но какво постигнаха?

– Продължаваме да работим – обади се брат Хадад, леко повдигайки тежките си клепачи.

– Но какво открихме?

Тишина.

– Точно така, ето го отговорът! През последните тридесет години нашите най-добри очи и уши проучват всички,

които твърдят, че имат видения и правят чудеса. Но никой от тези хора не отговаря на изискванията, въпреки че отдавна сме изготвили списък на най-вероятните кандидати. Две хилядолетия Братството чака промяната в интензивността на пламъка, всеки от хилядите братя преди нас е таил надеждата, че ще вземе лично участие в търсенето на новия Месия, че успешният край на това търсене ще стане по време на неговия живот... Е, тази чест се падна на нас. Новият Месия крачи по земята вече три десетилетия, той е ТУК, но ние все още не можем да го открием!

Бернар Трие нервно подръпна козята си брадичка и извика:

– Брат Хеликс! Не забравяй, че човекът, от когото очакваме значителна помощ в търсенето на Месията, е в списъка на онези, които трябва да получат Справедливо възмездие! Доктор Картър е враг, а не съюзник на Братството! – Здравият и набит мъж успя да се овладее, тонът му стана равен, но от това заплахата в думите му не намалю: – Брат Хеликс, всички ние се прекланяме пред твоите технически умения. Лично аз съм дълбоко убеден, че един ден те ще са от огромна полза на нашата организация. Но не днес и не сега. Може би трябва да ти напомня текста и съдържанието на Втората заповед... – Езекия понечи да се намеси, но брат Бернар го изпревари, прочисти гърлото си и звънко започна да цитира древните слова: – **ДА ПОЛОЖИМ ВСИЧКИ УСИЛИЯ ЗА СПРАВЕДЛИВОТО ПРОЧИСТВАНЕ, ДА ОСВОБОДИМ СВЕТА ОТ ОНЕЗИ, КОИТО ПОДЛАГАТ НА СЪМНЕНИЕ ЦЕННОСТИТЕ, ЦЕЛИТЕ И ВЯРАТА НА БРАТСТВОТО НА ВТОРОТО ПРИШЕСТВИЕ, ЗАПЛАШВАЙКИ ПО ТОЗИ НАЧИН СПАСЕНИЕТО НА СВЕТА...** Този учен е изключително опасен, името му трябва да бъде начело в списъка на жертвите! Той се докосва до нашите гени, той е убеден, че скоро човекът ще овладее себе си до такава степен, че нашият Бог ще се превърне в отживелица! Той самият се прави на Бог! Нали точно по тази причина всички ние, включително и ти, брат Хеликс, одобрихме акцията в Стокхолм? За мен съществува един-единствен въпрос – **КОГА** ликвидирането му ще стане факт. И кого да използваме за поправянето на грешката – пак Немезис, или да възложим задачата на Гомора...

Хеликс кимна, в очите му зад очилата с телени рамки

блесна усмивка. Езекия отново се възхити на самообладанието на младия брат, който не позволяваше да бъде смутен от агресивността на Бернар.

— Брат Бернар, благодаря за това напомняне — рече без следа от подигравка в гласа Хеликс. — Ние наистина не трябва да забравяме своята важна роля, нито за миг... Но, от друга страна, съм убеден, че не е необходимо да напомням, особено на ТЕБ, какво гласи Първата заповед: откриването на Месията е задача от първостепенна важност, тя трябва да има приоритет над всички останали — особено над онези, които заплашват успеха на нашите търсения!

Езекия не беше доволен от рязката промяна в отношението към доктор Картър — от „прочистване“ до съвместна работа. Но едновременно с това не искаше да прибързва с убийството на учения, трябваше да разбере каква полза биха могли да имат от него.

Вдигна глава и изпревари Бернар, който се канеше за поредната си гневна тирада.

— Брат Хеликс, ти твърдиш, че имаш нужда от технологията на този учен, за да направиш генна проверка... Но защо ти е САМИЯТ той?

— По две причини — отвърна Хеликс. — Първо, ние не можем да осъществим генния тест по нормален начин. В лабораториите на „Джиниъс“ по света стриктно се придържат към определени морални норми и няма начин да избегнем въпроси, на които не бихме желали да отговаряме. Единствената възможност да осъществим този тест е той да бъде оторизиран пряко от доктор Картър. Второ, когато стигнем до процедурите по прякото сравнение, той отново ще ни трябва, защото без него не можем да проникнем в базата-данни на ИГОРИ...

— Не е ли възможно просто да си платим за тези данни? — обади се брат Лучано.

— Не. Вече ви обясних, че ИГОРИ не може да бъде ползван от всеки. На практика заложените в него материали са секретни. Натъкнах се на този факт по време на разследването на доктора и компанията му, предложено от брат Бернар. Единственото, до което успях да се добера, беше общото меню на системата със списък на съдържанието ѝ...

— Брат Хеликс, не можеш ли да проникнеш в самото съдържание на ИГОРИ и въпросът да приключи? — попита Езекия.

– Системата е защитена изключително добре – поклати глава другият. – Затова съм доволен, че успях да се добера и до менюто... Създател на тази система е доктор Уошингтън – една от най-добрите компютърни програмисти в света. Благодарение на нея ИГОРИ е практически недостъпна дори и за най-гениалните хакери.

– Значи доктор Картър ти трябва за първоначалното сканиране и за достъп до този... ИГОРИ, така ли? – Езекия не обичаше техническата терминология и неизбежните съкращения, свързани с нея.

Хеликс кимна с глава.

– Но защо смяташ, че този учен ще пожелае да ни помогне? – намръщено го изглежда Бернар. – И по какъв начин ще го контролираме?

– Все още нямам отговор – сви рамене той. – Но ако го оставим жив, ще имаме възможност да го обработим, нали? – Свали очилата си, почисти стъклата им и се извърна към Езекия: – Свети Отче, вие положително си давате сметка, че доктор Картър е важен за нас, че благодарение на него бихме могли да изпълним изискванията на Първата заповед. Никой няма да ни прости, ако пропуснем да открием Месията и пламъкът отново се свие... В същото време е безумие да разчитаме единствено на своите Наблюдатели. Трябва да използваме всички възможни средства за откриването на Избраника, независимо какви са те!

Брат Бернар побърза да се намеси:

– Но не трябва да забравяме и Втората заповед, Отче – извика той. – Справедливото възмездие е неразделна част от нашата мисия!

Езекия запази лицето си безизразно. Хеликс, разбира се, беше прав: той не можеше да си представи, че ще изпуснат възможността да идентифицират Избраника... Но в разсъжденията на Бернар също имаше рационално зърно – самата идея да работят съвместно с онзи опасен еретик караше сърцето му да се свива от мъка, примесена с негодувание. Такива хора трябваше да бъдат прочиствани!

В средата на масата имаше табли с храна и кани с вино. Езекия се приведе, вдигна една от каните и бавно напълни шестте сребърни бокала пред себе си с ароматната, примесена с фини подправки течност. Присъстващите приеха това ка-

то знак за почивка и закуска, като една пауза, необходима на Отеца преди вземането на окончателно решение. Повечето от хората около масата бяха възрастни и обладани от старческа лакомия. Ръцете им алчно се протегнаха към платата, отрупани с лозови сарми и различни деликатеси от пушено месо и риба. Единствено Хеликс остана равнодушен към храната, пръстите му пробягаха по клавиатурата на компютъра, после очите му се насочиха към олтара зад гърба на Езекия, осветен от факли и свещи.

Езекия искрено се възхищаваше на всеотдайността на най-младия брат. Същевременно обаче му беше ясно, че не може да рискува две хилядигодишната история на Братството, залагайки сяпа на плана му.

Спря поглед на Свещения огън и олтара, зад които се виждаше тежка каменна врата. Тежаща няколко тона и херметизирана, тази врата пазеше достъпа до Стаята на Спомените... Езекия си представи онова, което се съхраняваше там, и изведнъж усети как огромната тежест на хилядолетната отговорност за съдбата на Братството смазва крехките му рамене. Представи си Лазар, изправен пред вдъхновените си последователи, чу го да мечтае за вечния огън, достигащ до това усамотено място в пустинята от недрата на земята, видя го, прегънат под тежестта на разпятието, да води хората си тук без помощта на карта, без никога преди да е виждал местността... Видя как първите последователи на Вярата дълбаят скалите, проникват в естествени пещери зад тях и стигат до Огъня... Именно тук, на това свято и тайно място, бе започнала подготовката за завръщането на Христос, тук се бяха взели всички мерки за предотвратяването на втора Голгота. Изправен пред верните си последователи, Лазар им бе разказал за предсказанието, явило се в съня му:

Следващият Месия ще бъде глух за призивите на праведните. За да стигнат до Спасението, те сами трябва да го открият и провъзгласят за Месия... Няма да има Витлеемска звезда да ги води, единственият им помощник ще бъде Свещеният огън, пламтящ дълбоко в земните недра. Когато пламъкът му стане бял, това ще означава, че Месията е вече на земята. Но той трябва да бъде открит и провъзгласен за водач на праведните, преди белият пламък да

се превърне в оранжево мъждукане, преди Страшният съд да унищожи света... Единствено Братството на Второто пришествие има достъп до Свещения огън, следователно отговорността за спасението на света е изцяло негова...

Езекия изпита завист към непоклатимата вяра на Лазар. Но тя е напълно разбираема: когато Исус Христос те върне обратно от Царството на смъртта, в сърцето ти естествено няма да има никакви съмнения в божествеността му, а душата ти ще му вярва всеотдайно и сляпо...

Поклати глава, бавно и със страхопочитание. През първите хиляда години Братството бе установило скритото си влияние върху Свещените земи, приобщавайки под крилото си както християни, така и евреи. Всички обединени от Първата заповед: да открият новия Месия...

Наблюдавайки как братята унищожават изтънчените блюда, Езекия се замисли за Втората заповед. През XII век, по време на Великите кръстоносни походи, рицарите на Светия храм бяха тръгнали от Европа за Свещените земи, твърдо решени да прогонят сарацините от Ерусалим. И бяха възприели идеалите на Братството. След завръщането си именно те – храбрите и доблестни воители, бяха разпространили тези идеали в християнска Европа. Но бяха свършили и друго: благодарение на тях тогавашните членове на Вътрешния кръг възприемат и една доста по-агресивна линия за реализацията на Първата заповед. Те вече са убедени, че пасивното очакване на Спасителя не е достатъчно, и се заемат да прочистят света.

Така се ражда Втората заповед. Но тя беше достойно единствено за членовете на Вътрешния кръг и за двамата Праведни терминатори, известни само с имената Немезис и Гомора. Постоянно нарастващите по численост обикновени братя бяха запознати само с Първата заповед, независимо че те в голямата си част са влиятелни хора и заемаха ключови позиции в различните части на света.

И преди Втората заповед беше създавала затруднения, но те бяха детска игра пред дилемата, която чакаше своето решение от Светия Отец. Защото убийството на доктор Картър можеше да има непредвидими последици. Езекия знаеше, че в историята на организацията никога не е имало подобна дилема; че никога досега обектът на Праведното про-

чистване според изискванията на Втората заповед не се е оказвал и възможният ключ към изпълнение изискванията на Първата. На всичкото отгоре и в момент, в който Свещения огън гори с ярък, ослепително бял пламък...

Усети докосване по рамото, обърна се и видя брат Хеликс надвесен над главата му.

– Какво е вашето решение, Отче Езекия? – попита той.

Светият Отец се намръщи. Доктор Картър представляваше сериозна заплаха, силата му нарастваше с всеки изминат ден. Следователно трябваше да бъде спрян...

– Решението ми може да бъде само едно – мрачно отговори той. – Доктор Картър трябва да бъде отстранен! Ще го променя само ако получа неоспорими доказателства, че той е готов да ни сътрудничи!

– Означава ли това, че ако той позволи да бъде убеден, вие ще отложите ликвидирането му? – попита Хеликс.

– Възможно е – кимна Езекия и се извърна към брат Бернар: – Кога най-рано можете да отстраните този учен?

– В момента той е обект на засилена охрана, но това не може да ни спре. Програмата на Гомора е плътно запълнена, но след одобреното от Вътрешния кръг убийство в Манхатън Немезис ще може да изпълни задачата в рамките на две седмици.

Езекия мисли известно време, после се обърна към Пазителя на Първата заповед:

– Брат Хеликс, отлагаме прочистването с две седмици. Това означава, че разполагаш с един месец, за да ме убедиш, че можем да си сътрудничим с доктор Картър по един сигурен и ефикасен начин... След изтичането на този срок аз ще повикам Немезис и лично ще ѝ заповядам да извърши прочистването. Ясен ли съм?

Хеликс се усмихна, хвърли триумфиращ поглед към брат Бернар и шумно захлопна капака на персоналния си компютър.

– Напълно ясен, отче Езекия, напълно ясен!

Манхатън

Един изключително привлекателен мъж с дълга коса и яркосини очи крачеше по Пето Авеню и тихо си подсвиркваше рефрена от популярната песничка „Монахът Жак“. Бледите лъчи на следобедното слънце падаха върху пясъчнорусата му коса, превръщайки я в нещо като ореол над главата и широките му рамене. Ангелският външен вид се засилваше от черен, дълъг почти до земята шлифер. За принадлежността на този мъж към света на грешните допринасяха само черните, плътно прилепнали кожени панталони и букетчето кървавочервени рози, които надничаха от чантичката в дясната му ръка. Продължаваше да си подсвирква, на красивото му лице грееше радостна усмивка.

Минувачите го заглеждаха, без да подозират, че обектът на тяхната възхита не е мъж, а жена. Още по-малко можеше да допуснат, че тази жена е тръгнала да изпълни една безкрайно приятна за душата ѝ задача – да ликвидира поредния обект на Справедливото прочистване.

Мария Бенариак примигна, цветните контактни лещи за миг се скриха зад клепачите ѝ. С мъка потисна внезапното желание да се почеше по гладко обръснатия череп. Обикновено използваше правени по поръчка перуки, но тази беше принудена да вземе „назаем“. Беше съвсем наясно, че хората от бранша предпочитат безличния и „сив“ външен вид, който ги прави съвсем незабележими. Но тя обичаше творчеството, често използваше съвършеното си лице и тяло като бяло платно, върху което създаваше ярък и натрапчив, но абсолютно фалшив портрет: един колкото дързък, толкова и успешен подход, в състояние да обърка и най-наблюдателния очевидец... Днес бе избрала именно този подход, още повече че предизвикателният външен вид несъмнено щеше да улесни контакта с жертвата...

Пред очите ѝ се появи жилищният блок, в който се намираше апартаментът на Слай Фонтана. Внушителен, кра-

сив, с прекрасна гледка към парка. Според сведенията от кафявия плик на брат Бернар Фонтана използва този апартамент като временна резиденция на Източното крайбрежие само в случаите, в които го обзема натрапчивото желание да се махне от Лос Анжелес и да потъне в прегръдките на Бейб – мъжката проститутка-модел от висока класа, към която беше безумно привързан... Мария не виждаше нищо смешно и необичайно във факта, че Слай Фонтана – един от най-известните продуценти на порнографски филми с хетеросексуално съдържание, е педераст. От собствените си проучвания бе разбрала, че този човек е на „ти“ с всички видове сексуални перверзии. Носител на осем награди „Горещо злато“ от Кан – най-престижното отличие в областта на порноиндустрията, той контролираше огромна част от международния пазар на сексфилми. Но личните му предпочитания бяха свързани със садистичното порно: най-много обичаше записаните на видео сцени, в които жертвите – най-често жени, биват умъртвени по най-жесток начин по време на секс, в момента на оргазма. За да направи представлението максимално „реалистично“, камерата следеше акта отблизо и го показваше в едър план. Обикновено смъртта сполетяваше жертвите чрез остър нож, който прерязваше гърлата им така, че почти ги обезглавяваше... Мария бе успяла да се сдобие с един от тези филми – надраскано от безброй презаписи долнокачествено копие, което въпреки техническите си недостатъци продължаваше да струва няколко хиляди долара на черния пазар.

Копието принадлежеше на Бейб и тя го гледа снощи по време на посещението си в добре обзаведения му апартамент в Гринидж Вилидж. Адресът му фигурираше в плика на брат Бернар, за нея беше детска играчка да проникне в жилището и да „интервюира“ собственика. Един нож и шест минути време – това беше достатъчно, за да убеди култура-гей да ѝ разкаже всичко за Фонтана и да си уреди среща с него за днес. После, след като счупи шийните прешлени на вече безполезния педераст, поразрови богатия му гардероб и подбра любимите черни одежди на продуцента.

Скалпирането на Бейб се оказа по-трудно, отколкото очакваше. Сякаш се опитваше да обели портокал без предварително срязване на кората в долната му част. Успя все

пак, но с цената на доста усилия. Остави го да съхне през нощта, а тази сутрин го нахлузи върху бръсната си глава. Ефектът бе отличен, но кожата страхотно я сърбеше.

Бръкна в чантичката от черна кожа и извади слънчеви очила марка „Рейбан“. Намираше се съвсем близо до жилищния блок. Слабините ѝ започнаха да се стягат от приятно вълнение, примесено с нетърпеливо очакване. Тялото ѝ потръпна от топли, лепкави като сироп вълни.

Портиерът стоеше под навеса на централния вход. Изглеждаше строг и внушителен в блестящата си униформа, но Мария вече знаеше, че няма да ѝ създаде проблеми. Зърнал дългата ѝ руса коса и черните одежди, той просто се обърна на другата страна — точно както ѝ бе казал Бейб. Този човек познаваше всички проститутки, които обслужваха богатите обитатели на блока, независимо дали са жени или мъже. И като всеки майстор на занаята знаеше кога да не ги забелязва. При мисълта, че Слай Фонтана положително е пуснал някой долар в шепата на униформения мъж, за да осигури достъп на убиеца в дома си, върху устните на Мария се появи едва забележима иронична усмивка.

Хвърлила небрежен поглед по посока на портиера, тя уверено мина през вратата и прекоси мрачното фоайе, покрито с мраморни плочи. Влезе в асансьора и едва тогава погледна часовника си. 14.52. Фонтана очакваше Бейб точно в 15.00. Имаше достатъчно време.

Слезе на седмия етаж, пристъпи към стълбищната площадка и зачака. Тук цареше непрогледен мрак, стана ѝ неприятно. Пое дълбоко дъх и си напомни, че мракът е нещо временно. На стената вдясно беше ключът за стълбищното осветление. Тя протегна ръка и го натисна, ярката светлина бързо прогони демоните от душата ѝ. Отвори кожената чантичка и извади хирургически ръкавици, тънки като презервативи. Сръчно ги надяна, след което насочи вниманието си към съдържанието на чантичката. Първо провери видеокамерата. Компрометираща касета вътре, разбира се, нямаше, налагаше се да разчита само на паметта на машинката. На дъното, редом с камерата, лежеше любимото ѝ кукри. Вдигна букетчето рози, под него се появиха останалите дреболии, необходими за операцията — ролка здрав скоч, гарота и черна автоматична писалка. Лепенките и назъбеният нож се прехвърли-

ха в страничните ѝ джобове. На външен вид писалката изглеждаше съвсем обикновена, но когато отви капачката, под нея щръкна необичайно дълъг и тънък писец, наподобяващ игла на спринцовка. Мария духна върху него, сякаш за да се увери в чистотата му, после завинти капачката и пусна писалката обратно в чантичката. Всичко беше готово.

В гърдите ѝ се появи праведното вълнение. Тя беше Ангел-отмъстител, тя беше наместник на Бога. Днешният ден бе определен за удар срещу Злото, една от многобройните му глави на хидра щеше да бъде отсечена.

Отвори вратата и надникна в дългия коридор на седмия етаж. Ясно видя тъмнокафявата врата в дъното, върху която блестяха две месингови цифри. Номер 70. Зад тази врата беше Слай Фонтана, очакващ три кратки почуквания и букет червени рози на изтривалката – традиционния поздрав на Бейб. Колко трогателно, иронично се усмихна Мария.

Пулсиращата аларма на ръчния часовник започна да вибрира около китката ѝ. 14.59 часа, точно навреме...

Тя закричи по дебелия килим на коридора към апартамент номер 70, постави букетчето рози на пода и се притисна до стената. Пръстите на дясната ѝ ръка си играеха с гаротата в джоба, сякаш опипваха мънистата на броеница. Изчака дишането ѝ да се успокои и сви лявата в юмрук.

Чук-чук-чук...

Зад вратата нещо се раздвижи, чуха се приглушени стъпки.

Резето изщрака, предпазната верига тихо издрънча. Един ключ се превърта в ключалката, последван от втори. „Тоя май добре си пази кожата“ – усмихна се едва забележимо Мария. Чу отварянето на вратата, лъхна я топлият въздух, идващ от вътрешността на апартамента. Мъжки глас възкликна със задоволство, едро тяло се наведе да вдигне букетчето.

Мария сведе глава и пристъпи напред, дългата руса коса на Бейб скри лицето ѝ. Ципът на тясно прилепналите ѝ коженни панталони се оказа на сантиметри от главата на Фонтана. Порнопродуцентът беше нисък и късокрак. Косата му беше доста оредяла, а шкембето му си личеше дори под свободно пуснатата копринена риза.

Стоеше и го гледаше как се изправя с букета рози в ръка. Изпъкналите му очи се впиха в лицето ѝ, полускрито под

русите къдри, докато похотливо се облизваше. Тази сцена ѝ напомни за един епизод в сиропиталището, който така и не успя да изтрие от съзнанието си.

– Здравсти, Бейб – дрезгаво рече продуцентът, ръката му неволно се спусна надолу и разтърка гениталиите. – Радвам се да те видя... Бях готов да експлодирам още като чух гласа ти по телефона... – Отстъпи и ѝ направи знак да влезе.

Скрила ръката си с гаротата зад гърба, Мария подритна кожената чантичка пред себе си и пристъпи в антрето. Вратата меко щракна зад гърба ѝ. Фонтана погледна чантата в краката ѝ и отново облиза устни.

– Май носиш и играчки, а? – все така дрезгаво попита той.

– И така може да се каже – отвърна Мария, имитирайки гласа на Бейб.

Вероятно имитацията не беше особено добра или пък русата коса не скриваше както трябва чертите на лицето ѝ, тъй като Фонтана вдигна глава и внимателно я огледа.

– Нещо ми се виждаш по-висок – промърмори той.

Тя пристъпи още крачка напред и се усмихна. Ръцете ѝ се протегнаха напред, сякаш се готвеше да го прегърне.

– Така ти се струва – рече. – Винаги съм си бил толкова висок...

Продуцентът се намръщи, похотливостта в очите му отстъпи място на подозрението и страха. Вероятно разбра, че нещо не е наред. Но за нея това нямаше значение, тъй като вече беше в жилището. Видяла как устните на мъжа се свиват, най-вероятно за да изстрелят въпроса „кой си ти, по дяволите“, тя сръчно праметна гаротата около шията му и я стегна с умениято на опитен хирург. Фонтана изпусна розите, устата му зина в безуспешен опит да поеме глътка въздух, пръстите му напразно се опитаха да разхлабят примката на тънкото стоманено въже. Тялото му се замая като захапал кукичката тлъст шаран.

„Защо всички правят едно и също?“ – запита се Мария, докато се взираше в изскочилите от орбитите си, изпълнени с ужас очи. Никоя от жертвите не се сещаше да насочи усилията си към ръцете ѝ, да направи опит да извие пръстите, които стягаха примката – единственото нещо, което им даваше някакъв шанс. Вместо това всички се вкопчваха във въ-

жето, което вече разкъсваше кожата им. Глупаво. Безкрайно глупаво и безполезно усилие...

Огледа вътрешността на апартамента – едно модерно и раздвижено, почти лишено от вътрешни стени помещение. Спря очи на гарнитурата от сива кожа, пред която се намираше главното: голям телевизионен приемник. Тръгна натам, дърпайки Фонтана след себе си като скимтящо кученце на верижка. Подмина претенциозната камина, облицована с розов мрамор, бутна домакина в креслото срещу телевизора. Огромен и лъскав като някакъв черен реактивен самолет, този апарат щеше да играе важна роля в предстоящия спектакъл.

Разхлаби примката на гаротата, но още преди Фонтана да успее да си поеме дъх, ръката ѝ грабна едно от разноцветните каменни яйца, които бяха струпани в сребърния поднос на масичката, и бързо го натика в устата му. Извади от джоба си ролката скоч и сръчно запечата яйцето на мястото му. Без да губи нито секунда, завърза ръцете и краката на домакина, приковавайки го към креслото. Накрая залепи и клепачите му към веждите, единственото подвижно нещо у Фонтана останаха панически въртящите се очни ябълки. Мария се наведе към кожената чанта и измъкна видеокамерата. Вече нямаше защо да бърза, имаше достатъчно време да се подготви за предстоящото представление.

Отне ѝ само няколко секунди да разгадае управлението на модерния, на пръв поглед без никакви копчета телевизионен приемник. То беше скрито зад плъзгащи се панели. Направи нужните връзки, постави видеокамерата върху телевизора и насочи обектива към прикования домакин. След това придърпа дистанционните управления на двата апарата и ги включи. За миг екранът остана празен, после върху него се появи главата на Слай Фонтана. Картината беше отлична, виждаха се дори капчиците пот по челото му.

– Изглеждаш ми малко нервен, Слай – рече тя. – А аз си мислех, че отдавна си свикнал с видеозаписите...

Нагласи камерата така, че да го хване от кръста нагоре, после нанесе окончателните корекции на обектива. Коприената риза на мъжа започна да потъмнява от пот, в ужасените му очи се появи умолително изражение, всяко мускулче на лицето му се напрягаше под здраво прилепналия скоч. Мария се усмихна и свали перуката. Зърнал гладко изб-

ръснатия череп, Фонтана се облещи още повече, а когато в ръцете ѝ се появи блестящото с острите си зъби кукри, очите му буквално изскочиха от орбитите си.

– Така-а – проточи тя и се изправи зад жертвата. Лявата ѝ ръка държеше дистанционното управление на камерата, а дясната – назъбения нож. – Шоуто може да започне...

Наведе се, лицето ѝ се изравни с това на Фонтана. И двамата се виждаха ясно на екрана. Устните ѝ се приближиха до ухото му:

– Имах щастието да видя някои от най-добрите ти работи... Зная, че нямам шанс да ги конкурирам, но все пак ще те помоля да си представиш, че участваш в снимките на някоя от тях... – Шепнеше нежно, като на желан любовник. – Нали помниш какво пише в Библията? „Който вади нож, от нож умира“...

Натисна един бутон на дистанционното управление, обективът започна да се фокусира върху шията на Слай и спря едва когато на екрана се виждаше единствено адамовата му ябълка, нервно подскачаща нагоре-надолу, влажна от пот. Дясната ѝ ръка го прегърна, острието на ножа опря в гърлото. Екранът подсили контраста между сребристата стомана и калифорнийския тен на кожата му. Усети усилията му да извърне глава, но скочът не му позволи.

Острото като бръснач кукри бавно проникна в кожата. С лявата си ръка Мария отмести камерата от гърлото на жертвата и я насочи право в побелелите от ужас зеници. Слай направи отчаян опит да затвори очи, но клепачите му бяха залепени. Дясната ръка продължи бавния си натиск. Острието плавно потъваше в плътта, прерязвайки кожа, мускули и съединителна тъкан. Слай Фонтана бе принуден да се взира в разтворената врата на собствената си отлитаща душа, превърнал се в главен герой и единствен зрител на един от собствените си садистични филми. Ретината му бе осъдена да регистрира собствената му агония, да види онзи миг, който винаги бе доставял върховна наслада на Мария: потрепването и помътняването на разширените зеници, отбелязващи отделянето на прокълнатата душа от тялото, началото на пътешествието ѝ към един друг свят, където я чакат сурова присъда и вечно наказание...

Миг преди острието да пререже артерията, Мария зао-

биколи кръвта, която вече обливаше шията на Фонтана и се стичаше на пода, после тихо просъска в ухото му:

– Сега ще умреш и ще бъдеш прокълнат завинаги!

Убедена, че жертвата е усетила тежестта на греховете си с цялата им огромна сила, тя направи последното рязко движение и окончателно преряза гърлото. Едновременно със Слай видя как силната струя кръв от срязаната артерия облива екрана, не пропусна да се наслади на последните искрици живот, проблеснали в кошмарно разширените зеници.

От устата ѝ се откъсна тиха въздишка. Задачата бе изпълнена, време беше да се маха оттук. Тя беше Немезис, Ангелът на възмездиято, осъществил поредното перфектно отстраняване. Но тя не можеше да си тръгне, имаше още малко работа...

Трябваше да се подпише под своето произведение, трябваше да докаже, че именно тя е автор на отстраняването. Бръкна в кожената чанта и извади автоматичната писалка. Развинти капачето, отдолу проблесна необичайно дългият писец. Пристъпи към трупа, напипа прерязаната артерия в зейналата рана и издърпа помпичката. Миниатюрното резервоарче на писалката се напълни с кръв. Допря писеца-игла до едно сухо място на гърба на копринената риза и написа:

КОЙТО НОЖ ВАДИ, ОТ НОЖ УМИРА...

Матей, том 52, гл. 26

Завинти капачката и пусна писалката обратно в кожената чанта, после отново наложи на главата си русия скалп на Бейб. Наведе се, събра пръснатите по пода рози и ги изхвърли в кофата за боклук, която откри в един от ъглите на кухнята. Почти не обърна внимание на трънчето, което проби тънката гума на хирургическите ръкавици и се заби в палеца на дясната ѝ ръка. Изсмука появилата се капчица кръв, езикът ѝ регистрира металически-солен вкус и нищо повече. Отвори входната врата, надникна навън, после спокойно излезе, оставяйки бравата да щракне зад гърба ѝ.

Този път грешки нямаше. Убийството беше перфектно.

Дамаск

Езекия Дела Кроа прекоси сянката на портокаловите дръвчета в градината и се насочи към маслиновата горичка, която плавно се спускаше към далечната ограда. Спря и хвърли поглед към панорамата на Дамаск, която се очертаваше на юг, на около три километра от имението. Въздухът беше хладен, светлината на залязващото слънце хвърляше златисти отблясъци върху разкривените маслинови дръвчета и далечния град. През целия си живот бе пътувал по света, но това не му пречеше да смята за свой единствен дом старата и просторна къща, кацнала на възвишението зад гърба му. Така както го бяха правили шест поколения преди него... Стана му тъжно, че няма деца, които да наследят този дом. Обичаше имението, особено в този час на деня. Някога, когато жена му все още беше жива, двамата предприемаха продължителни и приятни разходки из околността. Разговаряха откровено, споделяха проблемите си, олекваше им...

Внезапна и остра болка в стомаха го принуди да извади едно хапче от малката метална кутийка, която постоянно носеше в джоба си. Глътна хапчето и зачака болката от старата му язва да стихне. Едновременно с облекчението в главата му изплува планът на брат Хеликс. Снощи, след завръщането си от заседанието на Вътрешния кръг, Езекия отново сънува постоянно повтарящите се кошмари: опитите да спаси новия Месия се провалят, той отново е разпънат на кръст. Ужасът от вероятността да не успее да изпълни основната мисия на живота си го накара сериозно да се замисли върху предложението на Хеликс. Даваше си ясна сметка, че колкото повече дни минаваха в безплодно търсене на новия Месия, толкова по-голяма ставаше вероятността да приеме дръзкият план на по-младия брат. Разбира се, ако той наистина успее да убеди учения безбожник да работи за тях...

Обърна се и тръгна обратно по пътеката, която се извишаваше нагоре и свършваше пред голямата къща. Но какво ще стане, ако Хеликс наистина накара доктор Картър да им сътрудничи? Нима той — ръководителят на Братството на Второто пришествие, ще бъде принуден да сключи позорен съюз с един атеист?

Все още търсеше отговор на този нелек въпрос, когато

видя прислужника си да му маха с ръка от покритата веранда пред къщата. Той също му махна в отговор и Давид тръгна срещу него направо през безупречно поддържаната трева на полянката. Носеше нещо, Отецът бе принуден да напрегне взор, за да разбере какво е – един мобилен телефон.

– Кой се обажда, Давид?

– Жена, нарече се Немезис – отвърна прислужникът.

Езекия пое апаратчето и въздъхна. Всички обаждания на този номер се кодираха автоматично от най-съвършената дигитална система, която можеше да се купи с пари. Въпреки това предпочиташе Мария да не търси пряка връзка с него, особено пък у дома. Вдигна слушалката до ухото си и нервно попита:

– Какво има, Немезис?

– Извинявам се, отче, но трябваше да ви се обадя. – Гласът на младата жена звучеше смутено: – От Стокхолм насам нямам контакт с вас, а много искам да ви обясня как допуснах грешката, да ви уверя, че тя никога няма да се повтори... – Кратка пауза, после: – И да поискам разрешението ви да я поправам...

– За това трябва да говориш не с мен, а с брат Бернар – рязко отвърна Езекия. – На него трябва да дадеш своите обяснения и извинения.

– Отче, искам да зная дали ВИЕ ми прощавате за Стокхолм! – умолително каза Мария.

Той поклати глава, обзе го досада. Тази жена винаги се държеше така, още откакто я откри преди двадесетина години. Макар и шампион по безмилостна жестокост сред всички агенти, преминали специалния курс на обучение в секретния лагер на Братството, тя беше в състояние изведнъж да се превърне в безпомощно дете, копнеещо за родителска обич... А за Стокхолм той всъщност не ѝ се сърдеше. Това беше нейната първа и единствена грешка.

– Можеш да забравиш Стокхолм – рече Езекия. – Станалото-станало, трябва да гледаме напред.

– Значи ми прощавате, така ли?

В гласа ѝ долови притеснение. Той си я представи такава, каквато я помнеше от сиропиталището в Корсика, устните му се разтеглиха в лека усмивка. Беше самотно дете с чувствителна душа, което мечтаеше да се привърже към ня-

кого. В първия момент си помисли, че именно такава би желал да бъде детето, което жена му така и не успя да роди... Беше достатъчно честен да си признае, че дори и днес Мария не му беше безразлична.

– Да, Мария – глухо промълви. – Прощавам ти, дете мое... А сега кажи за какво...

– Означава ли това, че мога да ликвидирам онзи учен? Той се поколеба.

– Не, засега не предприемай нищо. Имаш по-важни задачи, най-вече Манхатън...

– Там вече приключих. Отстраних обекта без никакъв проблем. Мисля, че заслужавам да получа още един шанс с доктор Картър...

Езекия помълча за момент, осъзнавайки необходимостта да подбере най-точните думи. Прекрасно знаеше, че тя приема задачите си крайно амбициозно.

– Не ти решаващ кой да бъде отстранен, Немезис – започна строго. – Ти си отличен оперативен агент, но и друг път съм ти напомнял, че ролята ти е определена максимално ясно: изпълняваш заповедите на брат Бернар и нищо повече!

– Но...

– Немезис!

В гласа му се появи остра нотка. Все още не беше решил как да постъпи с доктор Картър.

– Ще бъдеш уведомена, щом решим кога да отстраним доктор Картър и дали изобщо ще го отстраним. Естествено, ако Бернар реши да възложи операцията именно на теб...

– Какво значи това „дали да го отстраним“? – попита Мария. – Какво се е променило? След като доктор Картър е бил избран за обект на прочистване преди два месеца, значи и днес е такъв! И кой ще изпълни задачата, ако не аз? Може би Гомора?

– Немезис, искам да ме слушаш внимателно! – Езекия изгуби търпение, язвата му отново се обади. В повечето случаи той нямаше нищо против свободата на действие на Мария, тъй като тя я стимулираше за безупречното изпълнение на поставените задачи. Дори натрапчивата ѝ мания да дава подробен отчет за всяко убийство не носеше вреда на Братството. Но Бернар май щеше да се окаже прав: свободата ѝ беше прекалено голяма... – Немезис, ти си пряко подчинена

на Пазителя на Втората заповед, а не на мен! Искам добре да запомниш, че изпълняваш НЕГОВИТЕ заповеди! Не ги даваш, а ги ИЗПЪЛНЯВАШ, ясно?

– Да, но...

– ЯСНО ЛИ ТИ Е ТОВА?!

Гласът ѝ изведнъж стана студен и далечен:

– Да, отче.

– Много добре! – изръмжа той и прекъсна линията. Утре имаше среща с брат Бернар Трие, възнамеряваше да го запознае подробно със съдържанието на този разговор. Пазителят на Втората заповед бе длъжен да направи всичко необходимо, за да изхвърли от главата на Мария спомените за провала в Стокхолм. В противен случай имаше опасност от влошаване качеството на нейната работа.

Отново тръгна към къщата, залязващото слънце остана от дясната му страна. Мислите за Мария и доктор Картьер го принудиха да извади второ хапче от металната кутийка. Вече беше прекалено стар за това напрежение. Беше на деветдесет и шест години. Нима беше справедливо цялата отговорност за спасението на света да се крепи върху крехките му старчески рамене?

Всеки друг на негово място би се наслаждавал на зalezа на живота си.

Или отдавна би почивал в гроба...

Уморено сви рамене, със завист си помисли за почивката, която предлагаше единствено смъртта. Но кошмарът го завладя отново в момента, в който стъпи на покритата с теракота тераса, сърцето му бе пронизано от пареща болка. Знаеше, че няма да умре в покой. Знаеше, че този покой ще го споходи само когато изпълни предсказанието на пророка. А това означаваше да открие новия Месия и да го провъзгласи за такъв пред олтара със Свещения огън...

Клинична болница, Трети район, Париж

Жан-Люк Пети беше все същият енергичен мъж, какъвто го помнеше Том. Макар и доста по-висок, той трябваше да полага доста усилия, за да не изостане от французина, който буквално летеше по болничните коридори. Пък и този крак...

Все още се чувстваше замаян, но това нямаше нищо общо с осемчасовия полет от летище „Логън“ до „Шарл дьо Гол“. Първата му мисъл след провала на експеримента с мишките беше да започне отначало въпреки почти нулевите шансове да създаде навреме новата генетична терапия. После му хрумна идеята да търси съществуващия в природата вирус, който предизвиква спонтанна ремисия, а броени минути по-късно Жасмин откри два случая на това рядко явление, при това в ЕДНА И СЪЩА болница. Ако беше вярващ, Том положително би стигнал да мисълта, че подобно стечение на обстоятелствата се дължи на БОЖЕСТВЕНА намеса...

– Plus lentement*, Жан-Люк... Plus lentement – примоли се леко задъхан той. – Вървите прекалено бързо!

Видя как главата му леко се извързва, а в комично тъжните му очи се появява нещо като укор. Внушителният нос леко се сбърчи, раменете се повдигнаха. Французинът ловко заобиколи две сестри, без да намалява скоростта си.

– Не зная как да вървя по-бавно, без да спра – извини се той.

Жан-Люк беше дребен мъж със стройна фигура, от която се излъчваше неизчерпаема енергия. Късите му крачета действаха като бутала на машина и го носеха с невероятна скорост по яркоосветените болнични коридори. Главата му леко се въртеше наляво-надясно, устата му подхвърляше по

* По-бавно (фр.) – Б. ред.

някое bonjour и са ва на хората, които го поздравяваха. Водеше Том към Онкологичното отделение „Франсоа Митеран“, под мишницата си притискаше две тънки папки, в които се криеха епикризите на двата „чудотворни“ случая.

– Жан-Люк, сигурен ли сте, че нямате представа за причините, довели до подобрене в състоянието им?

Раменете на французина леко се повдигнаха, върху лицето с тъжни очи на бездомно куче се появи едва забележима усмивка.

– Вероятно става въпрос за чудо – отвърна той. – Много хора са дълбоко убедени, че е именно така...

– Но причини трябва да има! – настоя Том, успял в последния момент да избегне сблъскването с едно подвижно легло, тикано от някакъв санитар. – Нещо, което да обяснява подобен развой на събитията, нещо, което можем да изучим... Какво показват вашите изследвания?

– Ще ги видите, но не очаквайте нищо особено. В тях няма нищо, което да обяснява ЗАЩО организмите на тези болни са се самоизлекували. Но фактът е налице... – Усмивката на Жан-Люк се разшири, масивният му нос се покри със ситни бръчици: – Но защо винаги търсим някакво научно обяснение, приятелю? Толкова рядко се натъкваме на нещо ДОБРО, което не можем да разберем! Не е ли по-разумно просто да бъдем благодарни, а?

Без да намалява ход, доктор Пети бутна летящата врата на Онкологичното отделение. Помещението се оказа изненадващо светло и жизнерадостно, стените бяха боядисани точно както в „Джиниъс“ – в ярки синьо-жълти цветове. Картер остана с впечатлението, че французите са копирали неговите идеи, но това нямаше значение. Боята беше свежа, личеше си, че е нанесена съвсем скоро. Леглата бяха двадесет, наредени по десет край двете стени, с достатъчно разстояние между тях. Две-три бяха оградени с подвижни паравани.

Като се движеше със същото темпо, доктор Пети направи бърза инспекция на болничните легла, насочвайки към тях дългия си, подобен на балистична ракета нос. После откри това, което търсеше:

– Ah bon... Ще започнем с госпожица Дюбоа.

Крачейки след доктора, Том не пропусна да отбележи атмосферата, която цареше в отделението. Болни и медицинс-

ки персонал разговаряха оживено. За пръв път се натъкваше на подобно общуване в болнично отделение, особено когато ставаше въпрос за ракови заболявания. Обикновено онкологичните отделения са тихи и мрачни, хората в тях са потънали в мълчалив размисъл за отлитащия живот. Около леглото, към което се насочиха, бяха струпани букети цветя. Ярки и живи, те нямаха нищо общо с погребалните венци, а напротив – носеха радостно пожелание „оздравявай бързо“. Том остана с впечатлението, че пациентът на това легло скоро ще бъде изписан и със собствените си крака ще напусне болницата през главния вход...

Доктор Пети представи Том на Валери Дюбоа. Първото нещо, което му направи впечатление, беше невероятното спокойствие в теменужените ѝ очи. От тях се излъчваше някаква странна, почти изключена за подобно място самоувереност. Тези очи бяха станали свидетели на процес, недостъпен за повечето смъртни: бяха се взирали право в очите на смъртта и я бяха накарали да отстъпи... Един кратък поглед върху лицето на тази жена беше достатъчен – тя се чувстваше добре. Слабото ѝ тяло едва се очертаваше под завивките, малка шапчица покриваше оплешивялата ѝ глава. Но нищо друго не говореше за страшната болест. Кожата върху опънатите скули имаше здрав цвят, далеч от тебширената белота на тежко болните хора. Преобладаваше розовото – сигурен признак за победата на живота над смъртта.

Широко усмихнат, доктор Пети гордо я потупа по рамото и я представи:

– Валери е на двадесет и пет години, студентка по право в Сорбоната. – Много съм доволен от видимото подобрение на здравословното ѝ състояние, защото през цялото време се опасявах, че в противен случай има опасност да ни даде под съд! – Слабичките му раменца се разтърсиха от смях.

Валери очевидно се зарадва на присъствието му. Постоянното учудване на доктора от подобрението на здравословното ѝ състояние явно прогонваше и последните съмнения от душата ѝ. Сигурно ѝ е било дошло до гуша от лошите новини, които лекуващите лекари са ѝ носили месеци наред, помисли си Том.

Доктор Пети разгъна една от папките си и започна:

– Основни туморни образувания в стомаха и бъбреци-

те, вторични метастази по цялото тяло, включително два броя в менингите* на мозъка... – Сръчно измъкна две рентгенови снимки и ги подаде на Том.

Той бавно ги вдигна срещу светлината. Едната ясно показваше тъмните очертания на туморите в стомаха и бъбреците, на другата се виждаха малките, но безспорни тумори в мозъка. Без съмнение тази жена е имала рак, това беше извън всякакво съмнение. При това рак в последен стадий, с множество метастази...

А сега беше здрава...

– Бяхме готови да започнем имунотерапия – продължи доктор Пети. – Възнамерявахме да опитаме лечение с генномодифицирани клетки... Но точно тогава Валери ни съобщи, че главоболието ѝ е изчезнало и усеща как метастазите около гръста ѝ се свиват... – Умните му очи чак се сведоха към леглото, младата жена му се усмихна.

– Какво значи изведнъж? – попита Том и се приведе над момичето. – Колко изведнъж се случи това, как усетихте свиването на туморите?

– В рамките на един ден – отвърна болната. – Отначало не повярвах, опасявах се, че всичко е плод на въображението ми. Но душата ми се изпълни с надежда. Едва вечерта се реших да кажа на доктор Пети... – Валери сви рамене, очите ѝ продължаваха да излъчват самоувереност. – Освен това се почувствах по-добре... Просто ЗНАЕХ, че оздравявам.

Картър мълчаливо кимна, не беше в състояние да откъсне поглед от тези пълни със самоувереност очи. Какво беше казал в тази връзка Ницше? Припомни си популярния цитат на известния философ: „Това, което не може да ни убие, ни прави по-силни...“ Едва сега си даде сметка какво е искал да каже този гений, в душата му нахлу чувство на завист. Жената в леглото пред него завинаги бе прогонила от душата си ужасяващия страх от смъртта...

– Преди колко време стана това? – попита я той.

Доктор Пети прелисти папката.

– Днес е вторник, а Валери ни съобщи новината миналия четвъртък... Още в неделя установихме рязко подобре-

---

* Мозъчна обвивка – Б. конс.

ние в състоянието й... – Подаде на Том други рентгенови снимки.

Той отново ги вдигна срещу светлината и веднага забеляза разликата. За миг изпита чувството, че гледа вътрешностите на друг пациент. Основните тумори в стомаха и бъбреците се бяха превърнали в топчета с големината на орех, а мозъкът беше абсолютно чист, без никакви сенчици.

– Решихме да бъдем абсолютно сигурни и предприехме малка хирургическа интервенция – продължи дребничкият французин. – Патологоанатомите потвърдиха, че туморната тъкан е в некротично състояние. Тоест мъртва, напълно поразена от антителата на организма...

Том вдигна двата комплекта рентгенови снимки пред очите си и внимателно ги сравни.

– Но нямате никаква представа как и защо е станало така?

– Никаква – кимна Пети. – Ако не броим ДНК-анализите, който направихме в парижкия филиал на „Джиниъс“...

– Вече сте направили тези анализи? – попита с вълнение и разочарование Картър. – И не открихте нищо, така ли?

– *Au contraire* – отвърна доктор Пети и махна с ръка към едно друго легло, също обградено с цветя. – Използвахме парижката лаборатория на „Джиниъс“, за да направим пълни кръвни анализи и на двамата пациенти – Валери и господин Корбасон, който лежи ей-там... Генетичното сканиране показва, че в кръвта им преди ремисията са се съдържали всички характерни генетични дефекти, които водят до заболяването. Но след ремисията генната им характеристика е коренно променена...

– Искате да кажете, че генната последователност се е самовъзстановила? Във ВСИЧКИ клетки, а не само в поразените от болестта?

– *Mais bien sur* – кимна французинът. – Само дето не знаем как е станало това. Дватама пациенти имат една и съща кръвна група и това е единственото, което ги свързва. Кръвопреливането е било осъществявано от една обща банка. За съжаление не разполагаме с проби от банките, които са били използвани...

– Получили са една и съща кръв и нищо повече, така ли? – втренчи се в него Том. – Никакви други връзки?

– *Rien* – поклати глава доктор Пети.

– Имате ли други пациенти, на които е преливана същата кръв?

– Да, но те не са сред раково болните. Кръвната им група е АБ, която се среща доста рядко... – В тъжните очи на Жан-Люк отново се появи живо пламъче: – Елате! Ще ви покажа и второто чудо в моето отделение. А bientôt, Валери...

Том благодари на младата жена и последва доктор Пети, който вече бе успял да прекоси отделението и нетърпеливо му махаше с ръка.

Вторият пациент със спонтанна ремисия се казваше Гилом Корбасон, четиридесет и пет годишен фермер от селата около Тулуза. Том стисна ръката му и го поздрави на френски.

Доктор Пети разтвори втората папка и започна обясненията си:

– Господин Корбасон имаше голям сарком на бедрото, високо горе, както и вторични метастази из цялото тяло... – На рентгеновата снимка имаше огромна буца, силно деформирала бедрото на пациента. Туморът беше с големина на грейпфрут и сякаш всеки момент щеше да разкъса кожата.

– Кога е правена тази снимка? – попита Картър.

– Точно преди седмица. В рамките на осем седмици преди това той се развиваше бурно, удвоявайки размерите си, без да се влияе от терапиите, които опитвахме... Ремисията започна малко преди да започнем генна терапия...

– По същото време, когато регистрирахте подобрение в състоянието на Валери Дюбоа?

– Да, в рамките на един-два дни – кимна доктор Пети, после помоли пациента да покаже бедрото си.

– Mais bien sûr – усмихна се Гилом и бързо отметна завивките, горд да покаже доказателствата за победата си.

Том прокара пръсти по бедрото му. Беше съвсем гладко, без никакви подутини. Натискайки малко по-силно, той успя да усети топчето твърда тъкан, но то нямаше нищо общо с огромната буца на снимката.

– Невероятно! – прошепна.

– Oui. Incroyablement!* – съгласи се пациентът, а широко

---

* Да. Невероятно (фр.) – Б. ред.

ката му усмивка показва липсата на два предни зъба.

Том се усмихна в отговор, после се извърна към колегата си:

– Разсейките?

– Всички в некротично състояние, мъртви – отвърна доктор Пети. – А сега предлагам да се върнем в кабинета ми и да си поговорим на спокойствие...

Том благодари на господин Корбасон и последва доктор Пети в коридора. Докато вървяха към кабинета, той го засипа с въпроси.

– Това не може да е обикновено съвпадение, Жан-Люк... Имате двама пациенти в терминална фаза, броени дни преди смъртта, които изведнъж започват да се възстановяват... Единствената връзка между тях е общото болнично отделение и същите лекари. Другата е еднаквата кръвна група, която позволява да им бъде правено кръвопреливане от една и съща банка. Което означава, че има вероятност да са получили кръв от един и същи донор. Може би има нещо особено в самото кръвопреливане?

– Какво например? – попита доктор Пети.

Картър смутено поклати глава:

– Може би някакъв нов вирус... От рядък вид, с положителни характеристики, които играят ролята на коректив на генната верига... Това не е изключено, Жан-Люк...

– Съгласен съм, че не е изключено – въздъхна той и театрално извъртя очи. – Но това е само едно предположение, нали? И двамата пациенти бяха щателно изследвани за вирусни инфекции, но такива не бяха открити. Не трябва да забравяме, че банките с донорска кръв се подлагат на няколко вида термична обработка за отстраняване на всички вирусоносители, известни на медицината.

– Точно така, на ИЗВЕСТНИТЕ вирусоносители – подчерта Том.

– Но в кръвта на Валери Дюбоа и Гилом Корбасон нямаше НИКАКВИ вируси – напомни му доктор Пети и отвори вратата на кабинета си. Махна към един от свободните столове и се насочи към кафемашината в ъгъла.

Том пое чашата от ръцете на домакина и поклати глава:

– Но промяната е факт... Тя е сигурно доказателство, че нещо се е случило, че нещо се е задействало. Вероятно тай-

ната се крие в генетичната схема на прелятата кръв... Може би нещо в нейната ДНК е подтикнало ремисията... Някакъв генетичен чип, който изхвърля увредената програма и я заменя с нова...

– Може и да е така – кимна с въздишка доктор Пети, седна зад бюрото и отпи глътка кафе. Тъмните му очи настойчиво се вгледаха в лицето на колегата му. – Вижте какво, аз също мечтая да открия причините за спонтанната ремисия. Защото бихме могли да опитаме да ги възпроизведем по изкуствен начин само ако успеем да ги изследваме. Но както добре ви е известно, кръводарителите са анонимни, банките се зареждат с кръвта на много хора, според качествената ѝ характеристика. За съжаление въпросният контингент е напълно изчерпан и не можем да анализираме прелятата в моите пациенти кръв. Естествено, вие имате пълната свобода да вземете проби от ТЯХНАТА кръв, да подложите на анализ генната ѝ характеристика. Но това няма да ви доведе до нищо. Все едно да използвате изгоряла клечка кибрит, за да запалите огъня си. Но искам да ви попитам нещо, Том... Ако този ваш чудотворен ретровирус наистина съществува, защо никой още не го е открил?

Върху лицето на Том легна сянка. От доста време избягваше да си задава този въпрос просто защото за него нямаше достатъчно убедителен отговор. Повечето силно заразни вируси имат ограничено действие върху човека поради една съвсем прозаична причина: те унищожават организма, в който са проникнали, но заедно с него унищожават и себе си. От друга страна обаче, в случай, че чудотворният вирус наистина съществува, той не унищожава организма-реципиент*, а обратното – удължава живота му. Ако се направи едно най-общо логично предположение, според което подобен вирус действа от няколко десетилетия насам, неговото влияние върху хората би трябвало отдавна да се е усетило.

– Не зная, Жан-Люк – отвърна след продължителна пауза той. – Но всичко на този свят се подчинява на някаква причинна взаимовръзка, нали?

– Това е вярно – кимна доктор Пети. – Затова ще ви по-

---

* Приемник, присмач – Б. конс.

питам възможно ли е вашият чудотворен агент да не е вирус, а химическа субстанция?

— Химическа субстанция? Искате да кажете нещо като феромоните?

— Защо не? — сви рамене французинът. — След като насекомите са в състояние да отделят химикали в своите секретри, защо и хората да не го правят?

Том кимна, давайки си сметка, че е готов да се залови и за сламка. Но някои насекоми действително отделяха феромони — една секреция с особен химически състав, която привлича партньор по време на размножителния период. Теорията, че и хората отделят подобни секретри чрез потта и кръвта си е стара и има доста привърженици. Той самият например беше добре запознат с едно безспорно доказано явление в тази сфера: когато две или повече жени живеят под един покрив, техният менструален цикъл се уеднаквява с течение на времето. Все още никой не е в състояние да докаже защо става така, но много учени вярват, че явлението се дължи на неизвестен химически стимулант, който проявява своето действие при продължителен контакт. Химическата същност на агента-причинител на ремисията веднага дава отговор и на въпроса защо това явление е толкова рядко. Някои от най-популярните лечители вероятно притежават особени и рядко срещани гени в своите ДНК, които им позволяват да отделят химически секретри с лечебно действие чрез докосване или пък телата им отделят особени флуиди, които лекуват дори и без пряк контакт...

— Всичко това звучи доста невероятно, нали? — уморено се усмихна той.

— Може би това чудотворно лечение няма нищо общо с науката, а идва направо от Бога — подхвърли доктор Пети и на лицето му се появи дяволита усмивка. — Ако сте вярващ християнин като мен, положително ще ме разберете... Неотдавна празнувахме Коледа, сега чакаме Великден... Може би Бог е дарил тези двама несретници със своята милост? Може би е решил да се намеси в природните закони, за да отбележи раждането, смъртта и възкръсването на своя син?

Том отвърна с разсеяна усмивка и веднага си помисли за Жасмин. Изпита завист към нейната вяра, към вярата на този учен. Когато се сблъскат с нещо неразбираемо, те просто си

казват: „О, това е още един от неразгадаемите ходове на Бога...“ Толкоз. Край на въпросите, край на съмненията и главоболието. Проблемът е прекалено труден? Ясно. Значи е поставен от Бога...

– Добре, Жан-Люк – уморено въздъхна той. – Но защо не ми кажете как точно вашият Бог е спасил тези нещастници?

Французинът се усмихна; не можа да реши дали въпросът е зададен сериозно.

– Е, Бог върши каквото пожелае, защото е всемогъщ – отвърна, а ръцете му се разтвориха в театрален жест: – Може би нарочно е избрал тези двамата, може би е сторил това, което подозирате вие: вкарал е в кръвта на донорите нещо, което... – В главата му се появи нова мисъл, устните му се разтеглиха в широка усмивка: – Точно така, Том... Вероятно Той е пуснал в банките кръвта на Исус. Наближава Великден – съвсем подходящо време за подобни начинания. Кръвта на Неговия син отново ще спаси света...

Жан-Люк Пети се засмя, очевидно доволен не толкова от остроумното си обяснение, колкото от чудотворното избавление на двамата пациенти в отделението му.

Том обаче остана сериозен.

Французинът забеляза това и изведнъж млъкна, на лицето му се появи виновно изражение.

– Шегувам се, приятелю – рече. – Аз съм лекар, а не философ. Затова веднага си признавам, че не разбирам нищо...

Том не отговори. Мислите му бяха надалеч; опитваше се да направи връзка между две на пръв поглед коренно различни неща: идеята за лечебен вирус или феромон с нещо друго, подхвърлено от французина. Събрани заедно, двете оформяха невероятна, граничеща с абсурда идея. Припомни си една статия, която бе прегледал преди няколко седмици. Там се споменаваха за някакво особено място, но къде беше то? Май в Сардиния... Ще позвъни на баща си, Алекс положително ще разполага с цялата нужна информация...

– Жан-Люк? – вдигна глава той.

– Oui, mon ami.

Том стана и сложи ръка върху рамото на приятеля си:

– Благодаря за всичко. Бих ли могъл да ви помоля за още една-две дребни услуги?

- Разбира се.
- Първо, мога ли да използвам някой директен телефон?
- Mais bien sur.
- Второ, бихте ли помолили секретарката си да смени билета ми? Искам да летя за Сардиния.
- Сардиния ли? – учудено се усмихна Жан-Люк, после стана и го поведе към съседната канцелария. – Няма проблеми, Том... Какво не е наред?
- Нищо, Жан-Люк, нищо – поклати глава той, съсредоточен върху хрумналата му идея. – Всичко е наред.

10

Централата на „Джиниъс“, сектор „Информационни технологии“, Бостън

Жасмин Уошингтън наблюдаваше лицето на специален агент Карин Танър в очакване на реакцията ѝ. И тя беше точно каквато очакваше: зелените очи на служителката на ФБР широко се разтвориха от учудване, от устата ѝ излезя едно: „Господи Исусе! Как успяхте да го постигнете?!“

Жасмин хвърли тържествуваща усмивка към Деби – високата си руса асистентка. Новият софтуер действаше превъзходно, холограмата беше свършена, без нито едно петънце. Дори скептично настроеният по отношение на техническите нововъведения Джек Никълс изглеждаше впечатлен.

Четиримата се намираха в централната апаратна с геноскопите, непосредствено до залите на сектор ИТ. Преди три дни Том бе отлетял за Париж, оттогава Жасмин почти не бе

ше напускала сградата. Работеше за усъвършенстването на програмата напрегнато, без почивка, активно подпомагана от Деби и останалите членове на екипа. Това се оказа от полза, тъй като днес сутринта развълнуваната Карин Танър бе позвънила на Джак (все още мрачен като облак от неочакваното бягство на Том към Европа) да го информира за ново убийство в Манхатън. Извършителят без съмнение бил Проповедника, но този път експертите открили нещичко, което би могло да доведе до разкриването му.

– Как функционира това чудо? – попита Танър, заковала очи в холограмата на собствената си глава, която бавно се въртеше на статива в ъгъла, непосредствено до най-отдалечения геноскоп.

Преди да отговори, Жасмин още веднъж огледа триизмерното изображение. „Жалко, че Том не е тук – въздъхна тя. – Би трябвало да види със собствените си очи новия софтуер, вместо да се мотае из Париж, Сардиния, или Бог знае къде...“ Той все още не беше запознат с последните усъвършенствания на програмата, която в момента предлагаше една наистина перфектна холограма, без никакви точки и празни места. Изображението бе толкова съвършено, че изглеждаше нереално. Главата на Карин Танър бе копирана абсолютно точно, до последното косъмче на кестенявата ѝ коса и почти незабележимите точки в зелените ѝ очи. Общо взето, изглеждаше мъничко по-млада от оригинала, но това подлежеше на корекции.

– Казано с две думи, системата функционира просто: прочита генните ви кодове и на базата на получените данни моделира външния ви вид... Веднага след като дойдохте тук сутринта, аз си позволих да взема едно косъмче от ревера на вашия жакет. Проверих дали има корен, останалото беше лесно...

Карин механично вдигна ръка, пригладя буйната си коса и прошепна:

– Невероятно! Абсолютно точно копие... Само глава ли може да пресъздава?

– Също и тялото – отвърна Жасмин. – Но решихме да не правим това поради присъствието на Джак...

Карин озадачено я погледна.

– Дрехите нямат гени – поясни Деби с широка усмивка на уста.

Мъжът замислено попипа продълговатия белег на лицето си и промърмори:

– Жалко! Ние с Карин сме попадали в доста интересни ситуации, но нито веднъж няха възможност да я видя в натура... Така любопитството ми остана незадоволено...

– Още дълго има да чакаш – засмя се Карин. – Освен ако не решиш пръв да ми покажеш своите прелести... – Извърна се към Жасмин и леко кимна по посока на холограмата: – Значи получихте всичко това от ДНК в корена на единствен косъм?

– Точно така. Геноскопите отдавна могат да определят основните физически характеристики на всеки индивид, но тази нова програма отива една стъпка по-нататък: разчита генетичния код на индивида, изгражда триизмерен компютърен образ и го превръща в холограма... – Махна по посока на увисналата в пространството глава: – Използвахме ваши косъм, за да подчертаем изключителната точност на изображението...

– Убедихте ме. Но как ще процедирате с ДНК на нашия неизвестен престъпник? Изгарям от нетърпение да видя лицето на този мръсник!

Жасмин се обърна към геноскопа и натисна няколко клавиша. Прототипът все още не беше оборудван с устройство за приемане на гласови команди, но това беше въпрос на време. Предвиждаше се окончателният вариант не само да изпълнява гласовите команди, но и да им отговаря. Завърши набирането на командата: главата на Карин Танър изведнъж се стопи във въздуха и изчезна.

Премести очи върху екрана над клавиатурата. Криминалистите бяха открили капчица кръв върху един от бодлите на букетчето рози, захвърлено в кофата за боклук на жертвата. Разполагаха с показанията на очевидец, който бе видял същия букет рози в чантата на предполагаемия престъпник – висок рус мъж с черен шлифер.

– Току-що приключихме анализите на кръвта, открита в апартамента на Фонтана – каза Жасмин.

– Е, и?

Очите на агентката на ФБР нетърпеливо проблеснаха.

Жасмин изчака Деби, която проверяваше холопрожектите, после ѝ направи знак с вдигнат нагоре палец.

– Какво точно ви трябва? – попита тя. – Главата на Проповедника, или цялото му тяло?

– Всичко! – нетърпеливо се усмихна Карин.

– Добре, тогава да включим „ген-гени“...

Пръстът на Жасмин леко докосна широката плочка на клавиатурата, обозначена със знак „enter“.

Бученето на геноскопа се промени, помещението се огласи от рязко пропукване като от статично електричество. Наредените около постаментата прожектори светнаха, над него се появиха очертанията на призрачна фигура. Отначало неясна, тя бавно започна да се изпълва със съдържание. За това спомагаше светлината на разноцветните холопрожектори, които, подчинявайки се на командите на биокомпютъра, буквално „рисуваха“ във въздуха чрез смесването на милиони вариации на основните цветове: пурпурночервено, синьо-зелено, жълто и бяло...

„Картината“ се раждаше пред очите им отдолу-нагоре, от краката към торса и главата. Цялата операция приключи за броени секунди. Беше абсолютно точна, с изключение на една основна грешка – принадлежеше не на мъж, а на жена...

Жасмин се извърна към зяпналата от смайване Танър и тихо подхвърли:

– Мислех, че Проповедника е мъж...

– Аз също – призна си полугласно тя.

– Красива е – отбеляза Джак.

И наистина беше. Жената на холограмата имаше буйна кестенява коса с червеникави оттенъци, атлетичната ѝ фигура с едри гърди и невероятно дълги бедра беше безупречна. Но най-впечатляващи бяха очите ѝ: огромни, с безупречна форма, искрящи като на дива котка, смайващо необикновени с различния си цвят. Лявото беше яркосиньо, а дясното – кафяво.

– Би трябвало да е мъж – промърмори Карин, най-сетне превъзмогнала смайването си. – Според нашите сведения Проповедника е убил една мъжка проститутка на име Бейб, преоблякъл се е в неговите дрехи и по този начин е успял да се добере до Фонтана. Портiererът е абсолютно сигурен, че в блока е влязъл рус МЪЖ... А от това, което виждам, съвпада единствено височината...

– Сигурна ли си, че кръвта принадлежи на Проповедни-

ка? – обади се Джак. – Може би сте попаднали на нещо съвсем друго...

– Изключено – поклати глава тя. – Кръвта беше съвсем прясна и не беше от Фонтана. Невъзможно е да е на друг освен на убиеца... Освен това открихме всички останали атрибути на Проповедника: прословутото библейско послание, написано със специалната му писалка...

– Каква писалка? – попита Жасмин.

– Проповедника пише своите цитати с помощта на особено инструмент – нещо като писалка, която се пълни с кръвта на жертвата, взета от някоя разрязана артерия... В случая за „пълнител“ е избрана сънната артерия... Почеркът съвпада напълно... Не, това престъпление със сигурност е извършено от Проповедника.

– Сега вече знаеш, че Проповедника е жена, която умее да се дегизира – обобщи Джак.

– Умее и още как! – промърмори Карин и измъкна от джоба си лист хартия с компютърна скица: – Този рус мъж е бил забелязан от един куп хора по пътя си към апартамента на жертвата. Бяхме убедени, че въпреки дегизировката разполагаме с достатъчно точни данни за лицевите му характеристики. Но сега ми става ясно, че сме били дълбоко заблудени... – Посочи холограмата: – Нос, брадичка, скули – всичко е различно... Дори очите на мъжа имат друг цвят. Ами бюста? Подобен бюст не може да се скрие дори и под усмирительна риза! Пред нас стои една много красива жена и това е факт. Мога да ви уверя обаче, че част от очевидците, които лично разпитах, имат око за красивите жени... И въпреки това всички са готови да се закълнат, че става въпрос за МЪЖ!

– Всеки може да промени външността си – сви рамене Жасмин. – Програмата „ген-гени“ пресъздава образа и фигурата на индивида въз основа на генната му характеристика в момента на раждането, отчитайки още куп неща: начин на живот, начин на хранене, наличие или не на физическо натоварване... Но тя не взема под внимание козметичните или хирургичните корекции, които този индивид е извършил на даден етап от живота си...

Карин Танър си позволи една нервна гримаса. Присъстващите разбраха, че беше очаквала нещо далеч повече от това, което получи.

– Все пак разбра, че става въпрос за жена – успокоително подхвърли Джак. – Това с положителност ще промени насоките на разследването. Бас държа, че ще откриеш още куп улики, след като се върнеш на предишните престъпления на Проповедника и ги разгледаш в светлината на това ново разкритие... Освен това вече имаш известна представа как изглежда тя...

Карин го стрелна със зелените си очи.

– Така ли мислиш, Джак? Аз пък съм на друго мнение... Според мен тази жена може да изглежда като Мерилин Монро и Арнолд Шварценегер, при това едновременно!

Читавекия, Сардиния

На практика обаче, изправена срещу входа на малката църквица в сардинското градче Читавекия, Мария Бенариак не приличаше на нито един от двамата... Очите ѝ внимателно следяха доктор Картър, който усмихнат крачеше енергично и с едва забележимо накуцване по обляната от слъчевите лъчи улица. В дясната му ръка се поклащаше куфарче, а в лявата държеше някакъв странен предмет, наподобяващ стъкленица.

Мария вдигна пред очите си компактният фотоапарат „Олимпс“ с автоматично фокусиращ се обектив и залегна във взетия под наем фиат. Обект на вниманието ѝ беше бяла кола от същия модел, паркирана на три места от нейната.

Направи две снимки и моторчето за пренавиване на апарата тихо зажува в ухото ѝ.

Доктор Картър остана в църквата близо два часа, разговаряйки оживено със свещениците. Това я озадачи. Какво би могъл да търси в Божия храм един заклет атеист като него?

След последния си разговор със Светия Отец тя изпита силно разочарование и гняв. Реши да проследи учения, въпреки че нямаше заповед да го ликвидира. Струваше ѝ се, че членовете на Вътрешния кръг проявяват странна нерешителност, че по необясними причини им липсват кураж и воля да

завършат започнатото. При мисълта, че този човек може да се спаси от справедливото възмездие, я обземаше гняв.

Не беше трудно да го проследи до Сардиния. Едно телефонно обаждане до централата на „Джиниъс“ беше достатъчно, за да го засече в Париж, после позвъни в болницата и с добре изиграна тревога се представи за негова сътрудничка, която го търси по спешен въпрос. Оттам любезно ѝ дадоха координатите на новия му маршрут. В един момент направи опит да се убеди, че няма смисъл да го проследява чак до Сардиния. Но веднага си даде сметка на какво се дължи това необичайно за нея настроение: Корсика, която ѝ навяваше неприятни спомени, беше само на два часа път с кораб от Сардиния...

Щрак, щрак... Още две снимки. Ако в ръцете си държеше не фотокамера, а пистолет, ученият отдавна да се е превърнал в труп, мрачно се усмихна тя. За съжаление не беше така...

Ученият отключи взетата под наем кола, прегъна високото си тяло и с известно усилие се настани зад волана. Мария видя как полага куфарчето с отворен капак върху таблото, оглежда за последен път стъкленицата и внимателно я поставя вътре.

До слуха ѝ долетя тихото боботене на запаления двигател, колата на американеца напусна паркинга и пое по посока на летището. В първия момент понечи да го проследи, но после се отказа. Разполагаше с разписанието на всички полети и знаеше, че до излитането на първия самолет за континента, а оттам и за Бостън, има предостатъчно време.

Хвърли последен поглед към отдалечаващата се бяла кола, после слезе от своята и внимателно придърпа полата си, преди да затръшне вратата. Влезе в църквата и без колебание спря първия свещеник, който се изпречи пред нея. На перфектен италиански му обясни, че търси зет си – един висок американец, който леко накуцва. Свещеникът с уважение изслуша молбата на тази добре облечена жена, която говореше на изискано римско наречие, направи кратка консултация с един от колегите си и почтително обясни, че нейният зет току-що е напуснал църквата на път за летището. Но дамата не бива да се тревожи, той бил открил това, което търсел...

Още преди да измисли начин, който да скрие прекомерното ѝ любопитство към находката, двамата свещеници я по-

ведоха към една статуя на Богородица, заемаща широка ниша в дъното на храма. Мария все още не беше наясно какво тук може да предизвика интереса на учен като доктор Картър. Наложил се да прибегне до всички тънкости на езика на римските аристократи, преди да получи отговор на този въпрос. Отговор, който я накара да напусне храма със смесени чувства, сред които преобладаваха учудване и гняв...

Просветлението я осени едва когато беше на километър-два от летището.

Никога не пропускаше да осъществи задълбочено предварително проучване на хората, определени за отстраняване. Мотивите на тяхното поведение неизменно допринасяха за допълнителната тежест на „праведното прочистване“. А в крайна сметка и самата тя искаше да е напълно убедена, че смъртта на набелязаните е действително наложителна. Но доктор Картър беше изключение. Веднага след като получи папката му, тя се зае с четене, искаше да научи нещо повече за генетиката. Получи обща представа за целите и задачите на тази наука, но и тя беше напълно достатъчна да я убеди, че доктор Картър се прави на Господ...

Сега, опитала се да открие мотивите за посещението на този атеист в малкия храм на остров Сардиния, тя усети как в главата ѝ бавно се оформя една ужасна мисъл. И ако тя се окажеше вярна, този учен положително щеше да се окаже далеч по-опасен от представите ѝ...

Но за конкретни действия все още беше рано. Трябваша ѝ още доказателства, още факти. Възнамеряваше до докладва на брат Бернар и на Светия Отец едва след като ги събере...

Леко се усмихна въпреки гнева, който продължаваше да я души. Ако подозренията ѝ се потвърдяха, Отеца и брат Бернар просто нямаше да имат избор и щяха да бъдат принудени да ѝ позволят приключването на мисията, започнала в Стокхолм...

Бек бей, Бостън

Гледката я изплаши. Никога през живота си Жасмин Уошингтън не беше виждала толкова оръжия, събрани на едно място.

– Лари! – извика тя. – По дяволите, какво си намислил?
Защо си домъкнал в апартамента всичко това?

– Спокойно, фалшиви са – усмихна се той и остави кафявия сандък на пода на просторния хол.

– Фалшиви ли?

– Аха... Реквизит. Ще ги използваме за трилъра, който снимаме в Лос Анжелес. Помолих консултантите да ги пратят тук, защото в понеделник сутринта имам среща с режисьорката. Тя много държи сама да избере оръжията, които ще бъдат използвани от добрия герой и злодея...

Младата жена мразеше оръжията, при това не само заради нещастieto с Оливия. През детството си в южните квартали на Лос Анжелес бе виждала пистолети от всякакъв вид и калибър и беше станала свидетел на престрелки и убийства, включително и в училищата...

– Моля те, махни ги от очите ми! – процеди тя.

– О, Жас, престани – рече Лари и отчаяно разпери ръце. – Няма да ги видиш втори път, затова може би си струва да им хвърлиш едно око... Просто, за да разбереш как действат...

Тя поклати глава. Същото беше казал и по-големият ѝ брат малко преди да го убият по погрешка в една улична престрелка. Тогава Жасмин беше на десет години, а след нещастieto родителите ѝ ѝ забраниха да излиза на улицата без придружител.

– Махни ги, Лари! – настоя тя.

Той се наведе и изтика кашона зад дивана.

– Ето, магнах ги – промърмори извинително. – Прощавай...

Пристъпи към нея и я прегърна. Беше висок мъж с атлетично телосложение и изразително лице. Жасмин обаче най-много обичаше силните му ръце. Винаги се бе гордяла със своята трудно извоювана независимост в живота, но имаше моменти, в които с благодарност търсеше закрилата на тези топли и здрави мъжки длани. Смъртта на Оливия и болестта на Холи бяха ново доказателство за крехката черупка на това, върху което се крепи човешкият живот, отвратителните престъпления на Проповедника – също. Макар и важна по своята същност, новата програма „ген-гени“ едва ли можеше да ѝ помогне да възстанови вярата си в човешките добродетели. Поради всичко това прегръдката на Лари

й се стори особено приятна, в нея се почувства защитена. В главата ѝ отново се появи ирационалната увереност, че нищо лошо не може да ѝ се случи, докато е сгушена в тези ръце. Отвърна на целувката му, позволи му да я поведе към дивана...

Тази вечер се бе прибрала необичайно рано. Стана ѝ приятно, че Лари е тук и я чака, въпреки кашона с фалшивите оръжия. Напоследък се виждаха рядко. Последните няколко дни от седмицата той бе прекарал в Лос Анжелес, където всеки момент щяха да започнат снимките на новия му филм. Тя от своя страна работеше почти денонощно върху софтуера на „ген-гени“... Вероятно поради всичко това и двамата приеха срещата си у дома в петък вечер като Божия благословия... Да не говорим, че ги чакаше уикенд, изцяло на тяхно разположение.

Притисна се към гърдите му, усети как прегръдката му се стяга, а горещият му дъх гали шията ѝ. Ръката му се плъзна под блузката и нежно докосна гърдите ѝ. В този момент телефонът иззвъня.

– По дяволите! – задъхано рече тя.

– Остави го да звъни – приглушено промърмори Лари някъде изотзад, докато пръстите му сърчно разкопчаваха сутиена ѝ. – Телефонният секретар ще приеме съобщението...

Жасмин въздъхна и се предаде на топлите вълни, които започнаха да обливат тялото ѝ.

– Май трябва по-честичко да отсъстваш – прошепна.

Телефонът не млъкваше.

– Мамка ти! – изруга тя.

Лари продължаваше да гали гърдите ѝ. В един момент ръката му бавно се плъзна надолу към корема. Вълните станаха по-осезаеми, някъде в слабините ѝ започна да се оформя приятна топлина.

– Телефонният секретар ще се включи всеки момент – прошепна в ухото ѝ той. – Няма от какво да се притесняваш...

Но тя се притесняваше, а телефонният секретар не се включваше. Преди години за малко не изпусна специалната стипендия на Станфордския университет просто защото се заинати и не вдигна слушалката. След което се закле никога повече да не повтаря подобна глупост... В душата ѝ се заг-

незди абсурдната увереност, че всеки телефонен звън е носител на поредната ГОЛЯМА НОВИНА; че отказът да вдигне слушалката ще я накара горчиво да съжалява...

По тази причина неохотно се освободи от прегръдките на Лари и тръгна към телефона.

– Сигурно съм изключила проклетия секретар – промърмори извинително.

– Добре де, включи го и толкоз!

Но Жасмин не можеше да го стори. Изправена над апарата, тя усети как слушалката я привлича като мощен магнит. Вдигна я и каза:

– Жасмин Уошингтън слуша.

Моментално позна гласа насреща, въпреки че звучеше необичайно възбудено:

– Жас, Том се обажда...

– Здравсти, къде си?

– У дома, току-що се прибрах.

– Как прекара в Париж?

– Много интересно.

– А в Сардиния? – Очите ѝ се преместиха към намусения Лари, който с жестове ѝ показваше да бъде кратка. Искаше да се върне в прегръдката му, но любопитството ѝ надделя. – Преди три дни ми позвъни Жан-Люк, много искаше да разбере защо изведнъж си решил да хукнеш към Сардиния... Защо, Том? Пътуването ти има ли нещо общо със спонтанната ремисия?

– Отчасти – отвърна с известно закъснение той. После изрече онези думи, които винаги я караха да подлага на съмнение възможните и невъзможните неща на този свят: – Имам една идея...

– Казвай! – нетърпеливо рече тя и обви ръце около раменете си.

– Нещата все още са в процес на оформяне, но имам чувството, че открих начин да помогна на Холи...

– Наистина ли? Как?

В гласа му се появи почти умолителна нотка:

– Искам да поговорим... Заета ли си в момента? Можеш ли да отскочиш дотук? Много е важно, Жас! Алекс и Джек също ще дойдат...

– Сега ли? – колебливо попита тя и хвърли въпросите-

лен поглед към Лари, който гневно поклати глава.

— Ако ти е възможно, разбира се — побърза да добави Том.

Лицето на Лари потъмня като буреносен облак. Жасмин го дари с онази сладка усмивка, на която той никога не можеше да устои, после почти залепи устни до мембраната:

— Разбира се, Том. Тръгвам веднага...

11

Бийкън Хил, Бостън

Наближаваше осем, когато Жасмин паркира своето открито БМВ пред къщата на Том в Бийкън Хил. Обеща на Лари да се върне скоро и да продължат: няколко минути ѝ бяха достатъчни, за да го успокои.

На алеята имаше и други две коли — саабът на Алекс и правеният по поръчка „Тип Е“* на Джак. Тя отново се запита каква ли идея е хрумнала на Том. По телефона бе казал, че е само „отчасти“ свързана със спонтанната ремисия, заради която се бе озовал чак до Париж. От опит знаеше, че когато Том Картър каже „отчасти“, това в повечето случаи означава „изобщо не“...

Отвори ѝ Марси Кели, икономката на дома. Без много официалности я насочи към кухнята. Жасмин прекоси просторния хол. Холи не се виждаше никъде, вероятно вече я бяха сложили да спи. Спря пред плътно затворената врата на кухнята и се заслуша в гневния глас на Джак, който долиташе иззад масивния бук:

— Някой иска да ти види сметката, Том! Малко преди да заминеш, Проповедника на кълца поредната си жертва в Манхатън, по дяволите!

---

* Луксозен спортен модел на фирмата „Ягуар“ — Б.пр.

– Зная това, вече сто пъти ми го казваш – отвърна той. В гласа му се долавяше напрежение и досада.

– Тогава? – продължаваше да гърми приятелят му. – Не можеш да хванеш първия самолет и да се запилееш Бог знае къде, без да съобщиш на никого къде отиваш! Полицията има достатъчно основания, за да ти постави охрана, по дяволите! И защо изобщо се завлече в Европа?

– Ще ти обясня, но за тази цел трябва да престанеш да се държиш като квачка! – изгуби търпение той.

Жасмин отвори вратата и застана на прага. Никак не ѝ се искаше да се намесва в спора на двамата мъже. Том, Джак и Алекс се бяха настанили около голямата дървена маса в дъното на просторната кухня. Том бе заел своето място, косата му беше доста по-разрошена от обикновено. В дясната му ръка проблесваше нещо като голяма епруветка. Вдясно от него седеше баща му. Спокоен и сдържан както винаги, харвардският професор по теология наливаше кафе в четирите чаши пред себе си. До него се издигаше купчина книги, върху които бе сложен голям плик от кафява хартия. Насреща му се бе настанил Джак Никълс, облечен в екип за джогинг. Явно Том го беше хванал малко преди началото на обичайния крос, който той правеше всяка петъчна вечер. Лицето му беше напрегнато, очевидно и той беше имал нейните проблеми с Лари... Жена му и децата му също не го виждаха кой знае колко често. В атмосферата се усещаше напрежение, пропито от аромата на силно кафе. Жасмин рядко бе виждала партньорите си с толкова опънати нерви.

Том вдигна глава, на устните му се появи усмивка на облекчение, примесена с още нещо.

– Благодаря, че дойде, Жас – рече и посочи един от столовете: – Настанявай се...

Алекс я стрелна с яркосините си очи, същите като на сина му, ръцете му плъзнаха към нея една от димящите чаши:

– Здравсти, Жасмин... Мисля, че пропусна по-голямата част от фойерверките.

– Такава ми е съдбата, Алекс – усмихна се в отговор тя, а очите ѝ любопитно се спряха на купчината книги до възрастния мъж. Заглавията я озадачиха. В случай, че те имаха някаква връзка с това събиране, идеята на Том явно щеше да се окаже доста далеч от нормалната генна терапия.

Джак я дари с една крива усмивка и се намести на стола си.

– Здравей, Жас. Дръж се здраво за масата и слушай какво ще ни каже Том... Трябва да е много важно, защото това тъпо копеле си е рискувало живота заради него!

– Важно е, Джак – кимна той и вдигна стъкленицата. – Ако предположението ми излезе вярно, тази епруветка може би съдържа универсално лекарство за всички генетични заболявания, а и не само за тях!

– Как можеш да кажеш подобно нещо, Том? – навъсено го изгледа Джак и скръсти ръце на гърдите си. Очевидно продължаваше да се гневи на своя партньор. – Запиля се някъде из Сардиния, без да се обадиш на никого... – Очите му стрелнаха Алекс: – ... Добре де, почти на никого... После се появяваш по никое време и заявяваш, че си открил чудотворен лек... Дай да говорим сериозно, ако обичаш!

– Аз говоря сериозно.

– Какво толкова важно има в тази епруветка, Том? – любопитно попита Жасмин.

– Кръв. – И ако очакванията ми излязат верни, тя съдържа гени с необичайни лечебни свойства.

– Какво? – приведе се напред тя. – Чии са тези гени? На някой с позитивен вирус?

– Почти... Стига кръвта да е истинска...

– Тя ли е причина за двете спонтанни ремисии в Париж?

– Съмнявам се – поклати глава Том.

– Но на кого тогава е тази кръв? – озадачено попита Джак. Младата жена забеляза присвиването на очите му, тя също нищо не разбираше.

Том не отговори, очите му светеха със странен блясък.

– Сигурно е на някой особен човек – тихо подхвърли тя.

– Много особен! – натъртено добави Джак, после и неговото любопитство взе връх: – Кой е той, Том?

Картър ги дари с лека усмивка и леко разклати епруветката.

– Как ще реагирате, ако ви кажа, че това е кръвта на човек, умрял преди две хиляди години? – попита. – Човек, който се е препитавал с дърводелство и е живял в Назарет...

Жасмин застина смаяно, долната ѝ челюст увисна. Все пак успя да забележи, че и Джак се вкамени.

– Исус Христос?! – успя да промърмори тя.

– Точно така! – кимна тържествено Том и бавно положи епруветката на масата, точно пред мълчаливия Алекс. – Това трябва да ни накара да се замислим, нали?

Напрегнатата тишина сякаш нямаше край.

Пръв се окопоти Джак, едрото му тяло се размърда на стола.

– Но тя не може да е истинска, нали? – прошепна, заковал очи в червено-кафявата течност. – Това тук не може да е кръв на две хиляди години!

– Прав си – обади се за пръв път Алекс. – Тази кръв не е на две хиляди години. На практика това са сълзите, пролети от статуята на Богородица, която се намира в Читавекия, Сардиния. Местните хора твърдят, че тя плаче с кървави сълзи и това е кръвта на Христос. През 1995 година те изпратили официална петиция до Ватикана с искането това явление да бъде обявено за чудо. Но така и не получили одобрение. Кръвта е човешка, принадлежи на индивид от мъжки пол. Но анализите, направени преди няколко години, установили, че тя е идентична с кръвта на един от тамошните жители... Въпреки това статуята продължава да плаче с кървави сълзи и това привлича милиони туристи. Преди няколко седмици в пресата се появи материал на тази тема, някой от вас може би го е чел...

– Значи става въпрос за обикновена измама, така ли? – попита Жасмин, учудена от облекчението, което изпита.

– Да – кимна Том. – Но те накара да се замислиш, нали? Ами ако това действително е НЕГОВАТА кръв? Какво съдържа тя? – Обърна се към Джак и умолително добави: – Нека изслушахме това, което ще ни каже Алекс, а после да говорим, става ли?

– Чакай малко, Том – намеси се Жаклин. – Дай ми една секунда, за да си изясна нещата... – Очите ѝ замислено се спряха върху лицата на бащата и сина. Професорът по теология в Харвардския университет и носителят на Нобеловата награда за достиженията си в областта на генетиката изглеждаха еднакво обсебени от тази необичайна идея... Стрелна с поглед книгите, струпани пред Алекс: „Ръкописите от Мъртво море и християнската митология“ – това беше заглавието на

най-горната от тях, изписано със златни букви върху луксозната кожена подвързия. Под нея лежеше едно доста обемистото издание, чието заглавие гласеше: „Текстовете на Наг Хамади на английски език“. Останалите три книги също бяха на подобна тематика: „Животът на Исус“ от Едгар Д. Гудспийд, „Апокрифите на Новия завет“, „Посланията на Исус“...

Погледна Алекс и усети как стомахът ѝ се свива от напрежение.

– Вие двамата май сте съвсем сериозни, а?

– Разбира се, Жас – кимна с лека усмивка Алекс. – И защо да не бъдем? – Думите му прозвучаха небрежно, сякаш Том не беше хвърлил бомба на масата, а ставаше въпрос за нещо съвсем обикновено. Типично и за двамата поведение, рече си с въздишка Жасмин. Баща и син винаги бяха проявявали склонност към необичайните идеи, представяйки ги като нещо съвсем нормално...

Жасмин беше по-различна. Въпреки подчертаната си склонност към новото, тя имаше нужда от време, за да го възприеме, особено когато ставаше въпрос за нещо, което влияеше в противоречие с вярата ѝ... Погледна Джак, който продължаваше да се мръщи със скръстени на гърдите ръце, веднага разбра, че и неговият прагматизъм е поставен на сериозно изпитание. След което си даде сметка, че идеята, която им предстоеше да обсъждат, отива доста по-далеч от прословутата реплика на Орвил Райт, който огледал плодовете на дългогодишния си труд – първия в света летателен апарат, после се извърнал към брат си и казал: „ХЕЙ, УИЛБЪР, ДАЙ ДА ВИДИМ ДАЛИ ТОВА НЕЩО МОЖЕ ДА ЛЕТИ...“

Прокашля се и внимателно започна:

– Първо искам да съм сигурна, че правилно съм ви разбрала... – Замълча за миг, търсейки начин да смекчи това, което възнамеряваше да каже: – Вие искате да вземете проба от останките на Исус Христос, от някакъв генетичен материал, който съдържа негови ДНК, нали така? Възнамерявате да изследвате този генетичен материал с нащия геноскоп и да откриете лечебната субстанция, която може би се крие в кръвта му... И да използвате тази субстанция за лечението на Холи... Правилно ли съм ви разбрала?

– Общо взето – кимна спокойно Том. – Тази идея ми бе внушена от Жан-Люк Пети по косвен начин... – Жасмин вни-

мателно изслуша сбития му разказ за това, което се беше случило в Париж. – Казано с две думи, заключението на Жан-Люк е следното: генетичният вектор на промяната, предизвикваща спонтанна ремисия у хората, може би не е вирус, а някакъв неизвестен химически елемент... подобен на феромоните, които действат при насекомите. По този начин индивид, който притежава тези редки гени, може да лекува околните, като изпуска секрет от химикали с особена формула.

Джак остави чашата си на масата и намръщено попита:

– Но защо точно ХРИСТОС?

– Защото не разполагаме с време да търсим хората, които евентуално притежават лечебните гени, ако такива изобщо съществуват – отвърна Том. – Една случайна забележка на Жан-Люк ме насочи към индивида, който безспорно е притежавал подобни гени. А това е Исус от Назарет...

– Но ти си заклет АТЕИСТ, Том – озадачено поклати глава Джак. – Никога не си вярвал в Христос!

– Точно там е работата, Джак... Вече съм напълно готов да повярвам, че Исус наистина е съществувал... – Докосна купчината книги пред Алекс. – Получих достатъчно доказателства за това. Нещо повече: готов съм да повярвам, че той действително е притежавал някои необичайни способности... Само едно не мога да приема: че наистина е бил Божи син. Ако е бил способен да върши всичко това, което описват тези ръкописи, аз съм почти убеден, че става въпрос за особени свойства на генната му структура. Представи си само какво можем да открием тук, Джак: умни гени, които имат способността да лекуват увредени ДНК, кодове на протеини с неподозирани до момента лечебни свойства. Няма значение дали този човек е получил необичайните си способности по Божия воля, или благодарение някаква чудотворна игра на Природата. Важното е, че в неговите гени може би се крие ключът към коригиране на цялата генетична характеристика на човечеството!

В този момент Жасмин откри причината за дълбокото вътрешно безпокойство, което я обземаше. Думите на Том Картър – човека, от когото се беше възхищавала цял живот, бяха твърде близо до богохулството! В съзнанието ѝ се появиха лицата на родителите ѝ, ревностни баптисти, в паметта ѝ изплуваха строгите религиозни догми, които бяха дълбо-

ко вкоренени както у тях, така и в самата нея. Обзе я чувство на вина, сякаш тежката ръка на изповедника бе легнала на рамото ѝ и я приканяше да изповяда всички грехове... На практика тя не беше напълно религиозна, трудно би окачествила себе си като всеотдайна поклонничка на Бога, но вярата ѝ съществуваше, вярата беше част от нея... Понякога не разбираше скритите цели и намерения на Бога, но това не ѝ пречеше да Го има в сърцето си. Точно по тази причина думите на Том ѝ прозвучаха неприятно, идеята му ѝ се стори прекалено амбициозна, дори и за човек като него...

От своя страна Джак май започваше да се пали от тази идея.

– Ти сериозно ли вярваш, че ще откриеш някакви особенни гени в неговата ДНК? – втренчи се в Том той.

– Не знам – сви рамене ученият. – Но възможностите са три. Първо, този човек е бил една измама. Второ, той действително е бил Божи син. Трето, бил е чудо на генетиката, благословен или прокълнат – това зависи само от гледната точка, но наистина е обладал свръхестествени способности... Разбира се, аз напълно отхвърлям втората възможност...

– Ами ако е вярна първата? – присви очи Джак.

– Тогава нищо няма да се получи, разбира се... Но аз съм готов на този риск просто защото не виждам друг начин да помогна навреме на Холи. Генетиката на пациентите със спонтанна ремисия в Париж е била променена благодарение на малко генни кодове, кбито обаче са се оказали напълно достатъчни за ликвидирането на туморите им... Не зная как и защо е станало това, но моето предположение е, че техните ДНК са били променени от външен агент, който най-вероятно се е съдържал в донорската кръв – една и съща и за двамата... Не зная под каква форма е действал този катализатор – вирус, химически елемент или нещо друго... Но фактът си е факт: техните ДНК **ДЕЙСТВИТЕЛНО** се променят. Което доказва, че катализатор **НАИСТИНА** съществува. Опирайки се на този факт, аз не мога да открия по-подходящ обект за своите търсения от ДНК на Исус Христос!

Джак се намръщи, пръстите му замислено погладиха продълговатия белег.

– Добре – въздъхна най-сетне той. – Ти си геният... Кой

съм аз, че да влизам в спор с теб, когато си убеден, че ще откриеш в кръвта на Христос някакъв генен коректор или умен протеин? Но макар и напълно налудничава, твоята идея може да се превърне в научно издържана теза само ако отговориш на един простичък въпрос... — Ръката му се протегна над масата, малката епруветка с фалшива кръв легна върху дланта му. — Как, по дяволите, ще вземеш РЕАЛНА проба от ДНК на Христос?! Този човек е умрял преди две хиляди години! Къде възнамеряваш да търсиш остатъци от Него, ако такива изобщо съществуват?

Жасмин проследи с очи как едрата му фигура се обляга назад, ръцете отново се скръстват пред гърдите, а очите му пронизват лицата на Том и Алекс. Външният му вид сякаш казваше: „Край на глупостите, искам факти и доказателства!“ Тя механично погледна към Том, същото стори и Джак. Но отговорът дойде от Алекс.

Той си сложи очилата и спокойно разгърна папката пред себе си. Очите му се повдигнаха към Джак, на устните му пробяга лека усмивка:

— Само това ли искаш да знаеш? — Пръстите му сръчно захвърляха купчината листове, в гласа му прозвуча леко разочарование: — Не те ли интересуват документираните доказателства за лечителските способности на Христос? Или пък споровете по въпроса, дали действително е бил разпнат, или тъй наречените „следи“ по тялото му са били обикновени политически символи? Не искаш ли да се запознаеш с историческите факти, които се съдържат в „Ръкописите от Мъртво море“ и текстовете на Наг Хамади? Нямах ли желание да хвърлиш едно око на списъка с чудесата, извършени от Христос? Да се замислиш върху факта, че той присъства не само в Библията, но и в Корана, което говори за признание и от страна на мюсюлманите? — Алекс направи пауза, сините му очи се приковаха в лицето на Джак: — Виждам, че май предпочиташ да разбереш точно къде трябва да търсим, а?

— Като за начало — навъсено кимна той.

Възрастният мъж сви рамене и измъкна от папката три листа, изписани с красив и равен почерк. Професор Александър Картър винаги пищеше на ръка, никога не използваше помощта на бездушните машини от сорта на компютри. Приведе се над масата и подаде листовите на Джак. А Жас-

мин бе принудена да си признае, че е силно заинтригувана, въпреки вътрешната съпротива на вярата ѝ. Тялото ѝ се изправи, очите ѝ се насочиха към листовите на масата пред Джак.

Оказа се, че това са списъци. Три на брой, всеки изписан с различен цвят мастило: зелен, черен и червен. Списъците бяха разчертани под формата на таблици, отделните колонки носеха заглавия: източник, местоположение, фактология, автентичност. Всяко от сведенията в последната колона беше обозначено със звездички – една, две или три. Очите ѝ пробягаха по съдържанието: „Торинската плащеница“, „Плачещата статуя“, „Христовите рани“, „Кожата на Христос“, „Сантяго де Компостела“, „Светото причастие от Ланчиано“, „Реликвите на Христос“...

– Защо списъците са три? – попита Джак.

– Поради предпазливостта, с която интерпретирам възможностите за откриване на генетичен материал от Христос – отвърна Алекс. – Червеният списък съдържа директно изброяване на всички места по света, където са открити мощи на Христос. Досещаш се за какво става въпрос, нали? Църкви, катедрали и други храмове, чиито настоятели твърдят, че разполагат с кръв, кожа, или друга част от тялото на Христос...

– Кожа?

– Става въпрос за кожичката от пениса, една твърде разпространена реликва през Средновековието – поясни професорът. – В един момент пет църкви от средновековна Европа твърдят едновременно, че разполагат с нея.

Зеленият списък съдържа описание на всички явления, свързани с „Христовата кръв“. Там е и Плачещата Богородица в сардинското градче Читавекия, откъдето Том се е сдобил с фалшивата кръв. Има и други примери, които заслужават внимание. Например кървящата маслена литография в Мирабю, Франция, или пък Разпятието на Мария Хорта в Португалия... – Алекс се спря, навреме осъзнал, че се отклонява от темата. – Така или иначе, всичко това го има в списъка... – Ръката му се насочи към третия лист: – С черно мастило са описани всички регистрирани „Христови рани“. Тоест хора, които носят върху тялото си раните от приковаването на Исус към кръста. Става въпрос за необясними рани по дланите, нозете и тялото. Току-що ми хрумна, че няма да е излишно да анализираме с геноскопа кръвта от подобни „рани“...

Джак кимна, очите му продължаваха да следят списъка. Бележките на Алекс бяха сбити, ясни и подробни, в научно издържан стил. От тях лъхаше някаква солидност, която им придаваше достоверност. Джак изглеждаше дълбоко заинтригуван, а Жасмин си призна, че също е обладана от това чувство. Професорът беше безспорен специалист, но особено заразително беше дълбокото възмущение, което се долавяше в гласа му. Говореше тихо и спокойно, давайки възможност на събеседника си достатъчно време сам да убеди себе си...

– Какви са тези звездички в най-дясната колона? – попита Джак. – Три може би означават „силна вероятност“, а една – „далечна възможност“?

– Точно така.

– Не виждам много тройни звезди – отбеляза Джак, прелиствайки списъците. – Фактически повечето сведения са отбелязани само с по една...

– Не твърдя, че задачата е лесна – усмихна се уморено Алекс. – Отчитайки фактора време, аз бих се спрял единствено на сведенията, обозначени с три звезди. А останалите просто ще ги изключа като недостоверни... Включих ги в списъка само за да подчертая колко много са местата, за които се твърди, че притежават Христови реликви.

– Кое според теб е най-обещаващото сведение сред малкото, отбелязани с три звезди? Виждам, че си отделил доста място на Светото причастие от Ланчиано, очевидно смяташ, че в него би могла да се открие автентична проба от Христовата кръв... Същото вероятно се отнася и за кръвящата литография в Мирабю, която е нарисувана с маслени бои...

Алекс протегна ръка, присви очи зад очилата си и посочи на Джак още две от сведенията в списъка:

– Храмът на Святата кръв в Ерусалим също има някакви шансове. – Това важи и за косите на Исус, които се съхраняват в испанския град Сантяго де Компостела... Парченца кожа на Христос, които доскоро се намираха в Калката, също бяха многообещаващи, но БЯХА... За съжаление преди няколко години ги откраднаха оттам. Не бих се занимавал с останалите сведения в списъка...

Очите на Джак обаче педантично пробягаха и по тях.

– Ами Торинската плащеница? – попита той. – Мисля, че тя действително е принадлежала на Христос...

– Том се нуждае от биологически останки, а плащеницата е плат...

– Ясно – кимна той. – А какво ще кажеш за „Христовите рани“?

– Въпрос на избор – сви рамене професорът. – Според мен най-близо до автентичността са белезите на французойката Мишел Пикар, която живее в Париж, и тези на Роберто Дзукато от Торино... Всички останали са доста съмнителни. Ако трябва да бъда откровен, едва пет-шест от точките в тези списъци заслужават внимание.

Очевидно увлечен от документацията, Джак продължи да подлага на изпитание ерудицията на стария професор. Жасмин обаче ставаше все по-объркана. От една страна, припомняйки си поредицата от статии в списание „Тайм“ за част от феномените в списъка на Алекс, тя възприемаше хрумването на Том като напълно невероятно, но все пак осъществимо... Но едновременно с това не можеше да се отърве от усещането, че нейният партньор богохулства. Самата тя съвместяваше религиозните си убеждения с работата, като постоянно си повтаряше, че спасява нечий живот. Оттам стигаше до заключението, че да оставиш хората да умират е много по-голям грях от намесата в Божиите творения. Нали в крайна сметка именно Бог е дал на човешкия род достатъчно разум, за да проникне в тайните на собственото си съществуване? Но сега ставаше въпрос за съвсем различни неща...

Напълно погълнат от практически мисли, Джак не забелязваше безпокойството ѝ.

– Добре, Том – рече с въздишка той. – Да допуснем, че имаш късмет и успееш да откриеш автентичен материал за изследване. Но как ще го използваш, след като знаеш, че възрастта му надхвърля две хилядолетия?

– Това не е проблем – поклати глава ученият. – В средата на 90-те години учените успяха да анализират ДНК от мумиите на египетски фараони, живели преди повече от три хиляди години. Да не говорим за успешен осъществен анализ на ДНК от останките на древен индианец, чието племе е населявало земите на Южна Америка преди пет хиляди години... Ако материалът е сух, проблеми с изследването му не трябва да има... Най-общо казано, успеем ли да открием ДНК на Исус, със сигурност ще можем да го използваме.

Изглеждаше толкова сигурен, толкова убеден, че това е най-доброто нещо, което може да направи за Холи... А Жасмин откри, че за пръв път от много години насам се опитва да избягва погледа му... Но въпреки това ученият в нея проговори и я накара да се замисли върху евентуалните последици от осъществената идея на Том. Какво ще стане, ако успеят да анализират гените на човека, благодарение на когото е създадена най-разпространената религия в историята на човечеството? На чудотвореца, когото мнозина приемат като Божи син, а дори и като самия Бог? Какво могат да открият в гените на тази плът?

Усети как кожата ѝ леко настръхва. Да, това няма нищо общо с нормалната генетика... Тук не ставаше въпрос за малка игра с гените на обикновен човек, нещата бяха далеч поопасни. Защото приятелят ѝ посягаше към гените на Бога!

Той се обърна да я погледне, в гласа му прозвуча загриженост:

– Нищо не казваш, Жас. Какво мислиш за всичко това?

Тя все още нямаше готов отговор. Дълбокоото безпокойство не я напускаше.

– Не ми харесва! – отсече. – Имам чувството, че ще направим огромна грешка. – Думите ѝ прозвучаха странно и неубедително. Том само кимна, сякаш да покаже, че я чува.

– Ти не разбираш какво говориш – продължи тя. – Няма да откриеш нищо в гените на Христос. Онова, което го прави божествен, не подлежи на дисекция, не може да бъде изследвано под микроскоп... Силата на Исус му е дадена от Бога. Тя е духовна, а не физическа... Ти искаш да откриеш неговата ДНК, но едновременно с това продължаваш да твърдиш, че той не е възкръснал и не се е възнесъл в небесата. Мислиш го за обикновен човек, чиито кости са погребани някъде по земята. А всичко това влиза в остро противоречие с моето възпитание и моята вяра...

Том прокара пръсти през косата си и поклати глава.

– Ти си убедена, че нападам християнската религия, но това не е така. Изпитвам прекалено остра нужда от помощта ти, за да се подигравам с чувствата ти... – Извърна се към Джак, който замислено поклащаше глава, и разпалено добави: – Имам нужда от помощта на всички ви! Без нея нямам никакви шансове!

Отново се обърна към Жасмин. На устните му се появи усмивка, но погледът на честните му очи беше пронизителен. Тя му беше благодарна, че не прибягна до най-логичния от аргументите си – болестта на Холи. Защото знаеше, че пред него ще бъде безсилна и ще направи всичко възможно за спасяването на детето. Или почти всичко...

Алекс се прокашля и приглади все още гъстата си бяла коса. Изглеждаше дълбоко замислен, сякаш се измъчваше от тежък проблем.

– Всичко това не би трябвало да влиза в противоречие с твоята вяра, Жасмин – тихо промълви той.

– Защо? – попита тя, а пръстите ѝ несъзнателно започнаха да си играят с празната чаша от кафе.

Възрастният мъж стана, сложи ръце на гърба си и започна да крачи напред-назад.

– Възкресението и възнесението на Христос са в основата на твоята вяра, нали? Ти си убедена, че без тях християнската религия е невъзможна... – Говореше плавно, сякаш изнасяше лекция пред студентите си.

Жасмин мълчаливо кимна.

Алекс посочи документите:

– Но ако насочиш вниманието си към тези списъци, ще видиш, че никъде не се изразява съмнение във възкресението и възнесението на Христос. Всички евентуални проби са свързани с тялото му преди смъртта: коса, кръв и дори прочутите кожички от обрязването му. На практика аз не се сещам за нито една реликва, която да противоречи на основите на християнската религия. Празна се оказа дори костницата, която откриха през 1996 година в Ерусалим. А в нея редица учени очакваха да намерят костите на Исус... Така че не бихме могли да подкопаем основите на твоята вяра дори да го искахме...

Младата жена само сви рамене и зачака продължението.

– Ти вярваш, че Христос е превъплъщение на самия Господ-Бог, нали така? – попита Алекс. – Божият син, създаден от плът и кръв...

– Да, вярвам в това.

– Но нищо в твоята вяра не сочи как точно Бог е прехвърлил чудотворните способности на сина си, нали така?

– Да, така е – колебливо потвърди тя.

– Значи можем да допуснем, че го е сторил по два начи-

на... Единият е чисто духовен, там сме безсилни... Но другият – онзи, който представлява интерес за нас, е вероятността Исус да е бил ЖИВО превъплъщение на Бога, с тяло от плът и кръв... По този начин освен духовното сливане с божественния си баща той може би е притежавал и нещо специално, някакви особени гени, които са лежали в основата на чудотворните му способности... – Възрастният мъж замълча, попипа верижката на джобния си часовник, после тихо попита: – Как мислиш, Жас, възможно ли е това?

– Да, но...

– Нима нямаш желание да разбереш дали наистина е така?

Както винаги Алекс отново успя да я накара да се замисли. Ученият и християнинът се сблъскаха в душата ѝ, в резултат от това състълкновение се роди и главният въпрос: АМИ АКО НАИСТИНА ОТКРИЕМ БОЖЕСТВЕНИ ГЕНИ В ДНК НА ИСУС?

Алекс се върна на мястото си, облегна се на стола и тихо добави:

– Може и да си права в твърдението си, че Бог е предавал силата си на Исус по чисто духовен път. – Но ако това не е така, ако неговата божественост (както я наричаш ти) произхожда от гените му, ти пак няма да си принудена да правиш компромис със своята вяра. И в двата случая тази вяра не е застрашена... – Професорът се приведе напред, в очите му имаше ентузиазъм. – Но я си представи, че успеем да изолираме това, което го прави толкова специален! Използвай въображението си, за да обхванеш последиците от този акт за цялото човечество. Не само за Холи, а за всички нас. Нима твоят Бог би се обявил против подобна цел? Нали точно това е била причината да изпрати сина си на земята? Кой знае – може би Неговата цел съвпада напълно с нашата!

Жасмин отмести поглед от Алекс и се извърна към Том. Срещу нея седеше човек, който не споделяше вярата ѝ, но не се съмняваше в личните ѝ качества. Човек, който беше повече „християнин“ от онези, които се кичеха с това прозвище като с медал. После помисли за малката си кръщелница – едно смело и умно дете, което заслужаваше да получи всички възможни шансове.

А когато погледна яркосините очи на Том, всичко беше

ясно: тя нямаше право на избор...

– Продължавам да мисля, че бъркаш – изрече тя. – Не мога да приема, че си открил това, което търсиш... – Очите ѝ бавно обходиха масата. Около нея се бяха събрали най-близките ѝ колеги и приятели: Том, Джак, Алекс. Сви леко рамене. – Искам малко време за размисъл... Но ако всички вие сте единомислени, че трябва да тръгнете по този път, спокойно можете да ме включите в екипа...

Усмивката ѝ беше не по-малко широка от тези на мъжете около масата, но безпокойството не я напуснаше...

Том Картър изпита чувство на дълбока благодарност към хората около масата. Освен това самият факт, че сподели идеята си с тях, му донесе невероятно облекчение. От няколко дни насам не беше в състояние да мисли за нищо друго, на моменти го обземаше еуфория, в други направо тръпнеше от ужас, че изобщо си позволява да мисли подобни неща. Както винаги Алекс се оказа на висота. Той не само свърши огромната проучвателна работа, но и успешно пое ролята, която доскоро играеше Оливия: задаваше въпроси, опитваше се да му помогне да подреди безумните мисли в главата му... В крайна сметка успяха да ги сведат до три „ако“ и едно „тогава“...

АКО открият проба от ДНК на Христос;

АКО открият уникални гени с лечебни свойства в нея;

АКО бъдат в състояние да използват тези лечебни гени или техните протеинови кодове;

ТОГАВА биха могли да излекуват Холи и всеки друг с подобно заболяване...

Всичко изглеждаше безкрайно просто.

Същевременно беше много важно да привлекат и останалите на своя страна. Джак както винаги насочваше вниманието си към практическите въпроси и това не беше изненада, но Том си призна, че е допуснал огромна грешка по отношение на Жасмин. Съвсем наивно си беше помислил, че като християнка тя ще подскочи от радост, научила за намеренията му отново да използва Христос в ролята на Спасител. Усети грешката си още в мига, в който погледна лицето ѝ. За щас-

тие Алекс успя да я убеди, че намеренията им няма да се отразят по никакъв начин на нейната вяра.

– Много добре – рече той. – Както Джак посочи, първата ни задача е да открием проба с ДНК на Исус. Не постигнем ли това, всичко казано дотук си остава в сферата на мечтите. Аз ще се опитам да взема кръвни проби от по-известните носители на „Христовите рани“...

Извърна се към Жасмин:

– Жас, можеш ли да отделиш един от геноскопите и да го оборудваш с най-последните ни софтуерни разработки? Освен това той трябва да бъде регулиран така, че да може да обработва много стари и вероятно увредени ДНК... Надникни в ИГОРИ, търси пациенти, които са преживели някакво необичайно изцеление. Такива пациенти са интересни, защото може би притежават неизвестния лечебен ген. Вероятността да открием такива хора е малка, но все пак си струва да опитаме, нали?

– Добре – кимна Жасмин. – Но какво разбираш под „отделяне на някой геноскоп“?

– Имам предвид запазване на тайната. За нашите експерименти не трябва да знае никой, включително и служителите в компанията. Ще ползваме услугите на най-доверените си хора само ако се наложи... За тази цел ще трябва да изолираме една част от лабораторията „Мендел“. Там ще поставим машината, която ти избереш...

– Колко пространство ще ти е необходимо? – смръщи вежди Жасмин.

– Не много голямо... Някъде около двадесет процента от площта на втория етаж. Най-подходящи за целта са резервната лаборатория и заседателната зала. Те ще ни бъдат напълно достатъчни.

– Това няма ли да наруши програмата по останалите проекти?

– Трябва да се справим. Но пак повтарям: в условията на дълбока секретност. Никак не ми се ще някой от представителите на НЗЦ да си пъха носа в разработките ни просто защото нямаме време да чакаме разни официални разрешения с етичен привкус...

– Дано стане така – свъси вежди Джак. – Господи, представяте ли си как биха се почувствали онези типове, след

като дори Жас имаше сериозни проблеми с възприемането на идеята! Мисля, че нашите акционери също няма да одобрят идеята, затова се налага да измислим някакво официално прикритие...

Том вече беше мислил по въпроса.

– Ще стартираме проекта под прикритието на онази глупост за борба с лошите гени, която беше лансирана от президента, помните ли я?

– Имаш предвид Проекта за кримигените? – помогна му Жасмин. – Онзи, от който едва успяхме да се отървем?

– Точно него. Ако някой започне да си навира носа, лесно ще го убедим, че сме разширили проучванията си и работим върху гени, които определят както криминалните наклонности, така и почтените... – Помълча няколко секунди, после натъртено добави: – Но това прикритие ще бъде използвано само в краен случай, когато е абсолютно наложително!

– Добре – кимна Джак. – Аз ще имам грижата за запечатването на проекта. Ще ни трябват и секретни сметки за неговото финансиране. Искаш ли още нещо от мен?

Том се поколеба. Предстоеше му най-трудното.

– Искам съвета ви относно четири-пет точки от списъка на Алекс... – Наведе се над масата и придърпа гъсто изписаните листове: Светото причастие от Ланчиано, реликвите в Сантяго де Компостела, кървящата литография в Мирабю, Храмът на Свещената кръв в Ерусалим...

– Какъв съвет по-точно ти е необходим?

– От рода на „как, по дяволите, да ги докопаме“...

Грубите черти на Джак внезапно омекнаха, недоумението в очите му се разсея и той попита:

– Да разбирам ли, че нямаш намерение да искаш официално разрешение за достъп до тях?

– Нямаме достатъчно време да се занимаваме с бюрократията, освен това няма гаранции, че ще получим въпросните разрешения... Трябват ни само пращинки от тези реликви, никой няма да забележи намесата ни...

– Значи искаш да ти препоръчам хора, които могат да помогнат за „вземането“ на тези пращинки, така ли?

– Да.

На устните на Джак внезапно разцъфна широка разбой-

ническа усмивка. Както тайно се беше надявал, бившият агент на ФБР с огромно удоволствие прие идеята да съживи някогашните си контакти.

– За кога ги искаш? – попита Джак.

– Колкото по-скоро, толкова по-добре. Сега сме средата на февруари, нека срокът да бъде краят на март... – Очите на Том обиколиха масата: – Добре ли е така?

Главите на присъстващите бавно кимаха, а той изпита чувството, че е крал Артур, оглавил поредния боен съвет на доблестните си рицари, твърдо решени да открият Свещения Граал.

Джак посегна към кафявия плик на Алекс, на когото без съмнение най-много подходеше ролята на магьосника Мерлин. Прочете надписа върху него и въпросително вдигна глава:

– Проектът „Кана“? Така ли ще наричаме тази работа помежду си?

– Това е идея на Алекс – отвърна Том и хвърли кратък поглед към баща си. – Лично аз нямам нищо против нея.

– Добре – кимна Джак и побутна плика обратно. – Но защо „Кана“, Алекс?

– Обзалагам се, че мога да отгатна – обади се Жасмин. – По време на библейското бракосъчетание в Кана станало чудо и от чешмите вместо вода потекло вино...

– Зная – сви рамене той. – Но какво от това?

– Това е било първото чудо, което е направил Христос – поясни тя. – Първото от една дълга поредица...

ЧАСТ ВТОРА

ПРОЕКТЪТ „КАНА“

12

Три седмици по-късно, Париж

Мария Бенариак отпиваше от кафето си. Седеше в един задимен и задушен бар на Дьо Кастильон. Хвърли поглед към часовника над тезгяха, под който дебелият собственик си опитваше късмета с някаква застаряваща блондинка. Наближаваше два следобед. Вече три часа наблюдаваше входа на клиниката отатък мокрия асфалт, но все още не можеше да разбере защо доктор Картър е наел малката операционна точно тук.

Изминаха три седмици от краткото му посещение в Сардиния. През цялото това време тя не го изпусна от очи, въпреки нареждането на брат Бернар. След последния си разговор с Пазителя на Втората заповед беше направо бясна. На въпроса ѝ, какви са плановете му относно учения, той бе отговорил уклончиво, предупреждавайки я за момента да се държи по-далеч от него. След което добави, че трябва да внимава, тъй като явно са я обзели натрапчиви идеи по отношение на този човек.

НАТРАПЧИВИ ИДЕИ?! Нямаше нищо такова, тя просто се безпокоеше за неизпълнената задача. Но на брат Бернар очевидно изобщо не му пукаше от това. Нейната роля в организацията беше ясно определена: да изпълнява Справедливото възмездие. За тази роля я бяха подготвили, за безпроблемното справяне с поставените задачи бе преминала специалния курс на обучение. Но защо избраният за прочистване американски учен все още е жив след неуспешния ѝ опит в Стокхолм? Какво се е променило? Отговор на тези въпроси нямаше...

И кой в крайна сметка беше този брат Бернар? Откъде накъде ще ѝ заповядва от кого да се държи настрана? В ушите ѝ прозвуча дрезгавият, натежал от високомерие глас на Пазителя, снизходително поясняващ, че тя е само „един оперативен агент“, който е длъжен да изпълнява заповеди и нищо повече. Сякаш Мария не беше член на Братството, а някаква безлична наемница, която трябва да бъде наставлявана. Вдиша дълбоко, за да прогони гнева. Напомни си, че когато докаже подозренията си с факти, Отеца и брат Бернар ще бъдат принудени да ѝ обърнат внимание.

Проследяването на доктор Картър беше лесно. Полицейската му охрана се свеждаше до една патрулна кола, която или стоеше пред къщата му, или го следваше до работното място. Но извън територията на САЩ той беше без никаква закрила, ако не се брои Джак Никълс, който понякога го придружаваше. Мария беше сигурна в това, тъй като вече бе пътувала с него до Торино, Франкфурт и Париж.

— *Encore de café?**

Дебелият собственик се беше изправил до нея с каничка в ръце. Тя рязко вдигна глава и успя да улови лъстивия му поглед. Малките, лъскави като копчета очички ѝ напомниха за Слай Фонтана. Спомените, лепкави и неприятни, изведнъж нахлуха в главата ѝ, очите ѝ потъмняха. Съжали, че не е дегизирана като мъж.

— *Non, merci* — хладно изрече тя.

Нещо в очите ѝ очевидно стресна дебелия, похотливостта в погледа му се стопи. Нервно кимна и сковано се понесе обратно към бара.

До отсрещния тротоар спря голяма черна лимузина, шофьорът изскочи навън и раболепно отвори задната врата. В първия момент Мария не ѝ обърна внимание, все още под влияние на спомените, които дебелият пробуди в душата ѝ. После видя как пред вратата на клиниката се появи високата фигура на доктор Картър. В ръцете си държеше чадър и някакъв плик. Тя си спомни, че подобен плик имаше в ръцете му и когато напускаше клиниката в Торино. Какво имаше в тези пликове? Пари за извършена услуга? Каква можеше да е тя?

---

* Още кафе (фр.) — Б. ред.

Опря лакти на масичката и се загледа напрегнато. Доктор Картър се приближи до лимузината с протегнат напред чадър, сякаш искаше да предпази пътника вътре от дъжда. От колата слезе дребничка възрастна жена, която се опря на ръката му и бавно тръгна към входа на клиниката. В походката ѝ се долавяше напрежение и болка. Мария усети как гърдите ѝ се стягат. Да, подозренията ѝ се потвърждаваха... Вдигна миниатюрния „Олимпъс“ пред очите си, насочвайки обектива към ръцете на старицата.

Щрак, щрак, щрак...

Направи три бързи снимки, малкото моторче на камерата изобщо не наруши спокойствието, което цареше в бара.

Ръцете на старицата бяха плътно бинтовани точно като ръцете на онзи мъж от Торино...

Преди да въведе възрастната жена в малката частна операционна, наета за няколко часа от местен лекар – приятел на Жан-Люк, Том любезно я покани да седне и ѝ предложи чаша кафе. Помещението беше почти точно копие на малките кабинети, които бе наемал из различни европейски градове през последните три седмици. Може би мъничко по-богато оборудвано от тях, най-вече благодарение на компактната лаборатория в дъното. Останалото обзавеждане беше съвсем стандартно: умивалник, кожен диван, стол с твърда облегалка, шкафче за медикаменти и бяла операционна маса.

Дълбоко в себе си знаеше, че действията му са на границата на науката. Проектът „Кана“ трудно можеше да бъде наречен „научно изследване“, тъй като се градеше почти напълно върху хипотези, някои от тях напълно налудничави. Но той имаше нужда от чудо и обикаляше света да го търси. Точно както беше казала Жасмин по повод посещението на родителите си в Лурд: когато човек се нуждае от чудо, той отива при него...

Настани Мишел Пикар на тъмнокафявия кожен диван, усмихна се и попита на разваления си френски:

– Откога имате тези рани?

Ръцете му сръчно започнаха да развиват бинтовете.

– От седем години – отвърна жената. – Появиха се, когато бях на шейсет и пет, малко след като почина съпругът ми...

– Постоянни ли са?

– Не, появяват се само в петък и неделя, в понеделник вече са зараснали. А от вторник до петък изобщо не личат...

Том кимна. Симптомите бяха характерни, вече ги беше срещал и при други носители на Христовите рани. Нямаше повод за прекомерни надежди или разочарование. Непрекъснато си напомняше, че плува в непознати води и трябва да прибегва до вродения си скептицизъм. Ще регистрира фактите и нищо повече. Внимателно свали марлята, която предпазваше ръцете на старицата. Белези имаше както отгоре, така и по дланите. Всъщност не белези, а отворени рани, на които веднага се появиха капчици кръв. Чиста кръв, без следи от възпаление или замърсяване. Но раните на госпожа Пикар бяха доста по-големи и по-дълбоки от тези на предишните пациенти и това беше единствената разлика.

Наведе се и внимателно свали бинтовете от раните на краката ѝ. Състоянието им беше абсолютно същото: отворени, дълбоки, кървящи. Така стояха нещата и с дълбоките цепнатини по хълбоците ѝ. Том се наведе да ги разгледа отблизо, намръщи се, в гласа му прозвуча състрадание:

– Много ли боли?

Усмехнатите очички на старицата внимателно се възряха в лицето му.

– Няма нищо – отвърна тя. – Моята болка е моята утеха.

На такова нещо няма какво да се отговори. Том кимна и се залови за работа. Взе по една проба от петте отворени рани, всяка от тях влезе в отделна, предварително надписана епруветка. После разпечата стерилна спринцовка и изтегли малко кръв от вена на Мишел Пикар. Тя също отиде в специално приготвена епруветка. Зададе още няколко въпроса на възрастната жена, след което се зае с превръзките. Скоро приключи, благодари ѝ и я изпрати до чакащата навън кола. Не забрави да ѝ подаде плика с парите и затръшна вратичката едва когато се увери, че старата дама го е прибрала в чантичката си.

Направи му впечатление, че Мишел Пикар е малко разочарована от краткия преглед, сякаш ѝ се искаше да му разкаже повече за своите тайнствени Христови рани. Но Том беше уморен, освен това отдавна се беше наслушал на подобни истории. Интересуваха го единствено пробите – всяка от тях със собствена мълчалива история... До този момент не беше

открил нищо особено. Двама от носителите на Христови рани се оказаха обикновени измамници, жадуващи за слава и лесни печалби. Другите, включително Роберто Дзукато от Торино, не притежаваха нищо забележително в гените си. Раните на Мишел Пикар изглеждаха най-автентични, но важни бяха само предстоящите анализи на кръвта ѝ. Те не можеха да лъжат...

Прибра се в клиниката, влезе в миниатюрната лаборатория зад кабинета и започна да опакова пробите. Бързаше: вече десетина дни не беше виждал Холи. Утре му предстоеше среща с Джек в Италия, едва след нея можеше да мисли за връщане у дома. Дъщеря му му липсваше. В момента за нея се грижеше Алекс. Холи отдавна бе свикнала с честите му отсъствия. „Какво правя тук, по дяволите?“ – за пореден път се запита Том. А отговорът както винаги беше един и същ: търси начин да спаси Холи, да ѝ даде някакъв шанс...

Надникна в специалната чанта и огледа пробите, които беше събирал в продължение на няколко седмици. Почти всички джобчета бяха запълнени и това го принуди да прибегне до известен подбор. Реши да направи предварителен анализ на пробите, взети от Мишел Пикар, а след това да реши кои епруветки си струва да бъдат превозвани до Италия и оттам до Бостън...

Наведе се над малкия микроскоп и сложи на плочката проба от лявата ръка на старицата. Същото стори и с няколко капчици кръв, изтеглени от вената. Само те не бяха взети директно от раните. Отначало помисли, че е допуснал грешка, обърна се и предприе щателна проверка на епруветките. Но грешка нямаше...

Намръщи се, усети как възбудата го обзема.

– Странно – отрони. – Много странно...

Адриатическото крайбрежие на Италия

На следващата вечер, изправен на палубата на дванайсетметровата рибарска гемия, която се поклащаше във водите на Адриатическо море, Том Картър все още нямаше отго-

вор на загадката, която представляваха раните на Мишел Пикар. Сподели откритието си с Джек преди около два часа – в момента, в който двамата се срещнаха на един от кейовете край Пескара и поеха в открито море.

– Сигурно е някаква измама – отсече бившият агент на ФБР, след което извади мобифона си и потърси някакви свои тайнствени „приятели“, които щяха да извършат необходимите проверки.

Гемията се разклати на гребена на висока вълна, стомахът на Том изрази остър протест. Изведнъж изпита чувството, че загадката около Мишел Пикар няма никакво значение. От устата му се откъсна стенание, нозете му напразно търсеха стабилна опора. Намираха се съвсем близо до брега, вълнението беше силно. Екипажът на гемията полагаше неимоверни усилия да спусне котвата и да задържи препатилния морски съд. Пътуването от Пескара дотук беше кратко, но Том не беше любител на морските разходки, особено пък при такива вълни...

За негово огромно неудоволствие изправеният наблизко Джек Никълс сякаш изобщо не забелязваше люлеещата се под краката му палуба. Нощта беше ясна и необичайно мека за началото на март. Брегът се виждаше ясно, огрян от бледите лъчи на луната. Том напрегнато се взря по посока на плажната ивица, откъдето трябваше да се появят двамата мъже. Гемията се разклати, стомахът му отново се разбунтува.

– Добре ли си? – докосна го по рамото приятелят му. – Изглеждаш ми позеленял, но може би така ми се струва...

– Не ти се струва! – изпъшка гневно той и обърна гръб на ухиленото му лице. – Наистина съм зелен!

Все пак беше благодарен на пристъпите на морската болест, просто защото прогонваха неприятните мисли от главата му. Двамата мъже, с които Джек беше уредил тази среднощна среща, вече закъсняваха...

И двамата бяха стари познайници на Джек, на Том бяха представени просто като Холандеца и Ирландеца. Задачата им беше да посетят някои обекти от списъка на Алекс и да се върнат оттам със съответните проби. Предварителната среща с професионалните крадци бе проведена при всички предварителни мерки, на нея ученият им връчи съответното оборудване и ги инструктира за начина, по който да вземат пробите.

Всичко беше организирано перфектно, никой нямаше да свърже тази малка операция със световноизвестната фирма за биогенетични изследвания „Джиниъс“. Тази нощ операцията трябваше да приключи, Холандеца и Ирландеца вече би трябвало да са свършили с църквата в Ланчиано... Решението лично да посрещне наемниците Том взе в последния момент просто защото искаше да се погрижи за сигурното транспортиране на материалите, които двамата крадци бяха събирали в продължение на няколко седмици. Призна пред себе си, че цялата работа му се беше сторила доста романтична, но сега горчиво съжаляваше и копнееше да си бъде у дома, при Холи. За разлика от него Джак се наслаждаваше на ситуацията.

– Никога вече! – простена Том, усетил поредното преобръщане на стомаха си. После се наведе и повърна през дървения парапет.

– Я дръж – рече приятелят му и тикна в ръцете му инфрачервения бинокъл. – Това малко ще те разсее...

Той отново простена, после все пак вдигна бинокъла пред очите си и започна да изследва брега. Пясъчната ивица на плажа се виждаше съвсем ясно под яркозелената светлина на окулярите. На няколко крачки от прибоя лежеше малка гумена лодка, но от Холандеца и Ирландеца все още нямаше никаква следа.

Но какво беше това?

Беше готов да се закълне, че за миг зърна някакъв блясък горе, на върха на скалите. Отражение на лунната светлина в метална или стъклена повърхност... Изтръпна. Нима някой ги наблюдаваше?

В следващия момент видя две неясни фигури, които подтичваха към гумената лодка.

– Идват! – рече и потупа Джак по рамото.

Холандеца, по-висок от партньора си, хвърли някаква торба на дъното на лодката, после нагази във водата и помогна на Ирландеца да я изтикат навътре. Миг по-късно вече гребяха по посока на гемията, а Том отново насочи бинокъла към скалите. Нищо... Сигурно му се е сторило, че вижда някаква странна зеленикава светлина сред острите зъбери...

Минута по-късно двамата мъже се озоваха край борда и те ги издърпаха на палубата.

– Някакви проблеми? – попита Джак.

– Никакви – отвърна Холандеца, а широката му усмивка разкри два реда здрави зъби: – Беше тихо като в църква...

Ирландеца пусна мократа торба на палубата, развърза я и измъкна непромокаемо алуминиево куфарче с думите:

– Всичко е тук, номерирано и подредено както заповядахте.

Том провери списъка, който бяха дали на крадците. Всяка от петте точки в него бе отбелязана с кръстче. Леко повдигна капака на куфарчето и надникна. Петте етикетирани епруветки лежах в специалните си гнезда. Вътрешността на куфарчето беше заскрежена, специалното охлаждащо оборудване очевидно действаше добре. Побърза да затвори капака и стисна куфарчето под мишницата си.

– Добра работа – похвали ги той. – Всичко е вътре.

– Аха – кимна Холандеца. – Имахме малки проблеми само в Сантяго, Испания. Някакъв задник бе турил кръвта в специален контейнер, който се саморазрушава при всеки опит за насилствено отваряне...

– И какво стана? – разтревожено вдигна глава Джак.

– Нямах грижи – ухили се онзи. – Ирландеца му намеря цаката!

– А пробата от Ланчиано тази вечер? – попита Том. Към нея проявяваше специален интерес. Преди десетина години екип от оксфордски учени бе подложил кръвта от Ланчиано на специален въглероден тест, резултатите от който бяха доста обещаващи.

– Нали вече ви казах? Всичко мина като по вода, охрана изобщо нямаше... Никой няма да забележи, че нещо липсва, не се безпокойте...

Джак измъкна обемист плик от джоба си и го подаде на Холандеца с думите:

– Йени, които не подлежат на проследяване.

– Благодарско, господин Никълс – ухили се онзи. – Също като едно време... Беше ми приятно да работя за теб...

Холандеца натика парите в торбата си без да ги брои.

– Ще ви свалим в Пескара, както се уговорихме – рече Джак. – Оттам нататък ще се оправяте сами...

Том изчака двамата да се спуснат в каюткомпанията, после отново отвори алуминиевото куфарче. Огледа още веднъж акуратно подредените епруветки. Всяка носеше етикет, вър-

ху него бяха отбелязани датата и адресът. На най-крайната вдясно пишеше: „Светото причастие от Ланчиано, 6 март 2003 година.“ Измъкна я и я вдигна срещу луната. Ръждивата прах вътре проблесваше като натрошен рубин.

– Това ли е? – подвикна Джак, полуизвърнат към моряците, които вдигаха котвата.

Тялото на Том се разтърси от тръпка, която нямаше нищо общо със студения вятър над вълните на Адриатическо море. Осъзна, че морската болест го е оставила на мира едва когато дизеловият двигател забоботи и гемията пое по обратния път за Пескара.

Извърна глава към приятеля си и прошепна:

– Според изследванията на учените от Оксфорд тази кръв е на две хиляди години и принадлежи на мъж... – Замълча за миг, на устните му се появи усмивка: – Доста близо до това, което търсим, не мислиш ли?

Щрак, щрак, щрак...

Скрита под сянката на крайбрежните скали, Мария Бенариак сръчно боравеше със специалния фотоапарат за нощни снимки. Беше се вкочанила от студения вятър, но в душата ѝ пламтеше ярост и справедливо възмущение. Очите ѝ бавно се отместиха от кърмата на гемията, която се отдаляваше в нощта.

Всичко е истина, съмнения не можеше да има. Видя със собствените си очи как доктор Картър изследва Христовите рани, а сега засече и двамата крадци, които взеха проби от Светото причастие на Ланчиано. Засне и момента, в който Джак Никълс плаща за кражбата, както и онзи, в който Том Картър вдигна пробата срещу лунната светлина.

Невероятно! Доктор Картър не само не обърна внимание на предупреждението ѝ, но и сякаш нарочно я предизвикваше с богохулствените си деяния в още по-святи територии! Този сатана не се спираше пред светостта на Христовите реликви, дори нещо повече – възнамеряваше да ги жертва върху черния олтар на проклетата си генетика! Мария вече беше дълбоко убедена, че този човек не е обикновена заплаха за Праведните, а нещо далеч по-опасно. Защо му е притрябвало да се рови в гените на самия БОГ? Вероятно защото сам иска да се превърне в БОГ!...

На другата сутрин Началното училище в Южен Бостън

Първата нервна клетка отказа да изпълнява заповедите на своите гени точно в 11:09 часа сутринта на 7 март 2003 година, петък.

По това време Холи седеше на втория чин в класната стая на началното училище в Южен Бостън между Дженифър и Мегън – най-добрите си приятелки. В момента, в който вдигна ръка да отговори на въпроса на мадам Бренан, която попита „Comment allez-vous?“, тя беше едно здраво момиченце, което щеше да празнува рождения си ден само след няколко седмици. Но секунди по-късно, след като свали ръката си и отговори „Je vais bien, Maddame Brenan“, тя вече имаше рак и само няколко месеца я делиха от смъртта.

В този кратък миг нервната клетка в мозъка ѝ мутира и сложи началото на поредицата от мутации, които неизбежно завършват с рак. Здравото момиченце се превърна в обречен на смърт пациент с лекотата, с която се натиска електрически ключ...

Всяка клетка в човешкото тяло подлежи на строг контрол. Нейната смърт, обновяване и делене се подчиняват на генетичните кодове, заложили в ДНК на организма. В един кратък миг генът p-53 в нервната клетка на Холи изгуби своите функции, строгият контрол бе прекратен и в клетката започна процес на неконтролируемо делене. Така се раждаха нови клетки – носители на увредената ДНК.

Еволюцията на клонирането има четири фази. При първата от тях увредената клетка в мозъка на Холи започна да се подчинява на нови, неверни заповеди. Благодарение на тях престанаха да действат спирачките в клетъчното ядро и то навлезе в процес на неконтролируемо делене. На външен вид новите клетки изглеждат съвсем нормални, но в резултат от тяхното свободно делене се раждат нови и нови клетки с увредени ДНК, които безцеремонно изтласкват нормалните и здрави клетки от мястото на инцидента. А антителата на организма ги приемат като свои и не правят нищо срещу прекомерното им делене.

Втората фаза настъпва, когато все още нормалните клетки-бунтовници увеличават скоростта на деленето и започват да оказват натиск около увредената зона – в случая върху черепа на Холи.

Третата фаза на еволюцията на клонирането започва, когато в разпространяващите се с бясна скорост клетки започват да се появяват и структурни изменения. В резултат е ликвидирана една цяла група гени с изключително важни функции в хромозома 9...

Четвъртата и фатална фаза се отличава с яркоизразена ракова характеристика на увредените клетки. Вече и хромозома 10, заедно с целият ѝ комплект генетични инструкции са напълно унищожени. Клетките вече се подчиняват единствено на своите егоистични заповеди, а те са да оцелеят и да се развият, без да ги е грижа за живота на организма, който ги храни. Тогава Холи щеше да умре...

Този процес носи в себе си и една мрачна ирония: раковите клетки, носители на смъртта, правят всичко възможно да станат безсмъртни... Егоистичният им стремеж към безсмъртие убива останалата част от организма. А когато организмът умре, с него умират и раковите клетки, стремящи се толкова силно към безсмъртието...

Седнала между съучениците си, Холи, разбира се, нямаше никакво понятие за всичко това. Тя не усети предателството на мъничката нервна клетка в мозъка си, не разбра, че срещу нея се е надигнал страшен бунт. От първите осезаеми симптоми я деляха седмици, а може би и месеци. Баща ѝ щеше да ги открие пръв след поредните ѝ срещи със скенера. Тогава щяха да възникнат и първите съмнения за наличието на неконтролируем клетъчен растеж. Разбира се, това не означаваше непременно, че Холи ще започне да усеща каквото и да било. По всяка вероятност щеше да приеме загрижеността на баща си като пореден пристъп на едно от лошите му настроения.

Тя не би могла дори да гадае за това, което щеше да е научил баща ѝ: че предсказанието на геноскопа отпреди три месеца вече е започнало да се сбъдва... Че дремещият убиец в тялото ѝ не само се е пробудил, но вече е тръгнал на безнадеждния и фатален поход към своето безсмъртие...

Три дни по-късно, Женева

Изминаха три дни от тайната операция на доктор Кар-
тър и Джак Никълс в Италия. Мария Бенариак седеше във
великолепното фойе на хотел „Ла Чиконя“ и чакаше да бъ-
де повикана. Очите ѝ с възхищение оглеждаха блестящата дър-
вена ламперия и елегантните мраморни плочи на пода. Не за
пръв път отсядаше в този дискретен и скъп женевски хотел,
тъй като Езекия Дела Кроа го предпочиташе за срещите си с
нея. Изключителната любезност към гостите, изтънченият
вкус на собствениците и пълната дискретност бяха неща, ко-
ито допадаха на Отеца. По тази причина той бе резервирал
целогодишно един от най-люксоznите апартаменти, използва-
ше го при честите си пътувания до Женева, свързани с банко-
вите дела на Братството.

Мария хвърли поглед към орнаментирания часовник над
рецепцията. Чакаше вече двадесет минути. Обикновено Отеца
беше точен, но днес вероятно бе претрупан с работа. Сним-
ките и записките, които тя бе предала на брат Бернар, поло-
жително са го накарали да се замисли. Кръстоса крака, приг-
лади полата си в морскосин цвят и отпи глътка минерална во-
да. Не бързаше за никъде.

Тихи стъпки по мраморния под я накараха да вдигне глава
и да погледне към асансьорите. Щом забеляза възпълната фи-
гура на брат Бернар, тя протегна ръка към малкото диплома-
тическо куфарче на коженото канапе и стана. Беше облечен в
строг тъмен костюм, козята му брадичка изглеждаше по-щрък-
нала от обикновено. В замяна на това дебелиите му устни бяха
свити в обичайната презрителна гримаса.

— Ела! — кратко отсече той, без да си прави труда да я
поздрави, обърна се и се насочи към асансьорите. Мълчаливо
се изкачиха до третия етаж, не си казаха нищо и докато вър-
вяха по дългия, облицован с дървена ламперия коридор. Спря-
ха пред масивна врата, на която имаше табелка с надпис

„Апартамент 310“. Мария се изкушаваше да го попита какво мисли за снимките и намеренията на доктор Картър, но не го стори. Отдавна бе разбрала, че няма да чуе похвала от устата на Бернар, въпреки безспорно добре свършената работа, свързана с намеренията на Картър. Но тя и не търсеше похвала, важно бе единствено мнението на Отеца.

Последва Бернар в апартамента. Вдясно се виждаше просторна, облицована в мрамор баня, вляво – великолепно обзаведена спалня. Право пред нея, дискретно осветена, беше дневната, в която имаше голям, удобен диван от кремава кожа и два фотьойла. В ъгъла на дивана се беше свил някакъв мъж. Очите ѝ набързо огледаха луксозно обзаведеното помещение и потъмняха от разочарование, тъй като Отеца не беше там.

– Къде е отец Езекия? – попита тя.

Непознатият стана на крака. Беше висок и слаб мъж, с кръгли очила и въпреки плешивината си явно бе доста по-млад от Бернар. Преди няколко години Мария се беше срещала с брат Хеликс Къркъм, но не можеше да проумее какво го е накарало да дойде на тази среща. Той беше Пазителят на Първата заповед, а въпросите, които щяха да обсъждат, засягаха изцяло Втората...

– Оперативен агент Немезис, отец Езекия няма да присъства на тази среща – рече с усмивка брат Хеликс. – Но той ни помоли да те поздравим от негово име за отлично свършената работа... – Дясната му ръка се протегна напред: – Да бъде спасен!

Мария отговори на традиционния поздрав и сведе очи към стъклената масичка, върху която бяха пръснати нейните снимки и записки.

– Това май ще се окаже от второстепенно значение, така ли? – попита тя.

– Напротив – отново се усмихна Хеликс. – Те са толкова важни, че отец Езекия е принуден да направи значителни размествания в общата програма на Братството и това е причината за отсъствието му. – Той махна към един от фотьойлите и Мария неохотно седна.

Брат Бернар се настани на дивана до другия мъж и попита:

– Носиш ли негативите, както те помолихме?

Тя отвори дипломатическото куфарче, извади една папка и му я подаде. Вътре бяха всички материали, които бе събрала по време на продължителното си разследване.

— Съдържанието на тази папка би трябвало да ви убеди, че е наложително ученият да бъде спрял веднага — каза тя. — Аз съм готова за действие, в случай че пожелаете да прибегнете до услугите ми.

Брат Бернар и Хеликс запрелистваха папката с нескрит интерес. От време на време се споглеждаха и си разменяха по някое леко кимване.

Пръв проговори брат Хеликс:

— С какво според теб се е заел доктор Картър?

— Опитва се да открадне ДНК на Бога.

— По какви причини? — Той зададе въпроса с такъв тон, сякаш вече знаеше отговора.

Мария сви рамене. Доста беше мислила върху този въпрос. Направи редица справки в специализирани издания, дори си позволи да седне непосредствено зад Картър и Никълс в самолета, с който напускаха Италия, само и само да разбере какви точно са плановете им. Но единственото, което успя да научи, бе името на някакъв проект — проекта „Кана“...

— Не успях да разкрия мотивите му — неохотно призна тя. — Може би иска да докаже, че Исус е бил обикновен смъртен и по този начин да дискредитира религията... Или пък иска да открие и да се възползва от чудотворните му способности... — Замълча за момент, кръстоса крака и тихо добави: — А може би желае да клонира Исус...

— Не — поклати глава Хеликс. — Това все още е невъзможно. Дори доктор Картър би се натъкнал на непреодолими трудности. Десетилетия ни делят от клонирането на човека...

Мария мълчеше и чакаше. И тя, подобно на повечето членове на Братството отлично знаеше, че сравнително младият Пазител на Първата заповед е добре запознат с последните технологични новости на века. Но високият брат очевидно не възнамеряваше да откровеничи и тя тихо попита:

— Защо Картър се е заел с всичко това според ВАС?

Хеликс отклони погледа си.

— Не съм сигурен — изрече с лека въздишка той. — Веро-

ятно операцията има нещо общо с изолирането на Христовите гени... Картър може би вярва, че ако успее да изолира и изследва тези гени, компанията му ще бъде в състояние да създаде чудотворно лекарство, панацея срещу всички болести... От търговска гледна точка това би го направило изключително богат, далеч по-богат, отколкото е сега. Но по-важното е, че би дало в ръцете му огромна власт... — Отново въздъхна и поклати глава: — Но ти вече не бива да се тревожиш за всичко това...

— Какво искате да кажете? — застина от ужас Мария. — Как така да не се тревожа?!

Брат Бернар леко се приведе напред.

— Немезис, ще ти обясня какво искаме по отношение на доктор Картър... Какво аз искам от теб. Слушаш ли ме?

— Разбира се.

— Много добре. — В ръката му се появи плик от кафява хартия. — Нещата са прости: не искам да правиш нищо. Оставайш го на мира и чакаш по-нататъшните ми заповеди. В този плик са новите ти задачи. Спешни и неотложни, свързани с нови праведни прочиствания...

Тя усети как я обливат топли вълни и тихо прошепна:

— Заради Стокхолм, нали?

— Не — поклати глава той. — Това няма нищо общо със Стокхолм. Просто плановете ни по отношение на доктор Картър са други...

— Какви планове? Ще прибегнете до услугите на Гомора, нали? Той е лишен от въображение и никога не би разкрил тайните намерения на този учен! На мен би трябвало да...

— Немезис! — повиши глас брат Бернар. — Справедливото възмездие на доктор Картър се отменя до второ нареждане! Вече получи новите си заповеди, изпълнявай ги!

Тя не можеше да повярва на ушите си.

— Как така се отменя?! — прошепна. — Защо? Искам да говоря с Оцеца! Той ще...

Този път я прекъсна Хеликс, който твърдо заяви:

— Решението е взето, Немезис. Одобрено лично от отец Езекия. Моля те да го изпълниш.

Тя успя да зърне гневния поглед, който му отправи брат Бернар, очевидно подражен от това, че Хеликс се опитва да вразуми НЕГОВАТА подчинена.

Вбесен от факта, че в присъствието на Хеликс Мария е изразила съмнение относно заповедите му, брат Бернар се извърна към нея и просъска:

– Това вече е прекалено, Немезис! Ти си оперативен агент и получаваш заповедите си от Вътрешния кръг, тоест ОТ МЕН! Ако още веднъж си позволиш да оспориш тези заповеди, ще бъдеш отстранена от работа, а дори и заменена! Гомора може и да не е инициативен като теб, но стриктно изпълнява това, което му се нареди. Искам да ти напомня, че на този свят няма НЕЗАМЕНИМИ ХОРА, ясно ли ти е?

Мария пропусна тези думи покрай ушите си, извърна се към брат Хеликс, който изглеждаше леко притеснен, и попита:

– Брат Хеликс, сигурен ли сте, че отец Езекия е одобрил всичко това?

– Нали чу какво ти каза брат Бернар? – отвърна с въпрос той.

– А бихте ли ми казали ЗАЩО го е одобрил?

Високият мъж сви рамене и понечи да отговори, но Бернар скочи на крака и със зачервено от гняв лице ѝ посочи вратата:

– Срещата приключи, Немезис! Остави материалите си тук и напусни!

Мария бавно се обърна към Пазителя на Втората заповед и го изгледа с дълбока омраза. Миг преди да стане и да се насочи към вратата Бернар не издържа, изпъкналите му очички се отместиха встрани.

Тя се извърна към Хеликс и сдържано му кимна с глава:

– Брат Хеликс...

– Оперативен агент Немезис – поклони се високият брат.

Мина на сантиметри от неподвижния Бернар и затръшна вратата след себе си.

По-късно, Лондон

Тази нощ Мария Бенариак не успя да мигне. Просната гола в единичното легло на лондонския си апартамент, тя се отдаде на мъката. Чувстваше се като ранен звяр, самотна и

изолирана. Така се бе чувствала преди години, в Корсика... Обикновено нямаше проблеми със съня, но тази нощ беше различно. В душата ѝ плъзяха тъмни сенки въпреки включените на максимум прожектори, които осветяваха всяко ъгълче на просторното помещение...

Преди провала с доктор Картър отношението на отец Езекия беше съвсем различно. Той винаги се съобразяваше с нея, обграждаше я с обич и уважение. Тя беше неговата любимка. Но сега Отеца се дистанцираше, прехвърляйки я на брат Бернар – човек, който не я обичаше и не я ценеше. Всичко това стана по вина на доктор Картър и той трябваше да си плати. Само след неговото отстраняване нещата щяха да станат както преди. Да, тя беше абсолютно убедена в това. Само след ликвидирането на този учен тя ще получи възможност да се къпе в обичта на Отеца, отново ще се превърне в уважаван и ценен член на семейството му...

Протегна ръка и докосна хладното острие на ножа, поставен на нощната масичка. Тялото ѝ бе пронизано от тръпки на вълнение и страх, които обаче обещаваха скорошно избавление... Пръстите ѝ бавно се свиха около ръкохватката.

Кукрито увисна високо над главата ѝ, назъбеното острие се превърна в тъмен силует на фона на ослепително ярката крушка. Палецът на свободната ѝ ръка пробяга по зъбците, после леко ги натисна. Капка алена кръв падна върху окото ѝ, плъзна се по кожата на клепача и я принуди да го затвори.

Ръката с ножа се плъзна надолу, към все още пресните белези на дясното бедро. Острието зае вертикално положение, погледът ѝ се отмести встрани, ръката оказа лек натиск. Наточената като бръснач стомана потъна в меката коричка на раната, кръвта бликна като фонтан. Болката беше изключително силна...

Майка Клеменца повика Мария при себе си един ден преди момичето да навърши петнадесет години. Майката беше игуменка на корсиканския манастир-сиропиталище, разположен в околностите на Калви. Строга и студена жена, тя изобщо не направи опит да скрие своята неприязън към момичето, което боязливо пристъпи към масивното писалище в мрачния кабинет. Дебела и тромава, тя носеше многодиоптрови очила в телени рамки, които сякаш пърхаха

върху издутите ѝ, розови бузи. Очите зад очилата гледаха злобно и мрачно. Приличаше на огромна тлъста жаба, която търпеливо клечи зад писалището и чака появата на някоя заблудена муха... Мухата вече беше тук, жабата се втренчи в нея и проговори. Мария имаше чувството, че розовият ѝ език всеки момент ще се стрелне напред и ще ѝ нанесе смъртоносен удар...

— Мария, ти вече знаеш, че отец Анджели е тук, на едно от своите редовни посещения. Той изяви желание някое от момичетата да отиде да му почете горе, в кулата-библиотека. Честно казано, в сиропиталището има много подходящи от теб момичета, но отецът изрази желание да чуе именно теб. Това е голяма чест, затова внимавай как ще се държиш. Знаеш какво те чака, ако отецът се оплаче от теб...

Момичето кимна. Прекрасно познаваше изобретателността на тази огромна жаба, когато ставаше въпрос за наказания. Отдавна ги беше изпитала на гърба си, просто защото я бяха захвърлили тук още като бебе, едва на три дни...

Тънките устни на игуменката се разтеглиха в нещо като усмивка, но очите ѝ останаха студени.

— Много добре — рече тя. — А сега бягай, защото отец Анджели те чака.

Изкачвайки стръмните каменни стълбища на кулата, която се извисяваше над старото сиропиталище, Мария се питаше защо отецът е повикал именно нея. Като една от най-старите обитателки тук тя знаеше кой е отец Анджели, но за пръв път го видя едва при предишната му визита. И то защото той случайно се беше натъкнал на нея в пералнята, по време на една от тъй наречените си „обиколки“. За разлика от останалите момичета на нея възлагаха прекалено много работа, за да не остане време да я представят на важните посетители.

Отдавна бе престанала да се пита защо сестрите я мразят. Но това беше безспорен факт. Непрекъснато я отделяха от останалите, постоянно я наказваха. Усещаше, че това се дължи на външния ѝ вид. Заради различните ѝ очи монахините я наричаха „дъщеря на дявола“ и с особено удоволствие подстригваха кестениявата ѝ коса късо, чак до ко-

жата. „Не си въобразявай, че красотата ти дава някакви предимства“, постоянно ѝ повтаряха те. Мария така и не направи опит да вникне по-надълбоко в думите им. Знаеше само едно: до дъното на душата си мразеше своя външен вид, страстно мечтаеше да бъде по-обикновена и по-незабележима... Само така сестрите щяха да я оставят на мира, само така щеше да си намери приятелки сред останалите момичета...

Стигна до масивната дървена врата на малката библиотека и отново се запита защо отец Анджелио беше повикал именно нея, а не някое от „по-добрите“ момичета. Притесняваше се, стомахът ѝ се сви в топка, защото отец Анджелио беше важна личност в Църквата, дори дебелината на майка Клеменца се държеше раболепно пред него.

Вдигна ръка да почука, но се поколеба. А какво ще стане, ако просто се върне обратно и пак се завре в пералнята? Щяха да я накажат, разбира се... Представи си противната стаичка без прозорци на карцера, пое си дълбоко дъх и леко почука на вратата.

– Влез! – обади се звучен глас отвътре.

С разтреперани пръсти откачи резето и бутна тежката врата. Отец Анджелио беше сам, настанил се удобно на диванчето до прозореца, от което се виждаше входната алея. В скута му лежеше голяма книга. По стените от двете страни на диванчето бяха наредени лавици, отрупани с тежки книги с кожени подвързии. Мария беше идвала тук много пъти, но сега ѝ се струваше, че влиза за пръв път. Изпитваше неудобство пред този човек.

Отец Анджелио беше болезнено слаб, одеждите му стояха като на закачалка и това се виждаше дори докато седеше. На продълговатото му лице се открояваше огромен, безформен нос, над който мърдаха две малки, близко разположени очички. Но за Мария най-противна беше кожата му: набръчкана, цялата на петна и черни точки – от тези, които имат тежко болните хора. Усмивката му разкриваше два реда редки пожълтели зъби. Момичето замръзна на мястото си. Отчаяно му се прииска да се обърне и да избяга. Но отецът вече потупваше празното място до себе си:

– Ела, дете мое. Седни до мен. Казваш се Мария, нали? Тя стисна юмруци толкова здраво, че ноктите се заби-

ха в дланите ѝ. Вдървено се отправи към дивана.

– Да, отче Анджели...

Седна на ръба, но дори оттам усети зловонието на дъ-
ха му, което моментално ѝ напомни за разваленото зеле,
което изхвърляше в кофите за боклук. Той ѝ подаде книга-
та, която лежеше в скута му. Беше Библията. После се из-
прави и тръгна към вратата, а тя изпита огромно облекче-
ние. Но това чувство трая кратко, тъй като отецът сло-
жи резето на вратата и се върна.

– Така няма да ни безпокоят – усмихна се с жълтите
си зъби той. – Ти ще ми четеш, а аз ще слушам...

Върна се на дивана и седна, този път толкова близо до
нея, че бедрата им се докосваха. Мария направи опит да се
отдръпне, но нямаше накъде.

– Какво искате да ви прочета? – попита с леко
потрепващ глас.

– Избери сама, дете мое. Но не стой толкова далеч от
мен... – Потупа я по бедрото и тя видя добре поддържаните
му нокти: – Ела и седни на коляното ми...

– Благодаря, отче, и тук ми е добре... – едва успя да
промълви, внезапно останала без глас.

Потупването стана по-нервно и по-властно:

– Глупости! Ела и седни тук!

Тя се обърна, видя похотливия му поглед и потръпна от
страх. В него имаше нещо животинско. По челото му бяха
избили ситни капчици пот, кожата над горната му устна
също блестеше от влага.

Усмивката му беше най-ужасното нещо, което беше виж-
дала. Треперещите ѝ ръце разгърнаха напосоки Библията:

– „А после ангелът каза..."

Ръката му легна върху лявата ѝ гърда и я стисна тол-
кова силно, че тя подскочи от болка. Не можеше да повяр-
ва, че отец Анджели е способен на такава низост. Направи
опит да не обръща внимание на това, което вършеше, надя-
ваше се, че той ще спре. Продължи да чете, като с мъка
задържаше погледа си върху текста.

Той пхна другата си ръка под блузката и сутиена и об-
хвана дясната ѝ гърда. Започна да диша тежко, сякаш беше
тичал. Мария разбра, че няма смисъл да остава пасивна, пусна
Библията и направи опит да отмести ръцете му.

– Моля ви, отче Анжело, оставете ме на мира!

– Не мога, дете мое! Ти си толкова красива! Не съм виновен, че ме изкушаваш!... – Тъмните му очи светеха с трескав огън: – Стой мирно и няма да бъдеш наказана!

Тя започна да се бори, но той внезапно я бутна назад и легна върху нея. Слабото му тяло притежаваше невероятна сила. Мария понечи да вика, но той покри устните ѝ с вонящата си уста. Езикът му се преплете с нейния и тя едва не повърна. Лицето му беше толкова близо, че се виждаха всички петна по сипаничавата му кожа, всяка черна точица върху гнусния му, деформиран нос. Дясната муръка се вмъкна под полата ѝ и грубо смъкна пликчетата, костеливите му пръсти започнаха да я опипват. Тя се бореше с всички сили, но тялото му я приковаваше към дивана. Дишаше трудно, тъй като вонящата му уста продължаваше да се впива в нейната. Пръстите му ѝ причиняваха болка. Изведнъж той ги отдръпна и тя изпита огромно облекчение. Но това бе за кратко. Отецът направи нещо с робата си, после тя усети нещо друго, далеч по-голямо и болезнено, което проникваше между бедрата ѝ. Той започна да сумти като див звяр, а тя изпадна в паника. Не можеше да вика, не можеше да се съпротивлява. Сълзите се стичаха по бузите ѝ.

Рязък тласък, голямото нещо проникна дълбоко в нея. Пареща болка прониза тялото ѝ. Никога не си беше представяла, че такава болка може да съществува. Сякаш я разрязаха на две... Направи нов опит да изкрещи, но не беше в състояние дори да се помръдне. Имаше чувството, че ще се побърка от болка... После съзнанието ѝ бавно се оттегли някъде встрани, стори ѝ се, че това се случва не с нея, а с някой друг... Че е просто зрител на този чудовищен акт, а не негова жертва.

Тласъците и стоновете на мъжа идваха някъде отдалеч, тя смътно си даде сметка за усилващата се интензивност в тях. Изведнъж по тялото му пробяга силен гърч, устните му просъскаха „Моего ангелче на злото“, между краката ѝ се появи някаква влага. В следващия момент отецът тежко се претърколи встрани. Още преди да разбере какво става, той се надвесил над нея, помогнал ѝ да се изправи на крака и я поведе към малката тоалетна в съседство с библиотеката.

— Престани да плачеш и се измий, дете! — заповяда с дрезгав глас отец Анджело. — На никого не казвай за това, което стана! Това е ТВОЯТ грях и ако кажеш на някого, ще бъдеш сурово наказана! Нека тази случка бъде нашата малка тайна...

Мария влезе в тоалетната с разтреперени нозе. Две тъмни капчици се появиха на линолеума под нея. Вдигна полата си и видя струйките кръв, които се стичаха по бедрата ѝ. Онёмяла от страх, тя се избърса с кърпата, окачена до умивалника, после нахлузи обратно пликчетата си. Погледна се в огледалото и напписка лицето си със студена вода. Очите ѝ бяха зачервени и подпухнали. Все още не можеше да повярва, че всичко това се беше случило с нея. Нима отец Анджело — представител на Светата църква, можеше да ѝ стори такова зло? И защо точно на нея? Каква беше вината ѝ? Гледаше се в огледалото, в душата ѝ бавно се оформяше убеждението, че трябва да разкаже на игуменката за всичко това.

Когато излезе от тоалетната, отецът го нямаше. По диванчето липсваха следи от насилието. Мария бавно се спусна по стълбите и се насочи към кабинета на майка Клеменца.

Спря на крачка от отворената врата и видя, че отец Анджело вече е там и спокойно разговаря с игуменката. Дебелата жаба дори се смееше.

Стоеше нерешително пред вратата, не знаеше какво да прави. Какво ли бе казало отчето на майка Клеменца? Защо тя се смееше? После, за пръв път през всичките тези години, дебелата жаба се извърна към нея с усмивка на уста. Зла и насмешлива усмивка, в която обаче се долавяше одобрение.

— Отец Анджело каза, че четеш много добре и поведението ти е било безупречно — рече игуменката. — Затова предлага да те пусна на утрешния пикник заедно с останалите момичета...

Отецът се обърна и ѝ намигна, ръката му дружелюбно разроши косата ѝ.

— Добро дете — рече с усмивка той.

Мария не беше в състояние да говори. Гърлото ѝ беше толкова стегнато, че едва дишаше. Обзе я силен гняв, съл-

зите отново потекоха по лицето ѝ.

– Недей да плачеш, Мария! – сви вежди жабата.

– Но той ме нападна! – успя да промълви тя сред конвулсивните ридания, а ръката ѝ се плъзна надолу по полата: – Отец Анджелило ми направи нещо тук, майко! Много ме боли!

Настъпни тишина. Жабата погледна отеца, който изглеждаше шокиран, после очите ѝ отново се спряха на Мария. Туловището ѝ бавно се надигна, заобиколи бюрото и спря пред момичето.

– Какво каза?!

– Той ми направи нещо, ей-тук! – разплака се на глас Мария. – Той ме нападна!

Майка Клеменца протегна дясната си ръка, Мария инстинктивно понечи да се сгуши в прегръдката ѝ. Дебелата жаба трябваше да я успокои, трябваше да ѝ каже, че всичко е наред!

Плесницата беше силна и оглушителна, но тя беше толкова смаяна, че почти не я усети.

Лицето на жабата стана сиво, като буреносен облак.

– Как можеш да кажеш подобно нещо за отец Анджелило, и то ПРЕД НЕГО?! – прогърмя гласът ѝ. – Мария, всички знаем, че още от малка ти непрекъснато лъжеш и си измисляш разни истории, но това вече е прекалено! Веднага се извини на отец Анджелило, чуваш ли? Иначе ще бъдеш жес-токо наказана!

– Но това е вярно!

Лицето на жабата започна да се налива с кръв.

– Или ще се извиниш веднага, или ще получиш наказание, което дори не си сънувала!

Мария млъкна. Не би се извинила на този изрод за нищо на света.

Тишината бе нарушена от отец Анджелило.

– Бедното дете е разстроено и се нуждае от помощта ни – рече той с болезнена усмивка на лице. – Може би трябва отново да я видя по време на следващото си посещение...

– ТОЛКОВА сте състрадателен, отче Анджелило! – погледна го с раболепие игуменката. – Но Мария е изпечена лъжкиня, страхувам се, че дори ВИЕ не можете да я промените...

– Все пак можем да опитаме, нали?

Мария беше толкова смаяна, че безропотно позволи да бъде отведена долу, във влажното каменно мазе. Беше сигурна, че някоя от придружаващите я монахини всеки момент ще каже, че ѝ вярва, че отец Анджели е този, който трябва да бъде наказан. Но когато пред очите ѝ се появи стоманената врата на карцера, тя разбра, че това е илюзия...

Отдавна вече не помнеше колко пъти я бяха заключвали тук. За пръв път я тикнаха в тъмната дупка, когато беше едва на четири – тогава, когато според монахините, беше започнала да „лъже“... Вече не беше сигурна дали е лъгала или не, но страхът остана... Не понасяше тъмнината и затворените помещения, в душата ѝ се надигаше панически ужас от тях. Обикновено наказанието траеше само няколко часа, но дни след това в главата ѝ плюсяха крилетата на черни демони...

Грубо я блъснаха в тъмната дупка, ключалката изшрака зад гърба ѝ. Разбра, че този път ще бъде тук дълго, вероятно през цялата нощ. Никога досега не бяха я заключвали за повече от пет часа... Борейки се с паниката, тя пипнешком се насочи към походното легло в ъгъла. Легна, сви се на кълбо и притисна колена към гърдите си. Започна да се люлее напред-назад, широко отворените ѝ очи напразно търсеха искрица светлина в задушаващия мрак...

С изненада установи, че този път страховете ѝ са поносими. Беше толкова възмутена от несправедливостта, че умът ѝ отказа да потъне в лепкавите вълни на ужаса. Приетръпките на гнева с радост, омразата ѝ беше толкова силна, че всички останали чувства отстъпиха на заден план. Стигна до заключението, че Бог не може да не поиска жестоко наказание за отец Анджели – един от Своите доверени наместници на земята. И започна да крои планове. Именно тя беше тази, която ще накаже богоотстъпника... Престана да забелязва нощта и тъмнината, в душата ѝ нахлу невяротен покой...

Болката от четвъртото срязване на бедрото я изтръгна от унеса. Сведе очи към локвичката кръв на подложените под тялото ѝ кърпи, на устните ѝ се появи усмивка. Сега вече

се чувстваше по-добре. Изтичането на лошата кръв я освободи от напрежението и отрицателните емоции, които се бяха натрупали в душата ѝ.

Взе от шкафчето до главата си една кърпа от груба материя и внимателно избърса ножа. После дезинфекцира четирите рани на бедрото си с чист спирт. Това допълнително изостри сетивата ѝ. Назъбеното острие на кукритото потъна в ножницата, тялото ѝ се отпусна върху завивките. Започна подробно да си припомня разговора с Бернар и Хеликс. Разговор, на който ѝ бе забранено да се занимава повече с Картър, да планира неговото ликвидиране. Всичко беше ясно подредено в главата ѝ, вече знаеше какво трябва да прави.

Ще посети Светия отец и ще решат проблемите. А после ще забрави за тях...

Точно така, рече си тя. Очите ѝ останаха отворени, защото не искаше да прогони дори искрица от ярката, успокоителна светлина, която обливаше голото ѝ тяло. Ще отиде при Отеца, двамата заедно ще изгладят всички недоразумения... И всичко ще бъде наред, всичко ще бъде прекрасно... Неусетно заспа, сънят ѝ беше дълбок, без никакви сънища...

14

Централата на „Джиниъс“, Бостън

Жасмин не изпитваше разочарованието, което бе обзело хората около кръглата маса в заседателната зала „Франсис Крик“. Но тя добре помнеше думите на майка си, която постоянно ѝ повтаряше, че разочарованието е най-силно, когато идва неочаквано...

За трите седмици, изтекли от началото на проекта „Ка-

на“, тя изпълни всички задачи, които имаше. Изпълни ги точно и акуратно, въпреки резервите, които отказваха да я напуснат. Един геноскоп последен модел вече функционираше в заседателната зала „Франсис Крик“, която заедно със съседната малка лаборатория, беше напълно изолирана от останалата част на лабораторията „Мендел“. Жасмин бе ровила в паметта на ИГОРИ и в продължение на дни беше търсила лица с доказани лечителски качества или необичайни гени. Подбра немалко имена, но само едно от тях беше свързано с документирані доказателства. Насочи вниманието си към него, събра всички налични сведения.

Някой си Кейт Андерсън от Гилдфорд, графство Съри в Англия, в продължение на повече от двадесет години лекувал всички форми на ревматоиден артрит само като докосвал с длани възпалените стави. Никакви лекарства, никаква медицинска помощ. Свидетели на това бяха стотици пациенти и десетки лекари. По всичко личеше, че им трябва именно този човек, но съществуваха два сериозни проблема: първо, Жасмин не откри нищо необичайно в гените на Кейт Андерсън и второ, миналия юни той бе загинал при автомобилна катастрофа и тялото му е било кремирано... Но не този факт бе причина за разочарованието на Том и останалите хора около масата...

Преди три дни Картър и Джак се завърнаха от Европа със своите проби, настроението им беше приповдигнато.

– Не се тревожи – беше ѝ казал Том, когато му съобщи за резултатите от своите проучвания. – И без това базата-данни в ИГОРИ трябваше да бъдат прегледани просто ей-така, за всеки случай...

„Как ли пък не – беше си помислила тя. – Сигурно да обикаляш света и да търсиш останки от труп на две хиляди години е по-добра идея...“

После геноскопът приключи с анализите на пробите. Жасмин ясно видя как разочарованието се стоварва върху Том с огромна сила, а еуфорията му се изпарява като утринна роса.

Огледа лицата на хората около масата. Джак и Алекс бяха заели местата срещу нея, Боб Кук и Нора Луц – отляво и отдясно. Русокосият калифорниец и очилатата лаборантка все още не бяха осведомени за заболяването на Холи, но преди три дни ги запознаха с поверителната информация относ-

но проекта „Кана“. И двамата бяха направили чудеса при подготовката на пробите за анализ. Но сега и те бяха мрачни като всички останали, мълчаливо следяха Том, който измерваше залата с широки, нервни крачки...

На всяка трета крачка ученият се спираше, хвърляше обвинителен поглед към геноскопа в дъното и понечваше да каже нещо... Но после само поклащаше глава и продължаваше да крачи напред-назад.

Честно казано, Жасмин изпитваше смесени чувства след неуспешния опит да се открият необичайни гени в пробите. Естествено, тя гореше от желание да помогне на Холи, но когато за пръв път зърна това, което би трябвало да са останките на Христос, бе обладана от чувството, че върши светотатство. Направо ѝ прилоша при мисълта, че идеята на Том може да се окаже вярна. И когато всички анализи приключиха с отрицателен резултат, в душата ѝ нахлу чувство, което силно се доближаваше до виновно облекчение...

Том най-сетне прекрати разходката си и рече:

– Добре... Мога да приема, че кръвните проби на Мишел Пикар са фалшиви... Поначало бях настроен скептично към факта, че кръвта във вените ѝ е от група АБ, а тази на раните – нулева... А сега, след като Джак откри, че бабичката е използвала кръвта на своя приятелка-медицинска сестра, просто можем да я забравим... Мога да приема и резултатите от останалите проби. По дяволите, ДЛЪЖЕН съм да ги приема! – Той въздъхна, очите му отново се насочиха към геноскопа, сякаш очакваше ДАН да си признае, че е сбъркал... – Но за пробата от Ланчиано сме абсолютно сигурни, нали? Възможно ли е да сме допуснали НЯКАКВА грешка?

– Не – поклати глава Жасмин. – Пуснахме я през машината три пъти.

– Добре, Жас – извърна се към нея той. – Възрастта и типът съвпадат, това е достатъчно основание да приемем пробата за автентична. Възможно ли е ДАН да пропуска нещо?

Жасмин погледна Боб и Нора. И двамата свиха рамене и поклатиха глави.

– Съжалявам, Том – каза тя. – Грешка няма, анализите са извършени абсолютно точно. В пробата липсват каквито и да било необичайни гени. Нищо, което да е по-различно от

това, което се съхранява в паметта на ИГОРИ...

– Значи и тази реликва е фалшива! – отсече Том.

Младата жена изправи рамене, поколеба се за миг, после изрече на глас онова, което той най-малко желаше да чуе:

– Може би е истинска, но лечебната сила на Исус просто не се крие в гените му.

Том вирна брадичка, скръсти ръце пред гърдите си и поклати глава:

– Не, Жас. Ако той действително е притежавал лечебна сила, независимо откъде е дошла, тя би трябвало да се крие именно в гените му...

Жасмин реши да не влиза в спор и мълчаливо се облегна назад. В очите на Том се четеше предизвикателство, очевидно беше готов да спори с всички. Но хората около масата мълчаха. Беше ясно, че тяхната увереност е доста разколебана и едва ли някой споделяше същата му увереност, че ще открият целебните гени на Христос. Дори Алекс изглеждаше притеснен, макар че именно той бе предоставил списъците за техните търсения.

Всички бяха готови да приемат проекта „Кана“ като една провалила се безумна идея и да насочат търсенията си в друга посока. Но Том очевидно беше убеден, че друга няма. Беше възложил всичките си надежди на проекта „Кана“, изглеждаше дълбоко убеден, че ако усилията им се провалят, Холи ще умре... Дала си ясна сметка за състоянието му, младата жена разбра, че той просто няма друг избор, освен да обяви пробите от Ланчиано за фалшиви...

В душата ѝ се възцари смущаващо раздвоение. От една страна, ѝ се искаше да го накара да се съобразява с очевидните факти, но, от друга – изпитваше желание да го подкрепя в безумните, обречени на провал търсения, въпреки несъгласието ѝ с тях...

– Но как да постъпим, Том? – попита тя. – Какво друго може да се направи? Кажете го и аз веднага се залавям за работа!

Тук се намеси Джак. Леко приведен над масата, той попита с изненадващо мек и умотителен тон:

– Къде възнамеряваш да търсиш, Том? Дори да приемем, че всичко, което сме открили до този момент, е фалшиво?

Жасмин видя как Алекс леко поклати глава, отвръщайки на въпросителния поглед на сина си. За пръв път откакто го познаваше, нейният приятел очевидно не знаеше какво да предприеме...

Събота, Бийкън Хил, Бостън

Утрото на следващия ден беше прекрасно. Чистото лазурно небе и топлият въздух бяха необичайни за началото на март, човек неволно забравяше за пролетта и започваше да си мисли за лятото. Но Том беше далеч от подобни мисли, красотата на деня не му направи почти никакво впечатление. Дори напротив, тя само засили отчаянието му – сякаш природата му напомняше, че съдбата на едно малко момиченце, на неговото момиченце, е твърде незначителна в сравнение със смяната на сезоните и неспирния ход на времето...

Седеше в консерваторията в компанията на Джак, воднистите лъчи на слънцето изглеждаха топли през дебелиите стъкла на прозорците. Беше поканил приятеля си на закуска, с която току-що приключиха. И двамата гледаха към градината, където Холи и две от приятелките ѝ се забавляваха да правят балони от сапунена пяна. В момента беше ред на Мегън, която потопаи пластмасовата пръчка с розово ушенце в легена със сапунената вода. Сръчно и бързо, детето повдигна крайчето, тънката сапунена пелена остана цяла. Размаха пръчката във въздуха, подобно на тореадор пред разярен бик, над главата ѝ изплува огромен разноцветен балон и стремително полетя към лазурното небе.

Том отново си припомни вчерашните резултати от проекта „Кана“, душата му потръпна от безпомощно отчаяние. Понякога съдбата си прави странни шегички. Снощи се отби в болничното отделение да провери състоянието на Ханк Полански и с учудване установи, че младежът се чувства добре. Очевидно ХИВ започваше да действа... Този факт го накара да изпита задоволство като учен и терапевт, но като баща се почувства отчаян от капризите на природата. Ех, ако можеше

да открие подобно лечение и за Холи! Нищо, че шансовете й щяха да бъдат едва 15 процента!

Легна си в широкото и пусто легло, но дълго не можа да заспи. Непрекъснато питаше Оливия какво да прави, но отговор, разбира се, не получи... Изчете отново всичко, което беше изписано за мозъчните тумори. Радикално лечение все още не беше открито, такова не се очакваше в близките пет-шест години. Повечето клиники прибегваха до терапията, открита от Блез в средата на 90-те, но тя имаше ограничен ефект и само забавяше разпространението на глиобластомата. На практика не бяха постигнали нищо за трите месеца, които ги разделяха от присъдата на ДАН през декември. А времето се изнизваше с невероятна бързина...

– Май ще трябва да се примиря с неизбежното – въздъхна той и хвърли кос поглед към Джак. – И вместо да се лутам в мрака, да посветя цялото си време на Холи... Имам чувството, че ще се откажа...

Приятелят му проследи с поглед стремителния полет на мехура, от устата му се откъсна тежка въздишка.

– Няма значение дали ще се откажеш, или не – каза. – Въпросът е дали правиш най-доброто за Холи, или най-доброто за себе си... Ако предпочиташ да се занимаваш с нещо, за да не мислиш непрекъснато за състоянието ѝ – прави го. Но ако тези занимания ти пречат да бъдеш с нея, по-добре се откажи...

Том бавно кимна с глава. Джак беше прав, освен това май нямаше кой знае какъв избор...

– Дори ако пробата от Ланчиано излезе фалшива, търсенето на оригинални ДНК на Христос (ако такива изобщо съществуват) ще отнеме повече време от паралелните ни лабораторни експерименти...

Джак обърна гръб на прозореца и изрече:

– Може би сега е моментът да се примириш с неизбежното. И да направиш опит да го приемеш...

– Толкова е ТРУДНО, по дяволите! – простена Том.

– Трябва да отчетеш и един друг факт – продължи приятелят му. – На този свят няма друг човек, който да желае по-страстно от теб изцелението на Холи и да разполага с големи възможности за това... А това означава, че след като ти си безсилен да го сториш, никой друг не би могъл да се

справи. Това е истината, приятелю... А по отношение на проекта „Кана“ нещата са ясни: не успеем ли да открием подходяща проба, научният експеримент е приключен... Така че решението остава за теб. Всичко, което МОЖЕШ да направиш на този етап, е да ускориш максимално работата върху създаването на конвенционално лекарство. И да използваш по най-рационален начин времето, което ти остава...

Том мрачно кимна с глава, очите му не се отделяха от усмихнатата Холи, която ловко направи един още по-голям балон. Трите деца весело заподскачаха около него, смехът им огласи тишината на пролетното утро. Изведнъж Холи се обърна, изтича към къщата и припряно почука по прозореца.

– Татко, чичо Джак, гледайте! – възбудено извика. – Най-големият балон на света! – Очите ѝ светеха от щастие.

Том се усмихна и вдигна палец, за да ѝ изрази възхищението си. После се присъедини към Джак, който беше пристъпил към прозореца, за да разгледа по-отблизо разноцветния балон. Холи им помаха с ръка и се върна при другите момиченца, които напразно подскачаха в опита си да докоснат шареното кълбо, поклащащо се на около метър над главите им. В един момент то отрази слънчевите лъчи и се превърна в някаква вълшебна призма, през която всичко изглеждаше наситено с неземна красота. Лицето на бащата се разведри, отчаянието започна да го напуска. Беше толкова погълнат от гледката, че не усети влизането на Марси Кели със сутрешната поща. Обърна се едва когато тя напусна стаята и очите му се спряха на солидната купчина писма.

Пристъпи към масата и механично ги взе, после се върна до прозореца. Два обемисти плика съдържаха сметките за плащане, следващите два бяха покани за лекции. Писмо от братовчед му в Сидни, малък черен плик, върху който името му бе изписано с червено мастило. Последният плик в купчината беше най-тежък, запечатан с червен восък и носещ печат във формата на кръст.

Той го повъртя в ръцете си и погледна към Джак. Приятелят му само вдигна вежди. Том счупи печата и извади от плика черна картичка, придружена от самолетен билет и две снимки. На снимките беше самият той.

Картичката приличаше на покана и той ѝ хвърли един поглед. Безразличието му обаче бързо отстъпи място на ужа-

са... Беше толкова смаян, че прочете текста още два пъти. Едва тогава започна да преценява написаното.

— Какво има? — попита разтревожено Джек, моментално забелязал състоянието му. — Приличаш на човек, върху когото току-що е паднала мълния!

Том бавно кимна. Точно така се и чувстваше. Направи усилие да се овладее и прочете текста на поканата на глас:

ДРАГИ ДОКТОР КАРТЪР,

НИЕ РАЗПОЛАГАМЕ С ФАКТИЧЕСКИ ДОКАЗАТЕЛСТВА ЗА ОПИТИТЕ ВИ ДА СЕ СДОБИЕТЕ С ДНК-ПРОБИ НА ХРИСТОС, ВКЛЮЧИТЕЛНО КРАЖБИТЕ НА НЯКОИ НЕЩА, СМЯТАНИ ЗА РЕЛИКВИ, ОТ РАЗЛИЧНИ ХРАМОВЕ. ВЪПРОСНИТЕ ОПИТИ Вие СТЕ НАРЕКЛИ ПРОЕКТ „КАНА“, ЦЕЛТА ВИ НЕСЪМНЕНО Е ДА ОТКРИЕТЕ ТАЙНАТА НА БОЖИИТЕ ГЕНИ. НИЕ ЗНАЕМ, ЧЕ ЗАСЕГА ОПИТИТЕ ВИ СА БЕЗУСПЕШНИ, И ЗНАЕМ ТОВА ПО ЕДНА СЪВСЕМ ПРОЗАИЧНА ПРИЧИНА: ЕДИНСТВЕНО НИЕ ПРИТЕЖАВАМЕ ТОВА, КОЕТО ТЪРСИТЕ.

ЕДИНСТВЕНО НИЕ РАЗПОЛАГАМЕ С ДЕЙСТВИТЕЛНА БИОЛОГИЧНА ПРОБА ОТ ИСУС ХРИСТОС.

ЗАПОЗНАТИ СМЕ И СЪС СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА „ИГОРИ“ – ВАШАТА НЕЗАКОННА БАНКА ЗА ГЕНЕТИЧНА ИНФОРМАЦИЯ. НО В ЗНАК НА ДОБРА ВОЛЯ РЕШИХМЕ ДА НЕ СПОДЕЛЯМЕ ТОВА СВОЕ ОТКРИТИЕ С ОФИЦИАЛНИТЕ ВЛАСТИ. НА ТОЗИ ЕТАП НЕ Е НЕОБХОДИМО ДА ЗНАЕТЕ КОИ СМЕ НИЕ, НО БЪДЕТЕ УБЕДЕН, ЧЕ МОЖЕМ УСПЕШНО ДА СИ СЪТРУДНИЧИМ. НИЕ РАБОТИМ ПО ЕДИН ПРОЕКТ, КОЙТО ИМА ДОПИРНИ ТОЧКИ С ВАШИЯ, НО ЦЕЛИТЕ МУ СА СЪВСЕМ РАЗЛИЧНИ. В СЛУЧАЙ, ЧЕ НИ ПОМОГНЕТЕ ДА ПОСТИГНЕМ ТЕЗИ ЦЕЛИ, НИЕ СМЕ ГОТОВИ ДА ВИДАДЕМ ТОВА, КОЕТО ТЪРСИТЕ.

ЗА ЦЕЛТА ПРЕДЛАГАМЕ ДА ИЗПОЛЗВАТЕ ПРИЛОЖЕНИЯ В ПЛИКА САМОЛЕТЕН БИЛЕТ ДО ТЕЛАВИВ, КЪДЕТО ЩЕ БЪДЕТЕ ПОСРЕЩНАТ НА 13 МАРТ В 14.00 ЧАСА МЕСТНО ВРЕМЕ, ТОЕСТ ВДРУГИДЕН. ОЧАКВАМЕ ВИ САМ. НАСТОЯЩОТО ПРЕДЛОЖЕНИЕ НЕ ПОДЛЕЖИ НА ПРЕГОВОРИ И ВСЯКО ОТКЛОНЕНИЕ ОТ НАШИТЕ ИНСТРУКЦИИ ЩЕ СЕ СМЯТА ЗА КРАЙ НА КОНТАКТИТЕ МЕЖДУ НАС. СЛЕД КОЕТО ЩЕ БЪДЕМ ПРИНУДЕНИ ДА ПРЕРАЗГЛЕДАМЕ РЕШЕНИЕТО СИ ДА

НЕ УВЕДОМЯВАМЕ СЪОТВЕТНИТЕ ВЛАСТИ КАКТО ЗА НАГЛИТЕ КРАЖБИ НА СВЕЩЕНИ РЕЛИКВИ, ТАКА И ЗА СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА „ИГОРИ“.

НАДЯВАМ СЕ, В ДУХА НА БРАКОСЪЧЕТАНИЕТО В КАНА, НА КОЕТО СТЕ КРЪСТИЛИ ПРОЕКТА СИ, НИЕ СЪЩО ДА СТИГНЕМ ДО СЪЧЕТАВАНЕ НА УСИЛИЯ И РЕСУРСИ, ЗА ДА ПОСТИГНЕМ РЕЗУЛТАТИ ОТ ВЗАИМЕН ИНТЕРЕС.

– Значи тези копелета са се ровили в ИГОРИ! – изръмжа Джак и дръпна картичката от ръцете му. – Предполагам, че подпис липсва, нали?

– Никакъв знак от изпращача – поклати глава Том. – Ако не-броим печата, който не се отличава с особена оригиналност... – Очите му се преместиха на фотографиите. На една-та го бяха хванали в момента, в който напускаше малката бяла църква в Читавекия, а на другата – едрозърнеста и очевидно направена с телеобектив – двамата с Джак стояха на гемията, в компанията на Холандеца и Ирландеца. Самолетният билет беше на негово име, бизнескласа, издаден от авиокомпания „Ел Ал“ до Тел Авив.

– Няма да отидеш, нали? – попита приятелят му, насочил вниманието си към восъчния печат на плика.

– Напротив, ще отида и още как!

Джак вдигна глава, по лицето му се появиха тревожни бръчки.

– Но това може да е капан, заложен от Проповедника! Помисли си, Том, хубавичко си помисли! Може би тази жена те наблюдава през цялото време от Стокхолм насам. В крайна сметка е успяла да отгатне намеренията ти и сега ти залага този капан...

– Не ме интересува! – отсече Том. – Това е единственият шанс за мен и нямам никакви намерения да го пропускам! Мисля за Холи, нищо друго няма значение!

– Но този шанс може да доведе до смъртта ти! – предупредително го изглежда Джак. – Ще направиш Холи кръгло сираче, без това да ѝ помогне с каквото и да било...

Ученият посочи плика в ръцете му:

– Без този шанс тя няма да остане дълго сираче, нали?

– Стига, Том! Ами ако наистина се окаже, че това е ра-

бота на Проповедника? Какво ще правиш тогава?

В съзнанието на Том изплува холографският образ на Проповедника, обзе го силен гняв.

– Честно казано, ще бъда доволен! – процеди.

– Какво?!

– Освен как да спася Холи, аз мисля само за едно: как да спипам вещицата, която уби Оливия, и да си разчистя сметките с нея!

– Добре, добре – примирително вдигна ръце Джак. – Тогава нека помислим как да ѝ устроим наш капан. Не е нужно да се изправяш лице срещу лице с нея. Карин Танър си знае работата. Ще ѝ разкажем всичко това и заедно с ФБР ще се погрижим да ликвидираме тази убийца веднъж завинаги...

Том се замисли за момент, очите му не изпускаха смеещите се деца на ливадата.

– Ами ако не е Проповедника? – попита. – Ами ако се окаже, че тази оферта е истинска? В такъв случай ще изпусна последния шанс за спасяването на Холи!

– За Бога, Том! – простена приятелят му. – Помисли добре! Няма кой друг да ти изпрати подобно послание! Нека поне се свържем с ФБР и да направим необходимите проучвания!

Картър се обърна и като го погледна право в очите, твърдо изрече:

– Взех решението си, Джак. Не искам помощта на ФБР, не искам изобщо да ги занимавам с всичко това. Тяхната намеса може да провали всичко. Предпочитам да умира, за да спася Холи, вместо да живея и да я гледам как умира! Особено пък ако имам шанс да отмъстя и за Оливия! Нима не можеш да разбереш, че от моя гледна точка нещата се подредят идеално? Аз просто нямам какво да губя!

– В момента се държиш като последния глупак! – сръза го Джак.

– Не ми пука, приятелю! – тръсна глава Том. – Ти какво, да не си решил да ми помогнеш?

– Сигурно няма да те убедя, че трябва да носиш пистолет – рече с въздишка Джак. – Все пак бих могъл да те науча как се използва подобно нещо...

– Изключено! Пистолетът може да провали всичко, особено ако това писмо се окаже истинско...

Другият мъж мрачно поклати глава и замълча.

Огромният балон най-сетне се пръсна над главите на трите подскачащи от възторг момиченца. Том усети как въпреки скептичното отношение на Джек в душата му започва да се промъква надеждата. Отчаянието се стопи, сякаш никога не го беше имало. Отново имаше идея, отново щеше да работи за нейната реализация...

– Позволи ми поне да те държа под око – обади се някъде отдалеч Джек. – Така поне ще се опитам да ти помогна, ако се случи нещо непредвидено...

– Можеш ли да го направиш така, че те да не разберат? – вдигна глава Том.

– Не – въздъхна с престорена покруса той, после на лицето му се появи лукава усмивка: – Но познавам един човек, който може...

15

Тел Авив

Том Картър нагласи часовника си на 1.58 часа местно време и въздъхна с облекчение, тъй като огромният „Боинг-747“ на авиокомпания „Ел Ал“ приключи с рулирането и спря на обляната от слънце писта на летище „Бен Гурион“. Пътуването по въздуха му се отразяваше почти толкова зле, колкото и това по вода. В Бостън успя да се измъкне от полицейския си ескорт и без проблеми се озова на летище „Логън“. Там целуна Холи за довиждане и зае мястото си в туристическата класа на големия лайнер. По време на полета постепенно го обзе нетърпеливо очакване, но то съвсем не намали пристъпите на обичайното прилошаване. По едно време му стана толкова зле, че едва не повърна. Въздържа се с огромни усилия на волята просто защото се страхуваше, че заедно със съдържанието на стомаха си ще изхвърли и миниатюрния нискочестотен предавател, който бе погълнал по

изричното настояване на Джак. Самият Джак бе отлетял няколко часа по-рано с обяснението, че трябва да се посъветва с „един приятел“ относно начините за проследяване на Том и неизвестните му посрещачи.

Високоговорителят над главата му тихо пропука.

– Благодарим ви, че избрахте „Ел Ал“ – обяви гласът на стюардесата. – Напомняме ви да приберете личните си вещи, преди да напуснете самолета. От името на капитан Давид Ури и неговия екипаж ви пожелаваме...

Том разкопча предпазния колан и се приготви за слизване, без да обръща внимание на приятния женски глас. Ръчният му багаж се изчерпваше с малък сак, който небрежно прехвърли през рамото си. Кимна на двете момичета, които любезно се сбогуваха с пътниците, после прекоси ръкава и се озова в сградата на терминала. Усети нервното настръхване на врата си, пръстите му механично посегнаха да разхлабят яката на вече разкопчаната риза. Секунди след като стъпи на плочките, с които беше покрита общата зала, до него изведнъж се появи непознат висок мъж.

– Добре дошли, доктор Картър – поздрави той. – Казвам се Хеликс, Хеликс Къркъм... Насам, моля...

Непознатият беше около петдесетгодишен плешивец, носеше очила с дебели рогови рамки, зад които проблесваха умни очи. Приличаше по-скоро на учен, отколкото на професионален убиец.

Посрещачът се усмихна и протегна ръка. Том я пое и с известно чувство на изненада усети здравото му ръкостискане.

– Надявам се, че полетът ви е бил приятен – рече любезно непознатият. – Ако бъдете така добър да ми дадете паспорта си, ще си спестим всички досадни процедури с имиграционните власти...

Говореше безупречен английски с лек британски акцент. Но нещо в него свидетелстваше, че не е роден на Острова, а някъде другаде.

Том механично протегна ръка към лекото памучно сако, което бе преметнал през рамото си.

– Къде отиваме?

Хеликс пое паспорта му и го подаде на единия от двамата едри мъже, които изневиделица се бяха появили зад него. Издаде някаква заповед на непознат за Картър лаещ език,

двамата смениха посоката на движение и се смесиха с пристигащите пътници.

— Не е необходимо да знаете къде отиваме — обърна се той към Том и на лицето му отново се върна любовната усмивка. — Но няма от какво да се безпокоите. Ще ви задържим за кратко време, само колкото да изясним някои подробности относно бъдещото ни сътрудничество...

Гостът понечи да попита още нещо, но високият мъж ускори крачка, мина покрай двамата въоръжени полицаи, които охраняваха тясно стълбище, водещо направо към пистата, после се насочи към един хеликоптер „Чайнук“, който чакаше на напечения бетон.

— Елате — подхвърли през рамо. — Ще отговорим на всичките ви въпроси, след като пристигнем...

Редом с Том се появи трети непознат мъж, също така едър като предишните двама. Никой от тях не му се представи, но задачата им явно беше да следят всяка негова крачка. Онзи, който взе паспорта му, беше широкоплещест здравеняк със среден ръст и безлично лице. Но този до него беше различен: в поведението му се долавяше високо самочувствие, явно беше нещо повече от обикновена охрана. На ръст беше почти колкото Том, със здраво телосложение. Синкавочерната му коса беше подстригана късо, имаше зеленикави очи и приятно лице. Ако Том вече не беше сигурен, че Проповедника е жена, положително би го взел за него. От този човек се излъчваше някаква скрита заплаха. Дори името, с което Хеликс се обърна към него, прозвуча странно... Защото Гомора едва ли можеше да се окачества като нормално и често срещано име...

Когато най-сетне стигнаха до хеликоптера в далечния край на пистата, човекът с паспорта му вече беше там. Хеликс взе документа и го върна на притежателя му, после му направи знак да се качи в машината. Вратата се затръшна зад него, ключалката рязко щракна. В главата му неволно изплуваха всички предупреждения на Джак...

Замисли се за Холи. Снощи, когато я целуна за сбогом, тя някак инстинктивно разбра, че това пътуване е по-особено. Попита го къде отива и кога ще се върне — нещо, което никога досега не бе правила. Той отвърна, че заминава, за да помогне на един болен, и тя веднага разбра. За нея това бе-

ше основното занимание на баща ѝ. Спомни си една случка в училището, за която му бяха разказали. Госпожа Хойт, учителката по английски, бе поискала от децата да опишат с едно изречение какво работят родителите им. Отговорът на Холи бил кратък и ясен: „Моят татко помага на хората да не умират...“

Оглеждайки полутъмната кабина, Том си напомни, че и в момента се опитва да прави именно това. Бе предприел пътуването в неизвестното с единствената цел да помогне на Холи да не умре... Постъпи правилно, като пренебрегна съветите на Джак, тъй като те поставяха под заплаха единствения му шанс. Отново си напомни, че просто няма друг избор. Просто и ясно, повече обяснения не бяха нужни...

Но когато роторите засвистяха и няколко секунди покъсно хеликоптерът се отдели от земята, той не можа да спре едно нервно преглъщане. Край, вече нямаше връщане назад... Стомахът му се преобърна, напрегна се докрай, за да не повърне. Изведнъж му се прииска Джак да е тук, имаше нужда от неговия кураж...

Особено в мига, в който ръката на Гомора се протегна към него.

В дланта му се поклащаше нещо като електрическа самобръсначка, върху която мигаха няколко червени лампички. Том мълчаливо му позволи да прокара уреда по дрехите, сака и обувките му. В един момент разбра, че го проверяват за предавателни устройства, и въздухът изведнъж застина в дробовете му. Бе приел да глътне онова миниатюрно копче само защото Джак го увери, че става въпрос за „истинско произведение на изкуството“, което не може да бъде открито с никаква апаратура. Така и стана. Мъжът със зелените очи видимо се отпусна, главата му кимна по посока на Хеликс.

– Моля да ни извините, но предохранителните мерки са абсолютно задължителни – обади се домакинят.

Том кимна, опитвайки се да не показва никакъв страх. Но точно когато започна да се отпуска, Гомора измъкна от джоба си нещо, което приличаше на превръзка за очи. Това го хвана абсолютно неподготвен. Прекрасно знаеше, че в момента, в който бъде лишен от възможността да вижда, той положително ще повърне. Което щеше да доведе до загуба-

та на миниатюрния преподавател и още по-лошо – щеше да бъде демонстрация на слабост пред неговите домакини (или врагове)... На безупречен английски Гомора го помоли да се наведе напред. В първия миг бе твърдо решен да се съпротивлява, но после стисна зъби и позволи на високия мъж да закрие очите му с парчето плат, което излъчваше лека миризма на машинно масло. „Мисли за Холи!“ – заповяда си той.

Чувството за дезориентация бе изключително силно, главата му се замая. Слухът и обонянието му рязко се изостриха, сякаш за да компенсират временната слепота. Вътрешността на кабината натежа от миризмата на бензин и пот. Придружителите му поведоха спокоен разговор, сякаш бяха сигурни, че превръзката го е лишила не само от зрение, но и от слух...

Разговорът се водеше на гърлен, напълно непознат език, често заглъхващ в грохота на хеликоптера. Том усети как гърдите му се стягат, а съдържанието на стомаха му заплашваше да се излее навън. Изпита чувството, че са го покрили с дебело одеяло, което лишава дробовете му от всякакъв достъп на кислород. Безумно му се прииска да махне превръзката от очите си, да дръпне плъзгащата се врата на машината и да напълни гърдите си със свеж въздух. Не го стори. Вместо това вдигна шепи пред лицето си и започна да вдишва въглеродния двуокис на собственото си тяло. С усилие на волята си наложи да мисли за светлината и простора на любимата си лаборатория. И да си представя, че стои здраво на твърда земя, с Холи до себе си. „Все пак вършиш нещо – напомни си той. – Каквото и да е то, все пак е по-добро от бездействието. Затова да става, каквото е писано да става!...“

КАКВОТО Е ПИСАНО!

Заслушан в шума на двигателя и ритмичното свистене на витлата, той бавно се затвори в себе си. Този грохот му напомни за един отдавна забравен звук от далечното детство. Беше през лятото на 1974 година, малко след дванадесетия му рожден ден...

... Завесите в спалнята са спуснати, вътре цари мрак. Повреденият климатик издава странни свирещи звуци. Стаята е празна. Без да обръща внимание на белия лист хартия върху леглото, той скача и хуква към банята. Не забравя да почука, разбира се, но е почти сигурен, че помещението

е свободно, тъй като вече е превъртял два пъти износената топка на бравата.

Парата вътре е толкова гъста, че той не вижда почти нищо. Някъде иззад белите облаци долита гласът на майка му, странно променен:

— Затвори вратата, скъпи... Остави ме известно време на спокойствие...

— Какво става, мамо? — пита той. Нещо в гласа ѝ прогонва приятното вълнение от душата му, на негово място идва тревожно стягане в стомаха. — Татко иска да тръгвам, защото филмът скоро ще започне...

После се обръща да излезе и вижда картината, която ще остане запечатана в съзнанието му за цял живот...

Том отдавна знае, че майка му е болна, тъй като редовно я посещава в болницата. На няколко пъти е чувал думичката „рак“, но не успява да обхване фаталния ѝ смисъл. С положителност не знае нищо за тежката, неколкомесечна борба на майка му с туморите в мозъка ѝ, няма представа, че тази борба е променила тялото и душата ѝ, донесла ѝ е неописуеми страдания...

Парата се разсейва и той вижда голото тяло на майка си във ваната. Лицето ѝ е бяло като вар, а водата — розова. Върху китките ѝ личат две дълбоки кървави резки.

Отначало не разбира това, което вижда.

— Мамо, какво се е случило? — пита той, вцепенен от ужас. — От теб тече кръв! Падна ли, удари ли се?

— Извинявай, миличък... Не исках да ме виждаш в това състояние...

Първата му мисъл е да изскочи от банята и да потърси баща си.

— Добре съм, Том — спира го гласът на майка му. — Добре съм, миличък... Не се плаши, никак не ме боли...

— Ще извикам татко — тръгва към вратата той. В гърлото му напират ридания, иска му се да изкрещи. Но нещо в гласа на майка му го кара да се закове на място. Никога досега не е чувал умолителна нотка в него.

— Недей — казва тя. — Все още е рано за татко...

— Но защо, мамо? — Долната му устна започва неудържимо да трепери. Бавно и мъчително започва да разбира, че майка му сама си е причинила всичко това.

— Имам нужда от почивка, миличък. Тялото ми се е обърнало срещу мен. Но аз обичам теб и татко, обичам ви страшно МНОГО! Ти ще му кажеш, но по-късно, нали?

Отчаяно му се иска да избяга, но вижда неописуемата болка в очите на майка си и остава като закован на мястото. Знае, че ако извика баща си, той ще ѝ попречи да си отиде и нищо повече. Желанието майка му да остане с тях е огромно, но дълбоко в себе си чувства, че това няма да донесе нищо добро...

— Седни, миличък... Остани с мен и ми покажи как хубаво броиш...

Изпитва странно усещане, че наблюдава тялото си някъде отстрани. Вижда се как тръгва към столчето, изправено до коша за мръсното бельо. Премества акуратно подредените върху него часовник, гривна и оърлица на майка си, после сяда...

— Брой ми, както го правеше като малко момченце — моли майка му. — Да видим докъде ще стигнеш... — Изпитва физическа болка от тъгата в очите ѝ. Отпуска се на колелата пред ваната, вдига ръка и гали челото ѝ... Така, както го прави тя, когато той е болен... Кожата ѝ е студена и лепкава, въпреки топлата вода и горещата пара. Той притиска двете си малки длани към челото ѝ, надявайки се да ѝ предаде част от топлината на собственото си тяло, да я накара да се чувства по-добре... След това изпълнява молбата на майка си и започва да брои: „Едно, две, три, пет, седем, единадесет, тринадесет, седемнадесет, деветнадесет, двадесет и три...“

Майка му умря, когато стигна до двеста шейсет и девет... Неусетно преброил до тази цифра, Том Картър разтърси глава и се върна в настоящето. Боботенето на хеликоптера вече не звучеше като повредения климатик в спалнята на родителите му преди години... Наложил му се дори да напрегне слух, за да открие някаква далечна прилика...

И до ден-дневен не беше сигурен дали трябваше да попречи на майка си да се самоубие. Въпреки уверенията на баща си, че е постъпил правилно, някъде дълбоко в душата му остана чувството на вина. Защото инстинктивно усещаше, че Алекс е дълбоко огорчен от постъпката на сина си, лиши-

ла го от възможността да каже последно сбогом на жената, която бе обичал силно и всеотдайно. Толкова силно, че след смъртта ѝ така и не погледна друга...

Постепенно с годините и житейския опит Том стигна до две сигурни заключения. Първо, след като Бог позволява добър до съвършенство човек като майка му да бъде отнесен от рака, значи този Бог (ако изобщо го има) не заслужава нито вяра, нито молитви за милосърдие. А ако във Вселената все пак властва някаква висша сила, тя положително е Нейно Величество СЪДБАТА – една капризна и жестока дама, която се крие под маската на Майката-Природа... И никакви шансове срещу капризите на тази дама има единствено науката...

Второто му заключение беше също така категорично: ако стане така, че някой отново се нуждае от неговата помощ, той трябва да бъде максимално подготвен, за да я окаже... Дори в годините на съзряването героите във фантазиите му бяха хора с бели престилки, които държат готови за операция скалпели, взират се в окулярите на мощни микроскопи и са готови за бой с коварните болести, решени да се борят със смъртта... Още от най-ранна възраст беше убеден, че за да спечели този бой, той трябва да стане нещо повече от лекар, нещо различно от обикновен „кърпач на рани“. Затова се насочи към генетиката, затова нямаше никакво намерение да бъде безучастен и да се откаже от този тежък кръстоносен поход точно сега, когато собствената му дъщеря се нуждаеше от помощ...

Съдържанието на стомаха му отново заплаши да се излее навън. С известно закъснение разбра, че хеликоптерът рязко губи височина и скоро ще кацне. С вълнение и страх Том Картър си даде сметка, че е стигнал крайната точка на своето рисковано пътешествие.

Мисълта за скорошния край на мъките го ободри. Направи опит да прецени колко минути бяха пътували, но бързо се отказа. Мракът и спомените го бяха лишили от представа за времето. Полетът беше продължил може би минути, може би часове. Двигателят рязко изрева, хеликоптерът се разтърси за последен път, после утихна.

– Пристигнахме – обяви гласът на Хеликс някъде вдясно от него.

Том чу как вратата се отваря, ярката светлина проникна

дори през плътната превръзка на очите му. Усети как го обзе-
ма огромно облекчение. В кабината нахлу топъл и сух въз-
дух, който като някакъв вълшебен балсам прогони световър-
тежите. Долови миризма на сух пясък и прах, примесена с
аромата на непознати подправки. Пое си дълбоко дъх, муску-
лите му бавно започнаха да се отпускат.

— Мога ли да сваля превръзката?

— Още не — промърмори успокоително Хеликс, хвана го
за ръката и му помогна да слезе. — Но съвсем скоро ще може-
те...

Том трмаво се спусна по металната стълбичка. Хиля-
ди микроскопични песъчинки се забиха в лицето му, запра-
тени там от бавно намаляващото скоростта си витло. Слън-
цето затопли тила му, краката му направиха първите неси-
гурни крачки по пясъка.

Моторът най-сетне млъкна и ушите му писнаха от внезап-
ната тишина. Нарушаваше я единствено свистенето на вятъра,
което бързо отнесе думите, които си размениха придружител-
ните му. Никакво движение, никаква човешка глъч. Нищо. Са-
мо собственото му дишане, примесено със звука от неуверените
му стъпки в пясъка. Обзе го чувство на дълбока самота.

После под краката си усети твърда почва и слънцето
престана да пари тила му. От звука на стъпките си разбра,
че влиза в някаква сграда. Невидими ръце го насочиха на-
вътре, към прохладната ѝ вътрешност. После същите ръце
го задържаха на място...

— Внимавайте, стъпала — обади се гласът на Хеликс.

Том прехвърли тежестта на тялото си върху здравия крак
и внимателно започна да спуска десния надолу. Стъпалото се
оказа необичайно далеч, за миг изпита главозамайващото чув-
ство, че пропада в бездънна пропаст. После, миг преди да из-
губи равновесие, кракът му най-сетне стигна до каменното стъ-
пало. За пръв път в живота си слизаше по толкова дълга стъл-
ба. Спускането продължи безкрайно, ръката му здраво стис-
каше дебелото въже, изпълняващо ролята на парапет.

В главата му изведнъж се появи единствената логична
мисъл: **СЛЕД КАТО ВСЕ ОЩЕ СИ ЖИВ, ТЕ ТРЯБВА ДА СА
ТИ КАЗАЛИ ИСТИНАТА... ЗНАЧИ ДЕЙСТВИТЕЛНО ПРИТЕ-
ЖАВАТ ТОВА, КОЕТО ТИ ТРЯБВА.**

Изпита дълбоко вълнение, страховете му се стопиха, за-

менени от непоносимо очакване. Краката му продължаваха да следват стръмната, спираловидна стълба, която го отнасяше дълбоко в земните недра...

Най-сетне стигнаха дъното. Придружителите му го на караха да се наведе и го преведоха през нещо, което положително беше нисък коридор с тесни стени. Веднъж или два пъти главата му се удари в тавана, изостреният му слух моментално улови особеното кънтене на стъпките им върху твърдия под.

После кънтенето изведнъж изчезна и се превърна в обикновените звуци, които издават човешките нозе. Коридорът беше свършил в някакво по-просторно помещение. Така романът на поточето се стопява, когато то се влее в някое пълноводно езеро...

Рязко подръпване го принуди да забави ход, в носа го удари позната от детството миризма на прах и разтопен восък, акустиката на това затворено пространство беше забележителна, като в църква. Обгърна го плътна, почти физически осезаема тишина. Изведнъж усети, че стъпва на пръсти, сякаш се страхуваше да наруши някаква непозната церемония, натежала от тържественост...

Ново рязко подръпване го принуди да спре, тежка длан се стовари върху рамото му. После усети как едно леденостудено острие се докосва до основата на тила му...

16

Южна Йордания

Мария Бенариак смени предавката на взетия под наем рейнджовър и се усмихна. Навсякъде около нея се простираше девствената, напълно лишена от живот пустиня. Удобният, отлично климатизиран пашкул плуваше сред безбрежния пясъчен океан, в душата ѝ цареше чувство на неземан по-

кой. Далеч на хоризонта се очертаваха петте скални пилона, отдалече изглеждаха като кърмите на потъващи кораби, вирнати към небето. От неспокойната и безсънна нощ в Лондон бяха изтекли три дни, през които настроението ѝ бе ведро и оптимистично. Това се дължеше на решението ѝ да посети Отеца. Съжаляваше само за едно – че не взе това решение по-рано.

Няколко пъти бе посещавала Пещерата на Свещения огън, но сега за пръв път отиваше там без предварително поискано разрешение. Но тя отлично знаеше, че днес е денят, в който Езекия провежда среща с двама от най-близките си сътрудници, а това означаваше, че със сигурност ще го заvari. Разчиташе на срещата с него, беше сигурна, че ще го убеди да промени решението си за доктор Картър.

Слънцето грееше ослепително от кобалтовосиньото небе, колата плавно се полюшваше по пясъка, в който нямаше дори коловози. Мария шофираше механично, мислите ѝ се рееха надалеч. Представи си, че е любимата дъщеря на баща си, която след дълга раздяла се завръща у дома. Сърцето ѝ тръпнеше от вълнение преди срещата с Езекия. Почти пет месеца не беше разговаряла с него насаме. Представи си приятната му изненада, на устните ѝ заигра радостна усмивка. Беше абсолютно сигурна, че той ще се зарадва да я види, а след това ще ѝ възложи окончателното изпълнение на задачата. Нали постоянно ѝ повтаряше, че тя е истинската Немезис, че никой не притежава нейната решимост и талант при изпълнението на Праведното прочистване? Спомни си за първото си убийство – онова, с чиято помощ бе привлякла вниманието му...

Решението да убие отец Анджели не беше взето лесно, но Мария Бенариак, тогава едва петнадесетгодишна, с изненада откри, че идеалният шанс да го изпълни ѝ се предостави бързо и лесно....

Две бяха събитията, довели я до това решение. Първото от тях беше самоубийството на младичката и съвсем наскоро постъпила в манастира сестра Долфин, а другото – третото поред изнасилване, което изтърпя от отец Анджели.

След първия насилствен акт отецът настояваше да я

„съветва“ при всяко от своите посещения в сиропиталището. Извратената и садистична майка Клеменца правеше всичко необходимо да осигури спокойствието на тези среци, твърдейки, че Мария трябва да е благодарна за времето и грижите на този велик човек.

При второто му посещение направи безуспешен опит да се скрие. Той обаче обърна манастира наопаки и я откри. Резултатът беше ново изнасилване, още по-брутално от първото. В първия момент реши да покаже раните и синините си на майка Клеменца, но после размисли и се отказа. Това нямаше да ѝ донесе нищо добро.

Третият път беше най-лошо. Вбесен от съпротивата ѝ, отец Анджело я завърза с въже, след което я принуди на орален секс и накрая отново я изнасили... Докато проникваше в нея с бързи и груби тласъци, той непрекъснато ѝ повтаряше да не забравя, че е безсилна пред него, че е неговата робиня и трябва да му се подчинява завинаги. После ухилено ѝ се похвали, че тя не е единствената, че похотта му задоволяват и доста по-млади момичета от нея.

Десет дни по-късно намериха сестра Долфин да виси на гредата над леглото в килията си. Оказа се, че е била бременна в четвъртия месец и не е понесла този срам. Разбира се, никой нямаше представа кой е бащата...

С изключение на Мария.

Тогава разбра, че ако не иска да свърши по същия начин, ще трябва да убие отец Анджело. Нямаше къде да отиде, тук беше единственият ѝ дом. Но убийството трябваше да бъде извършено така, че никой да не се усъмни в нея. И без това от наказания ѝ беше дошло до гуша...

Отец Анджело се появи две седмици по-късно и с радостно учудване установи, че Мария се е променила. Непокорството ѝ беше изчезнало, на негово място бе дошло пълното, по детински трогателно подчинение. Обзет от похотливо нетърпение, той ѝ съобщи, че ще ноцува в Калви и тя може да направи тайно посещение в хотелската му стая. Мария моментално прие.

Доволен и щастлив, отецът ѝ подаде един ключ, около който бе увита стофранкова банкнота.

– Ще напуснеш сиропиталището след полунощ – започна да я инструктира. – Ще вземеш такси, а в хотела ще вле-

зеш през страничния вход. Така никой няма да те види... Аз ще имам грижата да те върна обратно преди разсъмване...

Тя прибра парите, но нямаше намерение да взема никакво такс. Следобед влезе в кухнята да изхвърли боклука – едно от ежедневните ѝ задължения. Излезе оттам с най-дългия нож, който успя да се побере под полата ѝ. После се прехвърли в пералнята, наведе се над коша с мръсните дрехи, които трябваше да изпере на следващата сутрин, и издърпа един лекъсан работен комбинезон. Накрая се насочи към навеса, под който монахините държаха велосипедите си. Изкара оттам колелото на майка Клеменца и го скри в гъстия храсталак в близост до входната врата...

През останалата част от деня се отдаде на молитви, прекъсвани от изпълнението на неотложните си задачи. По този начин не ѝ оставаше време да мисли за това, което бе решила. Много ѝ се искаше да поговори с някого, да приеме приятелски съвет. Но момичетата от сиропиталището отдавна я гледаха под око и се държаха на разстояние от нея. Денят се изтърколи, тя най-сетне се озова в леглото си. Лежеше с широко отворени очи, тялото ѝ потръпваше от възбуда и страх. Опасност да заспи и да пропусне тайната среща изобищо не съществуваше...

Отец Анджело заслужава да умре, повтаряше си Мария. Той трябва да бъде спрян преди да нарани още някое момиче, преди да убие и самата нея... Скрыт под одеждите на Бога, този човек беше слуга на Дявола. А Бог ѝ заповядва да го убие. Тя е инструмент в Неговите ръце, тя ще отмъсти както за Него, така и за самата себе си... Намеренията ѝ бяха благочестиви, бяха праведни...

Изчака тридесет и пет минути след полунощ и безшумно стана. Измъкна се от килията, облечена в лекъсания работен комбинезон. Пъкна комплект чисти дрехи в една найлонова торбичка и я взе със себе си. Сградата тънеше в сънна тишина. Добра се до скрития велосипед без никакви проблеми и секунда по-късно вече въртеше педалите по посока на града. Нощният въздух беше хладен, но тя бързо плувна в пот. Скоро стигна до пристанището. Намери скрито място за велосипеда, уви главата си в голям шал и предпазливо прекоси паркинга пред хотела. Вмъкна се вътре през страничната врата, използвайки ключа на отец Анджело.

Стаята му беше на първия етаж. Стигна до нея без да срещне никого. Беше леко изненадана от спокойствието си. Дишаше равномерно и дълбоко. Мисълта, че вече е тук и връщане няма, изобищо не я притесни. Леко почука на вратата. Сипаничавото лице на отеца се появи в процепта почти веднага. Мишиите му очички похотливо проблеснаха, главата му се подаде навън, огледа коридора в двете посоки, ръцете му припряно я придърпаха в стаята.

— Радвам се, че дойде, дете мое — дрезгаво рече той.

Мария едва успя да се огледа. Отецът припряно се освободи от робата си и застана пред нея гол, с твърд и зачервен член.

Без да си прави труда да я съблича, той я накара да се отпусне на колене, извърна лицето ѝ към възбудения си орган и нетърпеливо простена:

— Хайде, покажи ми своето уважение!

А тя отново се учуди на спокойствието си. Ужасът от предишните изнасилвания беше изчезнал. На негово място в душата ѝ цареше спокойна увереност. Погледна нагоре, отвори уста и се наведе напред. Видя самодоволната усмивка на отеца в момента, в който измъкна ножа изпод полата си.

Беше помислила както за кръвта, така и за шума, който би се вдигнал. Действията ѝ бяха светкавични. В мига, в който дясната ѝ ръка отрязва пениса, лявата сграбчи възглавницата и здраво я притисна в лицето на отец Анджели. Но в продължение на няколко безкрайно дълги секунди очакваният писък не дойде... В първия момент върху лицето му се изписа по-скоро изненада, отколкото болка. Сякаш не можеше да повярва, че някой е в състояние да му причини подобно нещо...

После краката му се подгънаха, ръката му инстинктивно се плъзна надолу, към слабините. Мария го блъсна и той се просна по гръб, а в очите му се появи неописуем ужас. Когато вцепенението най-сетне го напусна и той понежи да крещи и да се бори, тя скочи отгоре му и натика част от възглавницата дълбоко в раззинатата му уста. После сръчно завърза ръцете му за таблата на кревата с окървавените чаршафи. Кръвта вече беше навсякъде, но вместо очакваното отвращение изпитваше радостна до главозамайване възбуда.

Остави безсилно гърчещото се тяло върху леглото, отпусна се на подгизналия от кръв килим и започна да го опипва. Намери това, което търсеше, скоочи обратно в леглото и се усмихна на насилника си.

— И сестра Долфин ли беше една от твоите робини? — попита тя. — Обещавам, че ако ми отговориш честно, ще извикам лекар... — Размаха отрязания член пред изпълнените му с ужас очи, обзе я чувство за безконтролна власт: — Това тук все още може да бъде спасено... Отговаряй: и нея ли изнасили?

Той гледаше като хипнотизиран кървавото парче месо, легнало безжизнено в разтворената ѝ длан.

— Отговаряй! Кимни с глава за „да“!

Той бавно кимна.

— Много добре...

Мария отмести възглавницата, но в момента, в който той разтвори уста да изкрещи, тя натика отрязаната му мъжественост дълбоко в нея, после върна възглавницата на мястото ѝ.

— Кой е робът сега? — тихо попита тя, втренчила поглед в изцъклените очи на отец Анджело, вслушвайки се в гъргорещите звуци, долитащи от гърлото му и пламналите от липсата на кислород дробове.

Наблюдаваше приближаването на смъртта с невероятно спокойствие. А когато зениците на отца трепнаха за последен път и започнаха да помътняват, през тялото ѝ пробяга тръпка на приятно удовлетворение. Увери се, че е мъртъв, после бавно слезе от леглото. Огледа чаршафите, откри едно чисто място върху тях и бавно изписа с върха на окървавения нож думите: ОКО ЗА ОКО, ЗЪБ ЗА ЗЪБ...

После свали окървавения работен комбинезон, влезе в банята и взе душ. Старателно почисти ножа и облече чистите си дрехи, а комбинезона натика в найлоновата торбичка. Огледа за последен път касапницата, изпита дълбоко задоволство от възстановената справедливост. Излезе от хотелската стая без да си прави труда да склопи клепачите на мъртвия отец Анджело...

В дъното на полуосветения коридор помръдна силуетът на някакъв мъж. Мария придържа забрадката около главата си, плъзна се покрай него и напусна хотела. Докато вър-

теше педалите по обратния път, непрекъснато имаше чувството, че някой я следи...

Когато се прибра в сиропиталището, чувството ѝ за сигурност се възвърна. Остави колелото и ножа по местата им, натика окървавения комбинезон дълбоко в кошата с мръсните дрехи и безшумно се промъкна в леглото си. Тъй като бе отсъствала някакви си незначителни четиридесет и пет минути, никой не би могъл да я заподозре в убийството на отец Анджелио...

Но една седмица по-късно я повикаха в кабинета на майка Клеменца и тя разбра, че се е заблуждавала.

Жабата все още беше в шок от самоубийството на сестра Долфин и смъртта на отец Анджелио, което обаче изобщо не обясняваше странното ѝ поведение към Мария. Държеше се топло, почти майчински. Това със сигурност се дължеше на присъствието на един мъж с умни черни очи и тъмен костюм, настанил се на стола срещу писалището ѝ.

– Добър ден, Мария – усмихна ѝ се любезно игуменката. – Имаш посетител... – Каза го така, сякаш при момичето всеки ден се редеше опашка от посетители: – Този господин иска да поговори с теб...

Сърцето ѝ подскочи. Моментално усети за какво може да става въпрос. Нима е оставила някаква улика в хотелската стая? Нима е възможно този човек да знае, че именно тя е убила отец Анджелио?

Жабата се изправи и тръгна към вратата.

– Ще ви оставя на спокойствие – заяви. – Сигурно имате за какво да си поговорите...

Мъжът любезно стана на крака.

– Ще ви бъда много благодарен, ако никой не ни безпокои – каза той. Гласът му беше тих и възпитан, но думите му прозвучаха като заповед.

– Разбира се – нервно се усмихна майка Клеменца и несъзнателно избърса потните си длани в полите на дрехата.

Мария беше смаяна. Никога досега игуменката не беше отсъствала кабинета си на когото и да било, дори и на отец Анджелио.

Мъжът изчака вратата да се затвори след нея, представи се и с жест ѝ посочи стола зад писалището.

– Но това е мястото на майка Клеменца! – боязливо го погледна тя.

В черните му очи се появи заговорнически блясък:

– Какво от това? Никой няма да разбере, че си седяла там...

Мария се усмихна и усети как тялото ѝ започва да се отпуска. Може пък да е дошъл за нещо друго... Но следващите му думи я опровергаха, коленете ѝ се подкосиха и тя неволно се отпусна на тапицираната седалка.

– Мария аз зная, че ти уби отец Анджелино – заяви непознатият. – Един приятел те е видял да влизаеш и излизаш от стаята му в предпологаемия час на убийството...

Тя се сви на стола, очите ѝ се сведоха надолу. Явно нямаше смисъл да отрича.

– Той беше олицетворение на злото – прошепнаха устните ѝ. – Бог пожела да го накажа... Той ме изнасили три пъти, заради него се самоуби и сестра Долфин... – Изрече всичко това с безжизнен и монотонен глас, убедена, че непознатият няма да ѝ повярва.

– Зная това – тихо отвърна мъжът и тя изненадано вдигна глава. – Отец Анджелино действително беше олицетворение на злото и смъртта му е напълно заслужена...

Очите ѝ смаяно се спряха на лицето му. Той я гледаше с топла, разбираща усмивка. Така бащата се усмихва на пакостите, сторени от любимата му дъщеря. В гърлото ѝ изведнъж набъбна огромна буца, сълзи премрежиха очите ѝ.

– Знаеш ли защо си страдала толкова много, Мария? – Въпросът бе зададен така, сякаш този човек знаеше всичко за нея.

Неспособна да произнесе дори една дума, тя само поклати глава.

– Защото си специална...

– Специална ли? – зяпна от изумление тя.

– Да, специална и богоизбрана...

– Не ви разбирам...

– Бог те е избрал за свой верен слуга, дарявайки те с ум, красота и кураж. Но преди това те е подложил на сурови изпитания, които ти издържа блестящо... Дойде времето за нови, наистина славни дела, за които ти трябва да бъдеш подготвена... Разбираш ли?

Мария се втренчи в умните черни очи срещу себе си и бавно кимна. Наистина разбра, всичко си дойде на мястото. Бог я бе белязал, тежкият ѝ живот бе Неговата проverka... А сега с помощта на този мъж тя ще поеме по предопределения си път...

– Ти си надарена и красива – рече мъжът и набръчканото му лице се разтопи в топла усмивка. – Аз съм извършил необходимите формалности, можем да тръгваме веднага... Ако, разбира се, нямаш нищо против...

Мария отвърна на усмивката му. Това беше най-лесното решение в живота ѝ...

Споменът за топлата усмивка на Езекия ѝ беше достатъчен, ръцете на Мария с нова увереност насочиха колата към петте скални отломъка, които вече ясно се очертаваха сред безбрежните пясъци. Разбира се, по онова време тя не можеше да знае, че сестра Долфин е племенница на брат Гулас – един от най-влиятелните членове на тайното общество. Нито пък, че новата послушница бе оставила предсмъртно писмо, в което запознаваше чичо си с всички мръсни дела на отец Анджело. На практика беше станало така, че Братството изпратило предшественика на Мария – предишния Немезис, да извърши именно това, което беше извършила тя. Той беше човекът, с когото момичето се бе сблъскало в коридора на хотела; пак той – Немезис, бе препоръчал за своя наследница тази невероятно хладнокръвна за годините си убийца. След което, преди да осъществи пряк контакт с нея, Езекия старателно се бе запознал с живота ѝ...

От този момент всичко се промени. Последваха пет години специална подготовка в школата, ръководена от брат Бернар. Там я научиха на всичко – от чуждите езици до Справедливото възмездие. Запозна се с историята и целите на Братството, за пръв път в живота си изпита чувството, че има семейство, че има вяра. Все още помнеше гордостта, която я обзе при полагането на кръвната клетва в Пещерата на Свещения огън. Езекия бе забил в ръката ѝ церемониалния кинжал, а тя дори не усети болката. По-късно той я похвали пред всички, нарече я най-предания наемник на Братството, който бе срещал през живота си...

Изминаха още две години преди официално да я обявят

за новата Немезис. А после – цели тринадесет години безупречна работа.

До Стокхолм...

До доктор Картър.

Вирна брадичка, напомни си, че скоро ще поправи тази единствена грешка в живота си. Пред очите ѝ се появиха един хеликоптер и два ландровъра, скрити в сянката на скалите. Насочи джипа към входа на пещерата. Двамата мъже там внимателно се взряха в нея, докато бавно полагаше бейзболната шапка върху бръснатата си глава. Изключи мотора, отвори вратичката и излезе навън. Горещината беше като във вътрешността на фурна. Затръшна вратата и тръгна право към двамата мъже.

Единият от тях отвори уста, но тя го изпревари:

– Да бъде спасен...

Дясната ѝ ръка се протегна напред.

Напрегнатото лице на мъжа се отпусна, той кимна и пое ръката ѝ. С другата си ръка хвана лявата ѝ китка, при което се образува нещо като кръст.

– За да спаси и праведните...

На седемдесет метра по-долу Том Картър изпита огромно облекчение. Хладното острие на ножа се отдели от тила му и преряза превръзката, която покриваше очите му. Обърна се, изчака очите му да свикнат със златистата светлина и видя леката усмивка на Хеликс, който се беше изправил до него с нож в ръка.

– Добре дошли в Пещерата на Свещения огън, доктор Картър – обяви тържествено високият мъж, а ръката му направи леко кръгообразно движение. – Намирате се в главния храм на Братството на Второто пришествие...

Очите на Том с удивление се спряха на извития орнаментиран свод, легнал върху четири колони от масивен камък, всяка от тях широка като хилядолетен дъб. Златистата светлина идваше от безброй свещи, закрепени върху поставки по високите десетина метра стени, отблясъците им рисуваха странни фигури по назъбената повърхност на тавана от червен мрамор. Допълнително осветление идваше от газовите фенери и факлите, натикани в специални поставки от ковано желязо и прикрепени към носещите колони. Стените

на залата бяха покрити със стари на вид килими, които се спускаха от специални железни корниз и наподобяваха платна на древна галера. На всеки от тях бяха втъкани различни религиозни сцени, които сякаш оживяваха под трепкащата светлина на свещите.

В дъното се издигаше олтарът, покрит с бял саван, пресечен от кървавочервен кръст. Погледът на Том беше привлечен от ослепителнобял пламък, който излизаше от дупка, пробита направо в скалата. В стената зад него се виждаше широка, херметично запечатана каменна врата.

В центъра на помещението, стъпила с масивните си крака върху древната мозайка на пода, бе разположена огромна маса. Дебелият дървен плот бе отрупан с храна в различни по форма подноси и чинии, краката под този плот бяха извити и с нокти накрая – като на скален орел. Край масата бяха подредени шест стола от същото солидно дърво.

Том усети величието на това място, сърцето му се сви. Приличаше на някакъв огромен мавзолей, събрал в утробата си всички реликви на човешката вяра...

– Добре дошли, доктор Картър – прозвуча един изненадващо силен и ясен глас. – Радваме се, че сте тук... – Извърна глава и едва сега забеляза двамата мъже, изправени до колоната в дъното. В огромната пещера те изглеждаха дребни и незначителни. Това с особена сила се отнасяше за мъжа, който бе проговорил.

– Доктор Картър – обади се Хеликс. – Позволете да ви представя отец Езекия Дела Кроа – ръководител на Братството на Второто пришествие, а също така и брат Бернар...

Езекия се насочи към новодошлия с думите:

– Извинявам се за начина, по който ви доведоха тук. Но предпазните мерки са задължителни, вече две хиляди години ние стриктно се придържаме към тях.

– Разбирам – кимна Том. – Всичко това ми дава основание да се надявам, че поканата ви е сериозна...

– Можете да бъдете сигурен в това.

Не можеше да определи какъв е акцентът на този човек. Някаква странна смесица от френски с близоизточните диалекти. Езекия вече беше на няколко крачки от него и той добре видя, че въпреки любезната усмивка хладните очи изпитателно се взират в лицето му. Косата на стареца беше

снежнобяла, прегърбената му фигура едва ли надвишаваше метър и шестдесет, но въпреки това имаше достолепна осанка...

Костеливата ръка се протегна напред, върху безименния, деформиран от артрит пръст проблесна най-големият рубин, който Том бе виждал в живота си. И веднага го позна: именно с този пръстен бе запечатано писмото, което бе причина за появата му тук... Пое протегнатата ръка и изпита чувството, че държи нещо крехко и изсъхнало, което всеки миг ще се разпадне. Спря поглед върху бледото лице на стареца: тънката като пергамент кожа беше болезнено изпъната, под нея ясно се очертаваха костите на черепа. Имаше чувството, че тази кожа ще се разпадне и при най-лекото докосване, а костите под нея ще са сухи и студени, като костите на отдавна погребан скелет... Езекия беше облечен в тъмен официален костюм, от сухото му тяло се излъчваше странна енергия. Но силата му личеше най-ясно в очите – черни, живи, интелигентни. Лишени от възраст, те блестяха, погледът им беше буден и изпитателен. „Никой не бива да подценява такъв човек – рече си Том. – Нито пък да му се доверява...“

– Вече познавате брат Хеликс – каза Езекия. – И той е учен като вас. Негов дълг е да пази светостта на нашата Първа заповед, а освен това да ни държи в крак с последните достижения на модерните технологии... – Извърна леко глава към третия присъстващ: – А това е брат Бернар, той отговаря за... – помълча за миг, сякаш искаше да подбере точните думи, после добави: – ... за проблемите, свързани със сигурността на Братството...

Картър стисна ръката на брат Бернар и се взря в лицето му. В косата и козята брадичка на този човек преобладаваше сивото, беше някъде към седемдесетте, доста по-възрастен от Хеликс. Едър, дори дебел, висок най-малко метър и осемдесет. Увисналата долна устна – широка и влажна, му придаваше вид на жесток и капризен хлапак и това предизвика неприязнено чувство у Том...

– Кои сте вие? – попита ги той. – Какво означава „Първа заповед“?

Върху лицето на Езекия отново се появи хладната усмивка.

– Не бързайте, доктор Картър. Всяко нещо с времето си...

– Посочи масивната маса: – Елате, нека обсъдим начините, по които ще обединим нашите способности и ресурси... Нашите древни съкровища с вашата технология на бъдещето...

Том понечи да поиска обяснение, но старецът се обърна и с изненадващо пъргава походка тръгна към масата.

– Тук има храна и напитки, моля заповядайте... Вероятно имате нужда да се подкрепите след дългото пътуване.

Том беше жаден. Заемайки мястото, което му посочи брат Хеликс, той хвърли поглед на часовника си. От кацането му в Тел Авив бяха изминали три часа. Направи кратки изчисления, за да определи колко е часът в Бостън, и стигна до заключението, че Холи вече трябва да е тръгнала на училище...

Езекия се настани начело на масата, олтарът и ослепителният огън останаха зад гърба му. Братята заеха места от двете му страни, а Картър се оказа най-накрая, непосредствено до Хеликс. Огромната маса, която би могла да побере поне три пъти повече хора от шестте стола, подредени около нея, си остана почти празна.

– Моля, заповядайте – покани го отец Езекия и махна с ръка към платата с храна и каните с напитки.

Такова вероятно е било менюто на средновековните пиршества, рече си Том. Калаени тави със смокини, фурми и сирене, подноси с агнешки котлети, бифтеци и печено пиле, купички с лозови сърми и кисели краставички... Ароматизирана вода за миене на пръстите в керамични съдове, делвички с вино, изрисувани на ръка преди столетия. Хеликс протегна ръка към една от тях и напълни високия бокал пред него с гъсто рубиненочервено вино, Бернар побутна по-наблизо подносите с храна. А Том изведнъж осъзна, че не се е хранил от доста време насам, нервността го напусна. Онази квачка Джак го беше предупредил да не се докосва до нищо, но посрещането, което му устройха тези мъже, едва ли можеше да се нарече враждебно. Ако целта им беше да му сторят нещо лошо, те отдавна да бяха го направили...

Езекия проговори отново, акустиката на пещерата придаде на гласа му особена тържественост.

– Тук сте по наша покана, затова смятам, че е редно ние да поемем инициативата. – Подкрепете се спокойно, а през това време аз ще ви разкажа с няколко думи за нашата орга-

низация. След това ще обсъдим и деловите въпроси...

Том кимна, сякаш имаше право на избор, после поднесе гъстото вино към сухите си устни. Вкусът му беше ароматичен и малко странен, но безспорно го ободри. Опитвайки се да съдържа нарастващото си вълнение, той си даде сметка, че това странно приключение започва да му харесва...

Езекия Дела Кроа стана на крака и дребната му фигура хвърли чудовищно голяма сянка върху близката каменна колона. Известно време очите му изпитателно оглеждаха лицето на госта. Беше доволен, че доктор Картър прие поканата им, беше впечатлен и от поведението му. Ученият се оказа доста по-различен от представата, която си беше изградил за него. Да пропътуваш половината свят само за да провериш дали непознати хора действително притежават това, което ти трябва, означаваше само едно – този човек действително цени високо техните реликви. Езекия не можеше да повярва, че мъжът срещу него е мотивиран единствено от търговската страна на въпроса. Още повече, че той отдавна вече разполагаше с повече пари, отколкото може да похарчи... Но главното беше поведението на този мъж: очевидно смел и решителен, той със сигурност щеше да прояви интерес към офертата...

– Ще започна малко по-отдалеч – започна той. – Преди две хиляди години Лазар – човекът, когото Христос възкресил, станал свидетел на едно от най-отвратителните дела в историята на религията – приковаването на Исус към кръста. Потресен до дъното на душата си, той се закле никога повече да не позволи подобно нещо на извратените и корумпирани духовници. В нощта след Голгота му се явило видение – в съня си видял тази древна пещера и огъня, който пламти в нея. На следващия ден повел своите последователи към това свещено място, което единствено предлагало сигурност... Така се родило Братството на Второто пришествие, чиято главна задача е да чака появата на новия Месия, да го открие сред смъртните и да го обяви за Спасител пред олтара на Свещения огън. Тази ясна и проста цел ние преследваме и до днес, именно нея наричаме Първата заповед...

Езекия извърна глава към огъня:

– Това е Свещеният огън, дал името на мястото, където

се намираме. Тук се е състояло първото съвещание на Вътрешния кръг – ръководното тяло на организацията, тук, пред този олтар, нашите деди са отправяли своите молитви за спасението на света...

Погледна към Картър и със задоволство установи, че той го слуша с изключително внимание.

– В съня си Лазар видял, че в момента, в който Исус умрял заради нашите грехове, пламъкът променил цвета си – от ослепителнобял станал жълтеникавочервен. Но един глас му нашепнал, че пламъкът отново ще стане бял, когато Месията се появи между нас... За изтеклите две хилядолетия това се е случило само два пъти... – Замълча за момент пристъпи към каменната урна: – Първият път – когато Исус от Назарет се появил на земята. Вторият път – СЕГА... ДНЕС! Новият Месия е сред нас вече тридесет и пет години и ние сме длъжни да го открием!

– Но откъде ЗНАЕТЕ, че вашият Месия действително ходи по земята? – попита с леко свъсени вежди Картър. – Не допускате ли, че пламъкът е променил цвета си случайно, по стечение на обстоятелствата? Че това може би се дължи на геологически причини, че огънят се захранва от друг вид газ?

– ЗНАЕМ! – натъртено и с леко нетърпение отговори Езекия.

Картър протегна ръка към подноса с печенето пиле.

– А как възнамерявате да откриете този нов месия?

– С ВАША помощ, доктор Картър!

Езекия се върна на мястото си и кимна на брат Хеликс.

Високият мъж намести телените рамки на очилата си, плешивата му глава се извърна към Том.

– Възнамеряваме да открием Месията с помощта на вашия проект „Кана“ – поясни той.

– Не ви разбирам.

– От известно време насам наблюдаваме работата на вашите екипи и знаем, че търсите проба от ДНК на Бога...

Картър замълча.

Хеликс направи пирамида с пръстите на ръцете си, очите му се сведоха към добре поддържаните нокти:

– Мислим, че е доста странно атеист като вас да се занимава с подобна дейност – продължи с тих глас. – Допускаме, че това може би се дължи на чисто комерсиални подбуди,

че искате да създадете някакво чудотворно лекарство от Божиите гени... В подобно предположение има логика, патентоването на такъв лек ще ви превърне в най-могъщия сред смъртните...

Картър продължаваше да мълчи.

– Но вашите опити да откриете автентична проба от кръвта на Исус са безплодни, нали? – обади се брат Бернар.

– Така е – кимна ученият и отпи глътка вино. – Това е причината да съм тук.

По лицето на Бернар се плъзна обичайната зловеща усмивка.

– Но първо трябва да получим достъп до базата-данни, които се крият в паметта на вашия ИГОРИ – подхвърли той.

– Онзи, нелегалният компютър...

– За какво са ви те? – вдигна глава Том.

Езекия и двамата братя изненадано го погледнаха. Отдавна бяха приели, че Картър се досеща за причините, поради които искат достъп до паметта на ИГОРИ, съхраняваща генетични проби на около сто милиона души.

– За да открием онзи, когото търсим, разбира се – смръщено отвърна брат Хеликс.

Езекия забеляза облекчението, което се изписа върху лицето на доктор Картър. Очевидно за пръв път му хрумваше мисълта, че някой жив човек може да е носител на божествените гени. Той помълча и замислено опипваше сребърния обков на бокала. После вдигна глава и погледна Хеликс:

– Добре... А нима този ваш Месия вече не използва своите чудотворни способности? Нима човек с подобни способности все още не е влязъл в полезрението ви?

– Това не е задължително – отвърна той. – Може би знае, че ги притежава по рождение, но са го „научили“, че не бива да ги използва... Казано с други думи – той потиска своите способности, за да се придържа към установите норми, за да не бъде по-различен от околните... Това състояние може да продължи дълго, а дори и завинаги...

Картър замислено кимна.

– Има и друга вероятност – продължи Хеликс. – Да не познава чудотворната сила на това, което е заложено в гениите му. И да не знае как да го използва... В крайна сметка всяка

дарба трябва да бъде практикувана, за да се прояви силата й...

– Това също е възможно – сви рамене Том.

Настъпи кратка пауза, Езекия усети погледите на двамата си подчинени и се прокашля:

– Да преминем на основния въпрос, доктор Картър. Ако разполагате с автентична проба от ДНК на Христос, ще можете ли да откриете данните на новия Месия във вашия ИГОРИ, използвайки възможностите на геноскопа?

– Да, ако такъв човек действително съществува – отвърна след кратка пауза Картър. – И ако в ИГОРИ се съдържат генетичните му данни, разбира се...

Бернар и Хеликс стрелнаха отеца с блеснали очи и победоносно се усмихнаха. И двамата изпитаха увереност, че в крайна сметка ще излезе нещо от този нечестив съюз...

– Доктор Картър, в случай, че ви предоставим автентична проба, вие ще трябва да изпълните останалата част от сделката – тоест, да хвърлите всички сили и средства в търсенето на човек с идентични генетични данни... Ако не сторите това, тогава ние ще бъдем принудени...хм... да РЕАГИРАМЕ... – Езекия сурово изглежда Том. Този учен трябваше ясно да разбере, че ако наруши условията на предстоящата сделка, ще бъде сурово наказан.

– Не се тревожете – усмихна се Картър. – Аз съм не толкова заинтересован да открия вашия месия. Но не забравяйте една малка подробност – имаме нужда от АВТЕНТИЧНА проба, а не от някакъв правдоподобен фалшификат. Без нея никаква оценка няма да има...

Езекия замълча, погледът му се насочи към огромния рубин, който проблесваше на ръката му. Ето го мигът на истината. Връщане назад вече не можеше да има.

– Тогава да приключим със сделката – рече, изправи се и тръгна към олтара: – Елате, доктор Картър, искам да ви покажа нещо...

Стаята на спомените

Том Картър последва ръководителя на Братството, опитвайки се да осъзнае важността на чутото. Разкриването на ИГОРИ само потвърждаваше това, което беше написано в поканата. Но идеята, че жив човек може да носи гените на Христос, беше колкото проста, толкова и гениална. Тя отваряше нов, широк булевард пред усилията му да помогне на Холи. В момента, в който ДАН анализира гените на Исус, той ще може да търси сходна ДНК характеристика в паметта на ИГОРИ – тоест сред живите...

Езекия мина покрай белия пламък, който изскачаше от една обкована с олово дупка в каменния под, после се насочи към плътно запечатана каменна врата зад олтара. Вляво от нея стърчеше дебела греда с примка. Том я докосна, усуканото въже леко се разклати.

– Не пипайте! – предупредително го изгледа старецът.

– Защо? Какво е това? – Той побърза да отдръпне ръката си.

– Нещо като последна предохранителна мярка – отвърна с крива усмивка Езекия. – Моля ви...

Наведе се и дръпна някакъв дървен лост, скрит зад олтара.

Разнесе се скърцане, тежката врата бавно се плъзна встрани. Цепнатината беше толкова тясна, че през нея можеше да мине само един човек, при това с доста усилия. Старецът изчезна през нея, а Том очаквателно изгледа Хеликс и Бернар. Но те не помръднаха. Очевидно нямаша достъп до тайнственото помещение.

Въздухът оттаък беше застоял и наситен с прах. Малкото и безлично помещение се осветяваше от две електрически крушки, захранвани от бензинов генератор. Кислородът между тези високи стени беше малко. Погледът му попадна върху още една каменна врата, чиито очертания трудно се различаваха на отсрещната стена. Веднага разбра, че

се намират в нещо като преддверие или буферна зона, зад които имаше друга пещера. Езекия се обърна и натисна малък дървен лост, вратата зад гърба им се затвори. После лидерът на древното Братство прекоси преддверието и натисна някаква издуптина на стената. Далечната стена се плъзна встрани, пространството зад нея бе абсолютно тъмно. Дребната фигура на Езекия се стопи в мрака, миг по-късно щракна електрически ключ и блесна ярка светлина.

– Това е Стаята на спомените – обяви лаконично старецът.

Най-напред Том изпита разочарование. Очите му постепенно свикнаха с ярката светлина. Не можеше да се каже, че бе очаквал да види купища злато и скъпоценни камъни, но помещението изглеждаше съвсем прозаично – нещо средно между килер и мъничък, пращен музей. Стените му бяха заети от дълги лавици, отрупани с кашони и документи. Върху грубо изсечения каменен под лежаха пет очевидно стари дървени сандъка, акуратно подредени един до друг. В дъното се виждаше въжена стълба, увиснала от някаква дупка в тавана. От нея полъхваше свеж въздух и Том предположи, че това е някакъв тунел за проветрение, по който може да се стигне до повърхността, стига човек да притежава достатъчно мотивация и кураж за подобно начинание... Непосредствено до стълбата се очертаваше нещо като малка ниша с височина не повече от метър, вътрешността ѝ беше скрита зад завеса. Поне на пръв поглед нищо в тази стая не изглеждаше ценно...

Пристъпи към един от сандъците и надникна вътре. Беше пълен с отлично запазени, навити на руло папируси, чиято възраст беше стотици, ако не и хиляди години. В единия ъгъл имаше купчина стари книги, написани на отдавна мъртви езици. Плъзна поглед по рафтовете, отрупани с оръжия и предмети, надживели със столетия цивилизацията, която ги беше създала. Отдръпна се назад, огледа малкото помещение и отново бе обзет от въздъхание. Бавно осъзна, че съкровищата пред очите му са наистина безценни, това беше ясно дори за неспециалист като него...

Вниманието му привлече един ръкопис с напукан от времето пергамент, който висеше от някакъв остър ръб на каменната стена. Приведе се да го огледа, но без да докосва

крехкия материал. С гърба си усети внимателния поглед на Езекия.

– Това е описание на съня на Лазар – поясни възрастният човек. – Написано със собствената му ръка. Съдържа всичко – от точното местонахождение на тази пещера до предсказанието на Свещения огън... Освен това съдържа първия устав на Братството, неговите цели и задачи... На практика към този устав се придържахме и днес, след почти две хилядолетия...

Том кимна, опитвайки се да осъзнае важността на чуото. Очите му огледаха рафтовете и се спряха на някакъв предмет, старателно увит в старо и доста препатило парче плат. Езекия проследи погледа му.

– Знаете ли какво е това? – попита той.

Том поклати глава. Беше сигурен, че баща му би имал отговор на този въпрос. А още по-сигурен беше, че Алекс би дал едната си ръка, за да разгледа тези съкровища...

Старецът изрече със страхопочитание:

– Това е плащеницата на нашия Господ-Бог!

Макар и убеден атеист, Картър изпита благоговение.

– Но нали тя се намира в Торино?

– Глупости! – отсече отецът и от устата му излетя сух, презрителен смях. – Елементарна фалшификация, предназначена да заблуди вярващите и да укрепи господството на шепя корумпирани духовници! Естествено, и за да им носи печалба...

Том замълча. Пък и какво би могъл да каже? За пръв път в живота си виждаше реални доказателства на религиозните догми, които отдавна бе отхвърлил като фалшиви. Историческата стойност на тези предмети не подлежеше на никакво съмнение, но той продължаваше да изпитва несигурност по отношение на тяхната духовна стойност.

С крайчеца на окото си зърна стар шлем с предпазител за лицето. До него, облеган на стената, мътно проблесваше най-дългият меч, който бе виждал в живота си. Страховитото острие беше изработено от закалена стомана, тежката ръкохватка бе богато орнаментирана, а дръжката – покрита с протрит плат от неизвестна материя. Тя завършваше с огромен рубин, вграден дълбоко в метала – поне два пъти по-голям от този, който проблесваше на ръката на Езекия. Огромното оръжие изглеждаше тежко цял тон, Том не можеше

да си представи човек, който би го вдигнал с една ръка, да не говорим да го размахва в бой...

— Този меч е принадлежал на благородния рицар Антоан Дела Кроа, един от кръстоносците на „Рицарите на Светия храм“, които са използвали за база замъка Крак дьо Шевалие в Сирия — гордо поясни Езекия. — Шлемът също е негов... Той е бил водач на Братството преди около хиляда години, а аз съм негов наследник по права линия...

— Забележително оръжие! — промълви с дълбоко възхищение Том. — Но как го е използвал? То с положителност тежи повече от сто килограма!

— По онова време мъжете са били други! — с леко пренебрежение отвърна Езекия, а раменете му презрително се повдигнаха.

Ученият премести поглед към останалите ръкописи. Вниманието му бе привлечено от каменна плоча, чиято повърхност бе гъсто изписана с непознати букви. Смаяно поклати глава.

— Откъде имате всички тези съкровища? — попита тихо. — И защо ги държите в тайна от света?

— Основоположникът на нашето Братство и хилядите негови последователи са спасили всичко това — изрече възрастния мъж. — Запазили са го за нас, предавали са го от поколение на поколение в течение на цели две хилядолетия... — Главата му леко се поклати: — Историята не е наука, а само памет, доктор Картър... Селективната памет на могъщи люде. И ако тези люде са предпочели да забравят нещо от своето минало, те са го сторили... Но никой не може да оспорва това, което са ни оставили. То е доказателство на историята, твърдо като скала... А самата история е като вярата: тя зависи от това, в което вярва човек... Но за разлика от вярата, историческите спомени могат да бъдат подкрепени от доказателства... — Крехките и сухи ръце описаха лек полукръг: — Всичко, което виждате тук, са доказателства... Твърди и неоспорими доказателства, които ни помагат да поддържаме своята вяра! И докато те са надеждно защитени от днешните жадни за власт управници на света, чиято основна цел е да унищожат религията, ние винаги ще разполагаме с материални доказателства за своята вяра... Или за това, което УСЕЩАМЕ дълбоко в сърцата си!

Том изведнъж изпита неудобството на външен човек. Беше очевидно, че към „днешните жадни за власт управници“ Езекия включва и него — един учен атеист, чиято дейност е изцяло насочена към подронване устоите на религията. Защото тази дейност съдържа в себе си обещанието на бъдещето и загърбва миналото...

— Убеден ли сте, че след като видя тези реликви, аз ще повярвам в това, в което вярвате вие? — попита той.

— Може би — сви рамене старецът.

— Историята НЕ Е религия — продължи Том. — Аз вярвам, че Кенеди е съществувал и че е бил велик човек. Но не го БОГОТВОРЯ поради този факт!

— Искам за момент да си представите нещо, доктор Картер — погледна го Езекия. — Представете си, че не сме вярвали в божествеността на Христос и не сме събирали всички доказателства за тази божественост, които подкрепят вярата ни... Представете си, че сме обърнали гръб на историята и сляпо се надяваме на технологичните достижения на едно бъдеще, което е напълно лишено от духовност. В такъв случай щяхме ли да разполагаме с това, от което вие така силно се нуждаете днес?

Том само сви рамене. Колекционерската страст на Братството, събирало сувенири в продължение на хилядолетия, за да оправдае вярата си; очевидно враждебното отношение на Езекия към стремежа на човечеството само да решава съдбата си — това бяха неща, върху които той бе готов да спори с часове... Но ясно съзнаваше, че сега съвсем не му е времето.

Старецът втреничено го изгледа, изчака малко, после рязко се обърна:

— Край на приказките, време е за работа...

Свали малко златно ключе от верижката около шията си и тръгна към нишата в дъното. Дръпна завесата и Том почти хлъцна от възхищение. В средата на нишата имаше един изключително красив сандък, висок около метър и също толкова широк. Извитият му капак беше покрит с изящни позлатени орнаменти, кацнали като живи върху фината, подобна на мрежа рамка. Работа на гениален майстор...

Безмълвно гледаше как старецът се навежда и пъха златното ключе в ключалката. Пантите изскърцаха, капакът се отвори, ръцете на Езекия бавно потънаха във вътрешността.

Измина цяла вечност преди прегърбената му фигура да се изправи. В ръцете си държеше нещо, което приличаше на кутийка от благороден метал, покрита със скъпоценни камъни. Той повдигна капачето, а Том протегна врат, но не успя да зърне съдържанието...

— Това е било донесено тук заедно с плащеницата от Лазар, основоположникът на нашето Братство — вдигна глава Езекия. — Целта му е да ни напомня за онзи ден, в който човечеството е разпънало на кръст своя Спасител...

Пристъпи напред, притиснал отворената кутийка към гърдите си, Картър млъкна и чакаше. Кутиятка беше изработена от ковано злато, ъглите ѝ се държаха на огромни, невероятно чисти изумруди. Върху предната стена бе инкрустиран изящен кръст от рубини в сребърни легла.

— Това сандъче напуска хранилището си за пръв път от две хиляди години насам — тихо промълви старецът.

Очите му се втренчиха в лицето на Том, мършавите, прорязани от жили ръце се протегнаха към него. Изящната кутийка бавно се приближаваше. Том я пое и сведе поглед към съдържанието ѝ, като не пропусна да отбележи факта, че здравите му ръце на опитен хирург видимо треперят... Предметите вътре бяха подредени върху меко легло от фина коприна в пурпурночервен цвят. Когато ги разгледа, очите му се разшириха от удивление. Вдигна глава към Езекия и направи опит да каже нещо, но от устата му излетяха някакви нечленоразделни звуци.

Черните очи на стареца не се отместваха от шокираното му лице, побелялата глава леко кимна.

— Докоснете ги, ако все още храните някакви съмнения — тихо прошепна той.

Том положи кутиятка върху лявата си длан, пръстите на дясната му ръка предпазливо измъкнаха двата предмета от коприненото им ложе. Едва сега, когато ги постави върху дланта си, съмнението го напусна...

Единият от предметите беше огромен, потъмнял от времето и дълъг почти двадесет сантиметра гвоздеи, а другият — жълтеникав човешки зъб...

Заела добра позиция близо до входа на пещерата на Свещения огън, Мария Бенариак видя, че срещата върви към

своя край. Охранителите ѝ позволиха да стигне дотук, поставяйки условието да не безпокои отца, преди да е приключило заседанието. Наложиха ѝ се да чака почти час, като гореше от нетърпение да види приятната изненада, която несъмнено щеше да се изпише на лицето му.

Надникна през откритата врата и видя отец Езекия, изправен отвъд подпорните колони на пещерата в компанията на брат Хеликс и брат Бернар. Имаха и някакъв гост, който бе скрит зад колоните. Значи трябваше да се въоръжи с търпение и да чака... Протегна врат с надеждата да зърне лицето на този гост, но то остана скрито в сянката на колоните. Оттук не можеше да долови това, което си говореха мъжете, но от тона им беше ясно, че скоро ще приключат.

В този момент Хеликс протегна ръка към госта, той от своя страна направи крачка напред и Мария успя за миг да зърне високата му, странно позната фигура.

После четиримата мъже се раздвижиха и тръгнаха към изхода. Тя се отдръпна в плътната сянка и напрегна взор. От езика на телата им, както и от спокойните им гласове стигна до заключението, че срещата е приключила успешно и всички са доволни. Доиде ред на Бернар да разтърси ръката на все още невидимия посетител. Братът го стори с подчертана сърдечност – нещо доста неприсъщо за него. Явно гостът бе важен за Братството на Второто пришествие, тъй като Пазиелят на Втората заповед рядко показваше подобно уважение към когото и да било. Най-малко пък към самата НЕЯ...

Мъжете спряха на около тридесет крачки от Мария, гласовете им станаха по-ясни, но думите – все още неразбираеми. В ръката на госта имаше някакъв малък пакет, но самият той продължаваше да е в сянката на колоните. Младата жена видя как Бернар доволно поглажда козята си брадичка, а Хеликс кима в знак на съгласие. Изправен между Хеликс и високия гост, Отецът изглеждаше още по-дребен...

Изведнъж вдясно от нея се чуха стъпки. Един мъж излезе от сянката на входа и пристъпи във вътрешността на пещерата. Очевидно беше охранявал току-що приключилата среща и сега отиваше да получи нови заповеди. Мина под една от факлите и лицето му за миг блесна под ярката светлина.

Гомора!

Какво правеше тук Гомора? Защо бяха избрали точно НЕГО да охранява тази очевидно важна среща на ръководството? Гомора бе вторият по важност оперативен агент на Братството, а първият бе ТЯ, Мария! Но въпреки това именно Гомора бе тук, именно на него бяха възложили важната задача!

Видя усмивката, с която отецът посрещна съперника ѝ, и сърцето ѝ се сви от мъка. После Езекия протегна ръка на госта, нещо в топлото им ръкостискане я накара да потръпне от ревност. Явно този човек разполагаше с огромна власт, явно отецът държеше на него. В следващата секунда мъжът пристъпи крачка напред и се озова под светлината на факлите.

Доктор Картър!

Мария не можеше да повярва на очите си. Как се бе озовал тук този богохулец?! Нима беше възможно някой да го покани в Свещената пещера?! Тръсна глава, за да прогони смайването си. От опит знаеше, че самоконтролът е всичко. Дали не беше зрителна измама? Тя примигна няколко пъти, направи две-три дълбоки вдишвания и издишвания и всичко си дойде на мястото. Не, грешка нямаше... Доктор Картър НАИСТИНА беше тук, при това не като пленник или враг, а като почетен гост. Как ли бе успял да заблуди отца? До какви трикове беше прибегнал, за да получи сърдечното му ръкостискане?

Групичката отново се раздвижи и тръгна към изхода. Мария се шмугна в тъмната ниша зад вратата, в устата ѝ се появи неприятен вкус. Първи излязоха Гомора и Бернар, следвани от останалите. Доктор Картър мина толкова близо до нея, че би могла да докосне косата му. Сега вече чуваше всяка дума от разговора.

— Значи се споразумяхме — доволен изрече отец Езекия и протегна ръка за сбогуване.

— Да — отвърна доктор Картър. — Ще ви уведомя в момента, в който открием някакви необичайни гени в пробите. Естествено ще сторя същото и ако, или по-скоро КОГАТО засечем гените на вашия нов Месия...

ГЕНИТЕ НА НОВ МЕСИЯ?!

Мария не можеше да повярва на ушите си.

ТЕ РАБОТЯТ ЗАЕДНО!

По някакъв начин този учен бе успял да убеди отца да

работят заедно! Мария буквално остана без дъх, осъзнала важността на този нечестив съюз. Сега ѝ стана ясно защо я отстраниха от работа, защо ѝ забраниха да се занимава с Картър. Отец Езекия, най-праведният сред праведните, е бил подмамен да сключи съюз със самия Дявол! Безмълвно гледаше как Бернар слага превръзка върху очите доктор Картър и го засипва с извинения, а след това го хваща за ръка и го повежда към Великата стълба. Отецът остана в подножието ѝ редом с Хеликс, а Гомора ги охраняваше на крачка встрани.

— Надявам се, че постъпихме правилно, братко Хеликс — изрече отецът. — Но все още малко се притеснявам, че ще работим с него...

— Нямате причини за безпокойство — меко, но убедително отвърна Хеликс. — Взехте правилно решение и скоро ще получим доказателства за това.

Това вече беше прекалено! Отецът беше предаден, при това не от друг, а от Пазителя на Първата заповед! Обзета от задушаващ гняв, Мария направи крачка напред и застана пред тримата мъже, които зяпнаха от изненада.

— Не го слушайте, отче! — извика извън себе си тя. — Как е възможно да сключите съюз с този атеист?!

Езекия се овладя за секунда, в черните му очи проблесна гняв.

— Немезис! Какво правиш тук?

— Дойдох с надеждата, че ще успея да ви убедя да отстраните този учен! — отвърна му с горчива усмивка. — Но сега виждам, че брат Хеликс предпочита да си стискате ръцете с него!

— Има неща, които не разбираш — отсече той.

— Така ли? Напротив, отче, разбирам всичко, при това много добре! Взели сте решение да използвате по някакъв начин светотатствената дейност на Картър, за да откриете новия Месия. Но това е абсурд: все едно да използвате светлината от огъня на Луцифер, за да откриете рая!

Ясно видя как челюстите на отеца се стягат.

— Нека с две думи ти обясня състоянието на нещата — пристъпи напред Хеликс. — Генетиката на доктор Картър ни предлага уникалната възможност да открием Спасителя. Нещо, което без нея едва ли ще сторим... Искаме го жив и на наша страна, докато изпълним задачата. Това е единствена-

та причина за отлагане на Справедливото възмездие...

Но Мария дори не го погледна, очите ѝ не се откъсваха от лицето на отец Езекия.

– Но доктор Картър иска да докосне самата същност на Бога! – извика тя. – Как е възможно да му позволите това?!

– За нас най-главното е да открием новия Месия – отвърна с въздишка отецът. – Другото е без значение. Първата заповед се простира далеч отвъд понятията за добро и зло. Аз съм длъжен да изпълня това, което ме задължава тя, дори ако трябва да се съюзявам с безбожници.

– Но Бог е идеал, а не сделка, доброто – също – не се предаваше Мария. – Вие сам сте ме учили на това! А този човек е корумпиран и брат Хеликс му позволява да...

– Немезис! – изгуби търпение Езекия. – Твоето мнение не ме интересува! Сделката е сключена, а ти нямаш нищо общо с нея! Сега си тръгвай, Гомора ще те изпрати. Иди си у дома и се успокой. Скоро ще получиш новите си заповеди чрез брат Бернар...

Отецът се обърна и тръгна към вътрешността на храма, Хеликс го последва. Аудиенцията приключи.

Пламнала от гняв, Мария понечи да се втурне след тях, но Гомора ѝ препречи пътя. Беше бясна, всеки момент щеше да се нахвърли върху съперника си. С крайчеца на окото си зърна и двама от охраната на пещерата, които безшумно се приближаваха. Нямаше нищо против да се бие и с тях.

Все пак успя да се овладее и си даде сметка, че така няма да постигне нищо. Освен това я чакаше много работа...

Шумно изпусна въздуха от гърдите си, обърна се и тръгна към Великата стълба. Вървеше бързо, сякаш усилието щеше да я освободи от гнева. Езекия беше проявил слабост. За пръв път в живота си тя разбра, че възрастният отец вече не е онзи светец, когото беше издигнала на пиедестал. Твърде стар за голямата отговорност, той очевидно бе отстъпил пред увещанията на Хеликс и беше сключил сделка с Дявола. Гневът постепенно я напусна, на негово място се появи желазна увереност.

Съсредоточи вниманието си върху една-единствена мисъл, върху собствената си Първа заповед: *ДОКТОР КАРТЪР ТРЯБВА ДА ПЛАТИ ЗА ГРЕХОВЕТЕ СИ. И ЩЕ ПЛАТИ НА*

НЕЯ. НА НЕМЕЗИС, БЕЗПОЩАДНИЯ АНГЕЛ НА ВЪЗМЕЗДИЕТО! Беше дълбоко убедена, че отец Езекия не желае истински тази сделка с Картър. И не би могъл да я желае...

Започна да изкачва стръмните стъпала, душата ѝ се проясни. Времената се промениха, вече не беше длъжна да чака заповедите на отца и брат Бернар. Сега трябва да поеме всичко в собствените си ръце...

18

Лабораторията „КРИК“, Бостън

Жасмин Уошингтън с мъка потисна тръпката, която пробяга по тялото ѝ. Намираше се в лабораторията „Крик“ и гледаше как ДАН обработва пробата. Мощният мозък на компютъра не правеше разлика, не можеше да обхване значението на това, с което се занимаваше в момента. Той разполагаше със „зрение“ в буквалния смисъл на думата, но не можеше да РАЗЛИЧИ видяното. Гениалният му ум „четеше“, но не РАЗБИРАШЕ прочетеното. ДАН просто сканираше генетичните символи на обработената с химикали проба от ДНК, която бе положена под „умното му око“, виртуалният му мозък безстрастно дешифрираше заложената в тази ДНК програма, определяйки кодовете на отделните аминокиселини и протеини.

Геноскопът нямаше отношение към идентичността, той не се интересуваше от самоличността на индивида, който анализираше. Неговата задача бе да открие генната характеристика на организма и нищо повече. За ДАН цялото не беше по-важно от сбора на съставните му части, а обратното: важни бяха съставните части, които изграждаха цялото... За раз-

лика от Жасмин геноскопът изобщо не се вълнуваше от факта, че ДНК, които анализираше в момента, може би съдържат личностната характеристика на един дърводелец, живял преди две хилядолетия. На един човек, известен на света под името Исус Христос...

Преди два дни Том се върна от Тел Авив и тя, като всички останали, изпита огромно облекчение, че е жив и здрав. Но за разлика от всички останали, които бяха обзети от възторг при вида на гвоздеа и зъба, у нея липсваше ентусиазъм. Двата предмета не влизаха в противоречие с дълбокото ѝ убеждение, че Христос се е възнесъл на небето, но вероятната им автентичност предизвика дълбок смут в душата ѝ. Не можеше да отхвърли натрапчивата и напълно ненаучна мисъл, че тайните, които евентуално се съдържат в тях, трябва да си останат скрити за обикновените простосмъртни.

Вдигна глава и погледна Боб Хук. Въпреки силния си загар калифорниецът изглеждаше пребледнял и необичайно напрегнат. Седеше редом с Нора Луц пред работната маса в лабораторията, пред тях бяха пръснати пипети, гелове и стойки с епруветки, повечето от които бяха запълнени с оцветени проби от ДНК.

– Остава още малко – подхвърли Жасмин.

– Аха – кимна със скована усмивка Боб. – Седем минути... За това време човек може да си изпече една хубава пържола...

– Ако Том не побърза, ще изпусне резултата – обади се Нора.

– Няма, не се безпокой – усмихна ѝ се Жасмин. Преди около час Том бе отскочил до болничното отделение, за да види как са пациентите му.

Причините да се включи в проекта „Кана“ бяха две: чувството на лоялност към Том и загрижеността ѝ за Холи. Но на практика нито вярваше, че ще открият автентична проба, нито пък, че такава проба би съдържала нещо по-различно... Сега обаче нещата се промениха, сигурността започна да я напуска. В продължение на два дни тя беше работила под постоянно напрежение, помагайки на Том и двамата му сътрудници при обработката на „Пробите от Назарет“... Беше гледала как фината бургия потъва в зъба, който може би е принадлежал на Исус Христос, изваждайки микроскопично ко-

личество лабораторен материал. Със собствените си ръце бе остъргала микроскопичните остатъци от кръв по дългия пирон, с който може би НАИСТИНА бяха приковали Исус към кръста...

Вдиша дълбоко и бавно изпусна въздуха. Контролираше се с цената на доста усилия, в душата ѝ се промъкна страх. Много скоро щяха да разберат дали „пробите от Назарет“ са автентични, дали в тях действително се съдържат гените на Бога.

– Как върви? – попита Том, втурнал се като вихрушка в лабораторията. Дишаше учестено, очите му светеха от възбуда. – Скоро ще свършим, нали?

– Да, след няколко минути – кимна тя.

Вратата на лабораторията отново се отвори, появиха се Джак и Алекс. Никой не искаше да пропусне мига, в който щеше стане ясно с какво Христос е бил по-различен от обикновените хора.

Геноскопът промени звука си, по черната, извита като дъга „шия“, замигаха разноцветни лампички.

– Готово – каза Жасмин. Гласът ѝ прозвуча необичайно силно във внезапната тишина, възцарила се в лабораторията.

Том Картър не беше спал почти три денонощия, но беше бодър и напрегнат като никога досега. Все още не можеше да се освободи от възбудата, която го бе обзела в Стаята на спомените, изгаряше от нетърпение да види готовите анализи на ДАН. Очите му се спряха на стройната фигура на Жасмин, която бавно се надигна от мястото си.

– Преди да видим резултатите на екрана, бих искала да ви напомня някои неща – каза младата жена. – Геноскопът е настроен така, че да ни представи обща характеристика и на двете проби. Първо ще видим пробата от гвоздеа. Предупреждавам ви да не очаквате сензации, защото материалът е силно увреден и можем да се смятаме за късметлии, ако получим и една трета от обичайното количество данни... По-иначе стоят нещата с пробата от зъба – там наистина очаквам добри резултати. Общата характеристика на двете проби ще се изпише на екрана, в допълнение ДАН ще им направи и гласово описание...

Том насочи поглед към широкия екран, който внезапно оживя и върху него се изписа логото на „Джиниъс“.

– В момента, в който забележим нещо интересно, ще активираме апаратурата за виртуална информация и с нейна помощ ще анализираме всеки ген от веригата в три измерения – приключи с разясненията Жасмин. Големият черен лебед издаде предупредително бучене и тя се извърна към него: – Готов ли си, ДАН?

В стаята се разнесе леко поскърцване на обувки, всички заобиколиха машината. После настана пълна тишина.

Машината прекрати бученето, гласът ѝ прозвуча с някакво странно безразличие:

– *СКАНИРАНЕТО НА ГВОЗДЕЙНА ПРОБА „НАЗАРЕТ“ ЗАВЪРШЕНО, РЕЗУЛТАТИТЕ СА ГОТОВИ. МОЛЯ ИЗБЕРЕТЕ ЕДНА ОТ ОПЦИИТЕ, МИГАЩИ ВЪРХУ ЕКРАНА: ОБЩИ ЗАКЛЮЧЕНИЯ, ХРОМОЗОМЕН АНАЛИЗ, ДЕТАЙЛНА ГЕННА ХАРАКТЕРИСТИКА.*

– Детайлна генна характеристика, ДАН – заповяда Жасмин.

Екранът за миг се опразни, после се запълни с букви, които течаха отгоре надолу с висока скорост и не можеха да бъдат разчетени. От време на време този поток спираше, буквите се групираха по три. Всяка от тройките представляваше код на отделна аминокиселина:

ATG AAC GAT ACG CTA TCA AGC TTT TTA AAT CGT AAG
GAC GCT GGG CTT AAT CCA CAT GGC CTG GAT ATG CAC
ATT ACC AAG AGA GGT TCG GAT TGG TTA TGG GCA GTG
TTT GCA GTC TTT GGC TTT ATA TTG CTA TGC TAT GTT...

В момента, в който потокът спираше, в ъгъла на екрана започваше да мига една цифра, която определяше към кой от двадесет и трите чифта ДНК-хромозоми се отнася съответният код. До нея се въртеше друга цифра – тя определяше колко процента от генната характеристика е анализирана. След което бясното въртене се възобновяваше.

Този процес отне няколко минути, после екранът замръзна. Крайната цифра сочеше 32 процента.

Компютърът премина върху последната операция: на екрана се появи таблица, в лявата част на която бяха изписани

всичките двадесет и три чифта хромозоми, а в дясната – процентът на разчитаеми ДНК във всеки от тях.

*– ВСИЧКИ ХРОМОЗОМИ СА УВРЕДЕНИ – обяви ДАН.
– В РАЗЧИТАЕМИТЕ СЕКТОРИ ЛИПСВАТ НЕОБИЧАЙНИ
ГЕНИ. ЗА ЕВЕНТУАЛНО ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА ЛИПСВА-
ЩИТЕ СЕГМЕНТИ Е НЕОБХОДИМА ДОПЪЛНИТЕЛНА ИН-
ФОРМАЦИЯ.*

– Това не е добро, така ли? – обади се нетърпеливо Алекс.

– Точно така – кимна Том. – Не можем да научим кой знае какво просто защото разполагаме само с една трета разчитаеми проби. ДНК са изключително устойчиви, но в случая обстоятелствата са против нас: гвоздеят е ръждив, а кръвните клетки са силно увредени от времето. Това прави по-голямата част от генетичния код неизползваем... Единственото, което научихме със сигурност, е, че в разчетените хромозоми липсват необичайни гени...

– И какво ще правим сега?

– Ще изчакаме резултатите от втората проба. Тя трябва да е добра, тъй като ДНК са били надеждно защитени от зъбния емайл. Знаем това, тъй като са вземани проби от египетски мумии, някои от които са с хиляда години по-стари от тази тук... При всички тях ДНК са се оказвали непокъгнати, тъй като костите представляват една изключително надеждна защита.

Както обикновено Алекс искаше да научи повече.

– Но откъде си сигурен, че в това, което е на екрана, няма нищо?

Баща му мразеше цифрите, предпочитанията му бяха на страната на думите. Не му допаднаше ролята на тъпака в класа, който единствен не разбира изписаните върху черната дъска формули... Том протегна ръка към принтера и откъсна разпечатката.

– Гледай, сега ще ти покажа – рече той и приглади листа с длан. – Винаги е по-лесно, когато нещата са написани...

Джак пристъпи напред и също се наведе над масата.

– Сега по-добре ли е? – вдигна глава Том и изгледа двамата мъже.

– Това ли са хромозомите? – попита Алекс, който вече

бе успял да си сложи очилата и внимателно разглеждаше таблицата.

– Да – кимна Том. – Представи си, че това е една карта на САЩ, но само с двадесет и три щата. Хромозомните цифрове са щатите, а гените са градовете и селата в тях. Вътре в себе си тези гени съдържат огромно количество буквени комбинации, които в нашия пример отговарят на отделните жители на тези населени места. Редът, по който са подредени буквите, определя произвежданите от всеки ген протеини. Именно тези протеини поддържат организма и правят възможно съществуването му. Те карат косата да расте, те позволяват да усетим вкуса на храната, те затварят раните ни... И така нататък. При това изследване става въпрос само за гени с необичайни характеристики. Такива, които са извън общоприетите стандарти или са някъде на ръба...

Пръстът му се спря на графата с надпис „Анормални гени“, срещу която стоеше цифрата 20.

– Ако има нещо необичайно, то ще бъде записано тук... Но както сам можеш да се увериш, графата е празна. Това означава, че гените в тези хромозоми са в границите на нормалното. Поне онези от тях, които не са били повредени от корозията на гвоздеа... – Пръстът му посочи началото на таблицата: – Ако погледнеш тук, ще откриеш същите данни, но вече за общото състояние на гените. Тоест за онези, които подлежат на анализ. Сам виждаш, че в тях няма нищо необичайно...

– Означава ли това, че необичайното се крие в онези седемдесет процента, които машината не е успяла да анализира? – попита Джак.

– Да.

Джак се извърна към геноскопа, над който се бяха надвесили Боб и Жасмин.

– И се надяваш, че то ще се прояви в ДНК-пробите от зъба, които са далеч по-запазени?

– Може би...

Като продължаваше да се взира в разпечатката, Алекс попита:

– А ДАН как знае къде точно сред тези милиони буквени комбинации се крият гените?

– Човешката ДНК се покрива от около три милиарда бук-

вени комбинации – започна Том. – Но само една малка част от тях съдържат кодове на функциониращи гени. Останалите, които ние наричаме интрони, на пръв поглед не вършат абсолютно никаква работа. Всеки ген се обхваща от една особена буквена комбинация, която се нарича „кодон на старта“ стоп“. Именно те насочват ДАН... Например повечето от гените „стартират“ с аминокиселина на име метионин. Буквеното обозначение в този случай ще бъде АТГ. Когато ДАН попадне на тази комбинация, той вече знае, че става въпрос за началото на даден ген. Краят се обозначава от комбинацията ТАГ. По този начин компютърът обръща внимание само на буквите между тези маркери, които наричаме „отворени рамки за разчитане“. Всичко останало се прескача...

– *СКАНИРАНЕ НА ЗЪБНА ПРОБА „НАЗАРЕТ“ ЗАВЪРШЕНО* – прекъсна го металическият глас на ДАН. – *РЕЗУЛТАТИТЕ СА ГОТОВИ, МОЛЯ ИЗБЕРЕТЕ ОПЦИЯ.*

– Това вече е друго нещо! – възбудено възкликна Жасмин. – Резултатите са абсолютно пълни!

Том рязко се завъртя към екрана, останалите сториха същото.

– *ЛИПСВАТ ГЕНИ С НЕОБИЧАЙНА ХАРАКТЕРИСТИКА* – добави невъзмутимо ДАН.

– Какво?! – смаяно прошепна Картър.

От въздишката на сътрудничката му не стана ясно, дали изпитва разочарование или облекчение.

Джак пусна едно тихо, но достатъчно отчетливо „по дяволите“, а Алекс се намръщи и поклати глава.

Том погледна основните параметри. Сканирането не показваше наличието на необикновени гени. Не, това бе невъзможно. Най-забележителното на зъбната проба беше нейното съвършенство. Тя съвпаднаше почти напълно със стандартния човешки геном – сравнителния еталон на компютъра, до който отделните проби се доближаваха изключително рядко. Геномът на Христос, в случай че изобщо ставаше въпрос за него, притежаваше едно-единствено необичайно качество – беше прекалено нормален. В генетичната му верига нямаше НИКАКВИ дефекти. И толкова. Нищо друго...

Мълчанието бе нарушено от Алекс.

– Въпросът ми може би ще ви се стори глупав – започна с равния тон на професионален преподавател той. – Но все пак искам да попитам възможно ли е гените, които търсите, да притежават други старт-стоп кодони, които ДАН не е в състояние да разчете?

Том погледна Жасмин и моментално усети, че и тя мисли като него. Въпросът **ДЕЙСТВИТЕЛНО** беше глупав, такъв въпрос не би задал нито един уважаващ себе си генетик, особено ако е запознат с необхватните възможности на ДАН. Но точно по тази причина той се замисли върху него.

– Но как бихме могли да открием различните старт-стоп кодони? – попита Жасмин, сякаш в отговор на мислите му.

– Можем да опитае хомологията – обади се Боб Кук. – Но за целта ще ни трябва нова верига ДНК, съдържаща същите гени...

– Хомология? – вдигна вежди Алекс.

– Това е процес на паралелна характеристика – поясни синът му. – ДАН анализира две ДНК-вериги едновременно и търси еднаквите буквени съчетания в тях. В повечето случаи именно те се оказват сходни гени. Вземаме първите и последните букви от съчетанието, сравняваме ги и хоп – бинго! Вече сме открили нов старт-стоп кодони...

– Не забравяй, че за тази цел ни трябва още една ДНК-верига, която съдържа един или повече такива гени – напомни му Жасмин.

– Нека опитае онова, което открихме в паметта на ИГОРИ, когато търсихме необичайни гени у известни ясно-видци и лечители – погледна я с надежда Том. – Имам предвид онзи британец, който лекувал ревматоиден артрит само с докосване, забравих му името...

Жасмин се отмести от ДАН и седна пред персоналния компютър на работното си място. Пръстите ѝ затичаха по клавиатурата.

– Андерсън? – попита след секунда тя и вдигна глава.

– Точно той. Опитай ускорена хомология, като сравниш гените му с тези на Христос...

Пръстите ѝ отново затичаха по клавишите.

– Готово – обяви след няколко секунди тя. – Вкарах в ДАН цялата налична информация за Андерсън, отговорът му ще бъде готов след броени минути.

Броените минути се оказаха точно четири и половина. Толкова време беше необходимо на ДАН, за да обяви, че в двете генни характеристики има петдесет и седем хиляди идентични буквени съчетания, като всеки от старт-стоп кодоните се състои от девет букви, а именно GCCTGACCG за старта на кодона и TCGAGGTAC за спирането му. В следващите тридесет секунди Жасмин пренастрои геноскопа и той беше готов да търси Христовия геном в рамките на тези нови съчетания.

Последва неколкоминутна пауза, по време на която в залата цареше абсолютна тишина. Том не чуваше дори дишането на присъстващите.

Накрая гласът на ДАН обяви:

– НАЛИЧИЕ НА ЕДИН НЕОБИЧАЕН ГЕН В БАЩИНОТО КОПИЕ НА ХРОМОЗОМА 7, ИЗЛИЗАЩ ИЗВЪН СТАНДАРТНИЯ ЧОВЕШКИ ГЕНОМ...

По екрана отново потече река от цифри, но този път очите на Том я следваха. Най-накрая виждаше доказателство за безумните си надежди.

ДАН издаде звук, който странно наподобяваше прочистване на гърлото, сетне продължи:

– ОТКРИТ ВТОРИ НЕОБИЧАЕН ГЕН, В ХРОМОЗОМА 10. ТОЙ СЪЩО ИЗЛИЗА ИЗВЪН СТАНДАРТНИЯ ЧОВЕШКИ ГЕНОМ.

Два гена! Цели два гена! Том изгаряше от нетърпение да научи какво кодират те, но машината отново забоботи, сякаш се опитваше да реши някакъв изключително труден въпрос. Когато металическият глас прозвуча отново, той беше сигурен, че в него се е появила нотка на учудване.

– ОТКРИТ ТРЕТИ НЕОБИЧАЕН ГЕН, В ХРОМОЗОМА 18. ДРУГИ ГЕНИ ИЗВЪН СТАНДАРТНИЯ ЧОВЕШКИ ГЕНОМ ЛИПСВАТ...

Том изпита огромно облекчение. Забрави мъките, забрави разочарованията. Човекът чийто зъб изследваха, притежаваше най-малко три гена, които не могат да бъдат открити в

никое друго човешко същество. Огледа се, очите му се спряха на лицето на Жасмин, която също като околните беше шокирана.

Пръв се обади Джак.

– Каква е ролята на тези гени? Заслужават ли вълнение-то, което предизвикаха?

– Сега ще разберем – отговори ученият и се извърна към геноскопа: – ДАН, моля да определиш функциите на трите необичайни гена.

Бученето на машината стана по-тихо и по-басово, лампичките по лебедовата му шия усилено замигаха. Няколко секунди по-късно бученето отново стана нормално, а гласът обяви:

– ПЪРВИЧНОТО ИЗСЛЕДВАНЕ НА КОДИРАНИТЕ АМИНОКИСЕЛИНИ СОЧИ, ЧЕ ГЕНЪТ В ХРОМОЗОМА 7 СЪДЪРЖА ПРОТЕИНИ, КОИТО МОГАТ ДА ЛЕКУВАТ И ВЪЗСТАНОВЯВАТ ДНК НА КЛЕТЪЧНОТО ЯДРО. ГЕНЪТ В ХРОМОЗОМА 10 ИМА КЛЕТЪЧНОКОНТРОЛНИ ФУНКЦИИ, А ТРЕТИЯТ ГЕН – ОТКРИТ В ХРОМОЗОМА 18, ИМА ТВЪРДЕ СЛОЖЕН СЪСТАВ И ПЪРВИЧНОТО ИЗСЛЕДВАНЕ НЕ Е В СЪСТОЯНИЕ ДА ОПРЕДЕЛИТОЧНИТЕ МУ ФУНКЦИИ. ГОРНИТЕ ДАННИ СА ОТНОСИТЕЛНИ И ОТГОВАРЯТ НА ОБЕМА НА ЗАЛОЖЕНАТА ПРЕДВАРИТЕЛНА ИНФОРМАЦИЯ. ТЕ ТРЯБВА ДА БЪДАТ ПОТВЪРДЕНИ ПО ЛАБОРАТОРЕН ПЪТ.

Очите на Боб Кук се разшириха от смайване.

– Невероятно! – прошепна той. – Първият ген е в състояние да ремонтира ДНК, а вторият контролира клетъчния растеж! Може би става въпрос за „умни“ гени, единият от които ускорява деленето, а другият служи за спирачка! Обединеното им действие вероятно държи под контрол всички отклонения в генната характеристика!

– Само ако заключенията на ДАН са верни – обади се Жасмин.

– Естествено – махна с ръка Том. – Всичко това трябва да бъде потвърдено от лабораторни анализи. Отделно ни предстои да открием точните функции на третия ген. Но ако предположението на Боб е вярно и това наистина се окажат „умни“ гени, които контролират всички функции на ДНК, май ще

получим отговор на въпроса, защо Исус се е радвал на отлично здраве... Може би тези гени са създали една изключително силна имунна система на организма му...

– Толкова силна, че е бил в състояние да я предава на околните! – добави с блеснали от възмущение очи Боб.

– Чакай малко – усмихна се Том. – Това предположение струва точно шейсет и четири хиляди долара! На толкова възлизат разносните, свързани с бъдещите лабораторни анализи. – Внезапно си припомни лицето на Езекия и се обърна към Жасмин: – Жас, ще можем ли да вкараме всичко това в паметта на ИГОРИ, за да потърсим индивид с подобни гени?

– Трябва да можем – сви рамене младата жена. – Ще ми трябва известно време за пренастройка към новите стартоп кодони, но ние вече знаем, че Кийт Андерсън е притежавал един от тези гени. С малко търпение положително ще попаднем и на жив носител на подобен ген, а може би и на трите едновременно...

Том се насочи към един странен уред, наподобяващ стереослушалки, който висеше от шията на геноскопа. Това беше апаратът за виртуално изображение.

– Дайте да хвърлим едно око на тези гени – рече и се извърна към геноскопа: – Дай визуална презентация, ДАН. – Положи слушалките на главата си, а останалите се скупчиха около него. Но той забрави за тях в момента, в който започна пътешествието си в магическия свят на виртуалното пространство. Отначало го обгърна плътен мрак, после около него се появи вътрешността на огромна клетка, която сякаш го засмука в себе си. Хромозомите приличаха на внушителни континенти, блеснали в ослепително разноцветно сияние. Даваше си сметка, че тези цветове се дължат на магнитния резонанс, но от това зрелището ставаше още по-реално.

– Дай хромозома 7 – заповяда на ДАН. – И ме вкарай в структурната ѝ характеристика.

Сцената пред очите му моментално се промени, изпита чувството, че пада надолу, към една още по-пъстроцветна дъга. Беше във вътрешността на една-единствена хромозома и търсеше ДНК-веригата на живота, която се криеше в нея. Гледката беше прекрасна. Бавно оглеждаше разноцветната двойна спирала, която постепенно разкриваше триизмерността на нуклеотидните чифтове на ДНК. После пред очите му се появ-

ви новият ген, сърцето му се сви от нетърпение. На това шарено топченце, миниатюрна частица от необятните програмиращи възможности на природата, се дължеше раждането на най-известния човек в историята на Земята – Исус Христос. А на него – заклетия атеист, се бе паднала честта пръв да зърне генетичната „анормалност“ на Бога...

– Дай другия ген в хромозома 10, ДАН – заповяда с леко пресипнал глас. Картината пред очите му се замъгли и изчезна. После, без никакъв преход, се озова във вътрешността на друга двойна спирала, която сияеше с всички цветове на дъгата и му предлагаше широките си, запълнени с генни кръгчета булеварди. Навсякъде около него се блъскаха чифтовете нуклеотиди на новия ген. Беше се озовал ВЪТРЕ в миниатюрния „чип“ на природата, благодарение на който Христос се е оказал толкова различен от всички смъртни. Испита страхопочитание. Не пред Бога, а пред могъществото на Нейно величество Природата, която си беше позволила да създаде едно изключение на определените от самата нея правила...

Но третият ген, в хромозома 18, беше този, който буквално го накара да хлъцне. Веднага разбра защо ДАН го беше определил като сложен. Дължината му възлизаше на стотици хиляди чифтове бази. Том никога не беше виждал ген с толкова дълга и сложна конструкция. Можеше само да предполага какви чудеса са кодирани в неговата програма. В главата му се появиха хиляди натрапчиви въпроси, свързани главно с начините, по които биха могли да декодират всичко това. Дали поведението на този ген ще е нормално като на останалите? Дали технологията с рекомбинантна ДНК-спирала от контролни бактерии ще бъде достатъчна за експресия на протеините, кодирани в този необикновен ген? Ще може ли тя да бъде вкарана в някой от познатите вируси, използвани за лечение на болните? Ще бъдат ли в състояние тези вируси да помогнат на Холи? Много, много въпроси, които чакаха отговор... Но те бяха ДОБРИ въпроси, конкретни и точни, предлагащи различни възможности. Най-сетне имаше материал, върху който да работи. Най-сетне щеше да се залови за истинска работа...

Изведнъж си даде сметка, че е забравил останалите. Смъкна апарата от главата си и понечи да го подаде на човека до себе си. Но край него нямаше никого. Очите му бавно

свикваха с променената обстановка и затова с известно закъснение се спряха на колегите, които се бяха струпали около човека, изправен от другата страна на ДАН. Възбудата го напусна, обзе го раздразнение. Някой беше нарушил строгата забрана за влизане в лабораторията „Мендел“! При това точно днес, в най-неподходящия момент!

Бързо се отправи към групата; остана изненадан от необичайната тишина. Колегите му мълчаха, заобиколили неканения гост. Очите му най-сетне се адаптираха, после със смайване се заковаха в гърба на посетителя. В един гол гръб...

Жасмин мълчаливо му махна с ръка откъм компютъра си. Лицето ѝ беше позеленяло, сякаш току-що се беше сблъскала с призрак. Том отново се обърна към непознатия и разбра, че младата жена НАИСТИНА е видяла призрак... Призрака на един дърводелец от Назарет, мъртъв от две хиляди години насам...

Младата жена натисна няколко клавиша, софтуерната програма „ген-гени“ се подчини на подадената команда. Холограмата на Исус Христос бавно се завъртя върху поставката и започна да се обръща с лице към него...

ЧАСТ ТРЕТА

ГЕНИТЕ НА БОГА

19

**Бийкън Хил,
Бостън**

На първи април в 3.12 часа сутринта, петнадесет дни след откриването на необичайните гени от Назарет, в дома на Картър цареше тишина. От непрогледния мрак в спалнята на Холи долиташе единствено равното ѝ дишане. Лицето ѝ беше спокойно, дори леко се усмихваше. Сънуваше нещо приятно, без да има представа за злокачествените образувания, които нарастваха в нея.

От предателството на нервната клетка в мозъка ѝ бяха изминали двадесет и четири дни. За това време тя вече беше успяла да се репродуцира многократно, раждайки безброй нови клетки с увредена ДНК. Този неуморен процес продължаваше дори по време на сън, развиваше се по-бързо отколкото бе предсказал ДАН. Нормалните мозъчни клетки бяха безсилни пред този бунт. А имунната система на организма – гвардията, която бе призвана да се бори с агресорите, възприемаше клетките-мутанти като свои и не вземаше никакви мерки срещу смъртоносната им дейност.

Преди два дни по време на прожекцията на „Звездни войни 7“, на която я заведоха Жасмин и Лари, тя усети първите симптоми на болестта: главоболие, придружено със световъртеж. Не каза на никого, тъй като се опасяваше, че баща ѝ

ще обвини компютъра и ще ѝ забрани да играе с него. Взе решение да го включва само вечер, сигурна, че това ще е достатъчно, за да не страда повече от главоболие. Естествено, не стана така. Пристъпите ставаха все по-чести и помъчителни...

Дори сега, в момента, в който сънуваше златния плаж на Хорсшу Бей в Бермудите, където миналата година бяха ходили на почивка с мама и татко, клетките-предатели продължаваха своето клониране и вече навлизаха във втората му фаза... И ако не се вземеха спешни мерки за прекратяване на тази война на гените в главата ѝ, любимата дъщеря на Том Картър скоро щеше да се присъедини към майка си не насън, а наистина...

На следващата сутрин както обикновено Том Картър потегли към работното си място. Той все още не подозираше нищо за това, което става в главата на Холи. Щеше да научи за заболяването ѝ едва след седмица, когато предстоеше да ѝ направят рутинното изследване със скенера. Вече петнадесет дни всичките му усилия и енергия бяха насочени към откриване тайната на необикновените гени, идентифицирани в пробите от Назарет. Нямаше време да оцени дори възстановения от холоизображението Христос в неговия автентичен вид, въобще не искаше да мисли за евентуално развитие на болестта у Холи...

След като пристигна в лабораторията „Крик“, първата му работа беше да провери галенкамповите инкубатори. Извика Боб Кук и двамата се заловиха за работа. Отвори вратичката на първия инкубатор, измъкна четири от кръглите стъклъца с посевки и се зае да ги изучава с безкрайно внимание. Върху три от тях имаше стрептококови бактерии, в които беше вграден материал, съдържащ по един от трите необичайни гени. Тези бактерии играеха ролята на фабрика с нови генетични инструкции за протеиновите кодове. В четвъртата стъкленица имаше микроорганизми с комбинация от трите гена.

— Някаква промяна? — попита зад гърба му Боб Кук.

— Не — отвърна Том. — Състоянието им е идентично с това на Ешерихия коли... Очевидно става въпрос за по-различни процеси, но общата картина е близка. Нали всички про-

би са третирани с едни и същи плазмидии и рестриктивни ензими?

— Да.

— Но генът Naz 3 отказва да реагира... Това означава, че не можем да разкрием протеините, закодирани в него, каквито и да са те...

Кук взе четвъртото стъкълце, носещо името „Троица-Стрептомиц“.

— Но един неизвестен протеин излиза наяве в момента, в който въздействат трите гена едновременно — замислено промълви той.

— И какво от това? — погледна го Том. — Посявката върху човешки клетки доказва, че Naz 1 съдържа код на някакъв протеин, който има ограничена способност да възстановява ДНК. Същото е положението и с протеина, който е кодиран в Naz 2 — той също притежава ограничена способност да контролира клетъчното делене. В общи линии това не е ново за нас. А аз искам да разбера какво представлява неизвестният и напълно нов протеин, който се проявява само при комбинация от трите гена... На този етап той сякаш не прави нищо.

Боб събра бележките си от масата и с въздишка изрече:

— Ех, ако можем да накараме проклетия Naz 3 да работи самостоятелно!

— Ако допуснем, че той изобщо може да прави това — добави Том.

— Ако не може, ще се ровим в комбинацията с месеци! — мрачно промълви калифорниецът. — Не е ли по-добре да се залавяме да му търсим двойника?

Том върна посевките в инкубатора, склучи ръце зад гърба си и започна да крачи напред-назад. Работата се окача далеч по-трудна, отколкото си я беше представял. Нямаше съмнения относно избора на стратегията си, но може би трябваше да промени посоката на търсенето. Още от самото начало на лабораторните изследвания стана ясно, че ако гените от Назарет притежават някакви лечебни свойства, ключът към тях се крие именно в комбинираното действие на кодираните протеини. Загадъчният Naz 3 явно добавяше някакъв незабележим елемент към първите два и благодарение на този акт техните на пръв поглед обикно-

вени протеини изведнъж се превръщаха в нещо ново – непознато и вълнуващо... Но разгадаването на изключително сложната композиция на Naz 3 щеше да отнеме прекалено много време дори и на ДАН. Това налагаше промяна на стратегията, която трябваше да се насочи в три основни направления.

Първото беше свързано със създаването на този протеин в лабораторни условия. Трите гена се вкарваха в бактерията и нейните клетки автоматично се превръщаха в минифабрики за производство на кодираните протеини. Том се надяваше, че след известни корекции тези протеини могат да бъдат инжектирани под формата на лекарство.

Второто направление беше свързано с експериментите с животни. Гените щяха да бъдат инжектирани директно в кръвоносната система на опитните животни, след което щяха да наблюдават действието им „на живо“...

Към третото направление щеше да се прибегне само в случай, че първите две не донесяха резултат или пък продължаха прекалено дълго. То трябваше да бъде свързано с търсене на индивид, в чийто организъм живеят и трите гена. В случай на успех Том щеше да получи възможността да изследва този организъм, да потърси в него точните механизми, чрез които въздействат гените. А при евентуален неуспех на тези изследвания щеше да има и още една, последна възможност: да убеди въпросното лице, че притежава необикновени лечителски способности, да му помогне да ги развие, а след това да ги приложи върху Холи... Отначало тази възможност му се струваше най-малко вероятната и най-далечната, но като отчиташе получените до момента резултати, той започваше да се убеждава, че нейното значение придобива все по-голяма тежест...

Първото направление в тяхната работа вече беше изпробвано многократно. Всички гени бяха подложени както на индивидуално, така и на комбинирано въздействие по всички възможни начини: чрез използване на различни бактериални щамове, а дори и култури от живи човешки клетки. Във всички случаи Naz 3 отказваше да произведе протеините си; това ставаше само когато се включваха трите гена заедно („Светата Троица“ – както ги беше кръстил находчивият калифорниец). Единствено в този случай се наблюдаваше появата на

тайнствения протеин с неизвестен и изключително сложен състав, който обаче оставаше инертен и не реагираше.

Въпреки че тестовите още не бяха приключили, второто направление също нямаше изгледи за успех. До този момент Троицата не действаше нито на опитните мишки, нито на туморните клетки, в които проникваше посредством вирусен вектор. Вляво, зад стъклените вратички на шкафа се виждаха красиво подредените епруветки с готови серуми, всички до един предназначени да пренасят трите гена до болните клетки. Но озоваха се в тях, те изобщо не реагираха.

Боб Кук май щеше да се окаже прав в твърдението си, че трябва да насочат усилията си към третото направление – тоест, да открият човек, който притежава тези гени, да ги подложат на анализи *in vivo**, а след това да убедят носителя им да приложи лечителските си способности върху Холи. Том вдигна слушалката и набра вътрешния номер на Жасмин. Тя се обади на второто позвъняване:

– Жас...

– Здравсти, Жас, обажда се Том. Как върви търсенето?

– Зле – отвърна му след кратка пауза. – Открих една двойка, имам предвид семейна двойка, която притежава един от гените – Naz 1 или Naz 2. Но третият липсва. Все още не съм открила нито един носител на Naz 3, въпреки че „Голямата майка“ сканира непрекъснато. Скоро ще приключа с данните, които съхранява ИГОРИ.

– На какъв интервал се извършва сканирането?

– На обичайния – едно от пет...

– Направи го пет от пет. От този момент нататък искам информация за всеки индивид, който се подлага на геноскопичен преглед, независимо в коя точка на света става това.

– Но какво става, Том? – учудено попита тя. – Да не би тайнственият ти приятел Езекия да те притиска?

– Не, от този момент ни делят цели три седмици... – Той си спомни вълнението на стареца, когато му върна реликвите и му съобщи новината за трите необичайни гена в тях. Езекия моментално попита кога могат да очакват откриването на жив носител, но не промени първоначално опередения за това петседмичен срок. – Притискат ме насо-

---

* В живия организъм – Б. конс.

ките, в които работим, Жас. – По всичко личи, че ще се окажат безплодни и единствената ни надежда си ти...

– Благодаря, това ме кара да се чувствам по-добре. Но не очаквай кой знае какво. Може да минат години преди носител на трите гена да се появи в паметта на ИГОРИ... Разбира се, ако допускаме, че такъв индивид изобщо съществува...

– А какво става с онези осемдесет процента от данните, които „Голямата майка“ не вкарва в ИГОРИ?

– Остават в раздела за лични данни на компютрите, пръснати по света – отвърна с лека въздишка Жасмин. – Всеки опит за проникване в тях е нарушение на закона.

– Ако някой разбере...

Тя се опита да изрази възмущение, но Том безпогрешно долови възбудата в гласа ѝ.

– Те са изключително добре защитени, Том!

– Искаш да кажеш, че са недостъпни? – попита той. – Че само някой ГЕНИЙ може да се добере до тях?

Отвърна му тих смях.

– Доктор Картър, казвал ли ти е някой, че си голям омайник, стига да го поискаш?

– Не, доктор Уошингтън – засмя се на свой ред Том. – Честно си признавам, че никой не ми е казвал подобно нещо.

След кратка пауза Жасмин попита със сериозен тон:

– Как е моята кръщелница? Вчера в киното ми се стори необичайно кротка...

– Да, ти вече ми каза това... Но Холи твърди, че е добре.

– Кога ще я изследваш отново със скенера?

– След около седмица.

– Наистина ли вярваш, че носител на трите гена може да ѝ помогне?

– Опитваме и другите направления, но поне засега резултат няма. Затова отговорът е да...

– Ще видя какво мога да направя – въздъхна Жасмин. – Но искам да ми обещаеш нещо, Том...

– Какво?

– Да ми носиш цигари в затвора!

Беше свършен. Височината, стойката, дори чертите на лицето му бяха идеални. Освен това беше и самотник. В про-

дължение на две седмици Мария Бенариак неотклонно следеше този тъмнокос мъж и вече беше сигурна, че той няма никакви познати или приятели в Бостън. На третия ден влезе в един клуб в центъра и тя откри, че е бисексуален, но това нямаше значение, защото партньорите му бяха случайни. Никой нямаше да усети отсъствието му за повече от седмица. И телефона си използваше рядко – това знаеше със сигурност от подслушвателното устройство, което бе монтирала в слушалката. А когато го търсеха отвън, предпочиташе да използва телефонния секретар...

С изключение на абсолютно наложителните промени този мъж беше точно това, което ѝ трябваше. Дори сексуалните му предпочитания правеха задачата ѝ по-приемлива, особено предвид това, което възнамеряваше да му стори. Те твърдо го поставяха в категорията на грешниците, а грешниците могат да бъдат похарчени...

Взе всички предохранителни мерки при проследяването му, тъй като мъжът се оказа бивш нюйоркски полицаи и може би имаше някаква представа от подобна дейност. Забеляза прехвърлената върху дясното му рамо торбичка и кепето в ръката му. Очевидно обедното му интервю беше преминало добре.

Чудесно!

Ако не е получил мястото на пазач, значи и останалата му квалификация, каквато и да е тя, нямаше особено значение. И обратно – ако е получил мястото, всичко се подреждаше идеално. Този мъж се превръщаше в истински Божи дар...

Той влезе в колата си, тя го последва със своята. Не беше необходимо да го следва отблизо, тъй като вече знаеше къде може да отива и какво може да прави. Беше взел под наем един апартамент близо до Харвард. Десетина минути по-късно минаха покрай сградата на „Джиниъс“, на устните ѝ се появи лека усмивка. Предвкушаваше насладата, която щеше да ѝ донесе убийството на проклетия учен. Само няколко дни я деляха от тази изключително приятна операция...

Щом наближиха апартамента на мъжа, Мария паркира взетата под наем кола една пресечка по-рано и продължи пеша. Когато стигна пред входа на големия блок с жълтеникава фасада, мъжът вече беше изчезнал вътре. Побутна вратата и тя се

отвори. Също като вчера и като онзи ден... Огледа фойейто и се насочи към единствения работещ асансьор. Блокът беше в отвратително състояние, с надраскани и олющени стени. Повечето от обитателите му бяха студенти. Но това беше без значение, скоро всичко щеше да приключи. Брат Бернар несъмнено продължаваше да я търси. В лондонския ѝ апартамент имаше три послания от него, което означаваше, че тревогата вече е вдигната... Но нито Бернар, нито копоите, които несъмнено е пуснал по дирите ѝ, можеха да я открият тук. А когато най-сетне я засечеа, вече щеше да бъде късно...

Слезе на третия етаж, провери облеклото и чантичката с инструменти, после спокойно почука на вратата на апартамент №30.

Тишина.

Едва доловимо дишане зад вратата показва, че някой наднича през шпионката.

– Кой е? – попита приглушен мъжки глас.

Мария вдигна чантата с инструментите, после се обърна с гръб, за да покаже надписа на работния си комбинезон.

– От електроснабдяването, сър – изръмжа тя. – В съседния апартамент стана късо, трябва да проверим инсталацията... Само свързването на електромера и нищо повече... Ще ви отнеме минута...

След известна пауза той попита:

– Имате ли някакви документи за самоличност?

„Защо хората са толкова подозрителни? – кипна в себе си Мария. – По каква причина един млад и здрав мъж, бивше ченге, се съмнява в самоличността на някакъв загубен електротехник, при това жена? От какво се плаши?“

Бръкна в джобчето на комбинезона си и измъкна лист хартия, изписан с гъст машинописен текст.

– Това е писмо от шефа, написано е на бланката на фирмата – поясни тя, наведе се и го тикна под вратата. – Ако не ви е достатъчно, трябва да ровя за картата си... – Отвори чантата с инструменти и се престори, че търси нещо вътре. Започна да сумти и да издава нетърпеливи звуци, но всъщност чакаше реакцията на мъжа зад вратата.

Оттам се разнесе шумолене на хартия, но нищо повече. Мъжът не направи опит да позвъни в електрическата компания и това беше хубаво...

– Мамка му! – дрезгаво изруга тя. – Сигурна съм, че е някъде тук! Добре де, ако искате ще дойда по-късно... След като открия шибаната карта!

Оттатък настъпи тишина. Шумоленето на хартия се прекрати, Мария почти чуваше как мъжът напрегнато съобразява. За него повторното посещение на някакъв електротехник беше недопустимо, беше последното нещо на света. В момента единственото му желание беше тази шибана мадама в работен комбинезон да свърши каквото има да върши и да се маха по дяволите...

Разнесе се скърцане, предпазната верига издрънча и вратата се отвори.

– Влезте – каза мъжът и ѝ върна писмото. Шапката все още беше на главата му. – Колко време ще отнеме всичко това?

– Пет-десет минути – отвърна Мария, затвори вратата и го последва в кухникката.

Мъжът отвори вратичката на нисък бюфет.

– Електромерът е тук, заедно с всичко останало...

– Благодаря.

Мария отвори чантата с инструментите, от която извади един пластмасов плик и полуавтоматичния пистолет „Глок“, на чието дуло стърчеше дълъг заглушител. Мъжът понечи да се обърне, но тя сръчно надяна плика на главата му. Заглушителят опря в слепоочието му, спусъкът меко щракна. Пликчето свърши своята работа и кухникката остана почти чиста. Замъкна трупа в банята, прехвърли го във ваната и пусна студената вода. С лед би могла да забави разлагането поне с една седмица, но в случая това не беше от особено значение.

Наведе се и вдигна шапката на мъжа от пода, избърса две-три пръски кръв от нея и я положи на главата си. Беше ѝ съвсем по мярка. Усмихна се доволно, преценката ѝ още веднъж се беше оказала съвсем точна. Този мъж беше идеален...

Три нощи по-късно, централата на „Джиниъс“, Бостън

Подобно на всяко общество кибернетичният свят също си има субкултура със съответните модни течения. Отегчени, но отлично запознати с компютъра хлапета бродят из безкрайните лабиринти на електронния свят и се опитват да проникнат във всяка засекретена система, на която се натъкват – просто ей-така, за да докажат колко са гениални и да получат признание. Тези тъй наречени „кибернетични пънкове“ пътуват по компютърните магистрали, скачат на първата мрежа, изпречила се на пътя им, обладани от единствената мисъл да докажат на себеподобните си, че са най-великите умове в района. Всички без изключение мечтаят само за едно: да извършат нещо опасно и прекрасно, да съсекат някой електронен дракон, да надраснат състоянието си на „кибернетичен пънк“ и да се превърнат в „кибернетичен Бог“...

Малцина бяха постигнали това, но някои от тях се бяха превърнали в легенди. Например онзи, който последователно проникна в компютрите на Федералния резерв, в програмата за спътниково насочване на НАСА и в руския Център за управление на стратегическите ракети. И не само проникна в тези системи, но и установи пълен контрол върху тях. За щастие този маниак беше проявил достатъчно здрав разум и сам предупреди съответните власти за присъствието си, давайки им възможност да вземат спешни мерки по отношение на сигурността. Разбира се, тези власти направиха всичко възможно да го засекат и арестуват, но маниакът им се изплъзна по един наистина гениален начин, използвайки сложен път и различни кодове, прескачайки от локални мрежи на сателитно управлявани системи и обратно... Обществото на „кибернетичните пънкове“ обаче прекрасно знаеше кой е той. По простата причина, че беше един от тях и наричаше себе си „Умницата“...

Всичко това бе станало преди повече от дванадесет години. „Умницата“ изчезна от Интернет, но легендата остана. Тя действително успя да реализира мечтата на стотици и хиляди хакери – да се превърне в „кибернетичен Бог“...

Но тази вечер „Умницата“ отново се появи на информационните магистрали. Помъдряла с времето, тя беше достатъчно разумна, за да устои на желанието да изпише славното си име на екрана, да забрави бляскавото минало и легендарната си репутация. Защото днес вече беше уважаван член на научната общност и носител на Нобеловата награда, но въпреки това отново нарушаваше закона...

Доктор Жасмин Уошингтън отпи от диетичната кола и отхапа от пицата, очите ѝ обаче не се отделяха от двайсетинчовия екран на монитора. Вече петнадесет часа не беше напускала кабинета си в основата на стъклената пирамида, наречена „Джиниъс“. Беше доволна, че Лари пак е извън града и тя може спокойно да остане тук. Тишината на нощта ѝ помагаше да работи още по-съсредоточено.

В малкия кабинет светеше само настолната лампа, лъчите ѝ очертаваха тесен кръг върху масичката с монитора. В седнатата стая – бяла и хладна от непрекъснато включената климатична инсталация, тихо и успокоително жужеше „Голямата майка“, чийто могъщ електронен мозък приемаше и обработваше неспирния поток от данни, пристигащи от пръснатите по цялото земно кълбо геноскопи. Тишината се нарушаваше единствено от тихото почукване, с което електронният часовник на стената отмерваше секундите. Минаваше полунощ и Жасмин имаше чувството, че целият свят е заспал...

Сведе очи към бележките пред себе си. Преди два дни беше приключила с проверките в паметта на ИГОРИ. Носител на необикновените гени не беше открит, но данните продължаваха да постъпват от всички краища на света. Сега обаче я интересуваше друго. Вече бе успяла да проникне в повечето ДНК-досиета от списъка пред себе си. В него най-често ставаше въпрос за болници и по-малки застрахователни компании, пръснати в различни точки на света. Използваше позабравените похвати на опитен хакер: беше качила основните характеристики на гените от Назарет на малък носител и проникваше отвъд защитните системи на досиетата директно с него. Така се пестеше време, тъй като носителят

автоматично търсеше съвпаденията, не ги намираше и напускаше системата за броени секунди. Току-що бе приключила с най-тежките системи – ДНК-депозитарите на личния състав на американските, английските и френските въоръжени сили. Те бяха защитени добре, имаха софтуерни алармени системи и система за електронно проследяване „Хищник-2“. Разбира се, това не можеше да спре един кибернетичен Бог като нея. Въпреки задоволството от факта, че не е загубила гениалните си хакерски способности, изпитваше разочарование: бяха сканирани почти двеста милиона индивидуални геноми, но пълно съвпадение с гените от Назарет все още нямаше.

Протегна се, стана и сковано се насочи към изцяло остъклената стена на пирамидата. Навън цареше непрогледен мрак, чистото небе бе осеяно с бледи звезди, сребристо сияние на хоризонта предсказваше скорошния изгрев на луна-та. Точно пред нея смътно се очертаваха контурите на малката къщичка на охраната, кацнала встрани от бариерата на главния вход. Тя знаеше, че вътре будуват двама мъже, които неотклонно следят мониторите, свързани с инфрачервените камери. Но в случай, че тези мъже решат да включат камерата за наблюдение на нейния кабинет, те щяха да видят една подредена и абсолютно празна стая, тъй като Жасмин предварително се беше погрижила да включи към системата касета със съответния запис. Никой не трябваше да знае, че директорът на Информационно-техническия отдел на „Джиниъс“ се занимава с незаконна дейност.

Обърна се и отново седна пред компютъра. Бе изпитала дълбок ужас от холограмата на Исус, имаше чувството, че е застинала под укорителния му взор – като мародер, хванат на местопрестъплението пред поредния разровен гроб... Денят и нощта след откриването на необикновените гени в пробите от Назарет тя прекара в непрекъснати терзания. Не знаеше как да постъпи – да предупреди Том, че напуска екипа, който работи по проекта „Кана“, или пък да продължи участието си в изследванията, обещаващи чудеса. В крайна сметка след доста старовремски молитви стигна до заключението, че трябва да продължи, особено ако чудотворните гени могат да помогнат на Холи и на останалите страдащи по света. А работата ѝ имаше ключово значение за цялата операция. Том и Холи зависеха от нея, тъй като само тя беше в

сстояние да намери жив носител на Божиите гени...

Сведе поглед към записките си. Искаше да провери още веднъж в кои програми ѝ предстои да проникне. Беше ги подредила по възходящ ред, отчитайки трудността и риска. Придържаше се към правилото да търси носител на Христовите гени по най-безопасния възможен начин, да рискува само в краен случай, когато това е абсолютно наложително. Защото в крайна сметка всички щяха да загубят, ако я пипнат и ѝ лепнат някоя присъда... За съжаление шансовете за успех бяха в пряка зависимост от сложните и трудни за проникване електронни системи, които съдържаха и богат материал за изследване. Най-впечатляващата сред тях беше една базирана в Париж система, наречена „Черната дупка“. Тя съхраняваше база-данни за генетичната характеристика на милиони хора, но беше защитена от новата, трета версия на „Хищник“ – една изключително трудна и сложна за проникване електронноохранителна система. „Черната дупка“ беше не по-зле защитена от техния ИГОРИ, който – Жасмин беше дълбоко убедена в това – беше непробиваем... Всеки, който си позволише влизане в тази „дупка“ без надлежно разрешение или с буквално чудотворни хакерски способности, незабавно щеше да бъде „засмукан“ от „Хищник-3“, без възможност да се изключи навреме. А това означаваше и разкриване за броени минути, тъй като „Хищник-3“ умееше да прехваща хакерския сигнал. Всичко това беше огромно предизвикателство за „Умницата“, но по-възрастната и по-опитна доктор Жасмин Уошингтън добре знаеше докъде може да се рискува. Беше твърдо решена да направи опит за проникване в „Черната дупка“ само когато това е крайно наложително...

Премести курсора върху следващото име в списъка. Всеки, който имаше нещо общо с генетиката, познаваше това име: „Пълна база-данни на човешки геном“. Тази програма съхраняваше цялата информация за един предизвикал много дискусии проект, носещ същото име. Създаден в средата 90-те от двама талантиливи генетици – Луиджи-Лука Кавали Сфорца от Станфордския университет и Кенет Кид от Йейл, проектът ПБДЧГ беше предшественик на едно по-широко и далеч по-пълно изследване, получило името „Проект „Човешки геном““. Задачата на двамата учени била да съберат и съхранят ДНК и гени с необичайна характеристика от 500 малцинствени етни-

чески общности, пръснати из най-отдалечените къчгета на света. Част от тези общности били заплашени от изчезване, например племето Хадза в Танзания, юкагирите в Сибир и онгите на Андамановите острови, други вече ги нямало...

Скandalът избухнал, след като западната научна общност била обвинена, че се интересува само от ДНК на тези изчезващи представители на човешката раса, а не от самите тях. Вече имало случаи, главно в САЩ, при които били правени опити за патентоване на редки гени, с чиято помощ учените се надявали да лекуват някои тежки заболявания. Скandalът се разраснал, опитите били прекратени. Причината била ясна: в случай, че някой от тези гени действително доведе до създаването на ново лекарство, облагите от него ще бъдат за правителството на САЩ и американските фармацевтични компании, а не за носителя му...

Създаването на геноскопа позволява на ръководителите на проекта да идентифицират всички носители на редки гени, да бъде проследено тяхното родословие до самите му корени, както фамилни, така и общностни. В случай, че от тези гени се създаде някакво лекарство, част от облагите вече отиват директно за съответния носител, неговото семейство или етническа общност. Всичко това е уредено с помощта на специален закон, работата по проекта започва да тече гладко. Така се създава и програмата за съхраняване на генетични данни, известна като ПБДЧГ...

Жасмин натисна съответния клавиш, на екрана се появи надпис, изискващ кодова дума. Моментално улови основните характеристики на системата – една усъвършенствана версия на „Кибуки-2000“ с много добра защита. Поклати глава в знак на уважение. Японците си ги биваше: и тук, както в много области на техниката, тяхната работа предизвикваше респект. Достъпът до базата-данни беше защитен от серия изключително остроумно програмирани входни канали, пълни с неочаквани капани и хитро поставени софтуерни аларми.

Това, разбира се, не я притесни. Умницата може би не е активна както преди, но доктор Жасмин Уошингтън не само беше в крак с новостите в електронната защита, но и сама създаваше доста от тях... От опит знаеше, че японските системи, винаги безукорно програмирани, страдат от един-единствен, но фатален недостатък... Безупречната им красота и

свършен дизайн се превръщаха в ахилесовата им пета...

Механично посегна към изстиналата пица и замислено за-
дъвка. Преглътна, избърса устни и започна да чука по клавиату-
рата. Бавно и търпеливо развързваше невидимите възли, под ко-
ито авторът на програмата беше скрил секретните данни. Про-
никваше във входните канали един по един, предположенията ѝ
се превръщаха в увереност. Проблемът на тази система беше
ПРЕКАЛЕНО добрата ѝ организация. Всичко в нея беше подчи-
нено на логиката, следователно и лесно разгадаемо.

Влезе вътре за по-малко от четиридесет минути – едно
добро постижение дори за Умницата. Вкара данните на гени-
те от Назарет и зачака сравнителните характеристики.

Протегна ръка към кутийката диетична кока-кола, тъй
като знаеше, че сравнението на генетичните вериги изисква
време, особено за огромна база-данни като тази, в която до-
ри стоте терахерца на свръхмощния ѝ компютър не бяха дос-
татъчно бързи.

Но сигналът „сходство открито“ започна да мига върху
екрана почти веднага и Жасмин толкова се изненада, че част
от течността се разля върху тениската и джинсите ѝ.

– Исусе! – ядосано и едновременно с това смаяно про-
мърмори тя, но на екрана се появи някаква снимка с текст,
която я накара моментално да забрави раздразнението си.

Фотографията беше с лошо качество, вероятно напра-
вена с полароид. Право в очите я гледаше някакъв мъж с
мургаво лице и дълга сива коса. Тя моментално го хареса:
от него се излъчваше сила и достойнство, примесени с ня-
какво особено благородство. Мъжът очевидно беше доста
възрастен, но в отлично физическо състояние. Имаше пло-
сък корем и добре очертана мускулатура. Жасмин насочи
курсора към текста под леко размазаната фотография. Ока-
за се, че този човек е индианец от племето уайу, което оби-
тава областта Карисал в Колумбия. Фамилното му име бе-
ше Паяна, а собственото – просто Ал. Прочете текста под
името, сърцето ѝ ускори ритъма си:

ОБЛАДАВА ЛЕЧИТЕЛСКИ СПОСОБНОСТИ

Ал Паяна се оказа не знахар, а нещо като екстрасенс.
За разлика от повечето лечители в този регион той не прибяг-

ваше до билки и други природни лечебни средства, а до „докосване с длани“. Учените, които го бяха изследвали, нямаха отговор за необичайните му способности, но заключението им беше категорично: този мъж притежава ОГРОМНА ДАРБА НА ЛЕЧИТЕЛ. Твърдението им бе подкрепено от многобройни и неподлежащи на съмнение ДОКАЗАТЕЛСТВА.

В горната част на екрана се появиха символи за опции, предлагащи допълнителна информация. Разбира се, най-голям интерес предлагаше онзи от тях, върху който беше изписано „генетични данни“. Изследователите на Паяна с положителност са пропуснали да регистрират наличието на трите гена от Назарет по простата причина, че са използвали неподходящи старт-стоп кодони. Жасмин понежи да включи този символ, но в същия момент забеляза, че под името на Ал Паяна има две дати, а не само тази на раждането. Втората беше отпреди два месеца...

Върна се на описанието под снимката, очите ѝ се насълзиха от разочарование.

– О, не! – простена тя, а душата ѝ се сви от мъка, сякаш по стар приятел. Ал Паяна – мъжът с открито лице и стегнато тяло, се беше споминал преди малко повече от два месеца, на деветдесет и две годишна възраст.

Отново провери сравнителните генетични характеристики. Бяха абсолютно точни. Мъртвият притежаваше и трите гена от Назарет, при това точно в онази поредица, която съществуваше в гените на Христос. Направи копие на файла и го прехвърли в твърдия диск на персоналния си компютър. Дори мъртъв, Ал Паяна би могъл да им свърши доста добра работа...

– По дяволите!

Не беше честно! Как бе възможно да го изпуснат за някакви си два-три месеца?! Понежи да позвъни на Том, но погледна часовника и се отказа. Той също оставаше до късно в кабинета си, но едва ли до един и половина през нощта. Май беше време и тя да се прибере и да подремне малко. Но възбудата ѝ все още беше прекалено голяма, очите ѝ механично се сведоха към текста за индианеца от племето уайу. Думите ОБЛАДАВА ЛЕЧИТЕЛСКИ СПОСОБНОСТИ отново ѝ направиха впечатление.

Въздъхна и се съсредоточи в клавиатурата. Увери се, че повече сведения за този мъж няма, после започна да се оттег-

ля от системата – бавно и внимателно, без да оставя никакви следи от присъствието си. Както преди години Умницата отново бе успяла да се промъкне в една тъмна и на пръв поглед непристъпна крепост, бе взела каквото ѝ трябва, а после се бе измъкнала, прокрадвайки се покрай заспалите, нищо неподозиращи пазачи...

А това, което стори после, вероятно се дължеше на разочарованието, на неспособността ѝ да заспи или пък просто на малко позабравеното, но все така приятно чувство отново да се превърне в непокорната, гениална Умница... Доктор Жасмин Уошингтън забрави за списъка с акуратно подредените според степента на риска секретни системи и насочи вниманието си върху името, изписано най-отдолу... Дойде времето на истинското предизвикателство. Сега ще провери дали все още е гениалният хакер, пред когото някога се прекланяха всички... Ще направи опит да проникне в „Черната дупка“ – най-тъмната и най-непристъпната сред всички крепости на света...

Половин час по-късно дойде време за смяна на охраната при портала. Двамата новозастъпващи пазачи влязоха в къщичката и размениха няколко грубовати шеги с колегите си.

Гас Странски беше служител на „Шийлд“ – частната охранителна фирма, която вече седем години имаше договор с централата на „Джиниъс“. Беше мъж на около петдесет години, един от най-добрите бостънски полицаи в недалечното минало, принудително пенсиониран, след като бандитски куршум пръсна капачката на дясното му коляно. Той обичаше работата си, въпреки доста тежкия сменен режим. Тя му даваше възможност да си отдъхне от присъствието на Дорис – съпругата му, която беше твърде заядлива...

Договорът с „Джиниъс“ беше истинска мечта. Компанията разполагаше с достатъчно средства да поддържа охраната си с най-съвременните достижения на техниката в тази област. Той просто си седеше в малката стаичка и наблюдаваше мониторите. А след нещастieto със съпругата на господин Картър в Швеция бяха взети и допълнителни мерки, които дадоха на Гас точно това, което му липсваше – още един колега за компания... Партньорът му тази нощ беше нов, един тъмнокос младеж на име Барт Джонсън с висока фигура и добре очертана мускулатура. Едва преди два дни го бяха назначили

в охранителния скип на „Джиниъс“. Но момчето си беше съвсем наред, Гас го харесваше. Началникът винаги го хвалеше, че има много добър подход към новациите...

В стаята на охраната имаше два реда контролни монитори. Единият беше свързан с външните камери, които покриваха цялата стъклена пирамида на административната сграда, а също и бетонните кутии на цеховете за производство на белтъчини вдясно. Вторият ред монитори следеше вътрешността на сградата, един от тях беше постоянно насочен върху фойето, където дежуряха други двама охранители. Дори един човек беше достатъчен за наблюдение на екраните, но тази вечер Гас се задоволи с външното наблюдение, а на новака предостави вътрешното...

Бързата проверка на апаратурата не показва никакви отклонения, всичко изглеждаше наред. Той се облегна в стола и извърна глава към новия си партньор:

– Женен ли си, Барт? – попита. – Или си щастлив?

– Щастлив – отвърна с усмивка Барт и насочи вниманието си към контролните монитори. Камерите показваха пусети кабинети и офиси, с изключение на лабораторията „Крик“. Очевидно доктор Картър все още работеше, ниско приведен над дългата полирана маса.

Барт натисна един бутон и влезе във връзка с охраната във фойето.

– Как вървят нещата, момчета?

Единият от мъжете пред камерата вдигна палеца на дясната си ръка.

– Всичко е наред. Ти ли си, Барт?

– Разбира се, че съм аз, Джорджи бой...

– Старият Гас при теб ли е?

Барт извърна поглед към партньора си, видя гримасата му и се приведе усмихнат над микрофона:

– Да, СТАРИЯТ Гас е тук. А вие как сте?

– Добре – отвърна гласът в репродуктора. – Тук е толкова спокойно, че нямаме нищо против малко забавления...

Гас разпечата „Дабълминт“ и го тикна в устата си. Предложи и на Барт, но той отказа. Прибра дъвката в горното джобче на ризата си, облегна се назад и започна рутинната проверка. Цеховете за белтъчини бяха празни, теренът около тях – също. Всичко изглеждаше наред.

Изведнъж усети как младежът до него застива, а фигурата му издава напрежение. Стрелна го с поглед и видя, че се взира в екрана, който показваше вътрешността на лабораторията „Крик“ и приведената фигура на доктор Картър.

– Какво има? – попита с лека досада той. Тези новаци вечно подскачат, вечно им се струва, че виждат необичайни сенки...

– Не съм сигурен – сбърчи вежди Барт, после стана и се отдръпна от стола си. – Ела да хвърлиш едно око, Гас... Искам да ми кажеш какво точно виждаш...

Той пусна още една въздишка и се изправи.

– Добре...

Ако му даваха по един долар за всяко петънце или сянка върху екрана, което вдига кръвното на новобранците, досега отдавна да се е оттеглил от работа... В това беше абсолютно убеден.

Младежът се отдръпна да му направи място.

– Какъв е проблемът? – промърмори Гас и се приведе към монитора. – Не виждам абсолютно нищо!

– Долу вдясно... Съвсем мъничко петънце...

Той се приведе още повече, но пак не забеляза нищо. Единственото движение в лабораторията идваше откъм доктор Картър, който замислено се почесваше по главата над някакви спруветки. „Тоя хлапак май си прави майтап с мен“ – рече си Гас. В същия момент зад гърба му се разнесе меко и странно познато металическо щракане. Трябваша му няколко секунди, за да си припомни точно какво означава то...

Зареждане на пистолет!

Обърна се, по-скоро ядосан, отколкото уплашен:

– Какво, по дяволите, си въобразяваш, че...

Млъкна, защото в стаичката се разнесе тихо свистене. Два куршума запалиха пожар в гърдите му. Усещането беше странно: болка почти нямаше, но изведнъж остана без дъх... Пръстите му бавно се плъзнаха по униформената риза. Тя беше мокра и лепкава, а по екрана на монитора пред очите му изведнъж се появиха ситни червени капчици... „Кръв – установи с необичайно спокойствие Гас. – МОЯТА кръв! По дяволите, тоя май ме гръмна!“ Краката му омекнаха, тялото му бавно се отпусна на стола. Направи опит да вдиша, но не успя. Очите му започнаха да помътняват, но все пак улови-

ха фигурата на Барт, който стоеше на крачка встрани и внимателно го наблюдаваше. В ръката му имаше пистолет с дълъг заглушител. „Какъв абсурд, това не може да бъде“ – рече си Гас. После го обзе силна умора, тялото му се люшна назад, сякаш за да се настани по-удобно в ергономичното кресло. Барт продължаваше да го гледа...

Постепенно губеше способността си да разсъждава, скоро в главата му се въртяха само две неясни мисли. Първата беше, че никога вече няма да види жена си Дорис и изведнъж му стана мъчно за нея въпреки проклетия ѝ нрав... А втората беше въпрос: „Защо, по дяволите, не съм забелязал досега, че Барт има различни на цвят очи – едното синьо, а другото кафяво?...“

Мария Бенариак отвори чантата си едва след като се увери, че безжизненото тяло на Гас няма да падне от стола. Пусна пистолета вътре, отново огледа инструментите, които щяха да ѝ бъдат необходими за нощната акция. Цял ден изгуби в търсене на гвоздеи. Никъде не се продаваха толкова дълги и дебели, колкото ѝ трябваха. Накрая купи пет броя от най-големите, които се намираха в някакъв забутан склад в Чарлстън, все щяха да свършат работа... Всъщност ѝ трябваха четири, но тя взе и един за резерва... А в апартамента на Джонсън откри достатъчно тежък чук.

Отстраняването на Гас и на Барт Джонсън – новопостъпилия охранител на „Джиниъс“, от когото се снабди с униформата и служебната карта, не можеха да се окачествят като убийство. И двамата бяха просто досадни препятствия по пътя към изпълнение на свещената ѝ мисия.

Спомни си за последния спор с Отеца и изпита тъга. Единствената ѝ надежда беше, че след като отстрани доктор Картър и неговата мисия бъде прекратена, отец Езекия най-сетне ще оцени мъдрата ѝ прозорливост и с разтворени обятия ще я приеме обратно. Но дори това да не станеше, Мария продължаваше да е твърдо убедена, че действа в пълно съответствие с изискванията на Втората заповед. Бог щеше да ѝ покаже следващия обект на Справедливото възмездие дори ако бъде лишена от бащинските съвети на Отеца и успокояващото чувство за принадлежност, което ѝ предлагаше Братството...

„Да става каквото е писано“ – рече си тя. Веднъж се пре-
роди, може да го стори и втори път.

Натисна бутона за вътрешна връзка и заяви с преправен
глас:

– Хей, момчета, искам да ви донеса нещо...

Видя на екрана как един от пазачите леко кима с глава:

– Няма проблеми, ще ти отворим...

– Много мило – отвърна тя и изключи връзката. Излезе
от стаята без дори да погледне трупа на Гас, проснат на стола.

Тръгна по покритата със ситен чакъл алея и вдигна ръка
да оправи кепето си. Стъклената пирамида на „Джиниъс“ се
издигаше пред нея като декор от някакъв фантастичен филм.
Справедливото възмездие щеше да се стовари върху учения
в сърцето на леговището му, в олтара на светотатствената му
дейност... Мария отдавна чакаше този миг, подготовката за
него ѝ бе отнела почти цяла седмица. Усещаше как възление-
то ѝ се засилва с всяка крачка.

АЗ СЪМ НЕМЕЗИС... ДА БЪДЕ ОСТРА САБЯТА МИ,
ДА БЪДЕ БЛЕСТЯЩА БРОНЯТА НА СПРАВЕДЛИВОСТТА...
ДА БЪДЕ СИЛЕН И НЕУЯЗВИМ ЩИТЪТ НА МОЯТА ВЯРА...

Повтаряше си тези думи в такт с поскърцването на обув-
ките ѝ по чакъла, шепотът ѝ в нощната тишина наподобява-
ше някакъв странен псалм.

Измина разстоянието за по-малко от пет минути, ос-
тъклената врата на парадния вход щракна и се отвори пред
нея миг преди да посегне към ДНК-скенера на стената. Два-
мата пазачи седяха отпуснати в удобните си столове под свет-
лината на лампа с кръгъл абажур и се усмихваха. Очите ѝ се
спряха на малката метална кутия зад гърба на единия от тях.
Това беше автоматичната телефонна централа, която конт-
ролираше всички външни и вътрешни линии.

– Здравсти, приятелче – обади се Джордж – мъжът, с ко-
гото беше разговаряла преди малко. – Добре дошъл в скром-
ния ни храм. Какво носиш?

Тя тръгна към тях, усмихнато потупвайки кожената чан-
та в ръката си.

– Точно това, което ви трябва...

– Тъй ли? – попита Джордж и усмивката му стана още

по-широка. – И какво е то?

Ръката ѝ се плъзна във вътрешността на чантата, пръстите ѝ се свиха около ръкохватката на верния „Глок“.

– Малко развлечение, нали това ви липсваше?

21

Информационно-технологичен отдел, центра на „Джиниъс“, Бостън

Изцяло погълната от своята работа, Умницата се намираще на по-малко от четиридесет метра от мястото, където се разиграваха събитията. Изпаднала в нещо като транс, тя търпеливо търсеше проход през гъстата електронна защита на „Черната дупка“. Пръстите ѝ докосваха клавиатурата бързо и леко, очите ѝ бяха приковани върху виртуалната действителност, появила се на екрана.

Официалното заглавие на базата-данни светеше в горната му част. То ѝ напомняше както за сериозността на задачата, така и за евентуалните последици от нея, особено ако я спипаха... Същата функция изпълняваше и предупредителният яркочервен надпис, който мигаше в средата на екрана: **ВКЛЮЧЕНА ЗАЩИТНА СИСТЕМА „ХИЩНИК – ВЕРСИЯ 3“!** Умницата вече бе успяла да проникне отвъд първите три кодови думи на най-защитената система за съхраняване на ДНК-данни в света. Още малко усилия и последната червена линия на екрана щеше да се превърне в зелена, а това вече означаваше свободен достъп до секретните данни...

Но в същия този миг щеше да се задейства защитната система „Хищник“, която само за минута щеше да засече вида, произхода и модела на компютъра ѝ. Следователно раз-

полагаше с точно шейсет секунди, за да открие носител на необикновените гени в секретните файлове и да изчезне от тях, без да остави следи. Само миг забавяне бе достатъчен, за да попадне в капан, от който измъкване нямаше. Собствениците на системата щяха да я засекат и разкрият. А те с положителност не бяха хора, с които Умницата или доктор Жасмин Уошингтън биха желали да влязат в контакт...

Изведнъж екранът примигна, сякаш някъде в сградата бе станало късо съединение. После единичната червена линия ниско долу стана зелена. Достъпът до секретните досиета бе свободен...

Дотук добре. Даже МНОГО добре! Беше успяла да направи нещо, на което са способни само няколко души в света: да дублира огромна част от шифрованите кодове на програмата, без да докосне нито една от множеството алармени системи, заложили в нея.

Направи малка пауза, въздъхна дълбоко и едва тогава премести курсора върху единствения символ на екрана, който играеше ролята на електронен „Сезам“. В момента, в който пръстът ѝ натисна клавиша, влезаше в действие и „Хищника“. Броенето щеше да започне, а тя нямаше да има друг избор, освен да върви напред, при това с максимална бързина.

Свали часовника от китката си и изпробва гласовата аларма, монтирана в него. „Пет секунди“ – съобщи с безжизнен глас машинката. Тя доволно кимна, включи алармения механизъм и остави часовника до клавиатурата. Отново хвана мишката и спря курсора върху файла с гените от Назарет. В него, пресовани по електронен път, бяха вкарани само генетичните вериги на трите хибрида. Това беше друга малка победа на Жасмин, благодарение на която търсенето на евентуален носител ставаше с максимална бързина. Нагласи символа в центъра на екрана – така щеше да ѝ е най-удобно да влиза и излиза от отделните файлове на секретните бази-данни.

Вдиша дълбоко, задейства алармата на часовника и едновременно с това натисна клавиша за начало на операцията.

В следващия миг вече беше вътре.

Пръстите ѝ светкавично вкараха символа на гените от Назарет в квадратчето за търсене, избирайки командата „максимална бързина“.

Частица от секундата по-късно се задейства и „Хищника“. На екрана се появи яркочервен надпис ВНИМАНИЕ, от тонколоните се разнесе тенекиен глас: „Начало на проследяването! Разполагате с шейсет секунди да вкарате личния си идентификационен код и символа за разрешен достъп!“

Вдясно горе се появи едра цифра 60, която започна да се върти: 59, 58, 57...

Умницата запази спокойствие въпреки капчиците пот, които избиха по челото ѝ. С усилие на волята отмести поглед от въртящите се цифри и го прикова в квадратчето за търсене, което продължаваше да мига в центъра на екрана. Отначало то беше бяло, после в десния му край се появи черна ивица, която бавно се разширяваше. Под черната ивица се въртяха цифри, отбелязващи процента на проверената информация във файловете.

Черната ивица запълни около една десета от квадрата, под нея светна надпис: „Десет процента база-данни проверени“. След секунда, продължила сякаш цяла вечност, ивицата леко набележа, цифрата десет се промени на петнадесет...

Часовникът горе вдясно продължаваше да отброява секундите: 42, 41, 40...

Черната ивица напредваше скокообразно: 20 процента, 25 процента...

32, 31, 30 секунди...

– ТРИДЕСЕТ СЕКУНДИ! – предупредително се обади дигиталният часовник до клавиатурата.

Леко насълзени от напрежение, очите ѝ не се отделяха от екрана. Търсенето на максимална скорост беше в състояние да улови само най-общите характеристики на евентуалното сходство, но в замяна на това можеше да провери 100 процента от базите-данни за кратко време. Но за колко кратко? Нещата ставаха сериозни.

СЕДЕМНАДЕСЕТ секунди.

78 процента от базите-данни бяха проверени.

После, внезапно и леко, на екрана се появи съобщение за открито сходство.

– Слава тебе, Господи! – прошепна Жасмин и в следващия миг се превърна в истинска вихрушка. Без да си прави труда да разкрива съответния файл, тя светкавично го прехвърли в твърдия диск на своя компютър, извади файла с ге-

ните от Назарет от позиция „търсене“ и натисна клавиша за „изход“ в момента, в който часовникът на екрана изписа цифрата 3.

– ШЕЙСЕТ СЕКУНДИ! – безстрастно се обади часовникът ѝ.

Едва сега Умницата вдигна ръка и избърса капчицата пот от веждата си, която всеки момент щеше да падне върху клавишите. От устата ѝ излетя въздишка на облекчение. Да, все още си я биваше... Все още имаше право на гордата титла „кибернетичен Бог“, успяла да влезе и да се измъкне не някъде другаде, а в самата „Черна дупка“!

Изведнъж екранът трепна и избледня, после върху него се изписаха данните на общото меню. Жасмин се намръщи. Това означаваше повреда в модема или прекъсване на линията.

Вдигна слушалката и набра номера на рецепцията. Нищо. Пълна тишина. Какво ставаше, по дяволите?

Стана, премина в хладната компютърна зала и надникна през тонираното стъкло. Фоайето на входа беше празно, а също и столовете зад ниските масички, на които седяха пазачите. Заповедта на Джак след покушението срещу Картър беше абсолютно категорична: тук трябваше да има двама души въоръжена охрана, други двама пазеха в къщичката до портала непрекъснато, двадесет и четири часа в денонощието....

Жасмин се насочи към рецепцията и видя черната излъскана обувка, която стърчеше странно изпод плота. С нарастващ ужас тя заобиколи отзад и видя Джордж, проснат на пода с широко разтворени крака. Харесваше този мъж. През лятото, по време на един от общите пикници за служителите на компанията, се беше запознала с жена му и двамата му сина. Той я гледеше втренчено, но очите му бяха празни като екран на изключен монитор. На гърдите и шията му зееха три дупки от куршуми, към краката ѝ бавно се точеше тънка струйка кръв.

Жасмин прескочи червената локвичка, потисна гаденето си и бавно се наведе да потърси пулса на все още топлата му китка. Но очите му ѝ бяха казали истината: жената на Джордж вече бе вдовица, а двете му момчета – сираци. Погледът ѝ попадна на втория труп зад съседната масичка, гаденето ѝ се усили.

Вдигна ръка пред устата си и механично посегна към телефона, обзета от паника. Нямахте сигнал и тя се изруга за проявената глупост: „Мисли, да те вземат дяволите! Мисли!“

„БЯГАЙ! МАХАЙ СЕ ОТТУК! ВЕДНАГА!“ – Гласът прозвуча трезв, хладен, предупреждаващ... А заедно с него се появи и страхът. Тя вече не беше шокирана от това, което видя, беше обзета от изпепеляващ страх, че същото може да се случи и с НЕЯ. Обърна гръб на окървавените трупове, огледа редицата екрани и погледът ѝ се спря на стълбището, което водеше към подземния гараж.

„МОНИТОРИТЕ!“ – сепна се изведнъж Жасмин.

На един от екраните за секунда ѝ се мерна бяла престилка, изведнъж ѝ се прииска това да е било оптическа измама... Едва потисна желанието си да побегне, обърна се и се загледа в мониторите. Да, бялата престилка наистина беше там и се движеше. Под екрана имаше надпис „Лаборатория „Крик“.

Том все още беше там.

В същата секунда тя проумя всичко: Проповедника е тук, проникнал в централата с единствената цел да ликвидира Том Картър!

В главата ѝ се появиха два гласа. Единият продължаваше да крещи БЯГАЙ! – още по-силно и по-настоятелно. „СКАЧАЙ В КОЛАТА И ИДИ ДА ПОТЪРСИШ ПОМОЩ! ТОВА Е ЕДИНСТВЕНОТО, КОЕТО МОЖЕШ ДА НАПРАВИШ!“ А вторият – тих и почти неуловим шепот, печално я уведоми, че помощта ще закъснее, че само ТЯ може да помогне на приятеля си, или поне да го предупреди...

– Но как? – попита на глас Жасмин и сведе поглед към краката си, които сами се бяха насочили към стълбището за подземния паркинг. Рязко спря, обърна се и тръгна обратно към безжизненото тяло на Джордж. Обърна го, опитвайки се да не гледа нито кръвта, нито изцъклените очи.

Кобурът беше закопчан, от горната му част обаче стърчеше дръжката на тежък и грозен револвер.

С треперещи ръце разкопча дебелия слой кожа, измъкна оръжието и провери пълнителя – така, както някога я беше учил брат ѝ. Пистолетът беше зареден, тя бавно го вдигна пред себе си. Припомни си думите на отдавна мъртвия брат: **ВАДИШ ПАТЛАКА САМО АКО СИ ГОТОВА ДА ГО ИЗПОЛЗВАШ!**

Беше ли готова да го използва? Беше ли решена да пресъхне клетвата си и да насочи оръжие към жив човек? Устата ѝ изведнъж пресъхна, краката неуверено я понесоха към асансьорите.

– НЕ! – спря я предупредителният глас. – НЕ ВЗЕМАЙ АСАНСЬОРА, ЗАЩОТО УБИЙЦАТА ЩЕ РАЗБЕРЕ, ЧЕ ИД-ВАШ! ТЯ НЕ ТРЯБВА ДА ПОДОЗИРА, ЧЕ СИ ТУК, ЗАТО-ВА ИЗПОЛЗВАЙ СТЬЛБИТЕ!

Обърна се и хукна нагоре, без да докосва перилата. Направи опит да си представи, че вече не е Жасмин, а някогашната Умница... Кралицата на кибернетичния свят, втурнала се в действителния... Имаше оръжие, имаше мотив да го използва...

Какво повече можеше да иска?

„КУРАЖ – безмълвно си отговори тя. – Имам нужда от смелост!“

Пое си дълбоко дъх, направи опит да овладее треперещите си нозе и продължи да се изкачва по затъмненото стълбище.

На горния етаж Том вдигна глава, изпусна една въздишка и се втрени в очите на мъжа срещу себе си.

– Разкрий ми тайната на третия ген! – заповяда той. – Разкажи ми всичко за неговите функции! – Вдигна епруветката със серума и я блисна по посока на лицето му: – Искam да зная как действа това! По какъв начин действат проклетите гени, когато са в комбинация? Казвай, да те вземат мътните!

Мъжът мълчаливо го гледаше. Обзет от бяс, замахна да го зашлеви и ръката му потъна в празното пространство. „Това им е проблемът на холографските изображения – горчиво си рече той. – Не стават нито за компания, нито за боксов чувал!“

Въздъхна, прозя се и се върна при ДАН, който продължаваше да прехвърля всички възможни комбинации, които биха могли да разсекат Гордиевия възел на загадката на третия ген. Наведе се над клавиатурата, набра някаква комбинация и холограмата на Христос се стопи. От осем половин сутринта насам, от ВЧЕРА сутринта, той безуспешно проверяваше резултатите...

Взе една лабораторна стъкленница, надписана с прецизния почерк на Нора: „Naz 3 – Ешерихия коли“. Вдигна я срещу светлината и внимателно се взря в посявката. Никакви белтъчини. Нищо. Повтори операцията със стъкълцето, върху което имаше надпис: „Света Троица – Ешерихия коли“, чиято посявка съдържаше комбинация от трите гена на Христос.

Тук положението беше друго: нов протеин, при това в огромни количества. Но, по дяволите, какви бяха неговите функции?

„МОЖЕ БИ ГЕНИТЕ НЕ ВЪРШАТ НИЩО – прошепна един глас в умореното му съзнание. – МОЖЕ БИ НЯМА ДА ТИ РАЗКРИЯТ НИЩО НОВО...“ Погледна ръчния си часовник и пристъпи към телефона. Може би Жасмин все още бе в кабинета си, нямаше да ѝ е за пръв път... Притисна слушалката към ухото си, разтърси я, после с недоумение я погледна. Само това липсваше. Линията беше прекъсната.

Тресна слушалката и тръгна към асансьора. В мрака се размърда някаква фигура, мерна му се униформа.

– Ти ли си, Джордж? – нервно се обърна Том. – Какво става с телефоните?

– Изключих ги, доктор Картър. Сега сме сами, само вие и аз...

Дълбокият алт го накара стреснато да вдигне глава, целият настръхна:

– Какво става, по дяволите? – извика с несигурен глас той. – Коя сте вие?

Неясната фигура се раздвижи, ярката светлина от лабораторията попадна върху лицето ѝ.

– Вие знаете коя съм...

Том застина, ледената ръка на страха го сграбчи. Жената насреща беше доста висока; атлетична, стегната, с добре оформени мускули. Лицето беше красиво и едновременно с това лишено от особени белези. Решително вирната брадичка, изящно очертан нос и добре оформени скули. Само странный глас и блестящите котешки очи – едното светло, другото тъмно – свидетелстваха, че пред него стои жена. Спомни си, че вече беше виждал тези очи... Да, това бяха очите на Проповедника, които го бяха наблюдавали от холограмата... Без съмнение пред него стоеше убийцата на Оливия.

В същия миг страхът го напусна, въпреки че жената насреща бръкна в чантата си и извади дълъг пистолет. Обзе го гняв – ослепително силен гняв. Никога досега не беше изпитвал подобно чувство...

Без да откъсва поглед от очите на жената, Том плъзна дясната си ръка по плота до себе си, опитвайки се да напипа клавиатурата...

Мария Бенариак пристъпи към Картър, верният „Глок“ приятно тежеше в дланта ѝ. В момента беше мъничко по-лек, тъй като пълнителят съдържаше осем патрона по-малко – онези, с които бе убила хората от охраната. Но ѝ оставаха още девет. Уби двамата униформени мъже във фойето без никакви затруднения, после залости вратата, която водеше към болничното отделение. По този начин дежурната сестра нямаше да им пречи, най-сетне бяха сами – тя и доктор Картър...

Взря се в яркосините му очи и с изненада установи, че в тях няма страх. Нищо, рече си, страхът ще се появи, когато усети гвоздеите... А когато тези очи бъдат забулени от пелената на смъртта, посланието ѝ ще бъде кратко и ясно: **КОЙТО РАЗШИРЯВА ЗНАНИЯТА СИ, УВЕЛИЧАВА И МЪКАТА СИ.*** Послание, изписано със собствената му кръв...

Насочи пистолета към слепоочието му, на устните ѝ се появи усмивка. Ето го блаженият миг на Възмездието!

– Стореният грях се изкупува със смърт, доктор Картър! – тихо, но ясно произнесе тя.

– А какъв е моят грях? – изстреля в отговор той. В гласа му се долавяше само едно чувство: гняв.

Лявата ѝ ръка пусна чантата на близката маса, дясната продължаваше да го държи под прицел.

– Какъв е вашият грях? – повтори тя. – Аз ви наблюдавах, доктор Картър. Наблюдавах ви отблизо. Затова имам отговор на този въпрос: вашият грях е, че искате да се превърнете в Бог! Вие не само искате да промените реда, създаден от Бога, но не се посвенихте и да посегнете на Неговия Син!

– Това посягане СПАСЯВА човешки живот! – гневно отвърна Том. – А колко живота е **ОТНЕЛ** Проповедника?

Тя се усмихна на глупавия прякор, който ѝ беше лепнала пресата. Едновременно с това ѝ стана приятно, че този човек знае за справедливата ѝ дейност.

– Само живота на чези, които са недостойни да бъдат сред нас! Те трябва да бъдат отстранявани!

– Отстранявани? Искате да кажете **УБИТИ**! Кой решава съдбата им?

---

* Еклесиаст, т.18, гл.1 – Б. пр.

С едно рязко движение на ръката тя очисти плота на работната маса. Върху пода с трясък се пръснаха шишенца, колби и епруветки. На сантиметри от крака ѝ падна някакъв странный бял инструмент с кръгла гумена ръкохватка, на която пишеше „Омниген“. Очите ѝ прецениха фигурата на учения, изчисленията ѝ бяха бързи и точни. Масата ще е достатъчна, стига да не разпъва докрай ръцете му... Отвори чантата и започна да подрежда гвоздеите върху плота.

– Бог, разбира се – отвърна на въпроса му тя.

– Кой Бог? – презрително я изгледа ученият. – Не можете да прехвърлите отговорността върху някого, който не съществува! Ние, хората, създадохме Бога, тъй като нямаше обяснение за редица природни явления. Но днешната наука ни предлага обясненията, затова Бог вече не ни е необходим... Това ли е причината, поради която искате да ме убияте? Или убийството просто ви доставя удоволствие, което скривате зад вярата в Бога?

Тя положи въжето и чука редом с гвоздеите, опитвайки се да контролира гнева си. Контролът е важен, контролът е всичко... Но този арогантен учен не беше като останалите. Не изпитваше чувство на вина, не се страхуваше от предстоящата екзекуция. Вместо това продължаваше да се придържа към сляпата увереност, че правото е на НЕГОВА страна! Усети как я напуска обичайното хладно безразличие, което изпитваше към жертвите си. Вече не можеше да мисли за него като за една заплаха, която просто трябва да бъде премахната. Вече го МРАЗЕШЕ, той беше олицетворение на всичко, от което се страхуваше и което ненавиждаше!

– Ще ти дам правото на избор – промълви с коренно различен тон Мария. – Коя ръка?

Погледна я с недоумение.

– Какво означава това?

Очите му най-сетне се спряха на гвоздеите. Дали наистина се чудеше какво ще стане, или просто не искаше да мисли за това?

– Вече споменах, че непрекъснато те следях и отдавна съм наясно с какво се занимаваш... След като искаш да притежаваш силата на Исус, ще трябва и да умреш като него! – Насочи пистолета към лявата му ръка, отпусната безжизнено край тялото: – Възнамерявам да те вържа за тази маса и да те

прикова към нея с помощта на гвоздеите... – На устните ѝ се появи усмивка: – По един за всяка ръка и крак... За тази цел трябва да пробия съответните дупки, нали? С куршум ще стане най-лесно, така че избирай: коя ръка – лявата, или дясната?

Най-сетне! В блесналите от гняв очи насреща ѝ най-сетне се появи страх. Много добре!

– Вече не сме толкова арогантни, нали, доктор Картър? – попита Мария. После, без да му дава нито секунда за опомняне, натисна спусъка.

– По-дяволите! – изрева той и се преви от болка. Стана ѝ смешно да го гледа как подскача и стиска продупчената длан на лявата си ръка.

Кръглата дупка бе пробита точно където трябва. Изпотен и бледен, ученият смаяно гледаше ръката, от която рухна кръв, а Мария си помисли, че всеки момент ще повърне... Но когато главата му се повигна, тя с изненада установи, че в очите му пак няма страх.

– Мръсна болна кучка! – изръмжа доктор Том Картър. Невероятно!

– Все още ли не се разкайваш? – остро попита тя. Искаше ѝ се да я моли за пощада, искаше да го чуе как се отрича от всичко.

– Да се разкайвам ли?! – презрително се изсмя той. – За какво? За това, че искам да спасявам живота на хората?

Мария направи крачка напред и заби дулото на пистолета в слепоочието му. Стояха между работната маса и редицата столове на колелца.

– Ти нямаш ПРАВО да спасяваш ничий живот! – просъска тя. – Не можеш да променяш реда, създаден от Бога! Смъртните трябва да се борят за своето Спасение. Бог, а не хора като теб, решава кого да спаси със своите чудотворни способности!

Лицето на доктор Картър се стегна от острата болка в простреляната ръка. Думите излетяха като куршуми през стиснатите му зъби:

– Тези способности не са Негови, кучко! Те са НАШИ! Те са като огъня, те са като способността да летим! Но какво те кара да мислиш, че именно ТИ имаш право да тълкуваш волята МУ? Откъде знаеш КАКВА е тя?

– Избрана съм от Него!

– Как разбра? – разсмя се налудничаво Картър. – Лично Той ли ти го каза?

Мария започна да се дразни. Този фанатик очевидно нямаше да промени възгледите си, значи беше крайно време да го вразуми.

– Сложи лявата си ръка на масата! – просъска тя и притисна дулото в слепоочието му. Очакваше съпротива, но ученият безропотно се подчини. Положи ръката си върху масата с дланта нагоре, лицето му се изкриви от болка. Но в блестящите му очи нямаше страх.

Куражлия, призна пред себе си Мария, после прехвърли пистолета в лявата си ръка и посегна към първия пирон.

– Виждала ли си Христос? – попита с изненадващо спокоен глас Картър. Погледна я отново, очаквайки отговора ѝ с явен интерес.

Тя предпочете да насочи вниманието си към гвоздея. Разполагаше само с една свободна ръка и бе принудена да раздели операцията на отделни етапи: първо да вкара пилона в дупката на дланта му, после да го притисне към плота и едва тогава да употреби чука... Всичко това трябваше да бъде направено точно, иначе имаше опасност ръката му да не бъде прикована добре и да се освободи...

Не забеляза как свободната ръка на доктора се плъзна към клавиатурата на компютъра, единственото, което регистрираха сетивата ѝ, беше някакво внезапно движение вляво от нея... Някаква фигура, появила се в периферното ѝ зрение. Извъртя се като вихрушка, пръстът ѝ натисна спусъка. Но фигурата изобщо не трепна. Очите ѝ се разшириха от изненада, тъй като пред нея, на по-малко от метър, бавно се оформяше полупрозрачното очертание на някакъв призрак.

– Хайде, не се страхувай – долетя някъде отдалеч гласът на доктор Картър. – Пред теб е Христос, можеш да го попиташ какво да правим с неговите гени...

Мария не беше в състояние да помръдне. Смаяна, тя гледаше голото тяло на мъжа, гладко избръснатото му лице, дългата кестенява коса...

После, в мига, в който вцепенението я напусна и тя си даде сметка за разноцветните прожектори в основата на пиедестала, чиито лъчи очевидно създаваха някаква оптична илюзия, в главата ѝ се пръсна тежка стъкленица, а една силна ръ-

ка я блъсна на пода. Тренираното ѝ тяло се извъртя още във въздуха, показалецът ѝ бързо натисна спусъка три пъти.

Две секунди ѝ бяха необходими да се надигне и да седне, после да изтрие кръвта от чело си. Рязко се извъртя към жертвата си, побесняла от гняв. Забрави за ритуалното разпъване на кръст, единствената ѝ мисъл беше да ликвидира Картър веднага, още в същия миг...

Но той беше изчезнал.

Обърна се към изхода точно навреме, за да го види как с накуцване се скрива зад вратата. Скочи и се втурна след него. На прага спря и се огледа. Вляво беше просторната обща лаборатория, откъдето мътно проблесваха стъклените врати на асансьорите. Видя доктора почти веднага. Високата му фигура стърчеше между работните маси на лабораторията, улученото в Стокхолм коляно му пречеше да тича бързо, тялото му смешно се поклащаше... Въпреки гнева на устните ѝ се появи усмивка. Всичко е наред, справедливостта не може да не възтържествува... Стисна пистолета с две ръце и бавно се прицели в тила на бягащия учен. Крайно време беше да сложи край на тази глупава ситуация...

„МЪРДАЙ, ДЯВОЛ ДА ТЕ ВЗЕМЕ! МЪРДАЙ!“ – шепнейки несъзнателно тези подобни на заклинания думи, Том Картър се опитваше да не обръща внимание на острата болка в ранената длан, единствената му цел беше да стигне до асансьорите. Светкавично бе преценил, че ще има някакви шансове само ако успее да се добере до кабинета на Джек, който се намираше на върха на стъклената пирамида. Там можеше да се свърже с полицията по мобифона на съдружника си, а и да използва пистолета, който лежеше в най-долното чекмедже на бюрото му.

Зърна отражението на убийцата в огледалното стъкло на най-близката врата и разбра, че заклинанията му не действат. Тя се беше отказала да го преследва и бавно насочваше пистолета си в него. По дяволите! Строшената в главата ѝ стъкленица не само не беше я накарала да изпадне в несвяст, но дори не я беше замаяла!

Понечи да се скрие под една от работните маси вляво, но веднага разбра, че това само ще отложи неизбежното. По-добре да получи куршум в движение, а не скрит като плъх зад

някакви шперплатови мебели! Така имаше шанс, макар и минимален, да не бъде улучен... Сви глава към раменете си, напрегна докрай раненото си коляно и се понесе към асансьорите, от които го делиха още пет-шест метра.

В същия миг видя блясъка в стъклото и чу оглушителен трясък.

Той се строполи на мраморния под.

Изстрелът се оказа точен. Жасмин си даде сметка за това едва когато отвори очи.

Докато се изкачваше по стълбите, беше добре. Беше изплашена до смърт, но все пак контролираше действията си. Но когато предпазливо побутна открехнатата врата на лабораторията и видя жената, която преследваше Том, самообладанието ѝ се стопи, защото разбра, че трябва да се изправи срещу самата Проповедница...

Не помнеше да е изпитвала по-голям ужас в живота си. Заляха я горещи вълни, не беше в състояние дори да вдигне ръка...

После убийщата прекрати преследването, изправи се с гръб към Жасмин и бавно вдигна пистолета си.

Жасмин успя да се изтръгне от парализата, открехна още малко вратата и се промъкна зад гърба на жената. Устата ѝ беше толкова суха, че дори да искаше, пак не би могла да извика онова „Стой, не мърдай!“, Бог знае откъде появило се в съзнанието ѝ. Стиснала тежкия служебен револвер с видимо треперещи ръце, тя бавно го насочи в широкия гръб на Проповедницата. После, припомняйки си инструктажите на мъртвия брат, леко натисна спусъка. Но едновременно с това затвори очи, в пълен разрез с тези инструкции...

Изстрелът беше оглушителен. Силният откат едва не ѝ изкълчи рамото, а револверът спря на милиметри от носа ѝ. Гърлото ѝ се сви от острата миризма на барут, повдигна ѝ се...

Умнице, Умнице, още много има да се учиш!...

Отвори очи и видя тялото на Проповедницата проснато на пода, никак нереално сред облачетата синкав дим. Но къде беше Том? Миг по-късно го видя да се надига от площадката пред асансьорите, изглеждаше невредим...

— Вземи ѝ пистолета, Жас! — изкрещя той и бързо закукука към нея.

Жасмин скочи по посока на неподвижното тяло и бързо изрита пистолета към Том, който се наведе и го сграбчи с дясната си ръка. Сведе очи към убийцата и видя капчиците кръв върху темето ѝ — там, където куршумът бе одраскал черепа. Ако бе минал само един милиметър по-нагоре, изстрелът щеше да бъде пълен провал... И обратно — няколко милиметра по-надолу и сега мозъкът на убийцата щеше да покрива мраморния под... И двете възможности я накараха да посивее, отново ѝ прилоша...

Тъмната коса на жената изглеждаше странно — набръчкана и изкуствена, подобно на нахлупена набързо шапчица за баня. Трябваша ѝ няколко секунди, за да разбере, че това е перука, по всяка вероятност разместена от несръчния ѝ изстрел. Отдолу светлееше бяла, гладко обръсната кожа. Силна тръпка разтърси тялото ѝ...

— Добър изстрел, Жас! — похвали я Том и насочи пистолета към тялото на убийцата със завидно сигурни ръце.

— Не е точно така — промърмори в отговор тя, правейки отчаяни опити да прогони пристъпите на прилошаване. — Особено ако обърнем внимание на факта, че се прицелих в гърба ѝ...

Той се усмихна и я прегърна.

— Няма значение! За мен ти си най-добрият стрелец на света, истински шампион! Ако не я беше улучила, ТЯ щеше да улучи мен, при това точно там, където се беше прицелила!

Краката ѝ изведнъж се разтрепераха и тя се отпусна в прегръдката му. После очите ѝ се спряха на окървавената му длан.

— Какво е това?!

— Нищо особено — сви рамене Том. — Да речем, че Проповедницата ми беше подготвила една по-изтънчена смърт...

— Значи това наистина е тя?

— Да. Ти току-що улучи един от най-търсените престъпници на Америка... — В гласа му се промъкна нотка на загриженост: — Добре ли си, Жас?

— Да, просто съм малко разтърсена... — Очите ѝ се сведоха към мъжкия профил на убийцата, в главата ѝ се появи спомен за холограмата, която бе показала пред специален агент Карин Танър и която нямаше почти нищо общо с това тук.

— Мисля, че той... че ТЯ май е успяла да те докопа...

– И аз мисля така – усмихна се Том. – Но сега...

Проповедницата се размърда и отвори очи. Жасмин моментално улови приликата ѝ с холограмата, особено в цвета и формата на очите, които не можеха да бъдат сбъркани.

– Жас, качи се в кабинета на Джак и поискай помощ по мобифона, който ще намериш там – разпреди се колегата ѝ. – А през това време аз ще се погрижа за нашата гостенка...

Тя кимна и тръгна към асансьора, после се закова на място, доловила въпроса на Том:

– Какво е станало с Джордж и другите момчета от охраната?

Обърна се, в очите ѝ се четеше мъка и известна несигурност:

– Не зная нищо за онези, които охраняват портала...

– А тези във фойето?

Жасмин само поклати глава, а той премести очи върху лицето на убийцата, която бавно идваше на себе си. Нещо в тези очи накара Жасмин Уошингтън да потръпне. За пръв път откакто се познаваше с Том изпита усещането, че човекът, който бе отдал всичките си усилия за спасяване на човешкия живот, в момента е готов да отнеме живот...

– Том! Добре ли си?

Той не я погледна, само поклати глава и промърмори:

– Някой някога беше казал, че отмъщението е израз на диво правосъдие, което е присъщо само на животните... Но това не е вярно. Животните не изпитват жажда за мъст, тя е присъща единствено на хората... А сега разбирам защо... – Обърна се, лицето му беше изкривено от силата на гнева. А Жасмин изпита огомно облекчение от факта, че е на негова страна...

Не болката в главата, а безсилната ярост върна съзнанието на Мария Бенариак. Беше преживяла нов провал. Зърнала своя пистолет в ръцете на доктор Картър, тя бавно осъзна мащабите на този провал. Някой се беше промъкнал зад нея в момента, в който се прицелваше в него... Защо не провери сградата след отстраняването на охраната? Защо се довери единствено на това, което показваха контролните монитори? Обладана от нетърпеливото желание да екзекутира омразния учен, тя отново се беше държала като аматьор!

Първото ѝ решение беше да опита схватка, но нещо в

погледа на мъжа над нея недвусмислено показваше, че ще натисне спусъка при първото ѝ движение. Въпреки това беше готова да рискува, изгаряща от чувството на срам. Втори провал след инцидента в Стокхолм – това вече беше прекалено! Беше предала отца, Братството и – което беше най-тежко – беше предала себе си! После професионалната ѝ подготовка започна да надделява и тя си даде сметка, че колкото по-дълго остане жива, толкова по-големи са шансовете ѝ да поправи стореното.

– Ти си голям късметлия, доктор Картър – прошепна тя.

– Сигурно – сви рамене той. – Особено ако приема, че в крайна сметка не си имала намерение да ме ликвидираш...

Тя се усмихна. По всичко личеше, че Дяволът иска душата на този учен, а Господ има свои, неизвестни засега мотиви да не му пречи...

– Бог ще ни съди – отвърна тя, без да отмества очи от лицето му.

– По всичко личи, че с твоята мисия е свършено – поклати глава доктор Картър. – Следващото си послание ще можеш да получиш лично от Създателя!

– Все още е рано за това! – прошепна с натежал от гняв глас Мария.

– Не и за теб... – отвърна той. После се засмя със странен горчив смях.

22

Пещерата на Свещения огън, Южна Йордания

Езекия се взря в красивите очи на момичето и окуражително се усмихна.

– Спокойно, дете мое – прошепна той, стиснал в ръка ос-

трия като бърснач древен кинжал. – Всичко ще свърши бързо.

Придърпа дясната му ръка и я постави на олтара с дланта нагоре, после внимателно вдигна ръкава на ритуалната роба. Плътна острието отгоре-надолу, кожата потръпна от хладината на стоманата, мускулите се стегнаха. В очите на момичето се появи болка, но то прехапа устни и това беше всичко. Срезът приличаше на ален конец с дължина шест-седем сантиметра. Езекия вдигна ръка и направи рязко движение. Втори, по-къс перпендикулярен срез, и кръстът беше готов. Остави кинжала на масичката до себе си и изви ръката надолу, към ритуалната купа. Преброи осем алени капчици и спря. Това беше напълно достатъчно.

Натопи показалеца на лявата си ръка в рубинената течност и изрисува кръст върху гладкото чело на момичето.

– Твоята кръв е негова кръв – прошепна тържествено. – Твое то тяло е негово тяло.

Гласът на момичето трепереше от вълнение.

– Аз му давам своята плът, за да спаси душата ми...

– Да бъде спасен... – кимна окуражително Езекия.

Момичето му се усмихна, освободило се от напрежението.

– За да спаси праведните...

Брат Хадад, регионалният водач на братята от Свещените земи, попи кръвта от ритуалния кръст върху ръката на момичето и церемонията завърши. Новоприетият член на Братството се обърна и седна на мястото си.

В пещерата отекна общата въздишка на облекчение, която дойде откъм свидетелите на церемонията и останалите деветнадесет кандидати за членство. Първият ритуал винаги беше свързан с известно напрежение.

Езекия поздрави следващия кандидат – млад мъж от Ерусалим, после го помоли да протегне ръка над ритуалната купа. Колко добре изглеждат в белите си роби тези дванадесет мъже и осем жени, които щяха да се влеят в редиците на Братството, помисли си той, докато правеше първия разрез. Отлично ново попълнение... Преобладаващата част от кандидатите бяха млади хора, синове и дъщери на членове на Братството, а останалите – избрани още в най-ранна възраст и поставени под неотклонно наблюдение. В дъното на пещерата се бяха струпали роднините, наблюдаващи церемонията с неск-

рито възнание. Повечето от тях несъмнено се връщаха в младостта, когато самите те бяха преживели този свят ритуал.

Към масичката пристъпи третият кандидат – стройно момиче с протегната напред ръка. Езекия Дела Кроа си спомни как в деня, в който навърши осемнадесет години, баща му го изведе от къщата в Дамаск и го доведе тук. Спомни си отговорността, която изведнъж се стовари върху плещите му. Член на Вътрешния кръг, баща му бавно и търпеливо го беше подготвял за бъдещето – да стане водач на древната секта.

В онези години за членове се приемаха само мъже, на обща, далеч по-многолюдна церемония – някъде към шестдесет-седемдесет човека. Днешните млади бяха изгубили много от всеотдайността и дисциплинираността на тогавашното поколение, по тази причина избраниците непрекъснато намаляваха.

В продължение на два часа беше разяснявал законите на Братството, беше очертал пред кандидатите най-важните събития в неговата хилядолетна история, беше подчертал абсолютната и неотменима сила на Първата заповед. Всеки от избраниците получи конкретни задачи за изпълнение, за които щеше да отговаря лично пред съответния си ръководител. Всеки от тях научи, че по-старши Братя и Сестри заемат ключови позиции в църкви и банки, болници и държавни учреждения, армията и полицията на много държави, пръснати по целия свят. Всички те чакаха и наблюдаваха, готови да информират Вътрешния кръг за евентуалната поява на новия Месия.

Това, което новопостъпилите никога нямаше да научат, бяха повелите на Втората заповед. По традиция те си оставаха достояние единствено на шестимата членове на Вътрешния кръг и двамата оперативни агенти, които отговаряха за практическото им приложение.

Момичето пред него много приличаше на младата Мария Бенариак – дъщерята, за която цял живот беше мечтал. Спомни си как в момента, в който се взря в невероятните ѝ очи, веднага усети нейната изключителност. Убеждението му, че Мария е богоизбрана, само се затвърди от злобната отмъстителност, с която майка Клеменца му разказа за всичките ѝ лъжи и преструвки... Защото веднага усети, че това не са нищо друго освен фантазиите на едно самотно осемго-

дишно дете. По-късно Мария сама се отказа от тях, твърдейки, че отдавна ги е забравила. Но тези „лъжи“, убедителни и правдоподобни, само доказваха колко развито въображение притежава това невръстно дете...

Ръката му направи разреза, очите му равнодушно регистрираха опитите на момичето пред него да преглътне сълзите от болката. Мария дори не трепна при кървавия ритуал. Напротив, лицето ѝ грейна от гордост, усмивката ѝ беше ослепителна. Стана му мъчно за нея, прииска му се да не бяха влизали в конфликт. Предварително знаеше каква ще бъде реакцията ѝ, когато научи за сделката с доктор Картър, но поведението ѝ след това го изненада. Не бе очаквал, че тя може да пренебрегне заповедите на брат Бернар, това просто не беше в характера ѝ...

„Не, тя е вярна на Братството и лично на мен – тръсна глава той. – Въпреки пристрастията си.“ Беше убеден, че скоро ще се свърже с тях и тогава двамата с Бернар ще решат какво да правят с нея...

Подготвяйки се за следващия ритуал – на някакъв младеж от Бейрут, отецът се замисли за доктор Картър. Всички членове на Вътрешния кръг изпитаха вълнение при новината за трите необикновени гени, които ученият бе открил в реликвите на Христос. Сега чакаха и изгаряха от нетърпение, тъй като той се бе заел да търси жив носител на тези гени сред стотиците милиони пациенти, подложени се на геноскопично изследване. Според брат Хеликс тази операция щеше да приключи в рамките на няколко седмици. Вълнението на Езекия беше толкова голямо, че ръката с кинжала леко трепна, преди да потъне в кожата на младежа, изправен пред него.

Церемонията приключи след около час. През цялото време отецът продължаваше да мисли единствено за това, което предстои, сърцето му нетърпеливо се свиваше при мисълта, че са на крачка от голямата цел, че пророчеството на Лазар ще се сбъдне, а заедно с него ще се сбъдне и мечтата на дългия му живот...

Едва когато привършваше заключителното си слово, обърна внимание на знаците, които му правеше брат Бернар от дъното на пещерата. Същото правеше и Хеликс. „Имат новини! – трепна сърцето на Езекия. – Важни новини!“ Прик-

лючи с две-три изречения и отстъпи мястото си на брат Хадад. После забърза към малката ниша в съседство с пещерата-храм.

– Новини от Картър? – нетърпеливо попита той. – Открил ли е новия Месия?

Бернар хвърли кос поглед към Хеликс, после наведе глава.

– Не съвсем, отче – тихо промълви. – Новините са свързани с Немезис...

– Мария? – вдигна вежди Езекия. – Успяхте ли да я откриете?

– Ние не – погледна го в очите Бернар. – Но ФБР го е сторило...

– Какво?!

Приятното нетърпение бързо се стопи в душата му.

– Според достоверни източници тя е направила опит да ликвидира доктор Картър – започна отец Хеликс. – Попречила ѝ колежка на учения в „Джиниъс“. Мария е била арестувана.

– Арестувана?

– Идентифицирали са я като „Проповедника“ – един масов убиец, който отдавна е в полезрението на медиите. Уликите срещу нея са безспорни, очаква я съдебен процес, който ще започне в рамките на седмица-две, а дори и след брени дни... В случай, че бъде призната за виновна (което не подлежи на никакво съмнение), я очаква смъртна присъда, която ще бъде изпълнена по бързата процедура...

– Въпросът е какво да правим ние – подхвърли брат Бернар.

– Сигурни ли сме, че няма да ни издаде? – попита Хеликс. – Или трябва да вземем съответните мерки?

– Няма да ни издаде, това е съвсем сигурно! – троснато отвърна брат Бернар. – Лично съм я обучавал и знам, че не е способна на предателство!

– Това е вярно – кимна Езекия.

Хеликс смутено се прокашля.

– При цялото ми уважение, отче, трябва да посоча, че допуснахте грешка, като я отблъснахте от себе си и я тласнахте към решението да ликвидира учения на своя глава...

Езекия Дела Кроа бавно вдигна глава към Пазителя на Първата заповед.

– Брат Хеликс, ти не познаваш Мария... Тя ни обърна гръб само защото е била дълбоко убедена в правотата на своите убеждения. Прекалено е праволинейна в своята вяра, бих казал дори догматична... Но да ни предаде на официалните власти е последното нещо, което би ѝ минало през ума. Ще ни остане вярна докрай и ще приеме наказанието си, каквото и да е то...

– Значи да забравим за нея, така ли? – сви рамене Хеликс. – И да насочим вниманието си върху доктор Картър?

Езекия не харесваше начина, по който влизаха в противоречие двете императиви на Братството. Стана му мъчно за Мария, която обичаше като своя дъщеря. Но повече го тревожеше фактът, че губят един от най-способните оперативни агенти, които някога бяха имали... Слава Богу, че ученият се е отървал жив. Защото в противен случай и двете заповеди щяха да се окажат безнадеждно компрометирани. Бавно се извърна към Хеликс:

– Точно така... Оставяме Мария в ръцете на американското правосъдие и насочваме вниманието си върху Картър. Но ако той не успее да открие носител на Христовите гени, аз лично ще се погрижа да бъде ликвидиран от ръката на Гомора! А заедно с него ще бъдат ликвидирани и всички останали участници в проекта „Кана“!

Четири дни по-късно **Болничното крило на „Джиниъс“,** **Бостън**

Изправен в болничната стая с яркочервени стени, Том се чувстваше добре. В здравата си ръка държеше епикриза-та на поредния пациент, а болката в другата беше сравнително поносима. От това, което му каза вчера Карин Танър, беше ясно, че ФБР разполага с достатъчно доказателства за престъпленията на Проповедницата и в рамките на няколко месеца тя не само ще бъде осъдена на смърт, но и екзекутирана...

Събитията се развиха благоприятно за него. Убийцата на съпругата му щеше да бъде наказана, освен това бяха открити носител на необичайните гени. Душата му се изпълни с надежда, когато се запозна с материалите за индианеца Ал Паяна, който бе носил в себе си Христовите гени. Наистина, ДНК на този човек нямаше да им донесе по-голяма полза от оригиналните проби на Исус, но в замяна на това съществуваша неоспорими доказателства за лечителските му способности. А това придаваше тежест на търсенията на екипа, които до този момент приличаха по-скоро на нещо като лов на диви патици с голи ръце... А връх на всичко беше състоянието на Ханк Полански, което видимо се подобряваше.

— Е, докторе? — попита младежът, надигнал се на лакти в леглото. — Как съм?

Нямаше нищо общо с пациента отпреди няколко месеца, постъпил тук слаб като скелет, с хлътнали бузи и черни сенки под очите, чиято единствена надежда беше чудото, наречено генна терапия. Изправена до него, сестра Лаурънс наместваше тръбичките на системата. Течността в пластмасова торбичка, окачена на стойка над леглото, имаше пурпурночервен цвят.

— Изглеждаш по-добре, Ханк — съдържано отговори Том.

— И се чувствам така! — усмихна се младежът.

Той отвърна на усмивката му и насочи вниманието си към папката с историята на болестта. Нещата ДЕЙСТВИТЕЛНО се развиваха добре. Извади една рентгенова снимка и я показа на болния:

— Първичните тумори в белите ти дробове не само спряха да нарастват, но и бележат известно намаляване. А трите вторични вече са изчезнали...

— Значи петнайсетте процента шанс са станали повече, така ли?

— До този момент — кимна Том. — Но имаме още много работа, ще продължаваме да те следим отблизо. Нещата вървят към подобрене, но трябва да знаеш, че процесът на оздравяване с положителност ще продължи години...

— Вие какво, шегувате ли се? — засмя се Ханк. — Какво значи „вървят към подобрене“? Нали съм жив? Значи подобренето е ОГРОМНО!

Том само се усмихна. Наистина, болният вече не беше

кандидат за количката, която щеше да го свали в моргата, но това не означаваше, че е готов да напусне отделението през парадния вход. Предстоеше още много работа, но шансовете му решително се бяха увеличили. Сбогува се с момчето и продължи визитацията. Загледан в поредната епикриза, той изведнъж се улови, че мисли само за проекта „Кана“, като при това си позволява и най-необуздани фантазии... Ако накарат гените да работят, вероятно ще бъдат в състояние да спасят живота на хиляди млади хора по света, които са в състояние на Ханк и Холи! Огледа леглата в приятно затопленото помещение и изведнъж си ги представи празни. После си представи как е принуден да закрие болничното отделение в „Джиниъс“ поради липса на пациенти...

Но това бяха фантазии, важното сега беше Жасмин да идентифицира името на носителя на гените, който бе открила в „Черната дупка“. За съжаление парижките собственици на тази дълбоко секретна база данни бяха взели и допълнителни предпазни мерки: вместо име срещу данните на този индивид се мъдреше един дълъг код: № 6699784... Том безкрайно съжаляваше, че сътрудничката му не е успяла да копира цялата генетична верига, а не само тази, в която се забелязва наличието на трите необичайни гена. Ако това беше станало, биха могли да изградят холограма на носителя, прибягвайки до възможностите на „ген-гени“...

Но и това, с което разполагаха, никак не беше малко: вече със сигурност знаеха, че носител съществува; знаеха и системата, която съхраняваше неговите данни. Сега всичко беше въпрос на време. Жасмин несъмнено пак щеше да се промъкне в „Черната дупка“, но вече щеше да знае какво търси и рано или късно щеше да открие името зад проклетия код... Името на Месията, от когото се нуждаеше Братството; името на Спасителя на Холи...

– Том?

Обърна се, видя забързания към него Алекс и доброто му настроение се изпари. Разбра всичко още преди баща му да отвори уста. Днес сутринта Алекс бе откарал Холи на скенер в болницата „Масачузетс Дженерал“. От мрачното изражение на лицето му беше ясно, че резултатът е положителен. Макар отдавна да беше сигурен, че предсказанието на ДАН е точно, усети хладни тръпки по тялото си. Прогноза-

та на компютъра се беше превърнала в жестока действителност...

Вечерта Холи изчете всички вестници, в които пишеше за залавянето на Проповедника. Повечето от тях наричаха баща ѝ и кръстницата ѝ „герои“ и това я караше час по час да възкликва „страхотно!“. После, сякаш между другото, за пръв път спомена, че я боли главата и често получава световъртежи. Призна си, че решила да играе по-малко на компютъра, но главоболието продължавало... Том мълчаливо я изслуша, после ѝ даде две болкоуспокояващи таблетки.

Вече се бе запознал със сенките в главата ѝ, открити от сценера. Заключение му беше категорично и тревожно: ракът вече беше там и се развиваше с ужасна бързина! Това превръщаше задачата на Жасмин да открие носителя на Христовите гени в задача номер едно на цялото начинание. Нямаше значение какво ще стане с проекта „Кана“, нито пък КОГА ще стане. Холи просто не можеше да чака нито миг повече! Сега му предстоеше най-тежкото: да ѝ съобщи за заболяването, да ѝ обясни как ще я лекуват. Хиляди пъти беше информирал болни хора за тяхното състояние, беше дълбоко убеден, че го прави с необходимата доза човечност и състрадание. Но сега трябваше да стори това със собственото си дете! Остро усети загубата на жена си. Ако Оливия беше тук, нещата щяха да бъдат много по-лесни...

На другия ден закуси заедно с Холи, после я изведе в градината. Априлското утро беше прекрасно, по тревата блестяха сребърни капчици роса. Храстите, посадени от Оливия миналата пролет, бяха разцъфнали в разкошни жълти и червени цветове. Свежият въздух носеше в себе си радостта на природата, будила се за нов живот...

Градинарят подрязваше розовите храсти край оградата в дъното. Главата му с бейзболна шапка се извърна към тях и на лицето му грейна усмивка.

– Добро утро...

– Добро утро, Тед – отвърнаха в хор баща и дъщеря.

Тед беше пенсионер, в продължение на повече от седем години помагаше на Оливия за градината, като идваше редовно по веднъж в седмицата. След нейната смърт започна да идва всеки ден, тъй като искаше да посади всички онези

цветя, за които си бяха говорили. И упорито отказваше да вземе парите, които му предлагаше Том. Сваляше неизменната бейзболна шапка, почесваше сивата си, късо подстригана четина и с усмивка обясняваше:

– И без това нямам какво да правя, докторе... Като идвам тук, се чувствам някак по-близо до Оливия... Надявам се, че ме разбирате...

Той го разбираше. Но знаеше и още нещичко: вдовец от много време, Тед не беше безразличен към Марси Кели...

Хвана Холи за ръката и я поведе към противоположния край на градината. Крачолите на торбестите ѝ джинси бързо потъмняха от влажната трева.

– Знаеш ли защо имаш главоболие, Хол? – попита той.

– От компютъра – отвърна момиченцето и подритна някакво храстче с доста протърканите си маратонки.

– Не, Холи, не е от компютъра...

Тя вдигна глава, по челото ѝ се появиха замислени бръчици. Това изражение той познаваше много добре.

– Тогава от какво е?

– Ще ти кажа – усмихна се широко Том. – Но преди това искам да ми обещаеш, че няма да се плашиш... Ще премахнем главоболието ти и всичко ще бъде наред. Разбираш ли?

– Да, татко – тихо отвърна детето. Огромните очи го гледаха с такова доверие, че сърцето му се сви от мъка.

– Спомняш ли си вчерашния преглед, на който те заведе дядо?

– Аха.

– Сигурно знаеш, че онази машина в болницата проверява дали всичко в главата ни е наред... Вчера тя потвърди, че нищо ти няма, с изключение на една малка бучица...

– Каква бучица? – намръщи се с недоумение Холи.

– Помниш ли, когато си ударих главата във вратата на хамбара у дядо ти? Тогава ми излезе една голяма цицина...

– А мама те нарече „рогач“ – бледо се усмихна Холи.

– Май ВСИЧКИ ме нарекохте така – закачливо я погледна Том.

– Не – усмивката ѝ стана по-широка. – Дядо те нарече „носорог“...

– Както и да е... Ти имаш такава цицина, много по-мъ-

ничка, разбира се. Проблемът е там, че тя не е отвън, а вътре в главата ти... Моята цицина болеше, защото завършваше с доста голяма рана. А твоята боли, защото притиска мозъка ти. По тази причина имаш главоболие, а понякога ти се вие и свят...

Детето замислено кимна, после попита:

– Но откъде съм я получила?

– Аз сам си бях виновен за моята, защото не внимавах и си ударих главата в горния праг – търпеливо започна той. – Но при теб не е така... Ти нямаш никаква вина, а просто си извадила лош късмет. Едни клетки вътре в главата ти са се объркали и са образували бучката...

– Защо?

– Представи си, че клетките в тялото ти са като ученици, които трябва да се държат прилично, за да си здрава. Но понякога, без видими причини, тези ученици отказват да се подчиняват на учителите и родителите си... И когато това стане, поведението на останалите деца също се променя. Така се появяват симптомите...

– И ние се разболяваме, така ли?

– Точно така.

– А кога ще се махне тази бучка?

– Тя няма да се махне сама, Холи... Освен това е вътре в главата ти и затова ще е по-трудно да я премахнем... Но не се безпокой, ще успеем. Първо ще ти дадем лекарства, които ще я накарат да се свие и по този начин ще ограничим влиянието на лошите деца... А после може би ще се наложи да извадим и самата бучка...

– Все едно, че изключваме лошите ученици от училище, така ли?

– Да. Но за тази цел трябва да бъдем много смели, защото лечението е трудно. А ти ще трябва да постъпиш за известно време в болница...

Холи наклони глава на една страна, точно като Оливия, когато разсъждаваше напрегнато.

– ТИ ли ще ме лекуваш? – попита най-сетне тя.

– Ако ме искаш – усмихна се баща ѝ. – Ще помагат и други хора, но аз ще бъда твоят доктор...

– А ще ме приемеш ли в твоята специална болница?

– Разбира се.

В продължение на няколко секунди Холи преценяваше чутото, после бавно кимна с глава. Изобщо не изглеждаше уплашена, по-скоро обратното – бе обзета от нещо като радостна възбуда. Беше ходила в работата на баща си, знаеше къде е специалното отделение за лежачо болни. И сега, по някакъв перверзен начин, изпитваше ЗАДОВОЛСТВО, че ще бъде негова пациентка, ще бъде обект на специалното му внимание... Абсолютното ѝ доверие в него улесни задачата му, но Том си даваше ясна сметка за огромната отговорност, която поема пред детето си.

– Няма да бъде лесно – повтори. Обикновено му се налагаше да ободрява пациентите, на които беше съобщил лошата новина, но при Холи беше обратното – трябваше да обуздае детския ѝ оптимизъм.

– А Дженифър и Меган ще могат ли да ме посещават? – вдигна глава детето.

– Разбира се.

– А компютъра? Мога ли да го взема със себе си?

– Няма проблеми, стига да имаш желание. Освен това ще помолим Жас да те свърже с най-модерната мрежа на света!

Нов размисъл, последван от кимане.

– И теб ще виждам по-често, нали?

– Когато пожелаеш – отвърна със свито сърце Том. – Ще бъда на твое разположение ден и нощ!

Една седмица по-късно, Щатския затвор, Бостън

Денят беше 24 април. Мария се намиреше в щатския затвор малко повече от десет дни, но вече го мразеше до дъното на душата си. Тук се чувстваше толкова зле, че очакваше евентуалната смъртна присъда като избавление, а периодичните разпити, на които я подлагаше Карин Танър, приемаше като приятно разнообразие. Най-много страдеше от изгубения контрол над живота си. Не можеше да регулира ос-

ветлението в килията, не можеше да поддържа формата си с обичайните упражнения, не можеше дори да бръсне главата си... Лишена от достъп до каквито и да било остри предмети, тя нямаше как да се освободи и от натрупаното напрежение чрез ритуалното кръвопускане, на което беше свикнала. Поддържаше духа си само с помощта на волята, съсредоточавайки се върху една-единствена мисъл: как да се измъкне от този затвор и да ликвидира доктор Картър...

Повлече се към стаята за разпити, веригите на краката ѝ задрънчаха. Предстоеше ѝ поредната среща с прескъпия адвокат, който щеше да я защитава в съда. Седна срещу Хюго Майърс, очите ѝ се спряха на сивия раиран костюм, който беше в тон с посребрената му коса. Надхвърлил четиридесетте, този човек изглеждаше като герой от телевизионен сериал, но явно го биваше като адвокат, тъй като говореше професионално и убедително дори когато ѝ обясняваше колко МАЛКО може да направи в съда без нейното пълно съдействие. Беше се свързал с нея броени часове след ареста, предлагайки ѝ професионалните си услуги напълно безплатно, само срещу очаквания шум в медиите, който за него бил отлична реклама. По този начин Мария дори не стигна до тайната си сметка в „Чейз Манхатън“, открита именно за подобни извънредни ситуации.

Пазачът щракна белезниците ѝ около специалната стоманена гривна, която стърчеше от масата. Това предизвика неволната ѝ усмивка. Макар да се проклинаше за изгубения контрол, системата очевидно продължаваше да бъде респектирана от нея.

Хюго Майърс я поздрави и веднага ѝ зададе въпроса, който повтаряше вече цяла седмица; въпросът, който не слизаше от устата и на специален агент Карин Танър:

– И тъй, обмислихте ли възможността за споразумение?

Воднистите му очи се спряха на лицето ѝ с възможно най-искреното изражение, което можеше да се купи с пари.

– Какво да обмислям? – вдигна вежди тя. – Вече казах на ФБР, че изобщо нямам представа за какво става въпрос...

Хюго Майърс направи гримаса, пръстите му меко изпукаха и застинаха във формата на пирамида.

– Вижте, Мария... Искам да ви разясня някои неща, тъй

като имам чувството, че хората от ФБР не са били достатъчно ясни... Екип на Скотланд Ярд е посетил лондонското ви жилище, на обиска е присъствал и представител на ФБР. Откритата е необичайната ви колекция от смъртоносни оръжия, гримовете и перуките. Но най-важното е, че са прочели акуратно подредения ви архив, съдържащ подробни сведения за хората, които сте ликвидирали през последните дванадесет-тринадесет години. В допълнение са открили специалната писалка, с която сте оставяли своите послания, взели са показанията и от единствената жертва, която е успяла да ви се изплъзне. Доктор Картър е уважавана личност, която педантично описва двата ви опита за покушение срещу него, при първия от които е загинала съпругата му. Неговите показания се потвърждават изцяло от друг известен учен и негов колега – доктор Жасмин Уошингтън. Е, добре... Вие твърдите, че не знаете нищо за убийството на четиримата мъже от охраната на „Джиниъс“, но балистичната експертиза доказва, че куршумите в телата им са били изстреляни от вашия пистолет... Утре ще бъдете подложена на ДНК-тест в една от лабораториите на ФБР. В случай, че вашите генетични данни съвпаднат с ДНК-пробите, открити в апартамента на Фонтана, вие ще бъдете обвинена в още едно убийство, приписвано на Проповедника. Става ли ви ясна картинката? Аз съм ваш защитник и ще ви призная, че нещата изглеждат доста зле. Ако не поискате споразумение, с положителност ще се изпържите на електрическия стол! От подробните сведения за намереното в лондонския ви апартамент ФБР стигна до категоричното заключение, че работите по поръчка. Ако споделите с тях кой ви е предавал тези материали, областният прокурор е готов да сключи сделка с вас...

– Не работя за никого, освен за Господ-Бог!

Хюго Майърс стисна устни и бавно кимна, очевидно опитвайки се да запази самообладание.

– Мария, сигурно сте чували един нашумял преди време хит: „Нека плащат престъпниците, а не данъкоплатците“... Това заглавие беше мотото на президента през 2000-та година в кампанията му за борба с престъпността. Едно толкова успешно мото, че бе възприето и от повечето щатски губернатори. Знаете ли, че след март 2000 година деветдесет и осем процента от делата за убийство са били гледани по бързата

процедура? А това означава за по-малко от две седмици. Вашият процес започва вдругиден и ще приключи максимум за десетина дни...

Но това, което ви засяга пряко, са промените в Наказателния кодекс, свързани със смъртното наказание. Либералите винаги са били на мнението, че десетгодишно бавене на потвърдена смъртна присъда е един нехуманен акт, а крайната десница отдавна вдига вой до небесата по повод разходите, свързани с изхранването на тези живи „мъртъвци“. Сега всички са доволни. Според новия закон, приет преди две години, най-дългият срок между произнасяне и изпълнение на смъртната присъда е тридесет и седем дни. Съвсем в стила на съдията Макдоналдс. Бърза и чиста процедура, от която всички са доволни... – Той замълча, водните му очи отново се спряха на лицето ѝ: – Казано с други думи, вие ще бъдете мъртва след не повече от два месеца... Защо не им кажете за кого работите? Така ще имам някакъв шанс да ви спася живота!

Мария се намръщи. За нищо на света не би предала Братството, особено пък на тези неверници. То беше нейното семейство на този свят и въпреки слабостта на Езекия си оставаше единственият защитник на праведните в търсенето на новия Месия. Предателството няма да ѝ помогне, за да ликвидира доктор Каргър. Мълчаливо се обърна към своя Бог и го помоли за съвет.

– А какво ще стане, ако не се призна за виновна? – попита и неволно се усмихна на смайването, което се изписа върху лицето на адвокатата.

– Нима въпреки всички улики ще твърдите, че сте невинна? – попита Майгърс, театрално извъртайки очи към небето.

– Да, напълно. Особено пред Бога.

– Но не и пред правосъдието на щата Масачузетс, особено ако утрешната ДНК-проба излезе положителна!

– Мислех, че вие сте тук, за да ме защитавате, а не да ми обяснявате какво ще се случи и какво не! – сръза го тя. – Разбира се, аз мога да си потърся и друг адвокат, ако вие сте склонен да се откажете от този случай...

Раменете на Майгърс леко се повдигнаха.

– Значи невинна, а? – объркано промърмори той.

– Никога не съм се чувствала виновна за нещо. И никога не бих могла да бъда толкова виновна, колкото онези, в чий-

то убийства ме обвиняват. Всъщност решението на съдебните заседатели не ме интересува особено...

– Тогава всичко е ясно – каза с необичайно стържещ глас Хюго Майерс. – Пледирате ли невинност, шансовете ви да отървете електрическия стол са точно толкова големи, колкото да ви изберат за президент!

Една седмица по-късно **Информационно-технологичен отдел,** **централата на „Джиниъс“,** **Бостън**

Защо нищо на този свят не става лесно, дявол да го вземе? Жасмин вдигна кутийката диетична кока-кола от масата и я притисна към пламналото си чело. Идеите ѝ се бяха изчерпали. Опитваше какво ли не, но в рамките на една мину-та не можеше да измъкне от „Черната дупка“ нищо повече от кода и малка част от генетичната последователност.

От арестуването на Мария бяха изминали три седмици, през които тя постоянно даваше показания и се стремеше да избягва телевизионните камери. В това много ѝ помагаше Лари, чиито връзки в медийните среди наистина я спасиха от неизбежната шумотевица около сензационния арест на Проповедницата. Именно той доведе от Холивуд един от своите прессекретари и му възложи задачата да бъде говорител на Том и Жасмин. Човекът си знаеше работата и ловко задоволяваше медийния интерес относно двете главни теми, които не слизаха от заглавията: „Как доктор Уошингтън е спасил живота на Том Картър“ и „Как двама учени нобелисти залавят най-опасния престъпник на нашето време“. Това ѝ даде възможност да диша, даде ѝ необходимото време да осмисли събитията.

Отървала се от шума около Проповедницата, тя обаче не можеше да реши другия си сериозен проблем: сканирането на всички ДНК, съхранявани по петте континента, беше довело до откриването на ДВАМА носители на Христовите гени, единият от които беше наскоро починалият Ал Паяна. Двама от петстотин милиона. С помощта на едно просто из-

числение излизаше, че по света ходят общо около двадесет души с тези гени, тъй като цялото население на Земята възлизаше на малко повече от пет милиарда. Избраниците бяха малко, твърде малко – една микроскопична част от процента... Кой от тях е ИСТИНСКИЯТ Месия, ако такъв изобщо съществува?

Жасмин продължаваше да се бори с вярата си. В крайна сметка започна да надделява убеждението, че Христос е бил уникален поради духа си, а това, че е притежавал въпросната генна комбинация, е просто случайност... Даваше си сметка, че подобно мислене я отклонява от главното, затова продължаваше да търси генното съвпадение, като се опитваше да съдържа чувствата си.

Вдигна очи към екрана на монитора. До този момент все още не беше напреднала много: влизаше в системата, получаваше достъп до досие № 6699784 и копираше малка част от генетичната верига. После шейсетте секунди изтичаха и се включваше „Хищник-3“, който заплашваше да я разкрие. Няколко пъти се опита да копира други части от веригата, но данните бяха вкарани така, че неизменно попадаше на началото – тоест на това, с което вече разполагаше. А то беше крайно недостатъчно за сравнителен анализ, в него липсваха дори основните хромозоми, с чиято помощ би могла да определи пола на носителя.

Отвори кутийката и жадно отпи от студената течност. Пръстите ѝ механично пробягаха по клавиатурата, търсейки връзка с ИГОРИ. Най-малко една седмица не беше проверявала новите записи на „Голямата майка“ и сега искаше да направи точно това. Механично насочи курсора към символа на гените от Назарет и го вкара в прозорчето „Последни записи в ИГОРИ“, след това натисна клавиша за сравнение. В последния момент осъзна, че вместо да вкара символа на гените от Назарет, беше натиснала съседния – този на недовършената верига на тайнствения № 6699784, който „Черната дупка“ ревниво пазеше.

„Господи!“ – безгласно простена тя, давайки си сметка, че е доста разсеяна. Премести мишката и се приготви да поправи грешката си, но в същия миг върху екрана светна пулсиращ надпис: СЪВПАДЕНИЕ ОТКРИТО.

– Какво?! – подскочи от изненада Жасмин. Това беше

просто изключено! Генетичната верига на № 6699784 е била сканирана преди седмици, месеци, а може би и години, докато последните записи на ИГОРИ съдържаха сканирани данни само от последните няколко дни. Бавно осъзна какво може да се е случило, в душата ѝ плъзнаха лепкавите пипала на страха. Светкавично спря курсора върху символа на гените от Назарет и го вкара в прозорчето „Последни записи в ИГОРИ“. Набожно кръстоса пръсти и закова поглед в екрана...

Няколко секунди напрегнато очакване, после червеният напис отново се появи.

СЪВПАДЕНИЕ ОТКРИТО.

Пръстите ѝ се втурнаха по клавиатурата, тайнственият файл се отвори. Миг и екранът се изпълни с лицето на носителя, заснето в ляв и десен профил и фас. Под трите снимки беше изписано името и личните му данни. Заглавието отгоре потвърди, че става въпрос именно за индивида, когото бе успяла да засече в „Черната дупка“. Но всичко това едва достигна до съзнанието ѝ. Дъхът ѝ спря, погледът ѝ остана прикован в лицето на екрана. Едно лице, което познаваше твърде добре...

Том се намираше в болничното отделение. В душата му се бореха противоречиви чувства и той не знаеше дали да се радва, или не... Тази сутрин изписваха Ханк Полански. Състоянието му се беше подобрило дотолкова, че лечението му щеше да продължи в домашни условия. Останалите шест пациенти в отделението бяха възбудени, в очите им се четеше надежда. Но той мислеше само за един от тях, който бе посетил току-що... Мислеше за Холи и отчаяно му се искаше детето да не е тук...

Ханк Полански започна да се сбогува с всеки поотделно, пожелавайки скорошно оздравяване. Очевидно си даваше сметка, че е извадил огромен късмет и може да напусне това добре обзаведено отделение на собствените си крака, а не по обичайния път – върху количка, която асансьорът сваля в моргата...

Спря пред леглото на Холи и се усмихна:

– Скоро ще се видим, Хол... – Голяма част от златистата коса на момиченцето беше изпадала след химиотерапията, лицето му беше болезнено бледо. – Ти ще се справиш!

– Чао, Ханк – смело отвърна детето и вдигна палец.

– Вече знам към кого да се обърна за помощ, когато закъсам в „Проклятието на Зарг“ на стария си компютър – разшири се усмивката на двадесет и три годишния младеж.

– Хубаво – кимна тя, опитвайки се да задържи уморената усмивка на лицето си.

Накрая Ханк се изправи срещу Том, в очите му имаше сълзи. Понечи да каже нещо, после преглътна и само поклати глава. Сграбчи с две ръце десницата на учения и силно я разтърси:

– Благодаря, докторе! Благодаря за всичко!

Той се усмихна и го потуна по рамото.

– Радвам се за теб, Ханк. Наистина много се радвам, че отново си добре!

И наистина се радваше. Придружен от майка си, Ханк напусна отделението, за да се върне към един отдавна описан живот, а Том насочи цялото си внимание към Холи.

Мнението на Карл Ламбърт – командирования в „Джиниъс“ неврохирург от НЗЦ, беше категорично: незабавна хирургическа намеса с помощта на лазерен лъч. Но скенерът недвусмислено съочеше, че туморът на Холи се е загнездил в една абсолютно недосегаема част на мозъка. Хирургическата намеса там беше почти лудост, най-малката неточност на лазера щеше да доведе до парализа или смърт. Затова Том реши да прибегне до терапия, която да забави растежа на тумора. Единствената му надежда беше в Жасмин, която продължаваше да търси носител на Христовите гени... Въпросната терапия включваше химиотерапия, лъчетерапия, съчетани в сложна комбинация.

Но дори и успешна, тази терапия не можеше да постигне нещо повече от възпиращ ефект. Рано или късно, той щеше да бъде принуден да прибегне до операция. Отлагаше този момент с надеждата, че проектът „Кана“ все още може да се осъществи.

Влезе зад паравана и седна на леглото до Холи.

– Как си, детето ми?

Смелата усмивка, с която тя бе изпратила Ханк, изведнъж се стопи, очите ѝ се насълзиха.

– Татко, защо и аз не мога да си ида у дома като Ханк? – попита.

Сърцето му се сви. Холи трудно понасяше лъчетера-

пията, която ѝ докарваше силен световъртеж. Други деца в отделението нямаше, Ханк беше последният пациент, който от време на време я развличаше...

– Лечението на Ханк беше дълго и трудно, Холи – каза ѝ успокоително. – Засега трябва да останеш тук, защото искаме да наблюдаваме състоянието ти отблизо.

– Но аз мразя това място! – Бледото лице се сбърчи, ясните кафяви очи потъмняха от болка. Гласът ѝ изтъня и прекъсна, сълзи се стекоха по хлъгналите бузки. – Ако мама беше тук, ТЯ СИГУРНО щеше да ме прибере у дома! – Обърна му гръб, лицето ѝ потъна във възглавницата: – Не искам да съм болна! – Викът потъна в памучната калъфка, слабичките раменца се разтресоха в ридания: – Мразя да съм болна! Мразя, мразя!...

Том се наведе и започна да я гали по вратлето. След няколко секунди риданията стихнаха, а дишането ѝ стана дълбоко и равно. Той се наведе още малко, устните му нежно докоснаха кожата ѝ:

– Скоро ще се почувстваш по-добре, Холи – прошепна ѝ. – Хапчетата, които ти даде сестрата, вече започват да действат...

Изправи се и с въздишка се насочи към изхода. Но едва направил две крачки, вратата насреща му се отвори рязко и в отделението се втурна Жасмин. В ръката ѝ имаше компютърна разпечатка, лицето ѝ беше зачервено от възбуда.

Сграбчи ръкава на Том и го повлече навън през все още люлеещите се крила. Спря едва когато се увери, че в чакалната няма никого, после тикна в ръцете му навитата на руло разпечатка.

– Открих носителя на гените! – прошептя тя.

– Какво?! – смаяно се втренчи в нея той. – Но това е прекрасно!

– Първо прочети разпечатката, а после пак кажи, че е прекрасно....

Том бързо разгъна рулото и се взря в лицето на снимката, ръцете му сякаш изведнъж се парализираха.

– Твоето приятелче Езекия май също ще се изненада, а? – 'промърмори до рамото му Жасмин.

Не ѝ отговори. Занемял, той просто гледаше лицето на снимката...

Централата на Джиниъс, Бостън

Лимузината навлезе в района на „Джиниъс“, а Езекия Дела Кроа завъртя пръстена с рубина на ръката си. Беше обзет от вълнение и нервно очакване. Нима най-сетне щеше да получи отговор на горещите си молитви?

Не хареса модерната пирамида на централата, изградена от бетон и тъмно стъкло: стройна, лъскава, арогантна, без никакъв стремеж към сливане с околната среда. За разлика от Пещерата на Свещения огън, която в продължение на векове е била пригаждана към природата, това чудо на архитектурната мисъл влизаше в ярко противоречие със зелената трева наоколо, беше истински символ на суетния стремеж на учения да господства над света, сътворен от Бога.

Дела Кроа нямаше никакво желание да идва тук, то не се появи дори когато Картър кой знае защо поиска да получи косъм от главата му. Но ученият отказа да говори за откритието си по телефона и го лиши от избор. „По-добре да си поговорим очи в очи – лаконично заяви той по време на кратката връзка, осъществена преди два дни. – Като дойдете тук, всичко ще ви стане ясно...“

Нежеланието да посети лагера на врага се подсилваше и от подозрението, че това може да е капан. В случай, че Мария е предала Братството, най-удобният начин да бъде арестуван бе тук, на американска територия. Сподели тези опасения с членовете на Вътрешния кръг, но след продължителна дискусия се стигна до заключението, че те едва ли са основателни. Преди всичко, защото в случай на предателство властите отдавна щяха да са окупирали Свещената пещера. Проявявайки обичайната си предпазливост, Езекия бе помолил брат Хеликс да го запознае с всички детайли от научна гледна точка, след което взе решение да пътува сам. Така единствено той би попаднал в капана, а ръководството

на Братството щеше да бъде поето от Хеликс и брат Бернар.

Лимузината, която го очакваше на летище „Логън“, плавно се плъзна по алеята и спря пред главния вход. Под козирката стоеше Картър, придружен от млада чернокожа жена с правилни черти на лицето и спретната афроприческа. „Това трябва да е доктор Уошингтън“ – рече си Езекия.

Домакините го приветстваха, след което побързаха да го поканят в сградата. Беше събота, в мраморното фоайе цареше тишина. Макар и да не хареса външния вид на сградата, Езекия остана впечатлен от елегантността на подстъпите към нея. Най-много му хареса високата десетина метра холограма в средата на помещението, чиято двойна верига на ДНК красиво се извиваше към кристалния полилей. Невероятната чистота на цветовете ѝ рязко контрастираше с ярката белота на Свещения огън. Изцяло остъкленият асансьор ги понесе нагоре, гостът още веднъж одобрително огледа сполучливо изграденото ефирно вътрешно пространство.

Точно срещу асансьора имаше стъклена врата с надпис: **ЛАБОРАТОРИЯ „МЕНДЕЛ“, ВХОД ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА ЗАБРАНЕН.** На крачка пред нея му представиха Боб Кук и Нора Луц.

– Те участват в екипа, който подложи на анализ гените от Назарет – поясни доктор Картър. – И имаха силно желание да се запознаят с вас...

– Това ли е екипът, който работи по проекта „Кана“? – попита Езекия, обхващайки с жест четиримата присъстващи.

– Да. Реших, че в работата по този проект трябва да се включат ограничен кръг хора.

– Мъдро – одобрително кимна Езекия. Това улесняваше нещата. – Много мъдро!

Ученият му направи знак да прекрачи прага и той изведнъж се озова в чужд и непознат свят, изпълнен с различни стъкленици, безупречно бели работни маси, бръмчаща апаратура и тревожно мигащи надписи:

ВНИМАНИЕ, ОПАСНОСТ ОТ БИОЛОГИЧНА ЗАРАЗА!

ОПАСНОСТ! ВИСОКА ТЕМПЕРАТУРА – 180 ГРАДУСА!

НЕ СВАЛЯЙ ПРЕДПАЗНИТЕ РЪКАВИЦИ!

ЕТИЛБРОМИД – ИЗБЯГВАЙ ПРЯК КОНТАКТ С КОЖАТА!

Това беше една враждебна обстановка, студена и далеч от действителността. Нов и непознат свят, в който Езекия нямаше никакво желание да навлиза. Затова изпита облекчение, когато доктор Картър посочи една друга врата в дъното, върху която пишеше „Заседателна зала „Франсис Крик“. Тук имаше заседателна маса и столове, които му бяха познати, в далечния край се издигаше прожекционен екран, а зад него – някакъв странен апарат, наподобяващ механичен лебед. На подиум пред него имаше две кръгли постелки от черна материя.

Седна край масата, редом с Боб Кук и кимна в знак на благодарност на доктор Уошингтън, който му поднесе кафе.

– Първо искам да ви благодаря за това посещение, господин Дела Кроа – започна Картър. – След секунда ще разберете защо поисках да получа предварително един от космите на главата ви... Но преди това ще ви запознаем с това, което открихме...

Думата взе Жасмин Уошингтън, която в продължение на около половин час описваше принципното действие на геноскопа.

Езекия слушаше внимателно. Брат Хеликс му беше описал този необичаен апарат, но тук, в присъствието на черния лебед, всичко звучеше по друг начин – някак по-тържествено и по-достоверно. Изпита страхопочитание пред силата, с която разполагаха тези хора.

Не направи никакъв коментар след обясненията на доктор Уошингтън, но зяпна от смайване, когато пред очите му се появи триизмерното изображение на една мъжка фигура. Първото чувство, което изпита, беше дълбоко възхищение. Оформената направо във въздуха фигура беше точна и изящна, истинско произведение на изкуството. После дойде шокът, тъй като изведнъж си даде сметка, че младият човек с крехка физика е самият той, но такъв, какъвто е бил преди около шестдесет години. Прониза го непонятна тъга, нещо като болка по безвъзвратно отлетялата младост. Този човек настреща му беше познат, но отдавна вече го нямаше...

– Холограмата показва индивида на възрастта на клетката, която е взета от тялото му – обясни Жасмин. – Но ако желаем, ДАН може да ни покаже холограма на всеки етап от живота му. В случая сме избрали възраст на около тридесет години...

– Невероятно! – прошепна Езекия, дълбоко убеден, че Картър е изключително опасен човек. – Наистина невероятно!

Ученият се зае да обяснява как геноскопът е открил трите необичайни гена в зъба на Христос. Лидерът на Братството напрегнато поглътваше сведенията за особените характеристики на гените, наречени Naz 1 и Naz 2, за странната пасивност на Naz 3. Картър продължаваше с разясненията, подчертавайки трудността на задачата да открият жив носител на тези гени. Още преди Езекия да схване цялата информация, върху втората кръгла постелка пред геноскопа започна да се очертава още една фигура. Тя беше по-висока от първата, с дълга кестенява коса и тясно, интелигентно лице. Кафявите очи гледаха спокойно и умно, Езекия просто не можеше да отмести поглед от тях.

– Това е Исус Христос – обяви доктор Картър. – На възраст около тридесет години – горе-долу толкова, на колкото сте и вие на първата холограма... Някъде на тази възраст той е бил разпнат...

В продължение на няколко безкрайно дълги секунди Езекия остана безмълвен, несигурен в чувствата си. Не знаеше дали го обзема отвращение от светотатството на този атеист, дръзнал да пресъздаде образа на Бога, или пък радост, че е единственият лидер на Братството през хилядолетната му история, получил възможност да види лицето на Първия Месия...

– И сте изградили този образ благодарение на малко прашец от зъба му? – тихо попита той.

– Да – кимна доктор Картър. – По същия начин създадохме и вашата холограма, използвайки един-единствен косъм от главата ви...

Езекия беше смаян както от това, което виждаше пред себе си, така и от НАЧИНА, по който го виждаше. Картър бе надскачил усилията на Икар, опитал се да достигне слънцето със своите крила. Този човек действително манипулираше всичко онова, което сам Бог бе сътворил! Обзе го дълбока омраза, едва сега разбра защо Мария толкова много държеше да го отстрани. Картър не бе откъснал само един забранен плод от дървото на познанието, той го беше обрулил до шушка!

Запази безстрастното изражение на лицето си, концентриран единствено върху причината за посещението си тук.

— А носителя? — попита на глас той. — Вие казахте, че сте открили жив носител на тези гени...

Забеляза тревожните погледи, които си размениха двамата учени.

— Да, наистина открихме такъв носител — кимна Картър. — Но възникна един проблем...

— Проблем ли? — изненадано го погледна възрастният мъж. — Какво искате да кажете?

— Нека ви обясня — намеси се Жаклин Уошингтън и премести стола си по-близо до малкия микрофон в средата на заседателната маса. — Открих носителя в ДНК-банката на Интерпол. Тя е интернационална, със седалище в Париж. Данните в нея са повърхностни и обобщени и служат по-скоро за ориентация към по-подробни сведения, пръснати в специализирани компютърни програми из различните части на света. Към нея са включени Скотланд Ярд, ФБР и всички поголеми международни полицейски организации. Защитата ѝ е изключителна, защото който има достъп до нея, автоматически може да получи сведения за всеки човек, по всяка точка на света, стига за него да съществуват някакви полицейски сведения...

Като допълнителна предохранителна мярка, всеки геном в тази програма е защитен с кодов номер. Фактически аз открих носителя още преди три седмици, но не успях да декодирам шифъра му. Едва миналата седмица извършихме ново ДНК-сканиране, прибегвайки до възможностите на нашия централен компютър, който засича всички нови база-данни, получени от лицензираните геноскопи по света. Открихме, че генната характеристика на въпросния индивид е тайно изпратена както в ИГОРИ, така и в парижкия компютър на Интерпол.

— Значи в крайна сметка сте открили името на този човек — намръщи се Езекия. — Какъв е тогава проблемът?

— Това зависи от вашите очаквания...

— Какво искате да кажете?

— Всички индивиди, чиито данни се съхраняват в този компютър, са вероятни или доказани престъпници...

В залата настъпи тишина.

В първия момент Дела Кроа беше изненадан, но после си каза: „Всъщност всичко съвпада. Нали и Христос е бил хвърлен в затвора? Нали и той е бил екзекутиран, разпънат на кръст като опасен престъпник?“

— Първият Месия е бил смятан за престъпник — тихо промълви той. — Човеците доста по-късно са разбрали, че всъщност е бил светец...

Жасмин прочисти гърлото си и се наведе към микрофона.

— Дай образ! — заповяда на компютъра.

Дишането на Езекия започна да се успокоява, единствено язвата продължаваше да му напомня за себе си. Облегна се назад и насочи поглед към екрана.

— Това е носителят на гените — тихо обяви Жасмин.

— Не!

Чу гласа си някъде отстрани, очите му опулено гледаха образа, който се появи на екрана. Беше препечатка от весникарска снимка, увеличена и с подсилен контур. Първата мисъл в главата му беше, че е станала някаква ужасна грешка. Не, това просто беше невъзможно!

— Зная, че това е шок за вас — обади се припряно Картър. — Аз самият изпитвам ужас... Но гените съвпадат, а те са единственият ни шанс за създаване на новото лекарство. За тази цел възнамеряваме да вземем кръвни проби от носителя, да ги анализираме и евентуално да получим първите количества вирален серум от тях. Ще поискаме официално разрешение да подложим индивида на пълни изследвания, за да разберем механизма, по който действат гените. Разбира се, вие ще бъдете в течение на всичко, което открием. Надявам се, че вече разбирате защо настоях да дойдете тук и да видите носителя със собствените си очи...

Езекия безмълвно кимна с глава. Разбираше всичко, разбираше го далеч по-добре, отколкото можеше да допусне доктор Картър. Усети очите му върху себе си, но не посмя да срещне настоящия им поглед. Продължаваше да гледа като хипнотизиран към екрана, който показваше първа страница на вчерашния „Бостън Глоуб“. Най-отгоре с едър шрифт беше написано: ПОСЛЕДНАТА ЦЕРЕМОНИЯ НА ПРОПОВЕДНИКА?, а под този текст с по-дребни букви: СМЪРТНАТА ПРИСЪДА Е СИГУРНА. Следваше снимката на висока

жена със здраво телосложение, хваната в момента, в който униформени полицаи я натикват в затворническата камионетка. Очите ѝ напрегнато се взираха директно в обектива, някога гладко избръснатата ѝ глава беше покрита с гъста четина...

Езекия изведнъж си спомни за натрапчивия кошмар, който неведнъж бе измъчвал съня му. В него той подобно на Пилат Понтийски стоеше и безучастно наблюдаваше как ексекутират Месията, на когото бе отдал целия си живот. Неволна тръпка пробяга по старото му уморено тяло...

Три дни по-късно, Върховен съд на щата Масачузетс

– Подсъдимата, станете – каза съдията Санча Ернандес, обръщайки гръб на съдебните заседатели. Мария вече отдавна я ненавиждаше, главно заради приликата ѝ с онази противна жаба, която се бе разпореждала с живота ѝ в Корсика. Подобно на майка Клеменца тя имаше огромен задник, дебел мъжки глас и носеше многодиопротрови очила. Очите ѝ също бяха като на майката – студени и зли, забити като бургии в лицето ѝ...

Твърдо и безкомпромисно съдия Ернандес бе отхвърлила опитите на адвокат Хюго Майърс да започне съдебен дебат по версията за евентуален заговор на някоя правителствена организация, която е използвала Мария Бенариак като свой платен убиец. Медиите охотно подхванаха и раздухаха неговата теза, според която хладнокръвната убийца е била платен агент на ЦРУ, но Ернандес не се хвана на тази въдица. Разбира се, направи така, че и съдебните заседатели да сторят същото... Всеки ден от процеса твърдо и безкомпромисно тя напомняше на хората зад банката основната цел на присъствието им в съдебната зала:

– Този процес има задачата да установи дали обвиняемата е виновна за четиридесет и две убийства, извършени на територията на Съединените щати. Събрали сме се тук именно за това, а не да правим догадки какви са мотивите на онези, които евентуално са плащали на обвиняемата за тези убийства. Въпросните догадки могат да бъдат обект на дру-

го разследване и на друг процес. Това е ясно, нали?

Категоричното становище на съдийката не само улесни работата на прокуратурата, но на практика я направи излишна. Уликите бяха наистина непоклатими – точно както Хюго Майърс бе предупредил Мария. ДНК-пробата на обвиняемата съвпадна напълно с капчицата кръв, открита на една роза в апартамент на Фонтана, а оръжията и акуратно поддържаният архив в лондонския апартамент недвусмислено я свързваха с всички убийства, извършени на територията на САЩ, да не говорим за специалната писалка, с която бе оставяла кървавите си библейски послания. Най-голяма тежест за съда обаче имаха убийствата на охранителите в „Джиниъс“ и показанията на Том Картър и Жасмин Уошингтън. Ето защо обвинителната реч стана излишна, а дори опитен адвокат като Хюго Майърс не можеше да стори нищо пред неоспоримостта на фактите...

Мария спря поглед на дребничкия мъж с вид на ориенталец, който се изправи пред своите колеги-съдебни заседатели и нервно разгъна лист хартия пред очите си. Не беше нужна кой знае каква прозорливост, за да разбере каква ще бъде присъдата.

– Съдебните заседатели решиха, че Мария Бенариак е виновна по всички точки от обвинението в предумишлено убийство на Слай Фонтана... – думите на човечето отекнаха като ехо на собствените ѝ мисли, после бяха изредени имената на останалите ѝ жертви: Хелмут Крьогер, търговец на оръжие, Сантино Лука, мафиоз, Боби Дули, покварен евангелист... След всяко от тях мургавият четец добавяше по едно: **ВИОВНА ПО ВСИЧКИ ТОЧКИ НА ОБВИНЕНИЕТО.**

Когато дойде ред на Оливия Картър, Мария леко се обърна и срещна очите на съпруга ѝ. Той седеше между Джек Никълс и Жасмин Уошингтън, това беше едва втората му поява в съда. При първата беше дал своите показания срещу нея. Очаквайки гневна реакция, тя пусна в ход предизвикателната си усмивка, но Картър седеше отпуснато, в сините му очи се четеше умора. Странно поведение, при това точно когато трябва да изпитва удовлетворение от възмездие. Не такова беше то, когато Мария беше опряла пистолет в слепоочието му...

Присъдата бе произнесена, сред репортерите и зрите-

лите в залата настъпи леко оживление, което скоро изчезна. Никой не беше изненадан, а Хюго Майърс – като истински защитник на онеправданите, театрално положи ръка на рамото ѝ. Сякаш се бе борил като тигър въпреки нищожните шансове за успех. Мария се отмести, погледна съдийката в очите и отчетливо произнесе:

– Аз съм невинна пред лицето на Бога!

Залата зашумя, но Ернандес бързо възстанови реда и изреждането на престъпленията ѝ продължи.

Мария не запомни цялата реч, прекалено дълга и патетична, но някои фрази все пак се запечатаха в съзнанието ѝ: **УБИЕЦ-САДИСТ, ЗАПЛАХА ЗА ОБЩЕСТВОТО, ПРИМЕР ЗА НАЗИДАНИЕ, ПРИЛОЖЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА БЪРЗАТА ПРОЦЕДУРА...** Единственото, което имаше значение за нея, беше времето до изпълнението на присъдата. Майърс вече ѝ беше разяснил как инициативата „Престъпност-2000“ слага край на скъпите и „антихуманни“ процедури по обжалването, благодарение на които осъденият нерядко агонизира в килията на смъртниците десет, а дори и двадесет години. Но тя тайно се надяваше на известна отсрочка, тъй като все още не бе изпълнила последната воля на Бога: да спре доктор Картър и изпълнението на проекта „Кана“...

Съдийката обяви датата на екзекуцията и на Мария бяха необходими няколко допълнителни секунди, за да осъзнае колко близка е тя. Дватама униформени пазачи се изправиха до нея в мълчалива покана да бъде върната в килията, тя отново се извърна към Картър.

Окованите ѝ в белезници ръце се повдигнаха високо над главата, на устните ѝ се появи ослепителна усмивка.

– Онзи, който се изплъзва от Неговото възмездие, само отлага неизбежното! – изкрещя тя. – Защото е осъден от един много по-висш съд!

Искаше този човек да знае, че нещата не са приключили, че рано или късно тя ще се добере до него и ще го накаже. Но за нейна огромна изненада лицето на учения остана безстрастно, без следа от каквито и да било емоции: триумф, страх, гняв... Това дълбоко я озадачи. Току-що бяха осъдили на смърт убиеца на жена му, присъдата щеше да бъде изпълнена след по-малко от месец. А той стоеше и я гледаше, нито едно мускулче не трепваше на окаменялото му лице...

„В този момент не аз, а Картър прилича на осъден престъпник“ – рече си тя.

Том гледаше как Мария, се отдалечава към служебния изход. Глух за суматохата в галерията, където хората се блъскаха към изхода, той остана на стола си, точно два реда зад банката на съдебните заседатели.

Измина цяла седмица от мига, в който Жасмин беше идентифицирала носителя на необикновените гени. Цяла седмица той се блъскаше над тази загадка, цяла седмица в главата му се въртяха все едни и същи въпроси: КАК, ПО ДЯВОЛИТЕ, ДА ПРИЕМА, ЧЕ УБИЙЦАТА НА ЖЕНА МИ ЩЕ СЕ ПРЕВЪРНЕ В СПАСИТЕЛ НА ДЕТЕТО МИ?! КЪДЕ Е СМИСЪЛЪТ НА ВСИЧКО ТОВА? ЗАЩО НОСИТЕЛ НА ЧУДОТВОРНИТЕ ГЕНИ НЕ СЕ ОКАЗА ОНЗИ ИНДИАНЕЦ, ИЛИ ПЪК НЯКОЙ ДРУГ ДОСТОЕН ЧОВЕК?!

Бяха преобърнали света, за да открият жив носител на три необикновени гени; гени, които бяха съществували в кръвта на най-достойния сред достойните, на Човека-Бог, живял преди повече от две хилядолетия! И какво откриха? Че тези гени съществуват не у благороден като своя предшественик индивид, а в кръвта на жестока убийца!

Винаги беше приемал лотарията на Природата като нещо обикновено, но това бе прекалено дори за неговите разбирания. То не беше лотария, а по-скоро някаква зловеща подигравка. Нищо чудно, че старият Езекия Дела Кроа беше толкова шокиран. Месията, на чието откриване бе посветил целия си живот, изведнъж се оказа побъркана фанатичка, която твърдо вярва, че мисията ѝ на този свят е да убива, а не да спасява.

Какво му беше казала тя, когато я арестуваха?... „Бог подлага всички ни на изпитания...“

Сведе поглед към безупречно излъскания паркет на съдебната зала, в главата му продължаваше да цари пълно объркване. Бе получил кръвни проби от затворничката, внимателно бе прочел заключението на съдебния лекар. В него нямаше нищо, което да свидетелства за наличието на необикновените гени. А без нейна помощ той не можеше да направи нищо.

Разбира се, имаше и още някакъв, макар и минимален шанс: ИГОРИ да открие някой от останалите носители на тези гени, предполагаемият брой на които трябва да е някъде око-

ло осемнадесет-деветнадесет... Но шансовете това да стане в рамките на следващите няколко седмици бяха наистина нищожни. И Том бе длъжен да се изправи срещу фактите: спасението на Холи зависеше изцяло от Мария Бенариак!

– Да тръгваме – тихо се обади Жасмин и постави ръка на рамото му. – Джак уреди да се измъкнем през служебния вход, за да избегнем репортерите...

Том се изправи и позволи да бъде отведен към изхода. Отново си помисли за тайнствения, но вероятно безполезен серум, който бяха изготвили от комбинацията на трите гена, и с въздишка си призна, че мозъчната операция на Холи е не само наложителна, но и неизбежна... В устата му се появи горчив вкус, зави му се свят. Това бяха единствените му шансове, в случай, че не посмее да се обърне към Мария с молбата да излекува детето му...

Джак изскочи до него в момента, в който минаваха покрай банката на свидетелите, и промълви:

– Все още има надежда.

Том спря, погледна приятеля си и поклати глава:

– Така ли мислиш, Джак?

Прогонил последните лъчи на надеждата от душата си, той ясно разбра: проектът „Кана“ бе мъртъв, а Холи съвсем скоро ще го последва...

24

Болнично отделение на „Джиниъс“, Бостън

Холи изгуби чувствителност в лявата част на тялото си на 12 май, четири дни след присъдата на Мария. Парализата продължи почти два часа и Том ясно видя, че детето се уплаши много повече отколкото преди, при непрекъснато зачестява-

щите кризи на главоболие и световъртеж. Лекарствата и лъчелечението бяха забавили растежа на тумора, но това беше всичко. Състоянието на детето продължаваше да се влошава, тъй като натискът върху мозъка вече се отразяваше на част от двигателните му функции. Стероидите ограничиха нарастването на тумора и разсейките, но това беше временно явление. Бащата прекрасно знаеше, че лошото предстои.

Туморът навлизаше в четвъртата и последна фаза на клонирането. Гените с ключово значение в хромозома 9 отдавна бяха изчезнали, липсваше и цял комплект гени в хромозома 10. Темпото на растежа беше почти три пъти по-високо от най-оптимистичните прогнози на ДАН, според които този процес щеше да трае около година, и се доближаваха до най-песимистичните... Отначало Том твърдо бе убеден, че ще намери начин да си осигури нужното време. Но сега, оценил трезво огромните трудности пред себе си, той вече не беше толкова уверен...

Водеше битка с рака, своя стар враг. Битка, която губеше... Но бойното поле този път беше крехкото тяло на дъщеря му. Бе длъжен да мисли за нея, да ѝ спестява страданията дори ако това означаваше да обърне гръб на битката с коварната болест. Но лечението, на което я подлагаше в момента, не само нямаше да я спаси, но и я караше да се чувства зле...

Конфликтът между бащата и хирурга у него стана агонизиращо ясен: или трябва да ѝ помогне да живее, или да ѝ помогне да умре. Като забрави абсолютно всичко, което се намира между тези две състояния...

— Браво, момичето ми, чудесна рисунка! — Жасмин се наведе към леглото и надникна в екрана на портативния компютър, който лежеше в скута на Холи. Кралицата-воин на екрана беше изядена от двуглавия дракон. — Значи не можеш да отидеш отвъд шесто ниво, а?

От последната криза бяха изтекли два дни, детето седеше в леглото и се радваше на един от малкото си наистина спокойни дни.

— Мога да вляза в замъка и да убия двете чудовища и синия дракон — отвърна то. — Но на излизане винаги попадам в лапите на този дракон-пазач или пък на морската змия... Всеки път става така!

— Откри ли всички лекарства, които лежат в скривалището?

— Да, заедно със скритите оръжия и допълнителната броня. Но ми трябва неуязвимост, а за нея в замъка няма магически мехлем...

— Навсякъде ли търси?

— Навсякъде.

— И опита всичко, така ли?

— Аха...

— Ами някаква измама? — усмихна се младата жена.

— Няма начин — въздъхна Холи. — Всички знаят, че „Клетвата на Зарг“ е една от компютърните игри, в която няма кодове за измама...

— Искаш да кажеш, че няма ЗАПИСАНИ кодове за измама... — Жасмин знаеше от опит, че програмистите на компютърните игри винаги имат в запас по някой код, който дава на играча неограничена огнева мощ, живот и неуязвимост за оръжията на противника. Но този код не се публикува в указанията на играта, а се набира чрез някоя особена комбинация от цифри и букви. При повечето игри, като например „Обречените“ или „Тъмните сили“, тези кодове стават достояние на най-запалените играчи, които бързат да ги публикуват в Интернет. Но Холи беше твърдо убедена, че тайните кодове в „Клетвата на Зарг“ все още не са открити от никого... — Я се отмести малко — добави тя. — И ми прехвърли лаптопа...

Холи сви колене към гърдите си и ѝ направи място на леглото.

— Мислиш ли, че ще можеш да ги откриеш?

— Ами как... Може и да не съм най-добрата кръстница на едно дете, но положително съм най-добрата кръстница на КИБЕРНЕТИЧНИЯ свят!

— Хайде на бас, че не можеш да ги откриеш за един час! — възбудено се изкиска детето.

— Ама ти какво? — изгледа я с престорено удивление Жасмин. — Така ли ще се обиждаме? Можем да говорим не за часове, а за броеви МИНУТИ!

Пръстите ѝ затичаха по клавиатурата, а Холи, привела глава на една страна, гледаше екрана със зяпнала уста.

— Добре де — промърмори след известно време. — Какво

ще кажеш за десет минути? Бас държа, че не можеш да ги откриеш за десет минути!

Пръстите на Жасмин прекратиха лудия си бяг.

– Хубаво – рече тя. – Какво залагаш?

Холи бавно отмести очи от екрана и с удивление ги спря върху лицето ѝ:

– Вече го НАПРАВИ?!

Кръстницата ѝ скромно сви рамене и ѝ върна обратно компютъра.

– Нищо особено – заяви. – За да бъдеш неуязвима, е достатъчно да набереш N*PAIN... Опитай сама.

Холи набра кода и откри, че нейната кралица-воин наистина е неуязвима за чудовището.

– Страхотно! – възкликна. След три минути на устните ѝ се появи тържествуваща усмивка: – Седмо ниво! Изгарям от нетърпение да зърна физиономииите на Дженифър и Мегън, щом разберат това!

– Само не го прави прекалено често, защото ще ти омръзне – засмя се младата жена. – А за да го скриеш обратно, е достатъчно да натиснеш контрол и Р... Разбра ли?

– Благодаря ти, Жас. Но как го направи?

– Винаги има начин, Хол – отвърна младата жена и постави ръка върху рамото на детето. – Така казва татко ти и е прав... Начинът няма значение, той може да бъде необичаен, а дори и неправилен... Но когато искаш достатъчно силно да постигнеш нещо, винаги има начин!

Вратата се откряна и сестра Бет Лаурънс надникна вътре.

– Доктор Уошингтън, бихте ли се отбили при доктор Картър? – попита тя. – Той е в лабораторията...

– Разбира се – кимна Жасмин и се изправи. После стисна рамото на детето и окуражително добави: – Желая ти късмет на седмо ниво!

Том беше в компанията на доктор Карл Ламбърт, двамата се бяха навели над екрана на монитора и внимателно разглеждаха серия компютърни томографии. Ламбърт беше неврохирург от Националния здравен институт със седалище Мериленд. Беше изпратен на работа в „Джиниъс“ за потесен контакт с Картър относно най-новите разработки в об-

ластта на генетиката и неврохирургията, а и за да следи дали геноскопите не се използват за чисто комерсиални цели. Беше нисък и закръглен мъж с живо лице, къдрава червеникава коса и умни очи. Жасмин знаеше, че Том го харесва и уважава, а на всичко отгоре двамата бяха състуденти от „Джон Хопкинс“.

Карл Ламбърт посочи жълтеникава сянка на цветната томография и каза:

– Продължавам да твърдя, че операцията дава най-добри шансове.

– Нима не виждаш къде е разположен туморът, Карл? – изрече с въздишка Том. – Никак не ми се иска да проникваме чак дотам. Ти би ли се решил на подобна операция, след като знаеш колко висока е вероятността от неволна грешка?

– Зная това – кимна Ламбърт. – Но операцията все пак ѝ дава някакви шансове...

– Какви по-точно, Карл? Да забавим за известно време най-лошото?

– Тя ще я облекчи, Том...

– Или ще я убие! – Той замълча за миг, раменете му видимо увиснаха. После тихо добави: – Предполагам, че си прав...

Жасмин се прокашля и двамата мъже вдигнаха глави от екрана. Том изглеждаше блед и уморен. Очевидно не можеше да намери най-доброто решение за Холи.

– Здравей, Жас – поздрави я той. – Извинявай, че те повиках, но искам да чуя мнението ти за Холи...

– Трябва да бягам – промърмори Ламбърт, поглеждайки часовника си. – След десет минути имам операция. Вие двамата ще се оправите сами... – На вратата спря и се извърна към Том: – Продължавам да настоявам за дълбочинно оперативно проникване посредством лазер. Според мен то е задължително и колкото по-бързо го направим, толкова по-добре... – Дари Жасмин с една от любезните си усмивки и излезе.

– Какво решаваш, Том? – попита тя.

– Не зная – промърмори той и започна да крачи из помещението. – Вече си запозната с мнението на Карл. Той е прав: медикаментите и лъчевата терапия само забавят растежа на тумора и облекчават болките ѝ. Туморът очевидно ще трябва да бъде отстранен, за да се намали натискът върху че-

репа. Но се е заврял на такова проклето място, че операцията е почти немислима!

– Какво стана с проекта? Серумът?

– „Кана“ приключи, Жасмин. Серумът не действа.

Тя пое дълбоко дъх и тихо попита:

– Тогава остава Мария Бенариак, нали? „Проповедницата“...

– Проповедницата е извън нашата власт – сковано отговори Том.

За пръв път споменаваха името ѝ от деня, в който Жасмин откри наличието на трите необикновени гени в кръвта ѝ. Тя самата още не можеше да свикне с мисълта, че на света има поне двадесет души с Христовите гени, когато ѝ се наложи да се сблъска с още по-страшната истина, че единият от носителите на тези гени е безскрупулен убиец... Том от своя страна също не отваряше уста по този въпрос и Мария Бенариак остана между тях като спомен за смъртта на близък човек... Но времето течеше и двамата не можеха да се преструват, че тя не съществува. Щом нейният колега и приятел се бе захванал с тази налудничава идея, щеше да се наложи да отиде докрай...

– Но ти възнамеряваш да опиташ, нали? – попита го.

– Тя уби Оливия, Жас...

– Но може да спаси Холи!

– Права си – клюмна той.

– Хайде, Том! – повиши глас Жасмин. – Длъжен си да опиташ! Все ще измислиш някаква сделка с нея...

– Ти сериозно ли говориш?

– Абсолютно. Освен това не виждам да имаш някакъв избор... Нима не желаеш да разбереш дали тази жена БИ МОГЛА да спаси детето ти?

Той само сви рамене.

– Стегни се, Том! – гневно го погледна тя. – Не ти е в характера да се предаваш!

– Не се предавам, а се опитвам да разсъждавам разумно. – Искам да направя всичко възможно, за да спестя страданията на Холи...

– ФЪШКИИ! – кипна Жасмин. – Хиляди пъти съм чувала от собствената ти уста, че онзи, който се извинява с разума, на практика се е предал! Самият ти никога в живота си не

си бил разумен! Ти си скаран с разума и не си никакъв реалист, за разлика от Джак! Дори и аз съм по-голям реалист от теб, защото ти цял живот си се захващал с безумни идеи и нерядко си ги превръщал в действителност! Затова не спирай точно сега! Не спирай, за Бога!

Том я погледна с потъмнели от болка очи.

— Не ме разбираш, Жас... Как бих могъл да...

— Виж какво! — решително го прекъсна тя. — Ти се зало-ви с този проект „Кана“, нали? Аз не желях да участвам в него, защото не знаех докъде ще ни отведе. Но отстъпих пред увещанията ти, защото ти вярвах. Направих компромис с убежденията си, водена от единствената мисъл да помогна на Холи. През всичкото това време си забранявах да мисля, забранявах на съвестта си да се обажда. А сега ти се измък-ваш като страхливец само защото си се натъкнал на нещо, което ТИ не можеш да възприемеш! Е, приятелю, добре до-шъл в царството на объркването и съмненията! И не ми каз-вай, че не разбирам, кажи го на дъщеря си! Кажи ѝ, че ти е НЕУДОБНО да молиш Мария да ѝ помогне! — Спря да си поеме дъх, лицето ѝ беше зачервено от гняв. Насочи пръст към гърдите на Том: — И още нещо: престани да се самосъ-жаляваш, защото не само дните на Холи са преброени! Ма-рия Бенариак също няма да е дълго между нас!

С тези думи се обърна и затръшна вратата след себе си.

Мария се събуди обляна в студена пот. В килията на смър-тниците цареше непрогледен мрак. Стори ѝ се, че по пода и под леглото тропаят невидими плъхове. Отново се беше пре-върнала в шестгодишното момиченце от сиропиталището, заключено заради лъжите си или други неясни прегрешения.

Обзе я отдавна забравената паника от детството, неиз-менно придружаваща тъмнината. Искаше ѝ се да сгуши в ня-кого, да прогони ужаса. Най-много страдаше за отца. Дъл-боко в нея се появи главозамайващото чувство на съмнение. Не по отношение убийствата, които бяха акт на справедли-вост и нищо повече, а по отношение на неподчинението, кое-то бе проявила към отца и Братството...

Ами ако Езекия действително не желае смъртта на Кар-тър? Какво я бе накарало да си въобразява, че разбира желя-нията му по-добре от самия него? От човека, на когото дъл-

жеше всичко? Може би той е прав, като се вслушва в съветите на Хеликс и използва Картър за целите на Братството и отлага неговото отстраняване? И какво постигна самата тя, опитвайки се на своя глава да спре учения? Защо се озова тук, как сега ще изпълни Божията воля дори ако тя е точно такава, за каквато я беше приемала?

От самоувереността и твърдостта, които бе проявила по време на процеса, не остана дори следа. Нима Бог НЯМА никакви планове за нея? Може би затворът и смъртната присъда не са изпитание, а наказание? Може би Бог използва отеча, за да открие новия Месия и да СПРЕ Картър? Може би Езекия и Хеликс са прави, а тя греша?

И ето я тук – пожертвана, забравена, неопроствена...

Въпросите се блъскаха в главата ѝ като бодливи кълба, ноктите ѝ несъзнателно потънаха в дясното бедро, в наскоро зарасналите рани. Под пръстите ѝ се появи успокояващата влага на кръвта... Но мракът ѝ пречееше да почувства облекчение. Никакво количество пролята кръв не можеше да прогони безпокойството от душата ѝ, чувството за вина и дълбока самота от тялото ѝ... Животът отвъд невидимите стени на килията – светъл, весел и жив, престана да съществува. Тя бе захвърлена тук, в килията на смъртниците, в една камера три на пет без прозорци. Тя бе единственият обитател на свят, запълнен от отчаяние и мрак...

Първата сълза се търкулна по бузата ѝ в момента, в който си спомни, че дори в най-лошите мигове на детството ѝ съществуваше надеждата да избяга от мрака, да се върне при светлината и топлината на истинския живот. Сега обаче беше друго. Сега беше обречена да остане в мрака завинаги, сама със своите съмнения и съжаления... Ще бъде свободна едва след двадесет и два дни, когато смъртната присъда ще бъде изпълнена...

Единственото ѝ желание преди този ден беше да се види с отеча...

В Дамаск, на другия край на света, Езекия Дела Кроа също не можеше да заспи. В 5.36 часа сутринта той стана от леглото и излезе на балкона, стъпвайки с удоволствие по хладната теракота с босите си нозе. Панорамата на града на разсъмване беше великолепна, въздухът – чист и прозрачен. В

него вече се усещаше топлината, макар че слънцето щеше да изгрее най-малко след час. Протегна мършавите си ръце, скованите от артрит рамене болезнено пропукаха. Изпусна дълбока прозявка, благодарен на лекия ветрец, който раздвижи памучната нощница и приятно разхлади кожата му.

И тази нощ бе сънувал кошмара с Пилат Понтийски. С разликата, че този път гвоздеите потъваха в дланите на Мария, а той – млад като на онази дяволска холограма, спокойно наблюдаваше наказанието. Кошмарът го измъчи, но повече го мъчеха спомените. Спомените за неща, които преди много години му бяха разказвали в Корсика...

От момента, в който доктор Картър му съобщи за своето откритие, Езекия се мъчеше да повярва, че именно Мария е избраницата. Първата му реакция беше да отхвърли тази абсурдна идея, да обвини в грешка несъвършената техника на учения, да я припише на някаква коварна игра от страна на Дявола. Как е възможно точно Немезис да бъде новият Месия?

Когато ден по-късно се върна в пещерата и съобщи новината на Хеликс и Бернар, и двамата останаха смаяни. Подобно на него, Бернар сбърчи чело и заяви, че това е някакъв трик. Но реакцията на Хеликс беше друга. Той дълго мълча, а после поклати глава и отбеляза, че това е напълно възможно... Езекия ги отпрати, заповядвайки им да обмислят подробно създадената ситуация и да потърсят изход от нея. После обяви предстоящото днес заседание на Вътрешния кръг, на което трябва да се обсъдят всички възможни варианти...

Погледна часовника си. Трябваша му няколко часа, за да се подготви и да стигне до Пещерата на Свещения огън. Безсънната нощ беше тежка, но все пак му помогна да вземе решение...

Спомни си младата жена, която бе заварил в кабинета на майка Клеменца. Всъщност това не беше жена, а съвсем младо момиче, объркано и предадено от една религия, която не само не беше я защитила, а беше ѝ сторила непоправимо зло. И когато след известно време Мария получи поста на новата Немезис, тя започна да изпълнява задълженията си по нов, непознат дотогава начин. Промени дори външността си, за да влезе напълно в ролята на Съвършения отмъстител...

Спомни си деня, в който тя пожела да прибегне до радикалната операция. Обясняваше мотивите за това бавно и спокойно, с дълбоко вътрешно убеждение. Чувствала се потис-

ната от външния си вид, мечтаела за свободата на анонимността, предпочитала да не е пеперуда с красиво оцветени крилца, а обикновена сива гъсеница...

При първата си среща с майка Клеменца Езекия се държи строго, направо я обвини за извращенията на отец Анджело, довели до самоубийството на сестра Долфин. Игуменката започна да се оправдава, твърдейки, че Мария винаги си е измисляла разни неща и по тази причина никой не повярвал, че е била изнасилена от отец Анджело. „Като дете постоянно лъжеше – твърдеше майка Клеменца. – Те всички лъжат...“

Едва сега Езекия си даде сметка, че „детските лъжи“ на Мария не са били обикновените фантазии на едно самотно дете, а чистата истина. Все още ги помнеше много добре, сами по себе си малки чудеса: голямото падане от високо, ужилването от пчели, внезапно излекувания диабет и поне още пет-шест подобни истории... Колкото повече мислеше за тях, толкова по-правдоподобни му изглеждаха те...

Обърна се, прекоси спалнята и се насочи към банята. Спря се пред писалището, протегна ръка и извади едно хапче от сребърната кутийка, поставена до снимката на жена му. Дълбоко в сърцето си усещаше, че новият Месия е вече открит. Но как да я спаси от новата Голгота, как да я измъкне преди да я приковат към новия кръст? И как да получи подкрепата на останалите за това безумно начинание? Тя трябваше да бъде спасена, за да спаси праведните!

Том Картър хвърли последен поглед към заспалата си дъщеря и напусна отделението. Припомни си отново думите на Жасмин и си даде сметка, че те са абсолютно верни. Няма право да изпитва самосъжаление, трябва да се бори докрай! До срещата му с Карин Танър имаше малко повече от половин час. Джак бе уредил тази среща, която щеше да се състои в централата на ФБР в центъра на града. В сградата, носеща името на „Джон Фицджералд Кенеди“, Карин щеше да го запознае с всички подробности от разследването. А след това той планираше да направи и свое, лично разследване...

Насочи се към стълбището за подземния гараж, но се закова на място от високия глас на Боб Кук, който се разнесе зад гърба му. Обикновено спокойният и дори ленив калифорниец тичаше презглава насам.

– Хей, Том! Почакай!

Обърна се, отвърна на поздравите на двама от служителите на „Джиниъс“, които минаха покрай него.

– Търсих те навсякъде! – спря се пред него Боб, приведе се леко с длани на бедрата като изтощен до крайна степен маратонец.

– Е, вече ме откри – изгледа го внимателно Том. – Казвай!

– Мишките...

– Какво мишките?

Задъханият младеж отвори уста за обяснение, после поклати глава и го хвана за ръкава.

– Ела, ще ти покажа – едва успя да промълви и го помъкна към асансьорите.

Нора Луц беше сама в „Къщата на мишките“ на втория етаж, изправена неподвижно пред две малки клетки. Очите ѝ се местеха от животинките към бележника, разтворен пред нея, главата ѝ бавно се поклащаше.

– Какво става тук, Нора? – попита Том и махна с ръка към Боб, който дишаше запъхтяно зад гърба му. – Нашият сърфист нещо не може да се изкаже...

– Мишките – кратко отвърна тя.

– Какво мишките? – започна да се нервира Картър.

– Чисти са – тихо отвърна жената и посочи клетките пред себе си.

– Какво? – направи крачка напред Том. – Искаш да кажеш, че са излекувани?

Нора сви рамене, сякаш сама не вярваше на думите си:

– Изглежда, серумът от „Светата троица“ е премахнал всички видове рак, с които бяха заразени...

– На всички мишки?!

– Там е работата, че не на всички – поклати глава тя. – Нали помниш, че при първите експерименти инжектирахме серума на изолирани животни, но ефект нямаше?

Том нетърпеливо кимна с глава.

– Тъй... В един момент обаче решихме да пестим време и място и събрахме по две-три мишки в една клетка. Именно те се оказаха напълно освободени от различните видове ракови образувания, с които бяха заразени.

– А изолираните, те как са?

– В същото състояние, серумът не им действа...
– Каква е разликата между двете клетки?
– Никаква – озадачено поклати глава Нора. – Ако не броим факта, че болните са сами, а излекуваните – на двойки и тройки...

– Значи не знаем какво ги е излекувало, така ли?
– Още не – обади се Боб, най-сетне успял да си възвърне дар слово. – Но знаем друго: този резултат не е плод на случайност, а абсолютно закономерно явление.

Том пристъпи към близката клетка и втренчи поглед в трите здрави мишки, които тичаха вътре. Само преди дни тези животинки бяха на прага на смъртта.

– Прекрасно! – промълви. – Но полза ще имаме само ако открием механизма на това чудотворно лечение...

– Работим по въпроса – усмихна се Боб.

Том колебливо погледна часовника си. За миг се изкуши да позвъни на Карин Танър с молба да отложат срещата, но после си даде сметка, че тук едва ли може да бъде полезен с нещо, тъй като съгрудниците му прекрасно знаят какво трябва да се направи.

– Трябва да вървя – насочи се към вратата той. – Като се върна, веднага ще дойда да ви помогна...

– Къде отиваш? – попита Боб.

– Аз също съм зает с някои изследвания...

Когато Езекия Дела Кроа пристигна в Пещерата на Свещения огън, членовете на Вътрешния кръг вече го чакаха около огромната маса. Напрегнатият им шепот стихна, всички го посрещнаха на крака. Пламъкът пред олтара беше станал поне с тридесетина сантиметра по-висок, а сиянието му – още по-ослепително от преди...

– Да бъде спасен...

Поздравът му бе насочен към брат Хадад, който седеше най-близо.

– За да спаси праведните – отвърна регионалният шеф на Свещените земи. Тежките му клепачи бяха по-тъмни от обикновено, дланите му леко докоснаха ръцете на Езекия, оформяйки ритуалния кръст.

Поздравите продължиха: високият брат Лучано с прошарена коса, който ръководеше братята в Християния, съ-

сухреният брат Олазабал – лидер на праведните в Новия свят, за накрая остави пазителите на Първата и Втората заповед... Всички бяха мрачни и избягваха погледа му, с изключение на брат Хеликс.

Премина на въпроса без никакви увъртания. С няколко думи очерта насоките на проекта „Кана“ и сделката, която бе сключил с доктор Картър. Разказа за неуспешното покушение на Мария срещу живота му, последвано от нейното арестуване и изпращане пред съда. Накрая запозна присъстващите с откритието на доктор Картър: Мария Бенариак, позната в Братството под името Немезис, притежаваше трите Христови гена и вероятно именно тя е новият Месия. Каза го с нетърпящ възражение тон, който предизвика бурна реакция у присъстващите.

Както се очакваше, пръв скочи брат Бернар и отсече.

– Това трябва да е някаква грешка! Или пък трик. Немезис не може да е Месията. Познаваме я повече от двадесет години, нямаше как да не разберем за специалните ѝ способности, ако наистина ги е притежавала!

– Защо? – кротко попита Езекия.

– Защото тя е убиец, а не Спасител, отче! Тя беше един отличен инструмент за изпълнение повелите на Втората заповед, което изключва да е обект на Първата!

– Защо? – отново попита Езекия.

– Тя е убиец!

– Професионален убиец! – натъртено добави Хадад от противоположния край на масата.

– А кой я превърна в професионален убиец? – изглежда ги той. – НИЕ! И какво ни дава право да мислим, че новият Месия непременно ще бъде благ евангелист, а не зъл дух, когото Бог е изпратил да отмъсти за смъртта на сина си?

– Но тя не отговаря на древните знаци и символи! – възрази брат Олазабал.

Езекия се намръщи. Стана му ясно, че членовете на Вътрешния кръг вече бяха изготвили общата си стратегия, без съмнение под натиска на брат Бернар.

– Какви знаци и символи? – попита той. – Може би имаш предвид трите главни черти на новия Месия, описани от нашия Основател?

– Да – обади се обикновено мълчаливият брат Лучано. –

Те ясно сочат, че новият Месия ще бъде праведен, ще бъде на възрастта на Исус и ще бъде МЪЖ!

– Така е – съгласи се Дела Кроа. – Но това са общите предположения на Основателя. Мария наистина не е мъж, но е праведна. Толкова праведна, че не прие нашата временна сделка с учения. А що се отнася до възрастта, не мога да бъда абсолютно сигурен, защото не зная рождената ѝ дата. Но раждането ѝ видимо съвпада с онзи ден преди тридесет и пет години, когато пламъкът на Свещения огън започна да гори с ослепителна светлина! Не забравяйте, че тази жена притежава трите редки гена на нашия Бог! А аз съм запознат с чудотворните способности, които притежава още от невръстно дете!

– Няма доказателства за тези способности! – гневно възкликна брат Бернар. – Пак повтарям, че я познавам цели двадесет години! Затова твърдя, че тя не може да бъде Избраницата!

Тук се намеси Пазителят на Първата заповед.

– Брат Бернар – обади се Хеликс, – а имаш ли доказателства, че НЕ Е ТЯ?

До този момент беше мълчал и слушал, внимателно извъртайки плещивата си глава от лице на лице. Очите зад очилата с телени рамки не пропускаха нищо. Сега тези очила се бяха насочили към брат Бернар, а светлината на факлите се отразяваше в многодиоптровите стъкла.

– Не, разбира се – отвърна той.

– Но въпреки липсата на подобни доказателства, ти си убеден, че тя НЕ МОЖЕ да бъде новият Месия?

– Да – кимна Бернар и скръсти ръце пред гърдите си.

– И си напълно сигурен в това?

– Абсолютно.

– Означава ли това, че ще спиш спокойно и след три седмици, когато Мария вече ще бъде екзекутирана? Нима няма да ти мине през главата, че след двехилядигодишно очакване допускаме Месията да загине пред очите ни? Пред ТВОИТЕ очи... Ще поемеш тази огромна отговорност пред бъдещите поколения само защото си сигурен, че тя не може да бъде Избраницата?

Бернар не отговори, а само кимна с глава. Езекия забеляза нервното раздвижване на останалите участници в заседанието.

– Завиждам на сигурността ти – тихо добави Хеликс.
– Познавам я от двадесет години – повтори с оправдателен тон Бернар. – Тя не може да бъде Избраницата!

Хеликс бавно кимна.

– Защото би я разпознал, така ли?

– Точно така!

– Дори ако тя не си е давала сметка за това? Дори ако не го знае и сега, в този момент?

Мълчание.

Хеликс направи необходимата пауза и продължи:

– Не забравяйте пророчеството, братя. Този път Месията няма да осъзнава своята мисия. Ние, хората от Братството, сме тези, които трябва да го открият и да му съобщат за избора на Бога... А след това и да му помогнем да изпълни свещената си мисия.

– Но Мария ще бъде екзекутирана...

– Значи трябва да попречим на този акт.

Бернар се изсмя и хвърли поглед към Езекия, но отецът мълчеше. Беше доволен, че Хеликс е поел спора в свои ръце. Бернар се огледа, търсейки подкрепа у останалите членове, после повиши тон:

– Всеки опит да я спасим ще означава да се разкрием пред света! А Братството не бива да си позволява това, особено когато липсват твърди доказателства, че именно тази жена е новият Месия!

– Не съм съгласен – отвърна с равен глас Хеликс. – Основната ни цел е да спасим новия Месия, каквото и да ни струва това. Затова сме тук, затова сме работили цели две хилядолетия!

– аз съм на същото мнение! – обади се брат Лучано, изведнъж променил становището си. – Какво толкова лошо има в опита ни да я спасим?

Бернар се обърна и впи пламтящите си очи в лицето му.

– Рискът да бъдем разкрити в случай, че Мария не е Избраницата, положително е по-малък от риска да допуснем смъртта на новия Месия – обади се брат Хадад и примигна с тежките си клепачи. – Затова си струва да я спасим, просто за да сме сигурни...

Бернар се огледа, усетил, че дебатите не се развиват в негова полза, и попита:

– Всички ли сте на мнение, че трябва да дадем шанс на Мария?

Отговори му с кимане на глави.

Езекия вдигна глава и започна да говори, подбирайки внимателно думите си:

– Брат Бернар, искам да чуя окончателното ти мнение. Все още ли си твърдо убеден, че Мария не може да бъде новия Месия? Питам те не само защото трябва да сме напълно единодушни по този въпрос, а и защото се нуждаем от опита ти за практическото изпълнение на евентуалното ни решение. Затова отговори: твърдо ли си убеден в това, или все пак имаш някакви съмнения?

Дебелият брат се облегна назад, очевидно оценил жеста на Езекия, който му предлагаше достойно отстъпление.

– Разбира се, че имам съмнения – промърмори. – Фактически подобна възможност съвсем не е изключена...

– Радвам се, че мислиш като нас – тържествено кимна с глава Езекия. – Сега основният въпрос е как да действваме...

– Това ще бъде една много деликатна операция – важно се намръщи Бернар.

– Мислиш ли, че ще можем да я осъществим? – попита с подчертано уважение Хеликс, очевидно разбрал тактиката на Дела Кроа спрямо избухливия брат.

Бернар кимна и все така надут промърмори:

– Ще използваме връзките на нашите братя в Америка и все ще измислим нещо. Но какво ще правим с Картър?

Езекия измъкна лист хартия изпод гънките на дългата си роба. Върху него бяха написани четири имена, начело с името на Картър.

– Ученият изпълни ролята си и вече може да бъде отстранен – бавно рече той. – Предай на Гомора този лист, на него са имената на всички участници в проекта „Кана“. Работили са тайно, никой друг не подозира за техническата страна на тяхната дейност. С тяхното ликвидиране ще изтрием от лицето на земята всички следи от този светотатствен проект. И ще изпълним желанието на Мария, нашия нов Месия!

– Много добре – кимна Бернар. – Още днес ще се свържа с Гомора, а веднага след края на заседанието започвам да действам за освобождаването на Мария. – Обърна се към противоположния край на масата и добави: – Брат Олаза-

бал, ще ми трябват имената на някои братя, които живеят на територията на САЩ...

– Имаш ги – кимна лидерът на Братството в Новите земи.

Езекия се изправи и даде последни напътствия:

– Ако някой от вас има други идеи, моля да ги сподели с брат Бернар. Ако не – моля ви да се завърнете при паството си и да съобщите на братята, че времето на чакането и търсенето вече свършва. Подгответе ги за общия събор, на който ще провъзгласим новия Месия. Съвсем скоро тя ще бъде свободна и ще спаси човечеството!

Затаили дъх от вълнение и с широко отворени очи, присъстващите бавно кимнаха.

– Много добре – усмихна се Езекия. – Предлагам да закрием това заседание и да се залавяме за работа. Лично аз изгарям от нетърпение да съобщя великата новина на нашия нов Месия!

Изправи се, кръстоса ръце пред гърдите си и тържествено промълви:

– Нека бъде СПАСЕНА!

Присъстващите скочиха на крака, повториха движението на ръцете му и отвърнаха в хор:

– За да спаси и праведните!

25

Корсика

Картър провери адреса в папката на ФБР, която лежеше на седалката до него, после отново насочи поглед към изпълнения с остри завои път. След няколко минути пред наетото пежо-кабрио изскочи първата крепостна кула, очертала се като декор на фона на синьото небе.

Вдясно лениво се плискаха вълните на Средиземно мо-

ре, позлатени от лъчите на залязващото слънце. В огледалото за обратно виждане се очертаваше средновековната цитадела на Калви, извисяваща се над къщите с плоски покриви, накацали в дъното на голям, сърповиден залив.

Денят си отиваше, но въздухът беше топъл и той се чувстваше много добре в откритата кола. Последните лъчи на слънцето приятно галеха лицето му. Спомни си за Оливия, в душата му се прокрадна тъга.

Преди три дни се срещна с Карин Танър и научи от нея всички известни подробности за убийцата. Тя му предаде и копията от досиетата. Отначало се почувства обезкуражен от чувството и прочетеното. Всичко недвусмислено показваше, че тази жена има една-единствена специалност – да ОТНЕМА човешкия живот. Нищо не сочеше, че в душата ѝ съществува желание или способност да СПАСЯВА живот. Това го накара да тръгне на далечен път, да направи опит да открие всичко в нейната биография, до последната незначителна подробност...

Карин недвусмислено го предупреди, че Проповедницата не е склонна да сключва сделки, но въпреки това вчера той бе поискал среща с губернатора на щата Лайл Мелиш, от когото се надяваше да получи информация за всичко, което би могло да се предложи на тази жена. Губернаторът Мелиш беше негов стар приятел, пряк и откровен, доколкото това определение можеше да се използва за един опитен политик. Неотдавна Том беше излекувал внука му от фиброзна кистоза. Всичко това му даде правото да зададе въпроса си директно и без усукване: какви са шансовете смъртната присъда на Мария да бъде забавена или заменена с доживотен затвор? На което Мелиш също така директно отговори, че тази присъда е окончателна и само чудо може да я отмени.

– Избран съм на този пост именно заради твърдото си отношение към престъпността, Том – каза му той. – Няма начин да проявя снизходителност към една от най-опасните убийци на нашето време, просто ей-така...

– А нима твоите избиратели няма да са ти далеч по-благодарни, ако узнаят, че си подхванал битка с далеч по-опасни убийци? – попита го Том. – Като например рака и сърдечните заболявания?

– Зависи – наостри уши губернаторът. – Какво по-точно имаш предвид?

Ученият накратко му обясни за лечебните гени, подчертавайки факта, че организъмът на Мария ги съдържа в една изключително рядко срещана комбинация. Интересът на Мелиш видимо се увеличи.

– Какво точно ти трябва? – попита той, след като прекоси поне пет пъти просторния си кабинет.

– Неограничен достъп до затворничката и евентуално разрешение да я подложа на изследвания.

– Това ли е всичко?

– Искам да бъда в състояние да ѝ предложа нещо, срещу което тя да приеме да ми сътрудничи.

– Например?

– Например замяна на смъртната ѝ присъда с доживотен затвор.

– За Бога, Том! Нима забрави, че тя уби собствената ти съпруга?!

– Не забравям това нито за миг! – скръцна със зъби той. – Но трябва да ѝ предложа НЕЩО! В противен случай тя няма да има мотив, за да ми помогне...

Мелиш преброди кабинета си още веднъж, след което вдигна глава:

– Но тя трябва да извърши нещо наистина необикновено, за да искаме промяна на присъдата ѝ... При това ПРЕДИ определената дата за екзекуцията!

– Какво ще кажеш, ако това нещо бъде излекуването на безнадеждно болен пациент?

– Става – кимна след кратък размисъл Мелиш.

– Много добре. Точно това ще поискам от нея.

Получил съгласието на губернатора, Том взе първия самолет за Париж, откъдето се отпрати насам, към малкото градче Калви на остров Корсика.

Пежото взе поредния завой, пред очите му най-сетне се появи сивата постройка в готически стил, над която се извисяваше древна бойница. По гърба му пробягаха хладни тръпки. Сградата представляваше някаква смесица между тъмница и запуснат мотел и едва ли беше най-подходящото място за детството на самотно дете.

Порталът беше широко отворен, но градината беше неподдържана. Том подкара пежото по алеята, която водеше към главния вход. Стъклата на високите прозорци бяха изпо-

чупени. Отдавна превзел чакълестата настилка на алеята, дивият здравец вече пълзеше и по стените. Вдясно от масивната входна врата беше паркиран жълт булдозер, до него имаше купчина тухли и други строителни материали. Новичка табела на стената осведомяваше евентуалните посетители, че хотел „Наполеон“ ще бъде отворен през лятото на 2004 година.

Сиропиталището е било закрито преди четири-пет години, но служителите от „Юрокар“, които му предложиха пежото, бяха единомислени, че в сградата все още живее някаква старица, която преди години е работила тук. От известно време насам се грижела за градината, срещу което я оставили да обитава една от стаите. Мъжът зад гишетото в агенцията беше почукал с пръст слепоочието си, за да подчертае, че мадам Льофорже е малко „чалната“...

Но побъркана или не, тя не се виждаше никъде... Опитвайки се да прогони обзелото го разочарование, Том спря колата и се огледа. Какво всъщност бе очаквал? Да дойде и веднага да открие старицата, която се разхожда из парка и го чака? Скоро ще се мръкне, очевидно ще се наложи да се върне в Калви и утре отново да дойде тук. Подкара бавно напред, търсейки място за обратна маневра. Вляво от себе си зърна едно празно място сред храстите бугенвиллия, от него започваше пъгечка, която завиваше зад сградата. „И тъй и тъй вече съм тук, нека погледна“ – рече си той.

Спря колата, слезе и тръгна по затревената пъгечка. Въздухът под издължената сянка на мрачната сграда тежеше от аромата на цъфналите бугенвиллии. Отзад имаше детска площадка, зад нея започваше малка, но добре поддържана градина, очертана от бяла дъсчена ограда, висока около метър. За разлика от запустения парк всичко тук изглеждаше чисто и подредено. Детските люлки светеха с прясно положената червена боя, лехите в градинката бяха отлично поддържани, без нито един бурен, редувайки се с малки тревни площи. Един остров на реда сред морето на забравата...

Очевидно мадам Льофорже все още беше в състояние да изпълнява задълженията си.

Тихо пропукване го накара да се обърне надясно. Под сянката на близките дървета стоеше жена на около седемдесет години и безмълвно го наблюдаваше. Беше ниска и тантурес-

та, с кръгло червендалесто лице. Очите зад големите очила приличаха на черни точкици, потънали в изобилието на подпухналата плът, устните ѝ изглеждаха като тънка двойна черта над увисналата гуша, свита в неодобрителна гримаса. От главата ѝ висяха проскубани сиви вълма, които отдавна не бяха виждали гребен, роклята ѝ беше стара и раздърпана. Изпъкналите, подобни на копчета очи го гледаха без да мигат.

— Мадам Льофорже?

Жената не реагира.

Том пристъпи към нея и се представи на тромавия си френски, забързано обяснявайки, че не е нахлул по погрешка във владенията ѝ, а е дошъл специално, за да я види...

— Pourquoi? — равнодушно попита тя.

Том обясни, че иска да научи нещо за едно момиче, живяло в сиропиталището между годините 1968 и 1983.

Старицата се замисли, после все така равнодушно промълви:

— Тук имаше много деца... — Гласът ѝ изведнъж натежа от тъга: — Elles sont disparu... Всички си отидоха, но пак ще се върнат... Тогава ще видят, че градината и площадката са готови и ги чакат...

— Тук е много хубаво — кимна в знак на уважение Том.

— И БЕЗОПАСНО! — добави с непонятен гняв старицата. — Тук нищо не може да им се случи!

Сърцето му се сви. Беше ясно, че тази жена наистина е побъркана. Едва ли може да се надява да получи от нея някаква полезна информация.

— Извинете за безпокойството, мадам — каза той и се обърна към колата. — Искях да науча нещо за живота на едно момиче, казва се Мария Бенариак...

Промяната беше колкото внезапна, толкова и рязка. Очите на възрастната жена се проясниха, тялото ѝ се стегна.

— Мария ли? — тихо попита тя. — Всичко стана по моя вина... По моя и на никой друг!

— Каква беше вашата вина?

Безформеното тяло изведнъж се сгърчи.

— Отец Анджели, сестра Долфин... — изфъфли тя. — Не им повярвах, знаете... Бях убедена, че момичетата си фантазират. Мислех, че Мария е лъжкиня... Умна и красива, но лъжкиня...

- Добре ли познавахте Мария?
- Всички сестри я помнят...
- Очите му се плъзнаха по безформената дреха.
- Вие сте били монахиня тук?
- Кратък, натежал от горчивина смях.
- Бях игуменка, но отдавна... Преди много, много години... После дойдоха неприятностите... Опитаха се да ме прогонят, но успях да ги убедя, че трябва да остана и да изкупя греховете си с упорит труд...
- Ще ми разкажете ли за Мария? Как изглеждаше тя?
- Възрастната жена остана неподвижна на мястото си, очите ѝ не се отделяха от лицето му.
- Елате – изведнъж се раздвижи тя. – Защо пък да не се изповядам пред вас?...

Отвън постройката беше паянтова, но отвътре – неочаквано уютна. Том беше настанен на кухненската маса, пред него с изненадваща бързина се появи купа с рибена чорба, чиния варени картофи с настъргано сирене и чаша червено вино. После домакинята се настани насреща му и започна да разказва за момичето на име Мария Бенариак.

– Сестрите не знаеха дали е ангел или дявол... Беше много красива и умна, но беше ужасна лъжкия. Така поне си мислех аз... Горката, непрекъснато понасяше наказания. – Тъжно поклащане на главата, последвано от признание: – Аз я наказвах!

Том отпи глътка вино и попита:

- А защо я смятахте за лъжкия?
- Ами защото постоянно дрънкаше небивалици – сви рамене старицата. – Но около нея непрекъснато се случваше нещо – добро или лошо...
- Какво по-точно?
- Ами накрая, когато вече беше голямо момиче – все ужасни неща... Твърдеше, че била изнасилена от отец Анджело – един от нашите най-уважавани проповедници. Бях убедена, че лъже, но после сестра Долфин се самоуби, а отецът... Гласът ѝ изтъня.
- Какво стана с отца?
- Постигна го ужасна смърт...
- Мария имаше ли нещо общо с това?

Някогашната игуменка сви рамене, очевидно подготвена за подобен въпрос.

– Казахте, че около нея са се случвали и добри неща – подхвърли Том, без да очаква кой знае какво.

– О, да – оживи се лицето ѝ. – Особено като беше малка... Невероятни, фантастични истории, които нямаше как да не приемам като измислици, като игра на Дявола... – Очите ѝ станаха замислени, устата ѝ тихо промълви: – *La grand tombée*... – Тръсна глава и отново погледна госта: – Беше една ясна нощ през юни. Събудих се от някакъв шум под прозореца... Излязох навън и видях четири от най-малките момичета да пицят пред портала... Най-голямото беше на около осем години, а най-малкото – някъде около шест... Послушниците нямаха право да напускат спалните си след залез слънце, затова ги наказвах. Мария се разплака и каза, че не бива да я наказвам, защото излязла навън само за да помогне на другите момичета. Видяхте ли бойницата, която се извисява над покрива?

Том кимна.

– Е, добре... Мария твърдеше, че момичетата паднали от терасата и тя хукнала да им помогне. Разбира се, останалите деца отрекоха това, като заявиха, че изобщо не са били на балкона... Прегледах ги внимателно, никое не беше наранено. Ако наистина бяха паднали от тази височина, щяха да се убият...

– И? – попита той, обхванат от дълбоко външение.

– Наказах Мария по-сурово от останалите – въздъхна старицата. – Заради лъжата... Доста по-късно едно от момичетата призна, че действително е било на балкона. А дърводелецът на дома откри една счупена дъска, която вероятно е станала причина за падането...

– Значи в крайна сметка Мария е казала истината, така ли? Значи наистина им е помогнала?

– Това не беше единственият инцидент – с въздишка рече игуменката. – Имаше и много други. Като например онзи с пчелите...

– С пчелите ли?

Клеменца Льофорже допълни чашата си с вино и започна:

– Един ден момичетата бяха на пикник в Корсика. Като се върнаха, разбрах, че Мария и Валери разтурили гнездо на

диви пчели. Хвърляли камъни по него... Един от местните фермери бил много ядосан, защото пчелите нападнали стадото му. Мария каза, че пчелите нападнали Валери и я изпожилили цялата, но тя ѝ помогнала да се справи...

— А какво каза Валери?

— Потвърди думите ѝ, но аз реших, че лъже, за да отърве наказанието. Бях много ядосана от глупостта им, защото Валери беше алергична към пчелната отрова... Лекарите ме бяха предупредили, че само едно ужилване е достатъчно, за да я убие... Естествено, веднага я изпратих на преглед. Докторът не откри никакви следи от ужилване... Това означаваше, че или всичко е лъжа, или Мария е успяла по някакъв начин да неутрализира пчелната отрова. Вероятно се досещате коя от двете вероятности избрах... Но имаше и нещо много странно, на което по онова време умишлено отказах да обърна внимание...

— Какво?

— Докторът каза, че алергията на Валери е изчезнала и пчелната отрова вече не може да ѝ стори нищо... По някакъв начин детето се беше излекувало...

Том помълча известно време, после се вгледа в лицето на жената срещу себе си:

— Защо не ѝ вярвахте?

— Защото я мразех. Беше изключително красиво и умно дете, което не познаваше смирението. На такива деца трябва да бъде даден добър урок. И когато ми заяви, че може да лекува всякакви болести, аз кипнах. Защото това вече не бяха детски фантазии, а богохулство!

— Имаше ли и други такива истории?

— Цял куп. За истинността на една от тях съм абсолютно сигурна, независимо от това, което исках да вярвам в онези дни... Най-често наказвахме Мария, като я затваряхме в мазето. Като малка тя изпитваше ужас от тъмнината... Един ден, малко преди да изтърпи поредното си наказание, тя се разплакала и помолила сестрата да не я заключва в мазето. В замяна ѝ обещала да изпълни каквото пожелае... Сестрата, естествено, не повярвала на тези обещания, но ѝ станало мъчно за нея и я изпратила да си легне. Една седмица по-късно същата сестра, която страдаше от диабет, отишла да си направи поредната кръвна проба и докторите открили, че е напълно излекувана...

– Сигурна ли сте, че това е било работа на Мария?
– Абсолютно!
– Защо?
– Защото сестрата, за която става въпрос, бях АЗ – отвърна с неудобство Клеменца.

– И въпреки това продължавахте да НЕ ѝ вярвате?!
– Не можех, а и не исках – въздъхна старицата и разпери ръце: – Отдадох всичко това на случайността... А ако бях ѝ повярвала, бих могла не само да я спася от лапите на отец Анджело, но и да ѝ помогна да развие дарбата си... – В очите ѝ имаше болка. – Вие знаете ли къде е тя сега?

Том реши, че няма смисъл да ѝ разкрива истината, особено след като му стана ясно, че Клеменца няма никаква представа за хода на събитията.

– Да – кратко отвърна той.

– Един ден ще ѝ поискам прошка – промълви старицата.

Той замълча, обзет от уважение към тази жена. Разсъдъкът ѝ очевидно беше засегнат, но това правеше разказа ѝ още по-достоверен. Ако тези истории не бяха истински, тя едва ли би ги споделила с един непознат човек, който дори не я беше попитал дали Мария обладава лечителски способности, или не...

– Кое ви накара да повярвате, че Мария действително може да лекува? – попита той.

– Не знам.

– Но какво МИСЛИТЕ?

Отвърна му с леко свиване на раменете.

– Аз не съм лекар, вече не съм и монахиня... Но мисля за тези неща вече цели двадесет години... И стигнах до едно съвсем просто заключение: Мария е била надарена от Бога. С дарба, която е прехвърляла върху другите... Все едно, че е била болна от заразна болест, но с обратен знак. И с нея е заразявала околните...

Том мълчаливо се усмихна.

– Звучи глупаво, нали? – погледна го жената.

– Не, поне за мен – поклати глава той. – Но защо използвате минало време? Защо казвате „била е надарена“?

Майка Клеменца тъжно се усмихна и доля вино в чашата му.

– Защото постоянно я наказвах за нейните „лъжи“ и в

крайна сметка я принудих да се откаже от тези способности. – Инцидентът с пчелите беше тяхната последна проява, малко след него Мария навърши осем годинки... Съмнявам се, че днес изобщо помни на какво е била способна като дете...

Същата нощ, Северен Бостън

Боб Кук се обърна в леглото. Сънуваше, че кара сърф по прекрасните вълни на калифорнийските плажове, далеч от бостънския си апартамент. Обичаше научната си дейност, беше изключително доволен, че работи в екипа на великия Том Картър, но от време на време го обземаше носталгия по миналото и тогава беше готов да зареже всичко и да хукне обратно към златистите плажове...

Звукът го събуди в мига, в който се канеше да яхне поредната огромна вълна. „Кога ще дойде август?“ – запита се в полусънно състояние той. Тогава щеше да си вземе отпуск и да се присъедини към старата банда заклети сърфисти, да лети по вълните, да се излежава на топлия пясък и да си хапва хамбургери...

Звукът се повтори.

На долния етаж май имаше някой. Стори му се, че шумът идва от кухнята... После настъпи тишина.

– Хей, Даун! – надигна се на лакът той и погледна жената до себе си. – Чу ли това?

– Какво да съм чула? – сънливо промърмори тя, обърна се и притисна твърдото си задниче в слабните му.

– Стори ми, че долових нещо...

Жената се намести в новата поза, после ръката ѝ бавно се плъзна назад и обхвана члена му, който бързо започна да се втвърдява.

– Нищо не чувам, но със сигурност УСЕЩАМ нещо – полугласно промърмори тя.

– Сигурно така ми се е сторило, няма нищо – отвърна той и се предаде на приятното усещане, предизвикано от опитните ѝ пръсти.

– Не бъди толкова суров към себе си – засмя се Даун и здраво го стисна. – Това тук съвсем не ми изглежда НИЩО!

– Имах предвид шума – поясни с усмивка Боб.

– Шум ли? – простена тя. – Ако използваш както трябва това тук, ще разбереш какво означава истински шум!

Младият мъж затвори очи и се отдаде на насладата. Даун майсторски пое твърдия член, бедрата ѝ се раздвижиха в приятен ритъм. После го обърна по гръб и го възседна, едрите ѝ гърди докоснаха устните му. „Има някои неща, които са по-приятни и от сърфа – призна пред себе си той. – Да не говорим за научната дейност...“

Половин час по-късно вече спяха, здраво преплели телата си. Ако бяха останали будни още десетина минути, може би щяха да усетят миризмата на газ, която идваше от един прерязан маркуч в кухнята... И вероятно щяха да се справят с простата запалка до него, направена от кибрит, гласпапир и малка пружина...

Следващата сутрин, Чарлстън

Нора Луц постави препечената филийка на подноса редом с вносния шотландски мармалад, който майка ѝ много обичаше. После напълни чаша с чай, като преди това не забрави да налее на дъното един пръст мляко – след последното си пътуване до Англия през 1978 година майка ѝ не признаваше никакъв друг начин за приготвяне на чай... Върху подноса остана място само за купичката овесени ядки и малката каничка със студено мляко. Уверила се, че всичко е наред, тя напусна кухнята на малкия си мезонет в Чарлстън, заобиколи двете котки в антрето и пое по износените дървени стъпала към втория етаж, където беше спалнята на майка ѝ...

Някога, преди много години, Нора изпитваше дълбока омраза към болестта на майка си. Но това беше отдавна, когато самата тя беше съвсем млада и все още мечтаеше за личен живот. Днес, вече надхвърлила четиридесет и пет, дните ѝ протичаха между грижите за болната майка и лаборатория-

та в „Джиниъс“... А проекта „Кана“ прие като манна небесна, тъй като той ѝ предлагаше предостатъчно ангажименти, за да не мисли за нищо друго. Нямаше значение, че майка ѝ нито разбира, нито одобрява работата, с която се занимаваше. Картьр и останалите членове на екипа оценяваха нейните способности, а това беше единственото нещо на света, което я интересуваше... „Кана“ и вълнуващите открития, които бяха свързани с него, бяха нейното спасение от пристъпите на клаустрофобия и емоционалното изнудване, на които я подлагаше майка ѝ – жената, която обичаше повече от всичко на този свят, но която понякога толкова я вбесяваше, че неволно пожелаваше смъртта ѝ...

Кракът ѝ се вдигна към петото стъпало. Всеки момент щяха да долетят думите, които чуваше всяка сутрин, точно по това време и на това място: **НОРА, КОГА НАЙ-СЕТНЕЩЕ ПРИГОТВИШ ЗАКУСКАТА?**

Но този път не чу нищо. Никакви викове, никакви изисквания. На горния етаж цареше пълна тишина.

Сети се да извика едва когато подмина завоя на стълбището:

– Закуската е готова, мамо... Приготвих чая точно както го обичаш!

Тишина.

– Мамо?

Несъзнателно ускори ход, тъй като не помнеше майка ѝ да се е успивала някога. Спомни си за миговете, в които беше пожелавала смъртта ѝ, и изпита разкаяние. Спря на междинната площадка и отново извика:

– Мамо, добре ли си? Отговори ми, стига с тези номери!

Отвърна ѝ само тишината.

Затича се нагоре, чаят се разля върху препечената филийка и овесените ядки. „На мама това няма да ѝ хареса“ – механично си рече тя, докато буташе с крак вратата на спалнята.

– Мамо, събуди се!

После пръстите ѝ се разтвориха, подносят с трясък се стовари на пода, ръцете ѝ се вдигнаха пред устата. Искаше да изкрещи, но ужасът я накара да занемее.

Този ужас не бе предизвикан единствено от сгърченото

и безжизнено тяло на майка ѝ и възглавницата, която покриваше главата ѝ. Срещу нея се изправи тъмнокос мъж със зелени очи, който притисна с една ръка собствената ѝ длан към устата, а с другата ловко заби в рамото ѝ игла, прикачена към дълга спринцовка...

Бек бей, Бостън

Няколко минути по-късно Жасмин Уошингтън бръкна в чантичката си за ключовете от колата и се наведе към Лари, който седеше пред чаша портокалов сок на огряната от слънцето тераса.

– Ще се видим довечера – целуна го тя.

Той остави списанието си върху масата и отвърна на целувката ѝ.

– Приятна работа – рече. – Предай специални поздравии на Холи...

– Непременно.

Целуна го още веднъж и тръгна към площадката за паркиране.

– Кога ще се върнеш? – долетя зад гърба ѝ гласът му.

– Няма да закъснявам.

– Какво искаш за хапване?

Жасмин седна зад волана на своето БМВ 325i, свали гюрука и завъртя стартерния ключ. Изкара колата на заден ход и погледна към Лари, който се беше надвесил от терасата. Изпрати му въздушна целувка, даде газ и извика:

– Изненадай ме!

Ако въпросът му не я бе накарал да вдигне глава, тя може би щеше да забележи малката хлъзгава локвичка върху плочките, точно на мястото, където колата ѝ обикновено нощуваше. Няколко часа по-късно самият Лари щеше да определи съдържанието ѝ като спирачна течност...

Килия на смъртниците, щатски затвор на Масачузетс

След една нощ на черно отчаяние Мария Бенариак си каза, че е време да се примири с неизбежното. Два дни по-късно вече се контролираше напълно. Няма да има възмездие, няма да има Божествена намеса, плановите ѝ за ликвидирването на Картър са осуетени. Успя да приеме всичко това с помощта на желязната си воля.

Закуската ѝ се състоеше от бъркани яйца в обикновена бяла чиния. Ядеше бавно и съсредоточено, опитвайки се да изтръгне максимално удоволствие от храната.

До слуха ѝ достигна потракването на обувките на надзирателката, което спря пред килията, в очите ѝ се появи гняв.

– Още не съм свършила! – тросна се на дебелата жена в униформа, която се бе спряла до решетките. – Не е изтекло дори половината от времето, което се полага за закуска!

Жената продължително я изгледа и отвърна:

– Спокойно, Проповеднице, никой няма намерение да те лишава от храна. Дойдох да ти кажа, че имаш посетител...

Мария простена. Тоя Хюго Майърс вече прекаляваше с показния си професионализъм! Беше се надявала, че най-сетне ще я остави на мира. За какво ѝ е адвокат, след като няма никакви шансове за обжалване?

– Каза ли какво иска този път гениалният ми адвокат? – язвително попита тя, без да очаква отговор.

– Адвокат ли? – ухили се надзирателката. – Посетителят ти едва ли има нещо общо с юристите... По-скоро ми прилича на изповедник.

Исправена между двамата пазачи с белезници на ръцете, Мария Бенариак усети как в душата ѝ потрепва вълнение. Вървяха по дълъг коридор, облицован с бели плочки, който водеше от килията ѝ в Сектор Б към стаята за свижда-

не. Отминаха камерата за екзекуции и продължиха напред.

А когато Езекия Дела Кроа стана от стола и ѝ се усмихна, тя толкова се трогна, че понечи да се хвърли на врата му. Овлада се с цената на доста усилия и внимателно се възря в тъмните му очи. Надзирателите я сложиха да седне и щракнаха белезниците в специалната халка на стоманената маса. После тръгнаха към вратата. По-високият спря и се обърна към Езекия:

– Тази стая е за свиждане с осъдените на смърт, сър. – Право на достъп в нея имат само техните адвокати и духовни съветници. Разговорът ви няма да се записва или подслушва, но ви е забранено да осъществявате физически контакт с осъдената. – Пръстът му се насочи към голям бутон на стената: – Натиснете това копче, когато свършите или ако имате нужда от нещо...

– Добре – кимна той. Пазачите напуснаха стаята и заключиха след себе си.

Едва изчакала да останат насаме, Мария започна:

– Отче, съжалявам! Много моля да ми...

Замълча, тъй като Езекия допря пръст до устните си, заобиколи масата и се изправи над нея. Дълго време стоя абсолютно неподвижен, очите му изпитателно я оглеждаха. Тя понечи да го попита какво се е случило, но се сдържа. Беше ясно, че отецът съвсем скоро ще обясни причините за странно-то си поведение.

Изведнъж видя сълзите, които се търкаляха по бузите му. Старецът плачеше, без да издава никакъв звук. После се отпусна на колене пред нея и склони глава. Проговори нещо, но толкова тихо, че тя не го чу. А когато повтори думите си с по-висок глас, тя не го разбра...

– Да БЪДЕШ спасена! – промълви той.

– Какво означава това? – сви вежди Мария.

Все така на колене и със забит в пода поглед, Езекия тихо поясни:

– Проектът „Кана“ на доктор Картър приключи...

– И? – нетърпеливо го погледна тя.

– Той идентифицира човека, който притежава гените на Месията – онзи, който се е родил в деня на промяната на Свещения огън. Онзи, който от дете притежава лечителската дарба на Христос... – Главата му се повдигна, в очите му

гореше огън: – Този човек си ТИ, Мария! ТИ си новият Месия, ТИ си избраницата на Бога!

Тя замръзна от смайване, очите ѝ останаха приковани в неговите, умът ѝ отказваше да приеме това, което чува ушите ѝ. Изпадна в нещо като шок. Стори ѝ се, че е подслушала някъде отстрани откровенията на Езекия.

ВЪЗМОЖНОЛИ Е ТОВА?! НИМА МОЖЕ ДА БЪДЕ ИСТИНА?!

Дълбоко в себе си знаеше отговора на тези въпроси. Някакъв глас тихо ѝ прошепна: **ВИНАГИ СИ ЗНАЕЛА, ЧЕ СИ БОЖИЯТА ИЗБРАНИЦА! А СЕГА ГО ЗНАЯТ И ДРУГИТЕ!**

– Да БЪДЕШ спасена! – повтори със страхопочитание Езекия.

Колебанието ѝ този път продължи само секунда.

– За да СПАСЯ праведните! – тихо, но отчетливо отвърна.

Отецът бавно се изправи и се върна на мястото си.

– Сега, след като най-сетне научи истината, аз трябва да ти кажа още много неща – започна той. – Предстои ни много работа!

Все още неспособна да оцени рязката промяна на ситуацията, Мария просто се отпусна и започна да се наслаждава на топлата обич на отца, която я обливаше с приятните си струи. На устните ѝ се появи усмивка, тялото ѝ се приведе над масата, доколкото ѝ позволяваха белезниците. Наостри уши и се приготви да чуе това, което щеше да ѝ каже...

През нощта почти не мигна. Отчаянието ѝ се стопи, изчезна дори и желязната воля, с която бе очаквала неизбежното. Непрекъснато мислеше за това, което ѝ разказа Езекия, особено за отдавна забравените случки от детството ѝ.

Нима всичко е било истина? Нима се е случило в действителност? В главата ѝ бавно изплуваха спомените за всичко онова, което бе потискала на младини, което бе смятала за фантазиите на едно самотно и нещастно дете... Разказът му върна скритата логика на нещата, криво бе вършила преди много, много години... И които винаги бе смятала за плод на въображението си...

Отвори очи, отправи предизвикателен поглед към потис-

кация мрак на килията. Сега вече искаше да си спомни и най-дребните подробности на събития, които умишлено бе гонила от съзнанието си. Най-ясно си спомняше страха и невероятната умора, които я бяха обзели, докато обикаляше окървавените тела на момиченцата, паднали от кулата на сиропиталището, опитвайки се да върне живота в тях. Отпусната на затворническия нар, тя отново усети тъпата болка, която съпътстваше невероятно силните енергийни импулси, излъчвани от краищата на пръстите ѝ, докато докосваше изпотрошените кости на децата, сковаващата умора след тях... Но особено ясно си спомни огромното чувство на облекчение, което я обзе, когато момиченцата започнаха да се изправят едно по едно и да почистват дрехите си от праха, сякаш нищо не се беше случило...

Разкритията на Езекия неусетно стопиха патината на годините, собственият ѝ отказ от истинността на тези случки, картината в главата ѝ беше ясна и сякаш недокосната от времето...

Езекия подробно ѝ разказа за посещението си в лабораторията на доктор Картър, за начина, по който ученият бе определил генетичното ѝ наследство. После добави, че заповедта за ликвидирането на Картър и екипът му вече е в ход, а работата е възложена на Гомора. Тя не успя да се сдържи и настоя сама да свърши тази работа, но отецът само сви рамене. За него това беше второстепенен въпрос. По-важното беше, че Вътрешния кръг все още нямаше готов план за измъкването ѝ от затвора. А до екзекуцията оставаха само дванадесет дни...

Мисълта за предстоящата екзекуция я върна към необичайните ѝ способности. Едва сега разбра защо всяко Справедливо отстраняване изпълваше душата ѝ с чувство на необхватна власт, с чувство за добре свършена работа. Онази случка с пчелите я засегна по-дълбоко от останалите не само защото си я спомняше съвсем ясно, а и защото благодарение на нея в душата ѝ се появи една прекрасна идея. Идея, която я накара да потръпне от вълнение...

Запита се дали все още е в състояние да прояви необичайните си лечителски способности. Направи опит да си спомни мига, в който взе решение да се откаже от тях, но той се губеше в пелената на времето. Помнеше единствено отчаянието и страха, обземащи я при поредното наказание заради „лъжите“, но някъде дълбоко в душата ѝ тлееше увереност,

че ако извика тези дълбоко погребани качества, те с готовност ще ѝ се подчинят...

Винаги бе усещала, че е избрана. Но едва сега си даде сметка, че животът ѝ е бил подчинен на една велика цел и съмненията ѝ в тази посока са били напълно неоснователни. Тялото ѝ се разтърси. Човекът открай време е в състояние да предизвиква смърт — това тя знаеше най-добре от всички. Но единствено Бог можеше да спасява и съхранява живота... А какво представлява самата тя, след като също е способна на подобни чудеса? Нима наистина е дете на Бога?

Слезе от нара и започна да крачи напред-назад, нетърпеливо очакваща разсъмването. Тялото ѝ тръпнеше от възбуда. Беше напълно наясно с това, което трябваше да направи — то ѝ се струваше повече от очевидно. Надяваше се, че утре отецът отново ще я посети, защото планът ѝ вече беше готов... За да се измъкне оттук, щеше да ѝ бъде необходима неговата помощ, както ѝ помощта на цялото Братство. На НЕЙНОТО Братство! На устните ѝ се появи усмивка, мракът вече не ѝ се струваше заплашителен.

Предстоеше ѝ много работа.

Езекия Дела Кроа не се появи на следващия ден, но на вечер Мария Бенариак отново имаше посещение.

Том Картър я чакаше сам в безличната стая за свиждане на щатския затвор, заел същия стол, на който вчера беше седял Езекия. Синята риза и памучното му сако бяха измачкани, под очите му имаше тъмни кръгове, болеше го глава. Разсеяно огледа потискащата обстановка около себе си — безлично белите, лишени от прозорци стени, луминесцентните тръби, от които струеше остра, дразнеща очите светлина. Но умът му беше другаде, дори не знаеше защо е тук...

Завърна се от Корсика вчера, в душата му се бореха вълнение и смут. Вече беше абсолютно сигурен, че Мария е в състояние да помогне на Холи, но не знаеше дали ще пожелае да го стори. Беше сред първите пътници, които напуснаха самолета на летище „Логън“, очите му бързо огледаха лицата на посрещачите. Искеше да зърне шофьора на фирмата, който трябваше да го откара направо при Холи.

Но вместо шофьора на летището го чакаше Джак, изправен между двама униформени полицаи. Лицето на прияте-

ля му беше мрачно, сърцето на Том се сви от тревога. Първата му мисъл бе свързана със състоянието на Холи. Влошило ли се е то? Или се е случило най-лошото?! Когато разбра, че не става въпрос за дъщеря му, изпита огромно облекчение. Което обаче бързо го напусна...

– Какво?! Бомба в апартамента на Боб Кук?! Как е той?

– Мъртъв е, Том – поклати глава Джак. – Заедно с приятелката си и един възрастен човек, който живее в апартамента под него...

– Мъртъв?!

Умът му отказа да приеме чудовищната новина.

ДАЛИ Е УСПЯЛ ДА РАЗРЕШИ ЗАГАДКАТА С МИШКИТЕ? Това бе първият въпрос, който се появи в главата му след първоначалния шок. Направи опит да го прогони, обзет от чувство на вина, но въпросът си остана там – в периферията на шокираното му съзнание.

Оказа се, че новината за смъртта на Боб Кук не е последната. Когато научи, че Нора Луц е починала от сърдечен удар, вероятно след като е открила мъртвата си майка в леглото, Том бавно започна да си дава сметка за какво става въпрос...

– Нора да почине от инфаркт? – повтори с недоверие той. – Не, това не може да е вярно. Тя беше здрава като вол, а майка ѝ беше болна от години... Смъртта ѝ едва ли би предизвикала една толкова фатална реакция...

Накрая, вече в колата на път за „Джиниъс“, Джак сподели с него и последната лоша новина: за катастрофата на Жасмин.

– О, не! – извика извън себе си Том. – Кажи ми, че поне ТЯ е добре!

Приятелят му уморено поклати глава:

– Все още е рано...

Нещата се подредиха с безпощадна яснота.

– Изводът е напълно категоричен – сякаш отгатна мислите му Джак. – Хората зад Мария Бенариак, които и да са те, продължават да искат прекратяването на проспекта „Кана“! А това ще рече, че с Проповедницата или без нея, ти пак се намиращ в смъртна опасност!

В продължение на един безкрайно дълъг миг Том беше на прага да зареже всичко, веднъж и завинаги. Не защо-

то се страхуваше за живота си – с това чувство отдавна беше свикнал, а защото отчаяното търсене на лек за болната Холи бе довело до смъртта на прекалено много хора. Той вече не беше сам в списъка на неизвестните фанатици, които не бяха съгласни с научната му дейност и искаха смъртта му. Очевидно тези хора искаха не само неговата смърт, но и отстраняването на ВСИЧКИ, свързани с тази дейност. И вече го правеха, вече убиваха, отнемаха живота на НЕГОВИ близки, заради НЕГОВАТА дейност! Заради егоистичната, шибана, налудничава и още Бог знае каква дейност, породена от силното му желание да спаси дъщеря си! Но дали всъщност желае да я спаси? Или всичко това е израз на натрапчивата му идея да даде поредния „урок“ на Природата? Да ликвидира веднъж и завинаги рака и всички други нещастни стечения на обстоятелствата, чрез които Майката-Природа напомня колко жалки и безнадеждно незначителни са всичките ни научни достижения? Не е ли вярно, че той всъщност прави налудничави усилия да наруши един хилядолетен баланс, да предаде кралския жезъл в ръцете на смъртните, да лиши Природата от основната ѝ ръководна функция, при това без да го е грижа какво ще струва това на околните?

Това беше въпросът, който си зададе с безпощадна яснота, докато лимузината спираше пред централата на „Джиниъс“. И този въпрос изчезна от главата му едва когато се взря в доверчивите очи на Холи, когато нейният кураж прогони демоните от душата му по един наистина чудодееен начин... Едва тогава усети чистотата на своето дяволски трудно начинание, едва в този миг със сигурност разбра, че използва всички възможни средства, за да спаси живота на детето си. Толкоз. Нито повече, нито по-малко...

А ако този процес завърши успешно и благодарение на него бъде спасен животът на ДРУГИ хора – още по-добре. В тази насока вече се работеше – както в централата на „Джиниъс“, така и на много други места по света. Но неговата грижа бе свързана ЕДИНСТВЕНО със спасението на собственото му дете и с работата по проекта „Кана“. Затова този проект трябваше да бъде доведен до край. Само по този начин жестоката смърт на близките му сътрудници щеше да има някакъв смисъл... А ако някой се опитваше да го

спре, ТОЙ или ТЕ щяха да бъдат злите сили, които се бъркат в реда, установен от Майката-Природа. Защото щяха да ПРЕЧАТ на най-естественото чувство на този свят – желанието на бащата да спаси не себе си, а любимото си дете...

Отпуснат на стола в приемната и заслушан в приближаващите стъпки, кънтящи по дългия циментов коридор, Том обаче беше съвсем наясно за ситуацията, в която се намираше. Предстоеше му да преговаря с убийцата на съпругата си, от която ще иска спасение за детето си. Една без съмнение доста необичайна ситуация...

Две неща го впечатлиха в мига, в който пазачите въведоха Мария. Първото от тях беше странното самодоволство, което се излъчваше от нея – едно доста необичайно състояние за осъден на смърт престъпник. Никой нормален човек не може да изглежда толкова спокоен и доволен от живота, когато броени дни го делят от смъртта... Второто нещо беше липсата на изненада в очите ѝ. Мария сякаш отдавна знаеше, че в стаята за свиждане ще види именно него. В един кратък миг му се стори, че в погледа ѝ се мерна нещо като разочарование. Кого ли бе очаквала?

Остана мълчалив, докато пазачите закопчаваха белезниците ѝ в стоманената халка, изслуша безмълвно и обичайните инструкции, свързани с бутона на стената. А Мария му се усмихна. Една победоносна и едновременно с това леко съжалителна усмивка...

Пазачите излязоха и двамата останаха сами. Мария продължаваше да мълчи. Косата ѝ беше доста пораснала. Ако не бяха необикновените очи и особената структура на лицето ѝ, човек лесно би я оприличил на нежно, а дори и безпомощно новоизлюпено пиленце... На път към затвора Том се бе опитал да репетира това, което възнамеряваше да ѝ каже... Но останал насаме с нея, той го изхвърли от съзнанието си и започна направо. Разказа ѝ за работата си по проекта „Кана“, описа ѝ начина, по който бе успял да открие жив носител на Христовите гени. Остана озадачен от липсата на реакция от нейна страна. После ѝ съобщи, че именно ТЯ е носител на тези гени. Тя отново не реагира и озадачеността му се превърна в шок.

– Какво мислите за всичко това, което чухте? – попита накрая той, неволно прибягвайки до официалния тон. А тя

само сви рамене, сякаш я питаха какъв сладолед предпочи-
та...

– Нима не виждате нищо интересно в него? – настоя той.
– Или пък иронично?

– Разбира се, че виждам – кимна тя, а гласът ѝ прозвуча
отчуждено и хладно. – Особено интересен е фактът, че идва-
те на крака да ми съобщите тези новини. Това потвърждава
думите, които подхвърлих при последната ни среща: неща-
та още не са приключили...

Том прехапа устни, с мъка потискайки желанието си да
зашлеви това хладно и зло лице срещу себе си. Какво му
казваше Алекс след поредната приказка за лека нощ, в която
се говореше за призраци?

*– ВЕЩИЦАТА Е ЖЕНА КАТО ВСИЧКИ ДРУГИ, КОЯ-
ТО МОЖЕШ ДА*

ЗАШЛЕВИШ...

– А АКО Е ДЯВОЛ В ЖЕНСКИ ОБРАЗ?

*– И НЕГО СЪЩО, СИНКО... НО ИМА ЕДНА РАЗЛИКА –
КОГАТО*

*СРЕЩНЕШ ДЯВОЛ В ЖЕНСКИ ОБРАЗ, ТРЯБВА ДА ГО
УДАРИШ С ВСИЧКА СИЛА, ЗА ДА СИ СИГУРЕН, ЧЕ НИ-
КОГА НЯМА ДА СЕ ИЗПРАВИ...*

*АКО НЕ ГО СТОРИШ, ТОЙ СЕ ЗАВРЪЩА И ТЕ НАПА-
ДА СУБИЙСТВЕНА БЕЗПОЩАДНОСТ...*

Положи неимоверни усилия, за да запази спокойствие.
Явно Мария вече знаеше, че е носител на необичайните ге-
ни. Но кой ѝ бе съобщил това? Прозрението го осени извед-
нъж, без никакво предупреждение: Езекия! Очевидно старе-
ецът е дошъл да се представи пред новия Месия... Месия, който
несъмнено е предизвикал коренни промени в плановите на
Братството, което хилядолетия бе очаквало Спасител, а се
бе сблъскало с брутален убиец... Месия, който променяше и
собствените му планове по отношение на Холи...

Пое дълбоко дъх и вдигна глава. Беше ясно, че ако иска
да постигне нещо с тази жена, ще трябва строго да се при-
държа към фактите. Пък да става каквото ще... Ако помогне
– добре, а ако не...

– Госпожице Бенариак – започна делово той. – Проверих-

ме геномите на малко повече от петстотин милиона души, пръснати по целия свят. Само у трима от тях открихме комбинацията на трите мутирали гени, за които става въпрос. Двама са покойници – един индианец от Колумбия и самият Христос. Вие сте третият... Извън гените вие имате и още една обща черта: лечителски качества, проявени в различни етапи от живота ви... – Замълча в очакване на някаква реакция, не я получи и продължи: – Вярвам, че вие все още обладавате тези качества и искам да ви помогна да ги развиете...

Необикновените очи продължаваха да го оглеждат с нещо като любопитство, усмивката леко се разшири:

– Защо?

Няколко нощи подред не беше спал, търсейки отговор на този въпрос. Отговор, който ще убеди една хладнокръвна убийца да спаси Холи. Прехвърлил всички възможности, в крайна сметка стигна до решението, че трябва да играе с открити карти. Бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади една снимка на Холи. Беше я правил миналата година по време на почивката им на Бермудските острови. Облечена в цял бански от яркочервена материя, тя махаше с ръка към обектива, а зад гърба ѝ се разстилаха златистите пясъци на Хорсшу Бей. Постави снимката пред Мария и зачака. Искаше му се жената зад металната маса сама да направи визуален контакт с Холи, да забрави за него и да помогне на дъщеря му. Нали все пак е жена?...

– Искам да я спасите – тихо промълви той.

– Коя е тя?

– Дъщеря ми, казва се Холи.

Мария кимна и се вгледа в снимката, после я взе.

– Има вашата брадичка – промълви с усмивка, сякаш разглеждаше семеен албум. А Том изпита чувството, че в очите ѝ се мерна нещо като безпомощно колебание.

После дойде ред на въпросите.

– Много ли я обичате?

– Много – кимна той.

– А тя знае ли това? Казвате ли ѝ, че я обичате?

– Да.

– Знае ли за усилията ви да ѝ помогнете? Знае ли, че сте тук?

– Не. За вас не съм ѝ разказвал нищо.

- От какво е болна?
- Тумор в мозъка.
- Колко време ѝ остава? Повече, отколкото на мен?
- Не знам... Надявам се...
- И искате от мен да ѝ помогна?
- Ако можете...
- О, мисля, че МОГА – кимна тя и се облегна назад.

„Нима?“ – учуди се Том. Не беше очаквал тя да осъзнава необичайните си способности, а още по-малко да демонстрира подобна самоувереност. В душата му нахлу онова особено чувство, което го бе обзело при завръщането от Европа – някаква непонятна смесица от смут и вълнение. Наложил на лицето си безстрастната маска на покерджия и хвърли най-важния си коз:

– Говорих с губернатора... Мисля, че ако ѝ помогнете, ще мога да променя смъртната ви присъда.

– В какво, в доживотна ли? – разшири се усмивката ѝ. – Живот за живот, а?

– И така може да се каже – сви рамене Картър.

Мария имаше вид, че обмисля предложението. Очите ѝ се местеха от лицето на Том към снимката на Холи и обратно.

– Как мислите, дали Холи е извадила лош късмет?

Въпросът ѝ го изненада, но той постъпи по единствения правилен начин – отговори честно:

– Положително, след като на тази възраст има тумор в мозъка. Това наистина е лош късмет.

– Аз не мисля така – тихо изрече Мария, а очите ѝ гледаха снимката на детето с непонятна завист. – Според мен тя е извадила невероятен късмет, защото има любящи родители...

– Само един, ако нямате нищо против! – въпреки желанието си избухна Том.

Но тя сякаш не го чу и продължи унесено:

– Била е желана и обичана още от деня на своето раждане...

– Това е вярно – овладя се той, стремейки се да улесни контакта на затворницата с детето му. – Но ако не ѝ се помогне, тя ще бъде мъртва след месец, а може би и по-рано... Макар да е едно съвсем невинно дете...

– Няма СЪВСЕМ невинни хора, доктор Картър – ус-

михна се Мария. – Вие искате от мен да я излекувам, нали? Да прекратя една проява на несправедливост към нея, да го сторя, защото я обичате?

Том мълчаливо кимна.

– А в замяна вие ще премахнете моето фатално заболяване – продължи тя. – Ще предотвратите преждевременната ми смърт, която трябва да настъпи след единадесет дни...

Той отново кимна, опитвайки се да запази безизразното изражение на лицето си. Единственото му желание беше да не я предизвиква по никакъв начин.

Тя изви глава и го погледна, сякаш се вслушваше в някакви тайнствени звуци.

– И сте готов на това, макар да НЕ МЕ смятате за невинна?

– Да.

Тялото ѝ се приведе напред, той с усилие преодоля желанието си да се отдръпне по-надалеч и направи точно обратното: на свой ред също се приведе над масата. Изведнъж заприличаха на двама влюбени, които споделят интимни мисли под светлината на свещта. Ноздрите му доловиха лекия аромат на катранен сапун, примесен с ментовата миризма на паста за зъби.

– Въпреки че хладнокръвно застрелях съпругата ви? – продължи с въпросите си тя, доближила устни на сантиметри от неговите.

– Да.

– Готов сте на всичко това, за да спасите дъщеря си?

– Да, дори и на повече... Ще ѝ помогнете ли?

Мария замълча, на устните ѝ отново се появи усмивката. Том направи безуспешен опит да я разгадае, да открие някаква следа от злорадство... Очите ѝ се сведоха към белезниците, спряха се на ръцете ѝ и ги огледаха като някакво чуждо тяло. Когато отново вдигна глава, усмивката се беше стопила. На нейно място се бе появила хладна враждебност.

– Не, доктор Картър – отчетливо произнесе тя. – Няма да помогна на дъщеря ви. Това е последното нещо на света, което бих сторила.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

СЪТВОРЕНИЕТО НА ЧУДОТО

27

Седмица по-късно,
операционна зала
на „Джиниъс“,
Бостън

Жасмин Уошингтън седеше на един от тапицираните в синьо столове, пръснати в чакалнята пред операционната зала. Направи опит да се почеше под гипса на лявата ръка. Знаеше, че през живота си е изпитвала и по-голяма болка, но не помнеше кога... При катастрофата счупи лявата ключица и лъчевата кост на ръката си, освен това имаше и доста порезни рани. Разбира се, че беше карала бързо – нали затова хората си купуват спортни коли? Но досега не се беше случвало някой да среже спирачните маркучи на колата ѝ... Беше благодарна само за едно: камионетката за хранителни стоки, в която се натресе, беше спряла, а на тротоара нямаше пешеходци...

Да, общо взето, можеше да се каже, че извади късмет. Преди два дни погребяха Нора Луц в Бостън, а тленните останки на Боб Кук бяха пренесени в Калифорния. Мисълта за тяхната смърт я накара да потръпне, а когато си помисли за това, което предстоеше да стане зад вратата отсреща, стигна до заключението, че НАИСТИНА има голям късмет...

Измина една седмица откакто Проповедницата отказа да

помогне на Холи, през това време се случиха много неща. Първо, състоянието на детето рязко се влоши. Никой не знаеше дали Боб Кук е успял да открие загадката около опитните мишки, тайната отиде в гроба заедно с него... Холи направи две тежки кризи и Том вече нямаше друг избор освен операцията. Нито той, нито Карл Ламбърт бяха срещали толкова агресивен тумор – развиваше се изключително бързо и натискът в черепа на детето ставаше все по-силен и по-болезнен...

Летящата врата вдясно от нея се отвори, в чакалнята се появи Алекс Картър с посивяло от умора лице.

Бащата на Том изглеждаше състарен, всяка от неговите шейсет и осем години бе оставила отпечатъка си върху някак изведнъж прегърбилата се фигура. Очите му с недоумение пробягаха из помещението, усмивка на облекчение се появи на лицето му едва когато забеляза Жасмин, седнала до машината за кафе в ъгъла.

– Как е тя? – попита Алекс, заемайки съседния стол. – Започна ли операцията?

– Все още я подготвят – поклати глава младата жена и вдигна палеца на здравата си ръка към стената зад нея. – Том и Карл Ламбърт вече цял час са в операционната и уточняват плана за работата. Сигурно скоро ще започнат...

– Ясно, ясно – промърмори Алекс Картър и нервно сплетените му пръсти силно пропукаха. Изглеждаше дълбоко разтревожен, в очите му се четеше безпомощен ужас. А Жасмин изведнъж си спомни, че този човек вече е преживявал подобен кошмар, защото съпругата му е починала от абсолютно същото заболяване...

– Карл Ламбърт е отличен хирург – промълви тя и сложи ръка на рамото му. – А за Том няма да ти говоря... Тя не може да бъде в по-добри ръце...

Възрастният мъж се извърна към нея, на лицето му се появи нещо като усмивка. Но в очите му се четеше отчаяние. Знаеше, че това е край, или, в най-добрият случай – началото на края... Очите на Жасмин изведнъж се насълзиха и тя направи върховно усилие да не се разплаче на глас. Господи, колко несправедлив е животът понякога! Направиха всичко, което беше по силите им, загинаха хора! И за какво? Проектът „Кана“ бе прекратен от една безскрупулна убийца, предизвикала серията от нещастия, а шансовете на Холи ста-

наха нула... Не можеше да се примири с мисълта, че само след четири дни Мария щеше да бъде екзекутирана. Каква тъжна и безсмислена загуба!

Алекс стана и пристъпи към машината за кафе, явно не го свърташе на едно място.

– Искаш ли?

– Да, благодаря – усмихна му се тя. – Черно, без кофеин и без захар...

Летящата врата отново се отвори, двамата обърнаха глави в очакване да зърнат Холи. Но в чакалнята пристъпи Джак Никълс. Едрият мъж им хвърли разсеян поглед и замислено поглади белега на лицето си. Сякаш не беше сигурен, че трябва да бъде тук.

– Реших да отскоча насам... – промърмори той. – И без това не мога да работя, Том и Холи непрекъснато са в главата ми...

– Разбирам – съчувствено го погледна Жасмин.

– Кафе? – попита откъм машината Алекс.

Джак му отправи една крива усмивка, сякаш искаше да каже нещо за чудотворните качества на кафето. Сдържа се и леко кимна:

– Да, благодаря. Слабо, с четири бучки захар...

Алекс се приготови да коментира този избор, но вратата се отвори и в помещението се появи легло на колела, в което лежеше Холи. Тикаха го двама мъже в зелени престилки, главата на детето бе гладко избръсната. В съзнанието на Жасмин изплуваха думите на Том: **ЕДНО ЛЕКО ПОМРЪДВАНЕ НА ЛАЗЕРА И ПАРАЛИЗАТА Е СИГУРНА... АКО НЕ И НЕЩО ПО-ЛОШО...** Загледана в уплашените очи на любимата си кръщелница, Жасмин се запита дали **ИМА** нещо по-лошо от това, което става, дори то да е самата **СМЪРТ**.

Двамата с Алекс едновременно се доближиха до количката, която спря пред вратата на операционната. Жасмин протегна ръка, а Холи, подобно на новородено, моментално сграбчи показалеца ѝ. Другата ѝ ръка се вкопчи в Алекс. Джак Никълс бавно се присъедини към тях, пръстите му очертаха едно оптимистично кръгче:

– Ще се видим съвсем скоро! – каза с широка усмивка той.

Детето направи опит да отвърне на усмивката му и пусна пръста на Жасмин, за да копира кръгчето му.

– Късмет, Хол! – обади се с прекалено ведър глас младата жена.

– Всичко ще бъде наред – рече Алекс и леко погали бузката ѝ. – Татко ти ще се погрижи за това...

На вратата на операционната се появи Том Картър, следван от доктор Карл Ламбърт. И двамата бяха облечени в зелени хирургически халати. Маската на Том висеше от врата му, Жасмин ясно видя болката в очите му, докато се навеждаше да целуне челото на дъщеря си. Гласът му прозвуча с необичайна нежност:

– Не се страхувай, Холи. През цялото време ще бъда до теб. Готова ли си?

– Да, татко – отвърна тя. Чертите на лицето ѝ се отпуснаха, страхът в очите ѝ бавно се стопи.

Том я целуна още веднъж, после се изправи.

– Е, тогава да започваме...

Жасмин безмълвно гледаше как количката потегля към ослепително бялата вътрешност на операционната. Миг преди летящите крила на вратата да заемат местата си, тя успя да зърне как четирима души повдигат кръщелницата ѝ и я прехвърлят на операционната маса. Ръката ѝ механично се повдигна да очертае традиционния баптистки кръст, в главата ѝ се появиха думите на гореща молитва към Бога. Най-горещата в живота ѝ...

На двадесет и пет километра от „Джиниъс“ Езекия Делла Кроа нервно крачеше напред-назад. Намираше се в стаята за свиждане на щатския затвор в Масачузетс, пред него, закопчана с белезници към металната маса, седеше Мария Бенариак – новият Месия...

– Извинявай, но не успях да дойда по-рано – каза той. – Трябваше да проведе няколко спешни срещи, да открия хората, които ще те измъкнат оттук...

Пръстите ѝ леко забарабаниха по масата.

– Нали ти казах, че няма нужда? – спокойно изрече тя. – Имам по-добър план, който може да се осъществи единствено с твоята помощ...

Езекия все още не беше свикнал с мисълта, че трябва да се подчинява на жената, която доскоро бе изпълнявала собствените му заповеди. В продължение на една седмица бе при-

тискал членовете на Вътрешния кръг, които трябваше да одобряват плана за бягството. За тази цел прие дори и условието на вечно скептичния брат Бернар, който настояваше да получи доказателства за чудотворните способности на Мария... А сега, когато планът най-сетне беше готов, тя го отхвърляше! Беше толкова сигурна в ефективността на своя, че дори не пожела да го изслуша... А Месията трябва да бъде сигурен в своето освобождение! От устата му се откъсна уморена въздишка. С нетърпение очакваше Мария да излезе на свобода и да поеме функциите си, официално провъзгласена за Спасител пред пламъка на Свещения огън. Тогава той най-сетне ще сваля от плещите си тежкото бреме на отговорността...

– Много добре – рече, извади едно хапче от кутийката, с която никога не се разделяше, лапна го и тръсна глава: – Да чуем плана ти...

Тя му направи знак да седне, огледа се, сякаш се опасяваше да не ги подслушват, после леко се наведе напред. Гласът ѝ прозвуча толкова тихо, че Езекия се принуди да напрегне слух. Отначало я слушаше механично, после интересът му бавно се повиши. А когато жената насреща млъкна, устата му вече бе зяпнала от смайване. Планът ѝ беше брилянтен, но той откровено не виждаше начин за изпълнение то му. Рискът беше невероятно голям!

Помълча известно време, после бавно вдигна поглед към разноцветните ѝ очи.

– Откъде знаеш, че ще стане така? – попита. – Как можеш да си толкова сигурна?

Мария се усмихна, от цялата ѝ фигура се излъчваше самоувереност, когато отвърна:

– Имай ми доверие.

– Имам ти доверие, но...

– Аз ли съм новият Месия, или не?

– Ти си, но...

Жената разтърси белезниците си и му направи знак да се приближи:

– Хвани ръката ми!

Той се поколеба.

– Не се страхувай, хвани я!

Езекия предпазливо се подчини. Пръстите ѝ здраво се преплетоха с неговите, лицето ѝ пребледня сякаш от непоно-

сима болка, клепачите ѝ се спуснаха. После ръката му бе пронизана от странна топлина, която бързо се разпространи в цялото му тяло. Сякаш някой го бе разтъркал с парче груб вълнен плат... Тя изведнъж разхлаби хватката си, на устните ѝ се появи лека усмивка.

– Нищо не разбирам – промърмори той и механично посегна към кутийката с хапчета, която стоеше на масата между тях.

– Забрави ги – тихо и някак унесено промълви Мария.

– Какво?

– Забрави хапчетата, вече нямаш нужда от тях.

Той замръзна на мястото си. Това не можеше да бъде! Но болката в стомаха му наистина бе изчезнала. Не да стане поносима както обикновено, а **НАПЪЛНО** изчезнала!

Мария се усмихна на смайването му, но нещо в очите ѝ показваше, че изненадата ѝ не е по-малка от неговата...

– Сега вече вярваш ли, че планът ми е осъществим?

Той смутено кимна с глава. Брат Бернар бе получил доказателството, което търсеше.

– Тогава тръгвай – каза с нетърпящ възражение тон тя. – Имаш много работа!

Том внимателно наблюдаваше действията на Карл Ламбърт, който бавно насочваше лазерния скалпел към черната маса на тумора. Тук беше необходима изключителна точност, в противен случай лазерът щеше да засегне и здрава тъкан в мозъка. В мозъка на любимата му дъщеря...

Част от съзнанието му отчаяно искаше той да оперира, а не да се задоволява с ролята на асистент. Но другата, по-трезвата част хладно го предупреждаваше, че това в случая е невъзможно, дори ако не се вземе под внимание още неизлекуваната рана в лявата му длан. Винаги беше вярвал, че може да оперира с клинична точност, без намесата на чувства и емоции. Сега обаче разбра, че това не е така. Въпреки усилията си така и не успя да възприеме Холи като един обикновен пациент. Защото тя беше неговата скъпа дъщеричка, още по-мила в своята безпомощност. Ръцете му започваха да треперят само при мисълта, че може да я докосне със скалпела.

Около операционната маса имаше четири монитора, които следяха състоянието на Холи. Три от тях контролираха

жизнените ѝ функции, от този в средата долиташе успокоителното „бийп-бийп“, което отразяваше ритъма на сърцето ѝ. Четвъртият показваше действието на микроскопичния лазерен скалпел, който търпеливо отстраняваше тъмните туморни клетки. Показанията на мониторите се следяха от старша сестра Лаурънс и едно младо момиче, на име Фран Хъкълбъри. Анестезиологът Тим Фулър беше седнал в края на операционната маса, на около метър от Карл Ламбърт и Том.

Макар че се водеше асистент на Карл, технически погледнато, Том не вършеше почти нищо, а само наблюдаваше действията му. Операцията беше толкова деликатна, че дори един чифт ръце изглеждаха прекалено много. Направи опит да се успокои, като отново си повтори, че Карл Ламбърт е един от най-добрите неврохирурзи в света. Но успокоението отказа да го споходи, тъй като прекрасно съзнаваше, че дори успешен изход на операцията ще даде на детето му само неколкomesечна отсрочка. Отново се запита дали си струва да удължава страданията на Холи, а и собствената си мъка...

Все още не можеше да приеме мисълта, че Мария Бенариак предпочете смъртта пред опита да помогне на Холи. Нейното поведение му се струваше абсурдно, безсмислено отмъстително. На какво се надяваше тази жена само четири дни преди екзекуцията си? Отново си спомни за случките от детството ѝ, за които му разказа майка Клеменца. Спомни си и дълбокото ѝ убеждение, че стига да пожелае, би могла да помогне на Холи... Каква загуба, Господи!

Равномерните сигнали от монитора изведнъж промениха тона си, после млъкнаха. Той рязко се извърна към екрана, на който се очерта една плътна линия. Сърцето на Холи бе спряло!

Времето изведнъж престана да съществува. Като в просъница видя разтревоженото лице на Карл да се извърща към него. Очевидно бе докоснал някой от жизнените центрове в мозъка и бе предизвикал шок. Ръцете му светкавично се протегнаха към плоските ръкохватки на апарата за електрошок, сестра Лаурънс вече полагаше върху гърдите на Холи гел за улесняване на проводимостта. Левият крак на детето се разтърси от конвулсии, миг по-късно конвулсиите обхванаха цялата лява част на тялото ѝ. Том се наведе и здраво притисна ръкохватките към гърдите на детето, опитвайки се да забра-

ви, че то е собствената му дъщеря, опитвайки се да не мисли за жестоката травма, на която подлага крехкото ѝ тяло. Концентрира се само върху непосредственото, само върху онава, което щеше да ѝ спаси живота...

Първият електрошок беше без ефект, на екрана на монитора продължаваше да се вижда една права черта.

Том изчака зареждането на ръкохватките и отново ги притисна към гърдите на Холи. Тялото ѝ подскочи, за миг му се стори, че линията на екрана оживява, но това беше само илюзия...

Трети шок, отново нищо.

Четвърти...

Имаше чувството, че епичната битка за живота на дъщеря му се води часове наред, но на практика бяха изтекли само деветдесет и две секунди. Точно в 11.09 часа предиобед всички около операционната маса си дадоха сметка, че са безсилни.

Холи Картър беше мъртва.

Тогаваше се случиха две неща. Първото беше протяжен вой на отчаяние. Изминаха няколко агонизиращо дълги секунди преди Том да осъзнае, че този вой излиза от собствената му уста. Второто беше едно прояснение, толкова внезапно и ярко, че от устата му излетя втори вик, още по-нечовешки от първия...

Преди останалите да се опомнят, той изкрещя едно: НИКОЙ ДА НЕ ПИПА НИЩО! и се понесе към вратата. Прелетя покрай вцепенените от смайване Алекс, Джак и Жасмин и затича колкото го държат краката към лабораторията „Крик“...

*ОРГАНИЗМЪТ УМИРА ПОСТЕПЕННО, А НЕ ИЗВЕД-
НЪЖ. РАЗБИРА СЕ, КОГАТО СЪРЦЕТО ПРЕСТАНЕ ДА ИЗ-
ЛАСКВА КРЪВ, ДРОБОВЕТЕ НЕ МОГАТ ДА ПОЕМАТ КИС-
ЛОРОД И МОЗЪКЪТ СПИРА ДА ФУНКЦИОНИРА, ТОГАВА
НАСТЪПВА ТАКА НАРЕЧЕНАТА КЛИНИЧНА СМЪРТ. НО
ОРГАНИЗМЪТ СЕ СЪСТОИ ОТ МИЛИАРДИ КЛЕТКИ, НЕ
ВСИЧКИ ОТ КОИТО УМИРАТ ВЕДНАГА...*

За част от секундата зърна светещия бутон на асансьора, промени посоката на движението си и хукна по стълбите. Без

да обръща внимание на болката в ранения си крак, блъсна вратата на общата лаборатория на втория етаж, разбута хората с бели престилки, обсъждащи нещо току зад нея, и тежко залепи длан върху екрана на сканиращия механизъм, който освобождаваше ключалките на лабораторията „Крик“. Изобщо не забеляза озадачените погледи на колегите си, които се бяха обърнали след него.

Вратата тихо изсъска и се отвори, Том се втурна към фризера, в който се съхраняваха тринадесет епруветки с готов серум „Света Троица“. Измъкна първата, която попадна под трескавите му пръсти, извърна се към лабораторната маса и потърси някаква спринцовка. Разкъса стерилната опаковка, заби иглата в капачката на епруветката и бързо издърпа серума. После натисна буталото, за да прогони въздуха от спринцовката, нави ръкава на зеления хирургически халат и го пристегна малко над лакътя. Вената изскочи, иглата без колебание потъна в нея...

Жасмин първа влезе в операционната, следвана по петите от Алекс и Джак. Все още никой нямаше представа някъде хукна Том. В първия момент тя понечи да изтича след него, но Алекс я спря.

Карл Ламбърт беше бледен, лицата на хората от екипа му – мрачни и тъжни. Хирургът вдигна ръка, сякаш да ги отпрати, после се отказа и поклати глава. Обърна се към Холи, прихвана с щипци ръбовете на отвора в главата ѝ, после бавно я покри със зелено парче плат.

Лицето на детето беше спокойно. Със затворени очи то изглеждаше така, сякаш спеше... Сърцето на Жасмин се сви от мъка, отчаяно ѝ се прииска да го докосне, да върне живота в мъничкото телце.

Не стори нищо подобно. Дори не се разплака, макар в душата ѝ да се промъкна онази хладна печал, която беше изпитала при смъртта на Оливия и на брат си. Не се разплака и когато видя мъката, разкривила лицето на Алекс. Разрида се едва когато видя как една самотна сълза се откъсва изпод клепаха на Джак и тръгва по белега на обезобразеното му лице. Именно сълзата на твърдия като гранит бивш агент на ФБР я накара да осъзнае жестоката трагичност на това, което се бе случило...

Внезапен шум накара всички присъстващи да се обърнат към вратата. Том не влезе, а просто влетя като ураган в операционната. Левият ръкав на хирургическия му халат бе навит, в очите му светеше трескав огън. Насочи се право към масата, очите му не виждаха нищо друго освен безжизненото тяло на малката му дъщеря. Жасмин забеляза как треската за момент напусна погледа му, заменена от безкрайна нежност. Той се наведе, ръцете му се протегнаха към Холи, сякаш искаше да я вдигне и да я притисне към гърдите си.

Жасмин не можеше да зърне лицето му, сведено надолу, но за сметка на това ясно видя бледото личице на Холи, което сякаш надничаше иззад рамото му. Рамо, което видимо започна да трепери...

Алекс Картър протегна ръка да докосне сина си, после изведнъж я отдръпна, сякаш пръстите му бяха пипнали нагорещена печка. На лицето му се появи объркано изражение.

А след това пред очите на Жасмин се появи гледка, която нямаше да забрави до края на живота си. Всичко стана толкова бързо, че тя не успя да разбере какво вижда и какво означава това, което вижда...

Клепачите на Холи потрепнаха.

Младата жена неволно се огледа, сякаш искаше да бъде сигурна, че и другите виждат това, което беше видяла тя. Но Джак и хирургът се бяха обърнали с гръб, очевидно решили да оставят Том насаме с мъката му. Дори Алекс бе свел очи към върховете на обувките си, потънал в нерадостни мисли. С изключение на нея никой не виждаше лицето на Холи...

После детето отвори очи и тя замръзна на мястото си.

„Или съм се побъркала, или тук става нещо много странно“ — едва успя да си помисли тя. Отново се огледа за реакцията на околните, като едновременно с това се опитваше да овладее дишането си и да затвори устата си, зяпнала от изумление. Присъстващите продължаваха да не забелязват нищо, всеки потънал в скръбта си...

После Холи сънливо се усмихна и каза:

— Жас, би ли ми донесла чаша вода?

А Жасмин направи това, което не бе правила никога в живота си.

Просто припадна...

Четири дни по-късно, щатски затвор на Масачузетс

Мария изяде закуската си със завиден апетит. Чувстваше се спокойна и жизнена, въпреки че часът на екзекуцията ѝ беше определен – днес, точно в полунощ. Яйцата имаха отличен вкус, сякаш ги бе приготвил готвачът на най-добрия френски ресторант в града. Млякото беше студено и прясно, такова не беше пила от години. Сетивата ѝ бяха изострени до крайност, дори най-простите възприятия ѝ се струваха прекрасни. Затворническата дреха изведнъж ѝ се стори много красива, с чист и толкова наситен син цвят, че тя дори изпита съжаление за досегашното си равнодушие към него. Килията, в която я бяха преместили в навечерието на екзекуцията, прие като едно желано разнообразие. През целия вчерашен ден се забавлявала да открива разликите между нея и предишното далеч по-обикновено затворническо помещение. Но най-голяма наслада изпитваше от простата, но невероятна сила, която се криеше във всяка клетка на тялото ѝ...

Тя е Избраницата. Вече бе осъзнала и приела този факт. Изкъпана в гените на Бога, тя беше господарката на Живота и Смъртта. Вече не се страхуваше от нищо. Последната среща с отец Езекия накара душата ѝ да се свие в сладко предчувствие. В мига, в който докосна ръката на стареца и излекува язвата му, тя усети как енергията, не, СИЛАТА на Бога започна да се прелива от нейното тяло в неговото. Последвалото изтощение беше нищо в сравнение с радостната възбуда от мисълта, че необикновените ѝ способности са останали недокоснати от времето...

Срещата с доктор Картър също премина изключително добре. Винаги бе изпитвала приятна тръпка в момента, в който осъществяваше Справедливото отстраняване. В ОТНЕМАНЕТО на човешкия живот имаше нещо първично и чисто, но нито едно от наказанията над различните грешници – дори когато надзърташе дълбоко в разширените им от ужас очи,

не можеше да се сравнява с удоволствието да отхвърли молбата на доктор Картър. Едва в онзи кратък миг откри, че има огромна разлика между убийството и отказа да спасиш нечий живот... Това всъщност беше съвършеното убийство: да разполагаш с властта да ДАВАШ живот, но да откажеш да се възползваш от нея. Никога досега не бе изпитвала по-дълбоко удовлетворение. То беше нещо като... нещо като... като да се почувстваш БОГ!

До слуха ѝ достигна познатото потракване на токчета. Надзирателката отново идваше към килията ѝ, а това означаваше, че нейният духовен наставник е вече тук, за последната си визита...

Девет минути по-късно вече седеше срещу отец Езекия и гледаше в уморените му очи.

– Уредено ли е всичко?

Той кимна.

– В качеството си на твой духовен наставник аз ще присъствам на екзекуцията заедно със свидетелите и директора на затвора. А хора на Братството ще се погрижат персоналът да направи необходимото... – Замълча за момент, после попита: – Все още ли си убедена, че планът ще успее?

– Имай ми вяра, отче – отвърна Мария, трогната от загрижеността му.

– Аз ти имам вяра, дете мое, но се страхувам, че след толкова дълго очакване... – Гласът му се снижи: – Просто бих предпочел някой ПО-КОНВЕНЦИОНАЛЕН начин за твоето спасение...

– А как ще покажем на света коя съм аз? Това е единственият начин всички да разберат, че съм Богоизбраната!

Езекия сви рамене, опипа рубиновия си пръстен и промърмори:

– Дано да си права...

– Права съм! Доктор Картър ще присъства ли на екзекуцията? – Колкото по-малко се виждаха Картър и отецът, толкова по-добре.

– Не мисля – отвърна Езекия Дела Кроа. – Само двама грешници са поискали това, но доктор Картър не е между тях. Дъщеря му умира и той е непрекъснато край нея. За всеки случай обаче трябва да вземем мерки... Той вероятно знае, че

аз съм твоят духовен наставник, но едва ли допуска, че те познавам далеч преди откриването на необичайните гени... Според мен е напълно справедливо след две хиляди години очакване да присъствам на последните мигове на новия Месия, нали?

Тя кимна.

– Трябва да вървя – надигна се старецът. – Искам да проверя дали всичко върви по план... – Поколеба се за момент, въртейки пръстена си, после добави: – Може би няма да имаме време да си поговорим преди екзекуцията... – Обикновено безизразното му лице изведнъж се превърна в екран на бурните чувства, които се бореха в гърдите му – мъка и тъга, надежда и страх, но най-вече обич... ДА, ОБИЧ КЪМ НЕЯ! Бавно заобиколи масата и се изправи над главата ѝ. Този път не коленичи, а се наведе и я прегърна. После стори нещо, което я трогна толкова силно, че в очите ѝ се появиха сълзи: целуна я по бузата...

Прииска ѝ се да отвърне на прегръдката, но белезниците не ѝ позволяваха. Примигна, за да прогони издайническите сълзи, чу шепота му в ухото си:

– Дете мое, МНОГО се радвам, че успях да те открия навреме! – После, още преди Мария да отговори каквото и да било, той се отдръпна, а лицето му отново стана безизразно: – Трябва да вървя...

Отиде до вратата и натисна бутона.

– Да бъдеш спасена...

В блесналите ѝ от влага очи се появи усмивка:

– За да спася и Праведните, за да накажа безбожниците!

Отецът изчака надзирателите да отключат белезниците от масата и да я поведат навън. На устните му играеше лека усмивка.

Вляво от коридора между стаята за свиждане и килиите на смъртниците имаше прозорци, които гледаха към външния свят, към светлината на деня. Обикновено пазачите я побутваха пред себе си, насочвайки я бързо в обратна посока – покрай камерата за екзекуции и хладния полумрак на бетонната килия. Но днес, по неизвестни причини, те забавиха ход и ѝ позволиха да проследи с очи прегърбената фигура на Езекия, която бавно се смаяваше по посока на ярката дневна светлина.

Понечи да му обърне гръб и да поеме по обичайния маршрут, но изведнъж забеляза как раменете му се изправят, а краката му забавят ход. Отначало помисли, че иска да се обърне и да ѝ каже още нещо, но очите му бяха заковани в блиндираното стъкло на вратата, която водеше към изхода. Миг по-късно тази врата се отвори и на прага се появи висок мъж. Макар да се намираше само на десетина метра оттам, Мария бе заслепена от ярката дневна светлина и не успя да зърне чертите на лицето му. Мъжът се наведе и стисна десницата на Езекия, който вдигна глава и каза нещо. Личеше, че бърза да си върви, но все пак размени още няколко думи с мъжа, преди да кимне и да протегне ръка за сбогом... После съсухрената му фигура се стопи в тунела на ярките слънчеви лъчи...

Пазачите не я подканиха да тръгва, вратата се затвори зад Езекия, светлината намалня. Едва сега разпозна новодошлия – доктор Картър. Явно беше тук с намерението да я види. Испита раздразнение. Тя също искаше да го види отново, но не тук, а навън... Не сега, когато все още не е готова за последната им среща, а когато ще го накара да плати за всичките си грехове... Но дълбоко в себе си испита любопитство...

Изчака го да се приближи, но той остана там, на около десетина метра от нея. В лявата си ръка държеше свита на руло хартия. Изглеждаше странно променен, коренно различен от човека, който я бе посетил преди единадесет дни... Беше облечен в синьо поло и избелели джинси, но не облеклото го беше променило. После на устните му се появи усмивка и тя веднага разбра. В усмивката му имаше не толкова арогантност, колкото самоувереност. Лицето му изведнъж се промени и стана по момчешки красиво. И Мария разбра каква е разликата: мъжът пред нея беше щастлив... Това я накара да испита нервност, вероятно защото най-малко го беше очаквала.

Видя как Картър се обръща и моли пазача да отвори вратата. В коридора отново нахлу ослепителната светлина на деня, миг по-късно сред нея се очерта фигурата на още един човек, доста по-дребна от тази на Картър, по-дребна дори от Езекия Дела Кроа. Беше момиченце, нахлупило яркочервена бейзболна шапка на главата си. Едната му ръка се

протегна към доктор Картър, а другата весело ѝ помахаша. Едва сега Мария го позна. Беше момиченцето от снимката, обречената дъщеря на доктора...

В очите ѝ се появи недоумение. Това дете би трябвало да е на смъртно легло, дори вече мъртво... Но единственото нещо, което не му беше наред, беше остриганата коса под червената шапка. Иначе изглеждаше напълно здраво. Здраво и ЖИЗНЕНО!

КАКЪВ Е ТОЗИ НОМЕР НА СЪДБАТА? КАКВО СЕ Е СЛУЧИЛО?!

Още преди да се освободи от вцепенението, вратата се отвори, фигурката на момиченцето се стопи в ярката светлина. После Картър бавно закрачи към нея. Пазачите се раздвижиха и като в забавен кадър я побутнаха обратно към стаята за свиждане, където не забравиха да заключат белезниците ѝ за масата...

Том Картър бавно се отпусна на стола срещу Мария Бенариак. В душата му нямаше омраза. Тя беше обречена да умре, а Холи – да живее. Това му стигаше, това беше повече от достатъчно. Изпитваше състрадание единствено към Езекия Дела Кроа, към човека, с когото току-що бе разменил няколко последни думи. Много добре си представяше какво цари в душата на стареца. Цял живот бе търсил своя Месия, а когато най-сетне го бе открил, това става в килията на смъртниците, броени дни преди екзекуцията му...

Самият Том дойде тук, защото не искаше Мария да умре с мисълта, че е победила. Искаше да ѝ докаже, че в крайна сметка всичко е било напразно: както фанатичната ѝ омраза, така и безпощадната злоба, с която бе преследвала жертвите си. Искаше да ѝ разкаже и за гените – за чудотворните гени, които бяха спасили дъщеря му...

Спомни си как бе седял на същия този стол, а в устата му властваше металическият вкус на страха и яростта. Но сега беше друго, сега вече не се страхуваше от Мария Бенариак. Облегна се назад, опипа свитъка в ръцете си и зачака.

– Какво се е случило с дъщеря ви? – попита миг по-късно тя.

– Умря – отвърна той.

– Но аз я видях...

- Точно така. Вие видяхте Холи...
- Не разбирам... Нали казахте, че е мъртва?
- БЕШЕ. Но вече не е...

Ясно видя шока в очите на жената.

- Как така?
- Използвах гените...
- МОИТЕ гени?!

– Не, предпочетох оригиналните... Гените на Христос. Но бих могъл да използвам и вашите...

Мария Бенариак изгуби самообладание. На лицето ѝ се изписаха смесени чувства: безсилен гняв от успеха на проекта „Кана“, но и още нещо... Нещо, което наподобяваше нетърпеливо очакване...

– Но по какъв начин ги използвахте? – попита тя.

Том разгърна свитъка в ръката си. Хартията беше изписана с красив и равен почерк.

– Тук ще намерите някои интересни неща в тази връзка – каза той, наведе се през масата и ѝ го подаде. Мария механично протегна окованите си длани, очите му попаднаха на кръстовидния белег върху китката ѝ. Беше стар и отдавна завяхнал, но опитното око на хирург моментално определи, че е бил нанесен с груб инструмент, най-вероятно остър нож... Обзет от естествено любопитство, той понечи да я попита как е получила белега, но навреме се овладя. Отговорът положително се криеше някъде в бурното ѝ минало...

Облегна се назад и спокойно я изчака да се запознае със съдържанието на текста. После хладно подхвърли:

– Страхувам се, че не е написан с кръв, но Проповедницата с положителност ще оцени един кратък библийски цитат... Знаете ли откъде е той?

– Разбира се – без колебание отвърна тя. – „Актове“, глава 20, текст 35...

– Не се съмнявах в това – усмихна се Том. – Аз самият много харесвам тази част от християнските проповеди...

Раменете ѝ нетърпеливо потръпнаха.

– Все още не разбирам какво общо с гените има всичко това! – малко троснато каза тя.

Той отново се облегна назад. Не искаше да бърза, стремеше се да подбере най-точните думи. В очите на жената срещу него имаше безкрайна омраза.

– Въобразявате си, че победихте, нали? – ледено процеди тя, а вътре в душата си отчаяно се молеше това да не е така. С цялото си поведение се стремеше да му покаже, че играта все още не е приключена, че продължава да държи в ръцете си последния коз...

Том тъжно поклати глава. Спомни си за Оливия, Боб Кук, Нора Луц и всички останали, които бяха изгубили живота си.

– Не се чувствам победител – призна. – Особено над вас, защото никога не съм имал чувството, че водим война... Вие бяхте решили да воювате с мен... А моята война беше друга... Водех битка срещу други убийци, далеч поопасни от вас...

Мария здраво стисна зъби, мускулчетата върху скулите ѝ заиграха като живи.

– Какво общо има с гените този библейски цитат? – попита със заповеднически тон тя, а пръстът ѝ се заби в хартията. – Какво общо има той с МОИТЕ гени?

– Ще ви кажа – кимна ученият, прочисти гърлото си и започна...

Когато свърши, остана изненадан от реакцията на Мария. Беше по-скоро смаяна, отколкото разгневена. От аrogантното ѝ поведение нямаше и следа, за миг дори му се стори, че в очите ѝ забелязва страх. Стана и се насочи към бутона на стената, а тя дори не извърна глава. Пазачите се появиха и я подканиха да тръгва, но тя не помръдна от мястото си. Наложил се да я вдигнат на ръце от стола. През цялото време очите ѝ останаха приковани върху листа хартия, който пръстите ѝ здраво стискаха. По-скоро върху изписаното на него послание:

*БЛАГОСЛОВЕН Е НЕ ТОЗИ, КОЙТО ОТНЕМА,
А КОЙТО ДАВА...*

Очевидно си даваше сметка какво означава това послание, но Том я гледаше с дълбоко недоумение. Защо се промени тази жена? По какъв начин ѝ въздействаха думите му? След няколко часа щяха да я екзекутират, времето ѝ безвъзвратно изтичаше...

Камера за екзекуции, щатски затвор на Масачузетс

Полунощ приближаваше. В главата на Мария Бенариак продължаваха да се въртят думите на доктор Картър.

Лъже, реши тя, докато лекарят на затвора ѝ инжектираше доза антихистамин. Беше толкова погълната в мислите си, че не отбеляза иронията на ситуацията: едно медицинско лице проверява дали организъмът ѝ не е алергичен към отровата, която малко по-късно възнамерява да вкара във вените ѝ.

„Но аз видях Холи жива – продължаваше да недоумява тя. – Ученият няма как да знае за плана ми, следователно не може и да лъже...“ В момента, в който научи, че Холи е била върната от царството на мъртвите, тя беше колкото объркана, толкова и развълнувана. Това доказваше, че планът ѝ е напълно осъществим. Но след като изслуша обясненията на Картър, радостта ѝ се изпари. Колкото повече мислеше върху думите му, толкова по-несигурна ставаше по отношение на собствената си съдба.

Надзирателките ѝ подадоха комплект памперси с необичайни размери. В тях организъмът ѝ щеше да се освободи след настъпването на смъртта. Умът ѝ напрегнато работеше. Доктор Картър призна, че НЕ Е съвсем наясно по въпроса как точно действат гените, а това означава, че може би бърка в нещо. Означава още, че планът ѝ МОЖЕ БИ ще се увенчае с успех. Много ѝ се искаше да се посъветва с отца, но той не беше тук...

А и какво ли можеше да помогне Езекия? Ако ученият беше прав, вече бе твърде късно за промяна на плановете им. Трябваше да се примири с положението и да се надява, че Картър е допуснал грешка.

С тези мисли в главата Мария стана и тръгна по белия коридор, обградена от надзирателките. Една врата се отвори, пред очите ѝ се появи стаята, в която щеше да умре, всички мисли моментално излетяха от главата ѝ.

Облицована в бяло, камерата беше малка – не повече от три на пет метра. В средата ѝ бе разположена голяма, тапицирана в черно маса, която имаше формата на кръст. От краищата на късата му част стърчаха дебели кожени ремъци за китките на осъдения, до всеки от тях имаше по една система за кръвопреливане, свързана с голям колкото телевизор никелиран апарат. В горната част на този апарат бяха монтирани спринцовките за автоматично инжектиране на упойката и отровата. Към всяка от тях бяха прикачени по два прозрачни маркуча, като единият беше резервен. Системите тук никога не отказваха...

Вече я бяха уведомили, че инжектирането на отровата ще бъде задействано чрез пулт, разположен отвъд плексигласовата преграда, която отделяше свидетелите от осъдения на смърт. Там имаше и два телефонни апарата. Единият беше свързан пряко с кабинета на губернатора, което позволяваше отменяне на присъдата дори в последния миг. По традиция до него седеше директорът на затвора, който изчакваше три минути след определения час за екзекуцията и едва тогава даваше знак за изпълнение на присъдата. Но след инициативата „Престъпност-2000“ на президента на САЩ този ритуал бе станал почти безсмислен. От датата 8 февруари 2000 година насам нито един осъден на смърт не бе получил помилване в последния момент.

Мария огледа лицата на свидетелите зад прозрачната преграда, лицето ѝ светна, когато сред тях зърна и дребната, леко прегърбена фигура на отец Езекия. Беше облечен в скромнен черен костюм, който висеше като на закачалка от съсухрените му рамене и едва ли можеше да се нарече модерен. За пръв път от много години насам обърна внимание на външния му вид, на дълбоките бръчки, които издаваха дългите деветдесет и шест години на земния му път. Но това беше без значение, за нея Езекия винаги е бил извън времето, беше просто Отеца, който единствен на този свят ѝ подаде ръка, чиито бащински указания бе следвала... Ужасно ѝ се искаше да размени няколко думи с него, да сподели страховете и съмненията си... Беше убедена, че само той може да ги разсее.

Но вече не можеше да стори това. Оставаше ѝ единствено вярата, с нейна помощ щеше да посрещне своята Голгота.

Униформените жени я поведоха към масата. Извърна се

към плексигласовата преграда, опита се да срещне погледа на Езекия, да го предупреди, че нещо може би не е наред. А той само ѝ се усмихна. Една окуражителна и съучастническа усмивка, спряла миг преди да се превърне в дяволито намигане.

ТИ НЕ РАЗБИРАШ, прииска ѝ се да изкрещи тя. НЕЩАТА МОЖЕ БИ НЯМА ДА СЕ ПОЛУЧАТ! Започна да се бори едва когато влезлите в камерата яки мъже се опитаха да приковат китките ѝ към кожените примки на масата.

– Нещо не е наред! – изкрещя тя, изтръгна се от ръцете на униформените и заблъска по дебелото стъкло. – Кажете им да спрат, защото още не съм готова!

Очите на Езекия потъмняха от тревога. Директорът на затвора и останалите свидетели безстрастно наблюдаваха как четиримата опитни надзиратели я проснаха върху масата, всеки стиснал по един от крайниците ѝ. Първо бяха оковани краката, а после и ръцете ѝ. Последваха ги главата и тялото, масата плавно зае хоризонтално положение. Лекарят на затвора закачи тръбичките на системата към китките ѝ и включи контролния монитор. Електрокардиографът щеше да покаже кога е настъпила клиничната смърт.

Очите ѝ се спряха на обикновения стенен часовник от татък преградата. Стрелките му сочеха 11.58. Едва в този миг усети цялата тежест на това, което ѝ бе разказал Картър. Времето за самозаблуда свърши. Ако неговата теория беше вярна, Мария беше обречена, а след нея оставаше един безполезен живот. Тя не само не беше успяла да спре Картър, а беше похабила и дарбата, с която сам Бог я бе дарил... Да лекува, да носи облекчение на страдащите... Беше убивала в името на Бога, вместо да бъде Спасител...

В главата ѝ проблесна истината – проста и ясна като словото на първия Месия, пропито от стремеж към опрощение и изкупление: всички умираме грешни, всички ще се пречистим и ще открием радостта на вечния живот...

Просната върху кръста си в очакване на отровата, Мария Бенариак пое дълбоко дъх и мълчаливо започна да се моли.

– Прости греховете ми, отче!

Това бяха последните думи, които излетяха от побелелите ѝ устни.

Езекия Дела Кроа напразно се опитваше да спре костеливите си пръсти, които механично опипваха пръстена с едър рубин. „Имай вяра в мен“ – беше казала Мария, но нервността му беше прекалено силна. Остана изненадан и дори шокиран от поведението ѝ в камерата за екзекуции. Сутринта беше спокойна и самоуверена, приемаше с усмивка неговата загриженост. Но сега жената отвъд плексигласовата преграда беше коренно различна: смутена, уплашена, изпълнена със съмнения. Нямахте нищо чудно в опита ѝ да се бори със своите палачи – така постъпва всеки, който се изправя пред лицето на смъртта. Нали и Христос е бил обзет от отчаяние, когато са го приковавали към кръста?

Очите на Езекия се отместиха от разпнатата фигура на новия Месия и спряха върху часовника. 11.59. „Сега не е време да показвам слабост – напомни си той. – Съмненията и страховете ми скоро ще се разсеят, а на тяхно място ще изгрее ново, ослепително ярко Начало...“

Свидетелите и лекарят гледаха само към директора на затвора. Времето сякаш спря. Точно в 12.03 мъжът в черен костюм се отдръпна от безмълвните телефони и леко кимна с глава.

Лекарят протегна ръка към един от бутоните и решително го натисна. Процесът, който щеше да отнеме живота на Мария Бенариак, започна. В прозрачната тубичка бликна безцветна течност: натриев тиопентал – един барбитурат, който има силно упойващ ефект. Последва го голяма доза павулон – медикамент, който отпуска мускулите и блокира дейността на белите дробове. И накрая – също така силна доза калциев хлорид, който щеше да спре дейността на сърцето.

Езекия напрегнато наблюдаваше тялото на Мария, търсейки признаци за действието на отровите. Но видя единствено затворените ѝ очи. Няколко секунди по-късно от устата ѝ излетя лека въздишка и всичко свърши.

В 12.04 часа лекарят на затвора погледна монитора и обяви осъдената за мъртва.

Мария Бенариак вече не съществуваше.

Езекия сведе глава и отправи безмълвна, но гореща молитва към Бога. Молеше се за спасението на душата ѝ, за триумфалното ѝ завръщане. Следващите няколко часа щяха

да бъдат критични. Братството бе включило в действие своята мрежа, връщане назад нямаше. Потънал в тези мисли, той не забеляза съдебния фотограф, който бе длъжен да запечата на лента лицата на всички свидетели. Успя да вдигне ръка пред лицето си в последния момент преди да бъде заслепен от светкавицата. После се отправи към изхода, без да обръща внимание на извиненията на човека с камерата. Трябваше да бърза, предстоеше му много работа...

КЛЕТКИТЕ В ТЯЛОТО НЕ УМИРАТ ЕДНОВРЕМЕННО. НАЙ-ЯРКО СВИДЕТЕЛСТВО ЗА ТОВА СА МЪРТЪВЦИ, ЧИИТО КОСИ И НОКТИ ПРОДЪЛЖАВАТ ДА РАСТАТ ДНИ. А ДОРИ И СЕДМИЦИ СЛЕД НАСТЪПВАНЕТО НА СМЪРТТА. ПОДОБНО НА ОНЕЗИ ФАНАТИЗИРАНИ ЯПОНСКИ ВОЙНИЦИ, УКРИВАЛИ СЕ НА БЕЗЛЮДНИ ТИХООКЕАНСКИ ОСТРОВИ ГОДИНИ СЛЕД КРАЯ НА ВТОРАТА СВЕТОВНА ВОЙНА, ГЕНИТЕ В ТЕЗИ КЛЕТКИ ОТКАЗВАТ ДА ПРИЕМАТ ПОРАЖЕНИЕТО, ОТХВЪРЛЯТ ИДЕЯТА, ЧЕ Е ВРЕМЕ ДА СЕ ПРЕДАДАТ... ТЕ ПРОДЪЛЖАВАТ ЯРОСТНАТА СИ СЪПРОТИВА, БИЯТ СЕ ДО ПОСЛЕДНО...

Затворническата морга

В хладното, облицовано с керамични плочки помещение на затворническата морга работеха двама санитаря. Лени Благс беше по-младият от тях. Изправен пред асансьора, който всеки момент щеше да докара трупа на поредния екзекутиран затворник, той пристъпваше от крак на крак и механично бършеше длани в халата си. Вече цял месец работеше тук, но при вида на трупове все още го побиваха тръпки. Нямаше проблеми с обработката им – това беше вършил и в болницата. Но тукашните трупове принадлежаха на убийци и сексуални манияци, които сякаш бяха изскочили направо от романите на Стивън Кинг.

Над главата му се разнесе скърцане на метал. Асансьорът тръгна, понесъл надолу поредния си мрачен товар.

– Експресът на смъртта потегля! – обади се зад гърба му Калвин Джетсън, старши санитарят в моргата. От устата

му стърчеше неизменната димяща цигара.

– Скоро и ти ще се качиш в него, ако продължаваш да се тъпчеш с тази отрова! – промърмори Лени и размаха ръце да прогони дима, въпреки че тайно в себе си предпочиташе мизантропията на „Марлборо“ пред натрапчивата воня на формалдехид и смърт – воня, която за много хора беше една и съща, но не и за него...

– Не ми пука, че ще умра – ухили се Калвин и посивялото му, неவிждало слънце лице се покри със ситни бръчици. – Ние със Смъртта сме стари другарчета...

Разнесе се дрънчене, лампичката на стената светна, вратите на асансьора се плъзнаха встрани.

– Тази вечер ни е оказана голяма чест – намигна на помощника си той. – Тази вечер ни гостува една от най-гадните кучки, ходила по лицето на Земята – самата Проповедница!

– Много хубаво – промърмори Лени и изтика количката от кабината. От обикновените убийци го побиваха тръпки, а от кралицата на убийците го побиха кралски тръпки!

– Знаеш ли какво е правела тази мадама с жертвите си, след като им е вземала душичката? – попита Калвин. Цигарата си остана залепена на долната му устна. – Вадела една писалка с помпичка, потапяла я в кръвта и...

– Стига! – извика колегата му. – Това не ме интересува, ясно ли ти е?

– Няма проблеми, момчето ми – ухили се той. – Излишно е да подскачаш... Я по-добре иди отгатък и донеси препаратите. Ще обработим трупа тук, на светло. Така няма да се плашиш...

– Не съм се уплашил – промърмори Лени и тръгна към дъното на помещението, където съхраняваха почистващите препарати и химикалите. Пътьом пусна в кофата за боклук пакета с употребени памперси.

– Разбира се, че не си, момчето ми – разнесе се зад гърба му гласът на Калвин. – Разбира се, че не си...

Лени придърпа една количка на колелца и започна да я тика към шкафа с препаратите. Огледа кашоните и кутиите, отбеляза доста намалялото им количество, после изведнъж усети нещо като лек ветреца, който промени температурата в помещението. Сякаш някъде се бе отворила врата... Реши, че така му се е сторило, натовари количката и я подкара към

централната част на моргата. Очакваше до слуха му да достигнат обичайните плоски шеги на шефа, но този път Калвин мълчеше.

– Трябва да поръчае почистващи препарати – подхвърли той, докато вкарваше количката под тесния свод на вратата. – Аз ще...

Видът на Калвин го накара да млъкне. Шефът му стоеше като вкопан на мястото си, лицето му бе изгубило обичайния си сив цвят и беше станало тебеширенобяло. Устните му беззвучно мърдаха, в такт с тях подскачаше и угаснал фас. Очите му бяха силно изцъклени, сякаш всеки миг щяха да изскочат от орбитите си. „Добро изпълнение – рече си Лени. – Много добро, дори и за стар майтапчия като Калвин Джетсън...“ От цялата му фигура се излъчваше неподправен ужас.

– Калвин? Какво става, по дяволите?

Лицето на другия внезапно промени изражението си, в очите му се появи усмивка.

– Ти го направи, нали?

Самообладанието му се възвръщаше със завидна бързина, но нещо в гласа му накара Лени да потръпне.

– Браво, момче, страхотен номер! Я кажи как го направи? Бях с гръб само за секунда, най-много за две!...

– Какво искаш да кажеш, по дяволите?!

Калвин запали поредната цигара, ръцете му леко трепереха.

– Я престани да се занаяш с мен, момче! – дръпна дълбоко той. – Признавам, че ме спипа, но искам да зная КАК? Обърнах се с гръб само за секунда... За ЕДНА шибана секунда!

– Нямам представа за какво дрънкаш! – отвърна с треперещ глас помощникът му.

Калвин отстъпи крачка назад и той разбра за какво става въпрос.

Трупът на Мария Бенариак беше изчезнал.

Шибаната Проповедница сякаш се бе разтворила във въздуха!

Бийкър Хил, Бостън

На сутринта след екзекуцията Том Картър се събуди без дори да си спомни за Мария Бенариак. За пръв път от Стокхолм насам се наспа чудесно. Остана със затворени очи и плъзна ръка към другата част на леглото. ГОСПОДИ, НЯМА ЛИ НАЙ-СЕТНЕ ДА СВИКНЕШ, ЧЕ ОЛИВИЯ НЕ Е ДО ТЕБ? Понечи да се отдръпне, но пръстите му докоснаха топло рамо. Отвори едното си око и се усмихна на дребничката фигура, свита на кълбо и омотана в огромна червена тениска. Холи.

Снощи се бе покатерила в леглото, за да се сгуши в него, а той си помисли, че това е малката компенсация за липсата на Оливия – Холи е тук, Холи е добре!

Остана неподвижен, с полуспуснати клепачи. Очите му не се отделяха от спящото дете, осветено от лъчите на изгряващото слънце, което надничаше иззад завесите. Холи спеше дълбоко, с леко разтворени устни, дишането ѝ бе равномерно. Косата ѝ все още беше къса, но растеше със смайваща бързина. А гладкият белег на черепа се свиваше така, че дори Карл Ламбърт учудено клатеше глава.

Протегна ръка и нежно погали челото ѝ. Само преди два дни скенерът показва, че в главата ѝ няма следа от туморите. Състоянието на генната верига беше нормално, без никакви отклонения и дефекти.

Скочи от леглото и дръпна завесите на широкия прозорец, който гледаше към градината. Юнското слънце освети раираната му пижама, топлината бързо проникна през тънката памучна тъкан и приятно затопли тялото му, сковавано от студа на кошмарите в продължение на месеци.

Вдиша свежия въздух, който нахлуваше от отвореното малко прозорче, сложи ръце на тила си и се протегна като котка, излегнала се пред камината. Градината долу изглеждаше чудесно – зелена трева, яркочервени рози, жълти хризан-

теми. Цветовете му се сториха невероятно ярки и свежи...

– Татко, колко е часът?

Обърна се и видя, че Холи е седнала в леглото и разтърква очи, а устата ѝ е разкривена от широка прозявка.

– Наближава осем... Не забравяй, че сме поканили на закуска Жас, която ще дойде към девет.

– И Лари ли?

– Не. Той е в Лос Анжелес и бърза да завърши последния си филм. А кога ще дойдат Дженифър и Меган?

Тя изпълзя изпод завивките, седна на ръба на леглото и се почеса по белега.

– Някъде към десет и половина...

– Организирали ли сте нещо?

– Не, просто ще се помотаем...

Том се разсмя и поклати глава. Това дете трябваше да е мъртво, но вече пети ден се радваше на втори живот. И в това прекрасно лятно утро очакваше най-добрите си приятелки с идеята да се „помотаят“. Как да му кажеш, че животът трябва да се живее пълноценно?

– Какво се случи, татко? – попита Холи с внезапно сериозен глас.

Той се обърна и седна на леглото до нея.

– Какво имаш предвид?

– Операцията.

За тези пет дни за пръв път споменаваха операцията. Самият Том умишлено не засягаше този въпрос, чакаше детето само да го повдигне.

– Оправихме те – кратко отвърна той.

– Мама каза, че ТИ си ме оправил...

– Мама ли? Кога?

Холи се сгуши в прегръдката му и сложи глава на рамото му.

– Докато спях, по време на операцията... Беше много странно. Уж спях, пък се събудих... Озовах се на някаква гара, ти ме качваше на влака. После влакът тръгна и хората започнаха да ми махат за сбогом... Всичките ми близки: Алекс, Жас, Джак, Дженифър, Меган...

– А закъде пътуваше този влак?

– Щеше да ме отведе при мама. А ти каза, че ще дойдеш по-късно...

– Така ли? И какво се случи после?

– Ами... Беше ми мъчно, че се разделяме, но едновременно с това се радвах, че ще видя мама. После изведнъж тя се появи до мен, във влака. Каза, че искала да ме изпрати, да бъде сигурна, че отивам там, накъдето съм тръгнала... Много ѝ се зарадвах, тя изглеждаше точно както някога... Смееше се, шегуваше се... Попита как си, тревожиш ли се за нас... Аз отвърнах, че си добре и скоро ще дойдеш. После влакът забави ход и тя се засмя, но в очите ѝ имаше сълзи... Каза, че няма да пътувам с нея, защото ти си ме оправил и ме прибиращ обратно... Не ми стана много мъчно, защото знаех, че един ден пак ще я видя. Искях да се върна при теб... После видях лицето на Жас и усетих страховтна жажда...

– Какъв сън! – поклати глава Том.

Холи извърна лицето си към него:

– А как ме оправи, татко? – Умните ѝ очи се взряха в неговите.

Баща ѝ въздъхна. Обяснението нямаше да е лесно, още повече, че той самият все още не знаеше какво точно се бе случило.

– Оправих те с помощта на едно специално лекарство...

– Какво лекарство?

– Много специално. То не се взема от болните, а се поема от човека, който ги лекува...

– Значи ТИ си взел лекарство, за да излекуваш МЕН?!

Том кимна, спомняйки си прозрението, което го бе осенило по време на операцията – онази липсваща брънка от веригата, появила се в съзнанието му с ослепителна яснота точно във фаталния миг... И разбра защо инжектираните със серум мишки оздравяват, когато са по две-три в клетка, а самотните умират... Това прозрение го накара да се инжектира с гените от Назарет. Защото му стана ясно, че тези гени не действат на носителя, а ЧРЕЗ него...

– Как да ти кажа, Холи – започна. – Това лекарство действа малко особено: то просто дава на човек силата да лекува другите... Не действа върху организма на този, който го е поел, а върху хората край него.

Холи обмисли чутото, после бавно кимна.

– Ясно.

Надигна се и слезе от леглото, не изглеждаше учудена.

— Наистина ли? — с интерес я погледна Том.

Тя уверено сви рамене, сякаш говореха за филм, който беше гледала многократно.

— Аха... Това е като специален софтуер, който е незабележим в компютъра на програмиста, но върши страхотни неща във всички останали компютри, свързани с него...

Баща ѝ успя да прикрие изненадата си и бавно кимна с глава:

— Аха... Нещо подобно...

— Много просто, нали? — попита Холи и се насочи към банята. На прага спря и леко извърна глава: — А защо не си използвал това лекарство и преди?

Том простена и запрати възглавницата си подир нея:

— Защото не е толкова просто, умнице!

Двамата полицаи бяха полулегнали в седалките на патрулната кола, паркирана пред къщата. Дългото и отегчително нощно дежурство беше към края си, очите им непрекъснато поглеждаха часовника. До смяната оставаше половин час. С малки прекъсвания тези мъже охраняваха Том Картър вече половин година, веднага след погребението на госпожа Картър през декември. За цялото това време не беше станал нито един инцидент. И двамата бяха убедени в това, което никой не казваше на глас: присъствието им тук беше по-скоро за самочувствието на доктора, а не толкова за неговата реална охрана.

Бил, по-високият от тях, разтърка очи и промърмори:

— Няма какво да говорим повече, Лу... Али е най-добрият, точка!

Лу сви рамене и отхапа от сандвича в ръката си.

— Най-добрият в приказките, но не и в бокса! — отсече. — Тайсън във върхова форма би го размазал за нула време!

— Тайсън ли? — изсмя се Бил. — Тайсън не би могъл дори да го докосне! Помниш какъв танцор на ринга беше Али!

Увлечени в ленивия си спор, двете ченгета от Главното полицейско управление на Бостън не обърнаха внимание на високия мъж с бейзболна шапка на главата, който вървеше към къщата на Картър. Дори и в събота Тед имаше навика да се появява рано в градината на доктора.

— Не става въпрос за танцуване — свъси вежди Лу. — Става

въпрос за истински бокс. Али го бива по пируетите, но ако се стигне до истински БОЙ, Тайсън ще го размаже!

Увлечени в разговор, ченгетата с нищо не показаха, че забелязват нещо по-особено във фигурата на Тед, която изглеждаше някак по-висока и по-изправена...

Жасмин Уошингтън остави чашата си на масата в консерваторията и хвърли намръщен поглед към Том, който седеше насреща ѝ.

— Значи гените изпускат химически съединения, които могат да се предават чрез докосване, така ли? — попита тя. — Но едновременно с това тези химикали не действат на носителя...

— По всичко личи, че е точно така — сви рамене ученият.

Жасмин поклати глава и се обърна към Холи, която стана и пристъпи към нея с вдигната ръка. Удариха длани за късмет, после детето изтича навън.

— Сигурен ли си, че наистина е добре? — попита тя.

— Да — кимна Том. — Изследванията показват, че е в отлично здравословно състояние.

— И това се дължи на гените от Назарет, така ли? — Жасмин все пак успя да преглътне втората част от въпроса си: **НА ФАКТА, ЧЕ СИ Я ДОКОСНАЛ?**

Том напълни чашите с топло кафе, а тя гледаше ръцете му. **РЪЦЕТЕ, КОИТО БЯХА СЪЖИВИЛИ ХОЛИ...** Космите на тила ѝ неволно настръхнаха. Трудно ѝ беше да приеме, че убийцата Мария притежава гените на Христос, но сега ѝ беше още по-трудно: просто не можеше да си представи, че старият ѝ приятел Том вече обладава лечителските способности на Божия син! Ясно бе само едно: присъствието на тези гени не сочи кой е Месията, нито пък доказва, че техният приносител е добър човек. Гените от Назарет са просто една рядка дарба от Бога, която още повече засилва естествената склонност на християните да вярват в чудеса. Но удостоените с таланта да вършат добри и дори чудотворни дела изобщо не се смятат длъжни да го правят... Като например Мария Бенариак, която бе предпочела не да лекува, а да убива... При мисълта, че заклетият атеист Том Картър бе прибегнал до коварните номера на своята наука, за да се сдобие с чудотворните гени, на устните ѝ пробяга неволна усмивка.

— А какво е мнението ти за третия ген, най-тайнствения от всички? — попита и отпи глътка кафе.

— Не съм много сигурен — въздъхна той. — Но според сведенията на ДАН именно Naz 3 играе ролята на контролър, който задейства и модифицира действието на другите два. Едновременно с това той влиза в някакво взаимоотношение с тях и изпълнява и ТРИТЕ ключови функции едновременно... — Остави чашата с кафе на масата и започна да изброява, прегъвайки пръстите на ръцете си: — Първо, играе ролята на включващ механизъм, като по всяка вероятност влиза в комбинация с гените, контролиращи чувствата и разума. Така носителят може да РЕШИ дали да прояви своите лечителски способности и кога да ги прояви. Втората му функция е контролна — той АКТИВИЗИРА И ПРОГРАМИРА Naz 1 и Naz 2 така, че те репарират по най-добрия начин увредената ДНК на реципиента. Третата му функция е транспортна — Naz 3 ПРЕНАСЯ оптимизирани генетични инструкции от носителя в реципиента, които бързо се разпространяват в организма на последния и отстраняват всички открити нарушения в генната му структура. По мое мнение става въпрос за агент от феромонен тип, който има способността да прониква през кожата. Затова лечебните програми се предават при докосване...

— Но имаш ли представа как точно действат те?

— Не — поклати глава Том. — Вероятно още много години няма да разберем точния механизъм на действие на тези гени. Но зная друго: носителят трябва да желае излекуването на реципиента и трябва ДА ВЯРВА в това излекуване, независимо дали това става на съзнателно или на емоционално ниво.

Жасмин се усмихна и отново отпи от кафето.

— Всичко това твърде много прилича на добрата стара религия — подхвърли тя. — Една истинска дарба от Бога...

— Може и да си права — сви рамене той. — Но ако това наистина е дарба от Бога, аз ще кажа, че тя е най-висшата на света. Единствената, която носи пълна наслада...

Жасмин вдигна чашата си като за наздравица.

— Благословен е онзи, който дава!

— Точно така — засмя се колегата ѝ.

В стаята се появи Холи.

— Вестникът ти — обяви тя, пусна новия брой на „Бостън

Глоуб“ на масата между тях и отново изтича навън.

– Приятелките ти още ли не са дошли? – подвикна след нея той и механично разгърна вестника.

– Ще дойдат след половин час – отвърна детето. – Ще ги чакам в градината... – Спряла се на прага, тя леко присви слабицките си рамене: – Не знаех, че Тед ще бъде тук през уикенда... Нали щеше да води Марси в „Лозето на Марта“?

Том промърмори нещо, очевидно без да обръща внимание на думите ѝ. Очите му продължаваха да шарят по страниците. Изведнъж лицето му стана пепеляво, а от устните му излетя сподавена ругатня.

– Какво има, Том? – разтревожено го погледна Жасмин.

Загледан в отпечатаната с едър шрифт информация, Том Картър усети как в стомаха му помръдва ледената бучка на страха. Водещата новина беше свързана с посещението на президента в Китай, но под нея, в рубриката „Последни новини“ се мъдреше заглавие: **ОТНОВО НА ЛОВ ЗА ПРОПОВЕДНИЦАТА**. Отдолу бяха отпечатани две снимки на Мария Бенариак – едната в профил, очевидно от полицейското ѝ досие, а другата – официалната снимка от екзекуцията. На нея се виждаше и изпитото лице на Езекия Дела Кроа, но не той бе причина за ужаса, който сграбчи сърцето на Том.

В информацията се казваше, че Мария е била екзекутирана и официално обявена за мъртва. После обаче тялото ѝ изчезнало от моргата. Безпокойството му рязко нарасна, когато прочете как е била изпълнена присъдата: чрез инжектиране на силна доза смъртоносни химически съединения.

В главата му изплува една от историите на майка Клеменца...

Мария беше **НЕУТРАЛИЗИРАЛА ПЧЕЛНАТА ОТРОВА**... Нали така каза възрастната монахиня? **НЕУТРАЛИЗИРАЛА!**

После си спомни очевидния шок на Мария, научила как действат гените...

По дяволите! Тя бе планирала своето **ВЪЗКРЕСЕНИЕ!**

– Какво има, Том? – повтори Жасмин и тревожно се приведе над масата.

Той ѝ подаде вестника и поклати глава:

– Вещицата е яхнала метлата и е изчезнала!

Младата жена зяпна от смайване, когато прочете написаното.

— Какво означава това?

— Нима не разбираш? Тя е научила, че ще бъде екзекутирана чрез инжектиране на отрова. След това всичко е станало лесно: неутрализирала е отровата в организма си и се е върнала от отвъдното. ЗНАЕЛА е, че може да стори това, защото вече го е правила!

— Не вярвам! — поклати глава Жасмин. — Нали носителят може да лекува околните, но не и себе си? Нали някой трябва да ѝ е помогнал, за да излезе от затворническата морга?

— Не знам — въздъхна той и извърна глава към широките прозорци на консерваторията. Холи се беше навела над един розов храст и миришеше цветовете. В дъното на градината се появи високата фигура на Тед, която изчезна зад вратата на бараката. На главата му се поклащаше обичайната бейзболна шапка с надпис „Червените лисици на Бостън“, но нещо в походката му привлече вниманието на Том. Да, точно така — Тед изобщо не накуцваше! Освен това изглеждаше някак по-изправен... Вратата на бараката се затръшна след него.

КАКВО КАЗА ХОЛИ?, изведнъж изстина Том. „НЕ ЗНАЕХ, ЧЕ ТЕД ЩЕ БЪДЕ ТУК ПРЕЗ УИКЕНДА... НАЛИ ЩЕШЕ ДА ВОДИ МАРСИ В „ЛОЗЕТО НА МАРТА““

Тръпката беше толкова силна, че накара тялото му да подскочи. Тръпка не толкова на страх, колкото на бесен гняв. Протегна ръка през масата и сграбчи китката на Жасмин, която изпусна вестника и изненадано го погледна.

— Никакви въпроси, Жас! — напрегнато рече той. — Излез през главния вход и иди при полицаите, които ни охраняват. Кажи им, че ние с Холи сме в опасност! Хайде, по-бързо!

— Но защо? Какво става?...

— Онзи навън не е Тед! Хайде, бягай!

Дъщеря му беше на десетина метра от къщата и бавно вървеше към бараката, до чиято врата беше облегната вила с дълга дръжка.

Том не посмя да я извика, тъй като се опасяваше, че ще предупреди онзи вътре. Вместо това скочи и хукна по пътеката. Холи беше съвсем близо до вратата.

Тичаше колкото го държат краката, без да обръща внимание на болката в раненото си коляно.

Вратата на бараката започна да се отваря. Том беше на три метра от нея, на около два от Холи. В процеп се появи ръка с пистолет.

– Холи, върни се! – изкрещя той.

Детето се обърна, в очите му имаше объркване и страх. „Много добре – замаяно си помисли той. – Страхът ще я накара да тича по-бързо...“

– Бягай в къщата! – извика отново баща ѝ. – Бързо!

Момиченцето се подчини. Разминаха се за част от секундата, после Том с цялата си тежест се стовари върху бавно отварящата се врата. До ушите му долетя отчетливото пропукване на костта, пръстите се разтвориха и изпуснаха пистолета. Без да губи нито секунда, грабна изправената до вратата вила, дръпна вратата и полетя със зъбците напред. Мъжът падна, но тялото му се извъртя още във въздуха, ръката му направи опит да достигне оръжието. Том обаче го засипа с тежки удари и той бе принуден да се свие на кълбо, прикривайки глава между ръцете си. Загубил контрол, доктор Картър продължи бясната си атака до момента, в който осъзна, че тялото в краката му отдавна е престанало да мърда. Запъхтян и потен, той пусна вилата и се наведе над жертвата си. Това беше човекът от летището в Тел Авив, представителят на Братството, който го бе охранявал по време на полета до Свещената пещера... Какво търсеше тук Гомора?

Наведе се да вдигне пистолета и видя, че ръката му трепери. Какво търсеше тук един от доверените хора на Езекия Дела Кроа? Защо носеше пистолет?

После видя белега на китката му. Същият кръст, който имаше и Мария Бенариак... Нещата най-сетне се подредиха в съзнанието му, отново дочу гласа на Карин Танър:

*МОЖЕ БИ НИКОГА НЯМА ДА РАЗБЕРЕМ КОЙ СТОИ
ЗАД ПРОПОВЕДНИЦАТА...*

Мария е била член на Братството. Именно Братството на Езекия Дела Кроа е отговорно за убийството на Оливия, именно тези хора спряха проекта „Кана“ и ликвидираха участниците в него веднага след като получиха това, което им

трябваше... Бавно си даде сметка, че нито той, нито Холи ще бъдат в безопасност, докато това Братство съществува.

– Том, добре ли си?

Жасмин тичаше по алеята към него, следвана от двама униформени полицаи.

Онемял от гняв, той само кимна и тръгна към къщата, при Холи. Спомни си за сигналното устройство, което Джак го бе накарал да глътне преди визитата в пещерата на Братството. И разбра кой е задигнал тялото на Мария от моргата, къде е сега то...

– Къде отиваш, Том? – извика след него младата жена.

– Да сложа край на този кошмар! – отвърна без да се обръща той.

31

Пещерата на Свещения огън, Южна Йордания

И на третия ден членовете на Вътрешния съвет, облечени в дълги ритуални роби, коленичиха пред Свещения огън, който гореше по-ярък и по-ослепителен от всякога. Точно пред Езекия Дела Кроа зееше вратата, която водеше към Стаята на спомените. На олтара пред нея бе положено тялото на новия Месия. Мария Бенариак бе увита в плътен саван, само бледото ѝ лице бе останало непокрито. Обичайната миризма на восък и тамян се смесваше с ароматите на различните балсамиращи билки, с които бе намазано тялото ѝ.

Езекия беше на прага на изтощението, но тялото му потръпваше от радостна възбуда. Гомора вече сигурно е изпратил Картър и Уошингтън на последния им път и той можеше да насочи цялото си внимание върху Мария. От деня на смъртта ѝ почти не беше спал, очите му се затваряха. Организмът му плачеше за почивка, но той не искаше да пропус-

не пробуждането. Едва когато то стане факт и ръката на Мария се плъзне над пламъка, неговата мисия ще бъде приключена. След това може да почива вечно...

Планът бе осъществен отлично, далеч над очакванията му. Брат Бернар бе подкупил охраната на моргата сравнително лесно. Какво пък толкова в крайна сметка? Нима е трудно да се обърнеш на другата страна, когато изнасят един МЪРТЪВ затворник? Това нямаше нищо общо с бягството. Но операцията бе осъществена толкова майсторски и с такава бързина, че в затвора моментално плъзнаха слухове за възкресението на Мария Бенариак... „Те просто не знаят колко са близо до истината“ – уморено се усмихна Езекия.

Приятелите на брат Олазабал в Новия свят уредиха всичко: линейката, която вдигна трупа от моргата, самолета, който го пренесе през океана, излетял от един частен хангар в близост до летище „Логън“. А брат Хадад и неговите подчинени в Свещените земи извадиха всички документи, необходими за „погребението на починалия брат“ на йорданска земя.

След като пристигна в Аман, тялото бе пренесено до Асбаа Ел-Лаб с хеликоптера на Братството. Тук брат Хеликс вече бе приготвил необходимите балсами, билки и масла, с които намазаха Мария... Накрая, почти цяло денонощие след екзекуцията, Бернар и Лучано извадиха ритуалната плащеница от Стаята на спомените и старателно я увиха около тялото, оставяйки открито само лицето на новия Месия.

С това подготовката приключи. Оставаше им само да чакат и да се молят.

Днес беше третият ден на очакването.

Езекия премести тежестта на тялото си и неволно просена от болката в схванатите си мускули. Хвърли поглед към останалите членове на Вътрешния кръг, които бяха коленичили на ритуалния килим редом с него. Главите им бяха сведени ниско, всички изглеждаха потънали в мълчалива молитва. С изключение на брат Бернар... Този скептик повярва в чудотворните способности на Мария едва след като Езекия му разказа за чудотворното изцеление на старата си язва. Но явно подозренията му пак се пробуждаха – това личеше от кратките погледи, които дебелият брат хвърляше към неподвижното тяло на Мария...

В следващия миг той се обърна и срещна погледа му.

– Докога ще чакаме, водачо? – гневно просъска.
– Тя не каза нищо по този въпрос. Каза, че трябва да имаме търпение и вяра...

– Чакаме вече трети ден!

– Толкова са чакали и предците ни – обади се брат Хеликс, коленичил вдясно от отеча.

Останалите братя също вдигнаха глави.

– Ами ако?... – Бернар не се доизказа, вдигна ръка и замислено се почеса по козятата брада.

Езекия му хвърли гневен поглед.

– Имай вяра, тя **ЩЕ СЕ ЗАВЪРНЕ!**

С усилия на волята прогони хладните пипала на собствените си съмнения. Не можеше да си представи, че Мария може и да не се върне. Беше станал свидетел на смъртта на новия Месия, беше **ДОПУСНАЛ** да бъде екзекутирана без да предприеме каквото и да било! Мария трябваше да се завърне! Тя беше обещала, друг изход просто беше невъзможен!

– Водачо мой – погледна го примирително отец Бернар. – Искях само да посоча, че може би трябва да обмислим какво ще правим, ако...

Езекия прикова блестящите си черни очи в кръглото лице срещу него и заплашително просъска:

– Имай вяра, братко! Тя ще се завърне!

– Ако координатите са точни, вече трябва да сме пристигнали!

Забила пръст в картата, Карин Танър се опитваше да надвика грохота на хеликоптера.

Том Картър надникна през страничното прозорче, видя петте остри каменни къса сред безбрежните пясъци, в душата му нахлу вълнение. Край най-високата скала се виждаха един хеликоптер и два джипа. Вдясно от него и малко по-назад летяха трите хеликоптера, в които бяха настанени екипите на силите за специално реагиране „Делта Форс“, ФБР и войници от Йорданската армия.

– Няма ли да разберат, че сме тук? – извика в отговор той.

– И още как! – усмихна се Карин и нагласи кепето си. – Но няма да имат време да реагират.

Той остана дълбоко впечатлен от бързината и деловитостта на тази жена. Броени часове след като ѝ разказа за Гомора и Братството, тя вече бе получила зелена светлина от директора на ФБР. Един кратък телефонен разговор с Държавния департамент ѝ осигури съдействието на йорданските власти и „Делта Форс“ беше във въздуха. Карин направи опит да го убеди да остане в Щатите, но той беше непреклонен. Искаше да види със собствените си очи края на този кошмар, освен това беше единственият външен човек, който познаваше вътрешността на Свещената пещера.

— С какво разполагат, Дейв? — извърна се към мъжа до себе си Карин. Облечен в комбинезон в защитни цветове, колегата ѝ напрегнато се взираше в екрана на портативния си компютър. И той като останалите членове на „Делта Форс“ не бе съобщил фамилното си име, а Том имаше подозрение, че и малкото му име едва ли е Дейв...

— Сензорите засяхакоха трима души на повърхността — обяви. — Но колко са под земята, никой не знае... От информацията на Том оставам с впечатлението, че хората долу разчитат не толкова на охраната, колкото на отдалечеността на това място...

— Вече не могат да разчитат на това! — отсече Карин Танър, вдигна радиостанцията и потупа пилота по рамото: — Чък, искам да кацнеш максимално близо до онази скала, най-високата. Направи го бързо и майсторски?

Доближи радиостанцията до устните си и изкрещя заповедите си към останалите хеликоптери. Машините моментално се прегрупираха и започнаха да се снижават към целта. Том погледна надолу и видя две дребни като мравки фигури, които изскочиха от джиповете и хукнаха към входа на пещерата. Стомахът му се сви. Карин очевидно забеляза нервността му и на устните ѝ се появи напрегната усмивка:

— Нали искаше да направиш това пътуване? Е, добре... Но знай, че пътуването тепърва започва!

Малко след като брат Бернар спря да изразява на глас съмненията си, до слуха на Езекия Дела Кроа достигна тропот от бягащи нозе. Отначало това само го ядоса: заповедта към тримата пазачи горе да не им се пречи беше абсолютно категорична. Но тропотът се усили, чуха се викове, после

нещо изтреща. Изстрел? Какво става? И другите членове на Вътрешния кръг си размениха разтревожени погледи.

– Ще отида да проверя – изправи се брат Бернар.

Но в този момент вратите с трясък се отвориха и в пещерата нахлуха униформени мъже.

НЕ, ТОВА Е СЪН! ТОВА НЕ МОЖЕ ДА СТАВА ТУК!...

Изненадан от собствената си пъргавина, Езекия скочи и се втурна към отворената врата на Стаята на спомените, непосредствено зад Мария. Бръкна под олтара, измъкна церемониалния кинжал и го затъкна в колана си под дългата роба. Останалите все още бяха вцепенени, единствено брат Бернар стоеше прав.

– Никой да не мърда! – извика жена с кестенява коса и тъмносино яке, на гърба на което пишеше ФБР. От двете ѝ страни се бяха скупчили поне седем-осем души в униформи. – Аз съм специален агент Танър от Федералното бюро за разследване на САЩ! Тази операция се провежда съвместно с йорданските власти. Всички вие сте арестувани по обвинение в отвличане, убийства и заговор за убийства! – Зад гърба ѝ Езекия зърна войници в униформите на йорданската кралска армия.

Бързо огледа хората от Вътрешния кръг: брат Бернар стоеше като вкаменен на мястото си и гледаше револвера в ръката на най-близкия агент на ФБР, Хеликс смаяно поклащаше глава, Лучано гледаше към небето като спипан на местопрестъплението герой от филм с Джон Уейн, Хадад и Олазабал се взираха опулено, като зайци в автомобилни фарове...

Слепоочията на Езекия започнаха да пулсират от притока на кръв. Това беше кошмар. Нещата не можеха да приключат така. **НО КАК ГИ БЯХА ОТКРИЛИ?!**

Приклепнал зад олтара, той подръпна новия Месия към себе си, трупът с глух тътен се стовари в краката му. Действията му бяха подчинени на една-единствена цел: да запази тялото. Нищо друго нямаше значение.

– Не мърдайте, сър! – извика висок рус войник, вдигна пистолета си и тръгна към него.

После от сянката излезе ТОЙ. В този кратък миг Езекия го МРАЗЕШЕ повече от всичко на света. Очевидно проклетият атеист по някакъв начин бе успял да засече координатите на Свещената пещера и ги беше предал. А сега, Бог

знае как измамил Гомора, беше довел тук всички тези въоръжени мъже. Очевидно възнамеряваше да ги унищожи!

Езекия видя как Картър прави знак на войника да се отдръпне и тръгна към него. **НЕ СИ ГУБИ ВРЕМЕТО С ТОЗИ БЕЗБОЖНИК, ПАЗИ НОВИЯ МЕСИЯ!**, заповяда си той. Хвърли бърз поглед зад гърба си. Отворената врата на Стаята на спомените беше на по-малко от метър. До нея се виждаше края на дебелата гредка, който стърчеше от стената. Заклучващият механизъм бе стоял неизползван в продължение на хилядолетия, но състоянието му периодично се проверяваше. Заповедта беше да се използва само в краен случай, точно като днешния...

Напрегна се и си припомни инструкциите, които бе получил при избирането си за водач.

Гледаше приближаващия се доктор Картър, очите му пламтяха от бясна омраза. Този безбожник дори не беше въоръжен!

– Внимавай, Том! – извика агент Танър.

Ученият се спря. Намираще се на около метър от олтара, съвсем близо до Свещения огън, точно между Езекия и въоръжените мъже.

Сега беше моментът!

Видът на Езекия Дела Кроа, надвесен над увитото в плащеница тяло на Мария Бенариак, предизвика смесени чувства у Том. Спомни си как се бе хранил на една маса с този човек, беше разговарял с него, беше изпитвал дори и съчувствие към състоянието му. А той през цялото време го е дебнел, изчакал е подходящия момент да сложи край на операцията, която проклетото му Братство бе започнало в Стокхолм! Това мъдро съсухрено джудже с големи черни очи бе убило жена му, използвайки ръката на Мария! То беше хиляди пъти по-опасно от нея, тъй като тя е била обикновен войник, подчиняващ се на заповедите на своя генерал!

Вече предполагаше защо тези хора желаят смъртта му, но искаше да го чуе от устата на Езекия. Искане да разбере защо една без съмнение огромна тайна организация поръчва убийството му само защото се опитва да спасява човешкия живот. Очевидно отговорът на този въпрос има нещо общо с фанатичните брътвежи на Мария там, в лабораторията на

„Джиниъс“ – за бъркане в Божиите дела, за намеса в божествения ред и още куп подобни глупости... Искаше да разбере защо една организация, която си е поставила за цел да открие Месията, който ще спаси света, едновременно с това върши жестоки убийства, иска да отнеме и НЕГОВИЯ живот. Беше сигурен, че ще осмисли убийството на Оливия само когато разбере всичко това...

Направи нова крачка по посока на Езекия и по-скоро почувства, отколкото видя как федералните агенти вземат на прицел лидера на тайното Братство. Беше дълбоко впечатлен от начина, по който тези мъже се справиха с охраната на пещерата, там горе. Двама от пазачите направиха опит за въоръжена съпротива, а третият хукна към добре замаскирания вход, от който започваше Великата стълба. Но атаката беше светкавична. Хеликоптерите се появиха над площадката внезапно и едновременно, мъжете наскачаха от тях още от въздуха. Пазачите бяха обезоръжени за секунди, и тримата ранени, но живи... Обезвреждането на онзи долу им отне повече време, тъй като екипът на Карин нямаше представа, че ще се сблъска само с един човек. Той пък от своя страна очевидно не очакваше нападение и беше толкова изненадан, че скоро се предаде. През цялото време Картър бе останал в ролята на страничен наблюдател, но това не му попречи да изпита силното възмущение на останалите в мига, в който се втурнаха в светая светих на тайното Братство.

А сега се беше изправил очи в очи с човека, който коренно бе променил целия му живот.

– Вярваш, че Мария ще се върне, нали? – попита той и мина покрай Свещения огън, на една ръка разстояние от олтара.

Езекия не отговори. Приклекнал зад олтара със злобно проблесващи очички, той приличаше на плъх, попаднал в капан.

– Това беше НЕЙНА идея, нали? – подхвърли Том. – Беше сигурна, че ще може да неутрализира отровата само защото преди години е спасила едно алергично момиче от множество ухапвания от пчели... – Видя как очите на Езекия се присвиват и разбра, че е на прав път.

– Не се приближавай прекалено близо! – предупредително извика зад гърба му Карин.

– Всичко е наред. Искам да му задам няколко въпроса и нищо повече...

– По-късно! Когато приключим тук, ще разполагаш с всичкото време на света!

В този момент Езекия се раздвижи и Том разбра, че няма да разполага с никакво време. С изненадваща за години-те му пъргавина старецът отскочи назад и протегна ръка към стърчащата от стената гредата, която бе предизвикала интереса на учения по време на първото му посещение тук. Сграбчи я и започна да я върти.

ТОВА ТУК МОЖЕ ДА СЕ НАРЕЧЕ ПОСЛЕДНАТА ПРЕДОХРАНИТЕЛНА МЯРКА, беше казал старецът. **НО КАКВА ПО-ТОЧНО Е ТЯ?** С този въпрос в главата Том се втурна напред, без да си дава сметка, че пречи на въоръжените мъже да стрелят. Единствената му мисъл беше да спре Езекия.

Озова се зад олтаря за броени секунди, но това време се оказа достатъчно, за да се случат много неща. Зад гърба му настъпи някакво раздвижване, Карин му изкрещя да се отдръпне, Езекия измъкна гредата от стената, захвърли я на пода и помъкна трупа на Мария към зеещата врата, която водеше в Стаята на спомените.

Хукна подире му, но някъде високо над главата му изведиш се разнесе пронизително стържение, каменните стени се раздвижиха.

Не видя как брат Бернар се възползва от суматохата, измъкна пистолета от ръцете на най-близкия агент на ФБР и се втурна да помогне на своя духовен наставник. Очите му бяха заковани единствено върху дребното тяло на Езекия. Трябваше да се добере до него, преди тялото на Мария да изчезне в тъмната дупка, преди каменната преграда да се плъзне на мястото си... Спомни си за старата въжена стълба в малката пещера. Не биваше да позволи на стареца да се добере до нея и да се измъкне.

Движението на огромните каменни късове над главата му се превърна в гръмотевичен тътен, но той все пак успя да чуе предупредителния вик на Карин:

– Том, зад теб!

В същия миг Езекия вдигна глава и тържествуващо изкрещя:

– Убий го, брат Бернар! Пръсни му мозъка!

Разнесоха се два изстрела. Нещо тежко го удари в гърба, той се завъртя и политна към Езекия. В следващата секунда

се затъркаля към тъмния вход на дупката заедно с лидера на Братството, трупа на Мария и онова нещо, което тежеше на гърба му... Настъпи невъобразим хаос, в душата му се промъкнаха ледените пипала на страха. Тялото му се сгърчи, опитвайки се да се отдръпне от грозно разкривената уста и изскочилите от орбита черни и злобни очички, които бяха на милиметри от лицето му. Трябваша му цели пет секунди, за да види кръвта по ръцете си и да разбере, че се бори с мъртвец. В гърба на брат Бернар зееше огромна дупка от куршум.

Отмести трупа и се претърколи през студеното и вкочанено тяло на Мария. В ноздрите му нахлу миризмата на билки, мазила и мехлеми, миризмата на смъртта... Отскочи с отвращение от мумията и приклепна. Изчака колкото да успокои дишането си, после огледа обстановката. Намираше се в малкото междинно помещение, което делеше Свещената пещера от Стаята на спомените. Езекия беше на около три метра от него, приклепнал до лоста, с който се отваряше вътрешната врата. В дясната му ръка проблесваше острието на дълъг кинжал, от нея капеше кръв. Очевидно там го беше улучил вторият куршум. Том обмисли възможността да се хвърли отгоре му, но бързо я отхвърли. Беше прекалено изтощен, за да се бие. Остана на място, единствената му цел за момента беше да успокои дишането си. В продължение на няколко безкрайно дълги секунди двамата се гледаха, а между тях лежеше тялото на Мария.

„Къде останаха Карин и агентите“ – запита се Том. Защо не проникнаха тук заедно с него? После стената зад гърба му се разлюля, къс скала с трясък се стовари на пода в съседното помещение. Пропълзя назад и надникна по посока на олтар. Агентите на ФБР, войниците от йорданската армия и членовете на Вътрешния кръг гледаха нагоре, към разлюляните каменни пилони, едновременно с това отстъпваха назад към Великата стълба. Единствено Карин беше останала на мястото си, но и нейните очи бяха извърнати към оживялата скална маса над главата ѝ. Стените се люлееха, стотиците свещи и факли падаха от тях като угасващи звезди. В Свещената пещера нахлуваше здрач, пламъкът на Свещения огън стана по-ярък от всякога. Измъквайки гредата от стената, Езекия по всяка вероятност бе освободил стотици тонове скална маса, която древните инженери бяха закрепили по начин, който в

случай на нужда да предоставя ПОСЛЕДНАТА ЗАЩИТА, тоест пълното унищожение на тайния храм...

— Карин! — изкрещя Том и размаха ръце, за да привлече погледа на младата жена. — Махай се оттам, веднага! Проклетата пещера всеки момент ще се срине!

— Ами ти? — изкрещя в отговор тя.

Той се поколеба. Езекия вече бе успял да отвори вратата на Стаята на спомените и теглеше трупа на Мария навътре. По всяка вероятност древните инженери бяха взели мерки да запазят от разруха тази камера с всичките ѝ скъпоценни реликви. Разбира се, той нямаше как да бъде сигурен в това, но само при мисълта, че Езекия може да избяга, в душата му нахлу бесен гняв.

— Том, идвай! — извика Карин и започна да се оттегля към Великата стълба.

— Ти върви, не се безпокой за мен! — размаха ръце той, напънал до крайност продраните си гласни струни.

После рухна първата от четирите носещи колони. Стовари се точно върху олтара. Разлетяха се камъни, Карин и останалите въоръжени мъже се скриха зад огромен облак прах. Изправен на колене при входа на черната дупка, Том безмълвно гледаше как пътят за отстъпление изчезва. Като по чудо остана незасегнат от каменния водопад. Проследи движението на един огромен къс от колоната, който се претърколи и спря точно върху дупката на Свещения огън, прекъсвайки излаза на подземния газ.

Оттегли се към сравнителната безопасност, която предлагаше тъмното преддверие, погледът му попадна на дребната фигура на Езекия, който влачеше Мария към Стаята на спомените. Миг по-късно и двамата бяха оттатък, подвижната преграда започна да се затваря.

Том хукна натам, превъзможвайки острата болка в смазаните си ребра. Направи опит да си припомни къде точно беше ключът за осветлението. Внезапно настъпилата тишина се нарушаваше единствено от шума от влаченето на тялото на Мария по каменния под. Напрегна слух, но не чу нищо повече. Опря длани на стената и започна да търси ключа. Ако правилно бе запомнил, нишата с реликвите на Христос беше отсреща, в противоположния край на камерата. А огромият меч, от който се беше възхищавал, трябваше да е на

стената вляво. Искаше да се добере до него, защото въпреки тежестта си той беше единственото оръжие, от което би могъл да се възползва... Опрям ръка в стената, той внимателно се плъзна напред. Скоро стигна до мястото, където би трябвало да виси мечът, но пръстите му напипаха единствено грапавия гранит на голата стена. По дяволите! Къде бе изчезнало проклетото оръжие?

В този миг усети първия трус под краката си. Той нямаше нищо общо с падащите скали отатък, а по-скоро приличаше на нещо, което иска да излезе от недрата на земята. Прах и дребни камъчета заваляха като дъжд около него, предметите върху високите лавици затракаха като зъбите на невидим и уплашен гигант. Той политна към стената, коляното му се блъсна в нещо метално. Меча!

Хвана го и бавно се изправи. Трусове под краката му станаха по-чести. „Газът, разбира се!“ – сети се той. Дупката на Свещения огън беше запущена и сега земният газ търсеше нов път навън – някаква цепнатина в скалната маса, през която да излети навън, да се освободи от огромното налягане... Несъмнено такава цепнатина щеше да се намери, тъй като цялата скална маса над Свещената пещера се разпадаше. Но дали древните инженери на Братството са взели предвид налягането на подземния газ, когато са изчислявали безопасността на Стаята на спомените?

Вдигна меча и се облегна на стената, опитвайки се да диша безшумно. Сега вече имаше оръжие. Волю-неволю бе принуден да вярва в способностите на древните инженери, от това следваше заключението, че за момента се намираше в относителна безопасност въпреки непрогледния мрак, който цареше наоколо.

Изведнъж някаква ръка се стовари върху рамото му, в лицето го лъхна зловоние. В един кратък и ужасяващ миг си помисли, че това е Мария, възкръснала от царството на мъртвите.

Рязко се завъртя, ръцете му повдигнаха меча на височината на кръста. Усети как острието се спира в някакво препятствие, до слуха му долетя глух, болезнен стон. Намести плещи на стената, разкрачи крака и задържа меча в хоризонтално положение, насочен срещу невидимия нападател, чиято ръка все още лежеше върху рамото му.

Изведнъж лошият дъх отново обля лицето му, после хладно острие се допря до тила му. Завъртя меч с цената на върховни усилия, в същия миг камерата се разтърси от мощни трусове.

— Мисля, че сме в патовото положение, доктор Картър — проговори от мрака Езекия. Думите дойдоха отблизо, сякаш лицето му беше на сантиметри от лицето на Том. — Питам се дали вашите приятели успяха да се измъкнат... Едва ли...

— Но ако са успели, те ще се върнат — тръсна глава той. — Тогава можеш да кажеш сбогом на своето тайно Братство! Ами какво стана със скъпоценния ти Въртешен кръг? И тях ли възнамеряваше да убиеш?

— Те са хора, които могат да бъдат похарчени — жлъчно се изсмя старецът. — ВСИЧКИ сме такива! А що се отнася до Братството, то ще е изпълнило своята мисия в момента, в който Мария се пробуди... Ще дойде Страшния съд и всички ще свърши. Спасени ще бъдат единствено братята, защото те успяха да открият новия Месия...

— Но тя е мъртва — поклати глава Том. — А ти отново изпусна влака...

Кинжалът потъна в тила му, по кожата му се стече топла вадичка кръв.

— Тя ще възкръсне! — изръмжа с дрезгав от омраза глас Езекия. — Тя обладава силата за това!

— Не е така — отвърна ученият. — Гените не работят по този начин.

— Лъжец! — изсмя се презрително отецът. — Тя е вършила чудеса още като дете! Тя излекува язвата ми! Разбира се, че обладава силата!

— Но не може да я приложи върху себе си — отново поклати глава Том. — Съобщих ѝ го в деня на екзекуцията и от реакцията ѝ разбрах, че ми повярва...

Ножът потъна още по-дълбоко в тила му. Беше безсилен да направи каквото и да било. Опита се да отмести Езекия с помощта на меч, но дългото острие беше прекалено тежко. Тогава прибегна до друга тактика — остави меча притиснат между двамата и бавно освободи ръката си от ръкохватката. В следващия миг пръстите му стиснаха лявата китка на Езекия — там, където го беше улучил куршумът...

— Зная как действат гените — тихо промълви. — Вече ги

използвах, за да излекувам дъщеря си... – Пръстите му напипаха раната. – Инжектирах се с Христовите гени и сега те живеят в тялото ми...

Старецът направи опит да отдръпне ръката си, но хватката на Том беше желязна. Тялото му изведнъж потръпна от притока на енергия. Мускулите го заболяха, краката му започнаха да се подгъват. В следващия миг усети как ръката с кинжала на тила му започна да трепери. Езекия вече усещаше как лечебната сила се прелива в изтощеното му тяло...

После всичко свърши. Том се люшна към стената, а ръката на стареца бавно се отмести от тила му. Тежкия меч издрънча на пода, вдигайки ярки искри. Секунда по-късно се разнесе остро щракане и камерата се обля от ослепителна светлина. Присвил очи, той бавно огледа стените. Езекия беше близо до вратата, наведен над трупа на Мария. Набръчканото му лице беше бледо, в очите му се четеше омраза и страх.

– Мария беше права – просъска той. – Ти си олицетворение на злото и аз не трябваше да правя сделки с теб! Трябваше да ѝ позволя да те убие!

Това вече започваше да му идва до гуша.

– Не забравяй, че тя се опита да ме убие! – повиши тон Том. – При това не веднъж, а два пъти! И защо мислиш, че съм олицетворение на злото? Защото се опитвам да спасявам живота на хората?

– Но правиш това, без да се съобразяваш със законите на природата! – изръмжа Езекия. – В разрез с желанието на Бога!

– Няма Бог, няма закони на природата! – извика ученият. – Ако имаше, тези гени не биха се срещали толкова рядко!

Отецът се разсмя с див, маниакален смях.

– Все още не разбираш, нали? – презрително го изглежда той. – Все още не можеш да проумееш защо имаме огромното желание да те отстраним, много по-силно от желанието, с което отстранявахме обикновените грешници – разните там търговци на оръжие, пласъори на наркотици и създатели на порнография... Всички те бяха слаби, бяха отровени от света, в който живеем. Но твоята злокобна дейност в областта на генетиката заплашва да ПРОМЕНИ този свят, да го промени ИЗЦЯЛО! Дори сега, когато си успял по някакъв дяволски начин да вкараш в тялото си божествените гени, ти ПАК не разбираш колко си опасен!

Помещението се разтърси от нов трус, доста по-силен от предишните. Зад стената се разнесе грохот от падащи скали. Но Езекия не му обърна внимание.

– Ти имаш огромни познания, доктор Картър – продължи. – Според някои – дори гениални. Но за да бъдеш Бог, познанията не стигат. Трябва да притежаваш и МЪДРОСТ. Казваш, че ако има Бог, тези гени няма да са толкова редки. Но това не е истина. Я се опитай да си представиш един свят, в който ВСИЧКИ притежават тези гени? Свят, в който всеки може да лекува, свят, в който никой не умира от естествена смърт и болести. Представи си свят без прочистващите функции на нашето Братство. Един пренаселен свят, в който броят на хората нараства с такива темпове, че вместо в рай той се превръща в ад! Без жизнено пространство, с недостиг на храни, без уважение към живота и смъртта, разбира се, и без уважение към Бога! Една пренаселена с изгубени души пустиня, която предлага само едно: дълъг и изпълнен със страдания живот!

Без да изпуска кинжала, Езекия се отпусна на каменния под и положи главата на Мария в скута си. Остана така, без да обръща внимание на нарастващото бучене, идващо от земните недра. Том погледна вляво от себе си и видя въжената стълба, която изчезваше нагоре, в пукнатината на каменния блок. Бавно и внимателно започна да се придвижва към нея.

– Я ми кажи нещо друго, доктор Картър – спря го гласът на Дела Кроа. – Нима смяташ, че спасявайки дъщеря си – една незначителна капчица в човешкия океан – ти си получил правото да бъдеш Бог? Нима си въобразяваш, че можеш да създадеш ад на тази земя? На дъщеря ти е било писано да умре и ТРЯБВАШЕ да умре! Ти нямаш право да променяш това вечно правило, използвайки своята проклетата наука. Същото важи и за всички други, които си спасил от смърт преди проекта „Кана“...

Старецът изтощено млъкна.

Том не си направи труда да му отговаря, тъй като времето изтичаше. Пусна меча, хвана края на стълбата и започна да се изкачва. Гневът му се беше стопил. Не изпита нищо, когато се обърна да погледне за последен път сгърчената фигура на Езекия с главата на мъртвата Мария в скута си – една гротескна пародия на Микеланджеловата „Пиета“... Нищо, с

изключение може би на мъничко жалост към пропиления живот на този човек...

Чу първото съскане на газа, когато беше на петото стъпало, а тялото му почти се беше скрило в цепнатината. Погледна нагоре, но очите му срещнаха непрогледен мрак.

Стисна зъби и продължи да се изкачва. Прободената от Мария ръка го заболя, огнестрелната рана от Стокхолм също се обади. Раменете му се блъскаха в острите ръбове на цепнатината, кожата им се охлузи и започна да кърви. Но най-остра болка изпитваше в ставите и в напрегнатите до краен предел мускули. Толкова по-остра, колкото по-нагоре пълзеше...

Грохотът отдолу продължаваше да се усилва, съскането на газа – също.

Над главата му най-сетне се появи светлина. Най-сетне! „Дано имам сили да стигна до нея“ – рече си Том.

Внезапната експлозия под краката му беше оглушителна. Секунда по-късно в тунела врхлетя горещ вихър, откъсна го от стълбата и го понесе нагоре като перце. Главата му се блъскаше в острите ръбове на скалата, болка разкъса всеки милиметър от разнебитеното му тяло.

После болката милостиво се стопи и всичко изчезна.

Миг преди това Езекия Дела Кроа гледаше как Картър изчезва в процепа на скалата. Каменният под се тресеше под него, но той не му обръщаше внимание. В душата му се настани безметежно спокойствие. Нямахше значение, че ученият се опитва да бяга. В момента, в който новият Месия се пробуждаше, нищо нямаше да има значение... Защото когато Мария прокара ръка над Свещения огън, ще дойде и Страшният съд. Тогава ще бъдат наказани всички безбожници, включително и доктор Картър. А той, водачът на праведните, ще бъде спасен.

Намести главата на Мария в скута си, промени позицията на умореното си тяло. Сведе поглед към спокойното ѝ лице и се помоли необикновените ѝ очи да се отворят. Погали я по челото, спомни си първата им среща... Тогава тя беше толкова уязвима, толкова наранена от живота! Без никаква представа за великата мисия, която ѝ предстоеше...

После погледна ранената си ръка и душата му се изпълни с уважение. Доктор Картър наистина бе успял да открадне гените на Христос – това личеше по начина, по който зараства-

ше раната му. Но за Мария лъжеше! Мария бе РОДЕНА с тези гени и може да ги управлява! Затова щеше да се събуди, въпреки твърденията на онзи атеист! Да, щеше да се събуди, Езекия твърдо вярваше в това.

Скалата до него изведнъж се пропука, камерата се изпълни с остро съскане. Езекия уплашено извърна глава, точно навреме, за да види как една дълбока пукнатина се появява откъм нишата с мощите на Христос и бързо тръгва към него...

– Не! – изкрещя той. – Още не!

Но пукнатината продължаваше да криволичи към него, приемайки формата на обвинително насочен показалец.

Езекия се наведе и разтърси тялото на Мария.

– Събуди се, събуди се!

После я отхвърли от себе си и бавно стана на крака.

– Още не мога да умра! – извика той и вдигна треперещи ръце към небето. – Още не съм готов, НИЕ не сме готови!

Върхът на показалеца достигна мястото между разкрячените му крака, после земните недра се разтърсиха от оглушителна експлозия. От цепнатината изригна висок, ослепително бял пламък... „Това е най-красивата гледка в живота ми“ – помисли си Езекия. И това беше последната му мисъл преди Свещеният огън да изпепели съсухреното му тяло.

32

Централата на „Джиниъс“, Бостън

Четири седмици по-късно тъмночервеният мерцедес влезе в пустия подземен паркинг на „Джиниъс“ и зави по посока на първото място в редицата. Спирачките му рязко изскърцаха, тъй като шофьорът с изненада установи, че

мястото вече е заето от едно БМВ кабрио, цвят зелен металик.

Том Картър се погледна в огледалцето. Изгарянията по лицето му бяха заздравели, кожичката под тях вече започваше да губи розовия си цвят. „За такова обелване козметичните фирми вземат цяло състояние“ – беше се пошегувала Жасмин при изписването му от болницата преди три седмици. А той си даваше сметка, че е извадил огромен късмет. Според хората от екипа на Карин „коминът“ в скалата, в който го бе настигнала газовата експлозия, е бил точно толкова изгладен и прав, колкото да мине тялото му. Едно малко по-остро изкривяване и щеше да си остане там, сплескан като скакалец върху пътно платно. Но разгневената земя го беше изхвърлила от недрата си на няколко метра от най-ниската скала, милостиво приземявайки го върху сравнително мек участък от пустинния пясък. Краткото изригване на белия пламък пък беше ориентирало мъжете от екипа на Карин, току-що измъкнали се от подземния ад. Като по чудо участниците в операцията се бяха разминали само с трима ранени – един агент на ФБР и двама йордански войници. Но Братството даде жертви – освен Езекия и Бернар под скалните отломки остана и брат Хеликс...

Оцелелите членове на Вътрешния кръг отказаха да дават показания пред ФБР и това не беше изненада за никого. Трябваше да се задоволят с ареста на Гомора и изповедта на Езекия пред Том. Все още не беше ясно какви обвинения могат да бъдат повдигнати срещу живите членове на Вътрешния кръг, но според Карин никой от тях не представляваше пряка заплаха за учения. А редовите членове на Братството нито можеха да бъдат открити, нито идентифицирани. Нищо не сочеше, че те са в течение на заговорите и убийствата на ръководството. Самият Том пет пари не даваше за тях, стига да не се бъркат в живота му.

Слезе от колата и я заключи. През последните три седмици, обмислил събитията на спокойствие в болницата, той бе обиколил света поне четири пъти. Дългото пътешествие донесе добри резултати: почти всички, с които бе разговарял, одобриха по принцип плановете му. И още нещо, което също имаше значение: техният отклик го увери в правилността на решението, което бе взел. Но след тазвечершното

заседание – край. Пълна почивка. Ще вземе Холи и ще отидат някъде, където има слънце...

Прекоси тихото фойе и поздрави двамата нови пазачи. Пирамидата блестеше под лъчите на изгряващото слънце. Тук се чувстваше свободен, без ограниченията на стените и мрака. Прекоси холограмата на ДНК, въртяща се в средата на помещението, после се насочи към болничното крило. Надяваше се, че там ще открие потвърждение за правилността на избора, който бе направил.

Промъкна се в тихото помещение и махна с ръка на дежурната сестра, която му се усмихна зад бюрото. Малката лампа над нея беше единственият източник на светлина в здрача. Седемте пациенти кротко спяха в леглата си. Том се промъкна като призрак към тях, хвърляйки по един поглед към спокойните и отпуснати лица. Всички те бяха подложени на новата, все още експериментална терапия. Трима със сигурност щяха да бъдат излекувани, животът на четвъртия щеше да бъде значително удължен. Но другите трима нямаша този късмет и въпреки усилията на екипа положително щяха да умрат...

Освен ако ТОЙ не ги излекува...

Сведе поглед към дланите си, в съзнанието му изплуваха думите на Езекия:

... СВЯТ, В КОЙТО ВСЕКИ МОЖЕДАЛЕКУВА, СВЯТ, В КОЙТО НИКОЙ НЕ УМИРА ОТ ЕСТЕСТВЕНА СМЪРТ... ПРЕДСТАВИ СИ ЕДИН СВЯТ, В КОЙТО НЯМА ПОСЛЕДСТВИЯ ОТ НАШИТЕ ДЕЙСТВИЯ... ЕДИН АБСУРДНО ПРЕНАСЕЛЕН СВЯТ, КОЙТО ВМЕСТО В РАЙ СЕ ПРЕВРЪЩА В АД. БЕЗ ЖИЗНЕНО ПРОСТРАНСТВО, С НЕДОСТИГ ОТ ХРАНА, БЕЗ УВАЖЕНИЕ КЪМ ЖИВОТА И СМЪРТТА, БЕЗ УВАЖЕНИЕ КЪМ БОГА.

ПРЕТЪПКАНА ПУСТИНЯ ОТ ИЗГУБЕНИ ДУШИ, НА КОИТО ЖИВОТЪТ ПРЕДЛАГА САМО ЕДНО – БЕЗКРАЕН НИЗ ОТ СТРАДАНИЯ...

Нима старецът щеше да се окаже прав? Може би трима от тези хора без късмет наистина ТРЯБВАШЕ да умрат? Кой е той, за да им попречи? Не бива да заема мястото на Бога и да решава кой да живее и кой не... После се обади лекарят в

него. „След като можеш да спасиш даден пациент, ти трябва да го сториш!“ – заповяда му той.

Представи си, че на мястото на всеки от тези заспали пациенти е Холи, а той е техният баща, съпруг или син. Даде си сметка, че по отношение на седмината тук просто няма избор. Тръгна между тях, докосвайки ръцете и челата им, усещайки как засмукват енергията от дланите му. Но неспокойствието отказа да напусне душата му. Сега беше лесно, но довчера, по време на заседанието, трябваше да даде отговор на действително ВАЖНИЯ въпрос, да вземе окончателното, ГЕНЕРАЛНОТО решение...

Отмести се от леглото на последния пациент, махна на сестрата и се отправи към изхода. Как ли щеше да реагира тази жена, когато пациентите се събудят с видимо подобрение в състоянието си?

Излезе от болничното отделение и взе асансьора до втория етаж. Прекоси празната лаборатория „Мендел“ и отвори вратата на „Крик“. Жасмин седеше зад бюрото си, приведена над купчина документи. До лакътя ѝ се виждаше неизменната кутийка диетична кока-кола.

Обърна се към него, на устните ѝ се появи усмивка.

– Здравсти, непознати пътничко. Как мина последното ти пътешествие?

– Много добре. А ти с какво си се захванала толкова рано?

В усмивката ѝ се появи радостна възбуда, ръката ѝ потупа купчината папки:

– След успешното лечение на Холи ние с Джак решихме да систематизираме нещата и да подберем първите пациенти, на които ще инжектираме серума. Като не забравяме и това, разбира се... – Ръката ѝ вдигна някакъв документ от бюрото и го размаха като знаме: – Официална молба до ФАЛС за клинични експерименти... Джак вече я подписа, трябва ни само своят подпис, за да започнем работа!

Том свали сакото си и го понесе към закачалката до вратата. Ентусиазмът на Жасмин го разтревожи. Приблужи се до стъкления шкаф в дъното и преброи епруветките, всяка от които носеше етикет с надпис: СЕРУМ „СВЕТА ТРОИЦА“ – НАЗАРЕТНИ ГЕНИ. По всичко личеше, че никой не ги беше пипал по време на едномесечното му отсъствие. След

експериментите с мишките бяха тринадесет, а съдържанието на една от тях беше преминало в неговата кръв. Останаха дванадесет и това беше всичко. Дванадесет серума от Христовите гени за целия свят...

– А къде отиде здравословният ти скептицизъм, Жас? – попита той и отвори чекмеджето с етикетите. – Какво стана с религиозните ти предразсъдъци? Очаквах, че след излекуването на Холи ще обърнеш гръб на проекта „Кана“ и ще се заловиш с по-обикновени неща...

– Дълго мислих по този въпрос – отвърна след кратка пауза тя. – И стигнах до заключението, че не гените са превърнали Христос в Божи син... Той е станал Бог в очите на хората поради начина, по който е използвал тези гени и поради това, на което ни е научил... А в крайна сметка и поради начина, по който е умрял за нас... Гените от Назарет са най-великото откритие в областта на медицината, истински Божи дар и трябва да бъдат използвани като такива... Само си представи какво ще стане, когато получим разрешението на ФАЛС и пуснем новото лекарство на пазара. Започнем ли промишленото производство, ние...

– Чакай малко, Жас – прекъсна я Том. – Все още не сме решили дали ТРЯБВА да пуснем гените от Назарет за масова употреба... Но ти вече явно си убедена, че става въпрос за нещо наистина добро...

– Естествено. Нима имаш някакви съмнения в това?

Вече преброил етикетите, Картър насочи поглед към шкафа с резервните спринцовки. Те също бяха достатъчни и той доволно кимна. Ще може да събере всичко тихо и кротко, без да изписва материали.

– Ще ти кажа само едно, Жас – тихо промълви. – Нещата трябва да бъдат обсъдени много внимателно...

Жасмин не повярва на ушите си. Нима това беше човекът, който винаги бе казвал, че единственото ограничение пред нас трябва да е небето? Нима този човек я беше вдъхновявал при разработката на суперкомпютър, който разчита човешката ДНК с лекотата, с която касовите апарати в супермаркетите разчитат кода върху консерва с боб? Човекът, който я бе накарал да му повярва, да забрави религиозните си предразсъдъци, да му помага всеотдайно в търсенето на

Христовите гени, които в крайна сметка спасиха живота на дъщеря му?

Сега този човек, успял да превърне в действителност най-фантастичната си мечта, изведнъж казва „Почакай малко, Жас“ и явно е притеснен от постигнатото!

– Какво става, Том? – тихо попита тя. – Притежаваш уникална сила, буквално я държиш в ръцете си... Но в момента разполагаме с някакви мизерни дванадесет епруветки от тази сила. Трябва да я размножим, Том! Трябва да я направим достъпна за хората! ДЛЪЖНИ сме да им помогнем!

– Добре, но на кого точно ще помагаме? – спокойно я изгледа Том. – Или, ако използвам терминологията на Джак, на кого ще ПРОДАВАМЕ тази сила? Само на онези, които могат да си я купят, нали?

– Тук не става въпрос за пари! – изтръпна Жасмин.

– Съгласен съм – кимна той. – Не БИВА да става въпрос за пари. Но дори да пренебрегнем фактора алчност, пред нас продължават да стоят чисто икономическите проблеми. Ще ти дам само един пример: промишленото производство на серума ще доведе до банкрут почти всички големи фармацевтични компании в света, а ударната вълна от тези банкрути ще рефлектира върху цели отрасли на икономиката... Но да приемем, че МОЖЕМ да овладеем финансово-икономическите последици и да си зададем следващия въпрос: на кого ще предлагаме серума?

– Надявам се, на всички...

– На всички ли? Но това означава да изградим свят, в който всеки лекува всеки и никой не умира от естествена смърт...

– А защо не? – попита Жасмин и леко се намръщи, защото не можеше да разбере накъде бие Том.

– Защото светът ще се задъха от свръхнаселеност, защото животът ще се превърне в ад! Без жизнено пространство, с недостиг на храна, без респект към живота и смъртта!

Младата жена се намръщи още повече. Стори ѝ се, че тези думи не принадлежат на Том, че той ги е чул някъде и сега просто ги повтаря.

– Може би не трябва да го предлагаме на всеки – призна с лека въздишка тя.

– А на кого тогава?

– Не знам...

Наистина не знаеше. Изобщо не беше се замисляла за евентуалните негативни последици от създаването на чудотворния серум.

– Може би на хора, които най-силно се нуждаят от него – замислено изрече. – На хора от Третия свят...

– Защо? Защото там могат да спасят живота на повече хора? На стотици хиляди, а може би и на милиони?

– Може би...

– Но нали точно в тези страни има проблеми с изхранването? Нали именно те не могат да осигурят препитанието на своето непрекъснато нарастващо население? Имаш ли представа, че само пет процента от смъртността се дължи на катастрофи, убийства и самоубийства? А останалите деветдесет и пет? Серумът може да ликвидира не само болестите, които изпълват тази графа, а и самия процес на старене. Колко според теб ще се увеличи средната продължителност на живота?

– Никога не съм мислила по този въпрос – призна Жасмин.

– Тогава аз ще ти кажа: отчитайки факторите, които споменах – катастрофи, убийства и самоубийства, масовата употреба на серума ще доведе до средна продължителност на живота от около шестстотин години! Разбира се, някои от нас могат да бъдат прегазени от автобус в деня на своето раждане, но други ще живеят вечно... Помисли си върху това, Жас... Представи си какво означава шестстотин години живот...

Жасмин смутено поклати глава, опитвайки се да осмисли важността на тази информация. Том беше прав, разбира се. Нещата съвсем не бяха толкова прости. Погледът ѝ попадна върху формулярите за разрешително от ФАЛС и за патентоване на лекарството. Върху няколкото печатни реда, които щяха да стоварят върху нищо неподозиращото човечество тайната на вечния живот. На два пъти ѝ се стори, че е открила решението на дилемата, но после в главата ѝ изскачаха още въпроси без отговор, които я принуждаваха да замълчи...

Накрая вдигна глава и погледна Том, който се беше изправил пред стъкления шкаф и гледаше епруветките със серума. Той явно вече имаше отговори на тази въпроси. Отгово-

ри, които обясняваха и странното му поведение преди три седмици, когато, едва излязъл от болницата, се качи на първия самолет и отлетя Бог знае накъде... От време на време се чувстваше абсолютно безпомощна пред гениалния ум на този човек. Точно както се чувстваше сега...

– Предполагам, че вече си решил какво да правим с гените – тихо подхвърли тя.

– Да – хладно отвърна той.

– И мислиш, че не трябва да ги произвеждаме масово?

– Не преди да сме преценили всички последици – поклати глава той. – В дългосрочен план масовото производство може да се окаже вредно, а не полезно...

– Не ти е в характера да се тревожиш за проблеми, които имат нещо общо с естествения ред, установен от природата – отбеляза Жасмин.

– Може би не съм бил прав – сковано сви рамене Том. – Може би наистина съществува някакъв ред в хаоса...

Тя не можеше да повярва на ушите си.

– Имаш предвид Бога?!

– Едва ли – язвително се усмихна ученият. – По-скоро Майката -Природа...

Жасмин забарабани с пръсти по бюрото, помълча известно време, после вдигна глава:

– И тъй, маестро, какво ще правим с гените? Може би трябва да ги унищожим и да се държим така, сякаш изобщо не сме ги откривали?

– Това също е идея – сви рамене Том.

– Аз само се пошегувах! – възропта младата жена. – Не може да си мислиш за ЛИКВИДИРАНЕТО им, нали?

Той се усмихна, в сините му очи блесна вълнение.

– Наистина ли искаш да знаеш какво според мен трябва да направим с тези гени?

– Да.

– Тогава те моля да бъдеш тук довечера, точно в полунощ...

Точно в 23.56 часа колата на Жасмин спря пред затворения портал на „Джиниъс“. Надникна в прозорчето на будката на пазачите, но вътре нямаше никого. Отвори вратичката и понечи да слезе, за да си отвори с помощта на ДНК-

сензора, но в този момент металните крила безшумно се плъзнаха встрани.

Натисна педала на газта и резедавото БМВ се стрелна към стъклената пирамида на централната сграда, блеснала под лъчите на пълната луна. Спря пред главния вход и неволно потръпна въпреки топлата нощ. Сградата тънеше в мрак. Изключение правеше само входният вестибюл, в който светеше единствено контролният панел на охранителната система. Горе, на първия етаж, също имаше някаква светлина, която идваше откъм лабораторията „Крик“ и заседателната зала.

– Шантава работа – прошепна тихо тя, сякаш се опасяваше, че някой може да я чуе. Беше си тръгнала от работа сравнително рано, веднага след като се убеди, че няма да измъкне нищо повече от Том. Направи опит да убие времето си с разходка, но гените не излизаха от главата ѝ. Особено я безпокоеше реакцията на Том при предположението, че серумът може да бъде унищожен. „Това също е идея“ – бе казал той и в гласа му имаше ясно доловим сарказъм.

Какво ще ѝ покаже тази нощ, по дяволите? Единственото, което ѝ идваше наум, беше вероятността да присъства на унищожението на дванадесетте епруветки в лабораторния автоклав. Само при мисълта за подобна вероятност ѝ ставаше лошо. Продължаваше да си блъска главата в търсенето на такова приложение на гените, което ще ги съхрани и ще бъде полезно за хората. Но решаването на този проблем се оказва по-трудно дори от проникването в най-добре защитената програма на света. Резултатът до този момент беше една голяма и кръгла нула.

Отвори вратичката на колата и стъпи на чакъла на алеята. Главният вход беше отворен и тя влезе в полутъмното преддверие. Серпантините на рекламната холограма се виеха като змии. Вратите на болничното крило зад нея зееха. Жасмин тръгна натам, точетата ѝ звучно зачукаха по мраморния под. Вътрешността на чакалния тънеше в мрак и тя потърси електрическия ключ. В отделението също беше тъмно, не светеше дори в стаята на дежурната сестра. Очите ѝ бавно свикваха с мрака. Огледа леглата. Бяха празни, върху всяко от тях лежах акуратно сгънати одеяла и чаршафи. Сърцето ѝ ускори ход, краката я понесоха обратно към изхода.

Следобед беше забелязала някакво оживление тук, но не му обърна внимание. Но отлично знаеше, че в това крило се лекуват тежко болни хора, точно седем на брой.

Изнервена и уплашена, тя почти подскочи, когато вратата на асансьора изсъска и се отвори на две крачки от нея. Зърна Том и изпита толкова силно облекчение, че почти се хвърли на врата му.

– Благодаря, че дойде – усмихна ѝ се той, сякаш я бе поканил на най-обикновено барбекю.

– Какво става тук, Том? Къде е охраната?

– Исках да бъдем оставени на спокойствие – сви рамене той.

– А пациентите?

Том се усмихна и я побутна към асансьора. Натисна бутона за лабораторията „Мендел“ и каза:

– Официално всички пациенти са се поддали на лечението и се чувстват добре. Аз нямам никакво намерение да изразявам различно мнение. Двама вече са изписани, а останалите са прехвърлени в болницата „Масачузетс Джeneral“ за наблюдение и общи изследвания. Сигурен съм, че и те скоро ще си бъдат у дома.

– ТИ ли ги излекува?

Той се усмихна и кимна.

– Но никога няма да го призная... Сега най-важното е никой да не узнае, че обладавам дарбата. Сутринта малко се поотпуснах, но за в бъдеще ще внимавам...

– Това ли искаше да ми покажеш?

Асансьорът спря, вратите се отвориха.

– Не – поклати глава Том. – Това засяга само начина, по който реших да работя с гените у себе си. Ще прикривам чудотворните им свойства под маската на конвенционално лечение.

– А изобщо? Какво ще стане с гените в серума?

– Ела – усмихна се Том, побутна я към лабораторията „Мендел“ и сложи длан върху сканиращото устройство на ключалката.

– За миг си представи как действа серумът – започна той.

– Виралният вектор е предназначен да пренесе гените от Назарет в стволовите клетки на индивида. Това означава, че

въпросният индивид ще обладава лечителски способности докато е жив. Но той не може нито да се самоллекува, нито да предава дарбата си, а само да я прилага върху други хора. Гените не се имплантират в размножителните клетки и по тази причина не се предават по наследство. Те умират с носителя си и толкоз.

Жасмин го последва във вътрешността на лабораторията. Сензорите задействаха осветлението и тя примигна от ярката светлина на луминесцентните тръби. Вляво от нея се издигаше внушителната грамада на криогенната банка, нататък блестяха работните маси – безупречно чисти и отрупани с лабораторна техника.

– Но дарбата няма да умре, ако носителите владеят технологията за клониране на гените – възрази тя. – Или пък ако някой друг с подобни познания го стори – с тяхно позволение или без него...

Очевидно обмислил подобна възможност, Том кимна:

– Права си. За да контролираме разпространението на чудотворните способности, ние трябва да правим прецизен подбор на евентуалните носители, да бъдем сигурни, че техните способности ще бъдат запазени в тайна.

„Накъде бие?“ – запита се Жасмин, докато го следваше през празната и необичайно тиха лаборатория.

– Носителите трябва да бъдат хора с изключително чувство за отговорност – добави тя. – В противен случай неизбежно ще се стигне до злоупотреби. Те трябва да използват дарбата си само в краен случай и да не споделят нищо с никого...

– Нито пък да вземат пари – добави Картър. – Това би било най-опасната злоупотреба...

– Това го кажи на Джак!

– О, с Джак ще се оправим – засмя се Том. – Той ще разбере...

Преминаха през втора допълнително защитена врата и се озоваха в лабораторията „Крик“. Осветлението беше включено, очите на Жасмин механично се насочиха към хладилния шкаф. Полицата, върху която доскоро бяха подредени дванадесетте епруветки с готов серум, сега беше празна. „Исусе! – стресна се тя. – Той вече ги е унищожил!“

Наближиха стъклената стена, която разделяше лабора-

торията от заседателната зала, до слуха ѝ долетяха приглушени гласове. Обърна се към Том и понечи да го попита какво става, но той се усмихна и вдигна пръст към устните си:

– Не се безпокой, скоро всичко ще ти стане ясно...

Гласовете станаха по-ясни. Хората отвъд преградата говореха тихо, но с очевидно вълнение. Чувахе се английски в най-различни акценти – индийски, австралийски, руски, африкански, френски и дори японски... Какво, по дяволите, беше намислил Том?!

После видя лицата на присъстващите през ламинираното стъкло. Край масата бяха насядали около дузина мъже и жени. Пред тях имаше чаши с кафе и подноси със закуски, в дъното тихо бучеше геноскопът.

– Кои са тези хора?

– Положително ще познаеш някои от тях – отвърна Том и опря показалец в стъклото. Сочеше към един нисък тъмнокос мъж с големи и тъжни като на ловджийско куче очи, който оживено разговаряше с висока индийка, облечена в сари: – Това там е Жан-Люк Пети – лекарят, който пръв ми подхвърли идеята за „Кана“... Един добър и изключително отговорен човек, ако използвам твоя израз... Жената, с която разговаря, е доктор Митра Мукержи от Калкута. Познаваш я от миналогодишния семинар по проблемите на рака, който проведохме тук. Доколкото си спомням, я беше харесала, защото ми каза, че е изключително уравновесена...

Жасмин кимна все още озадачена, но наистина познаваше лицата на повечето от хората отатък стъклото. Някои от тях бяха истински знаменитости – доктор Джошуа Матватве, пионер в борбата срещу СПИН от Найроби; доктор Франк Холинс – изключително способен сърдечен хирург от Сидни; известният руски вирусолог професор Сергей Пастернак... Останалите също бяха отлични медици, Том ги познаваше добре и ценеше техните качества.

Понечи да попита какъв е поводът за това необичайно нощно заседание, после огледа масата и изведнъж всичко ѝ стана ясно. Местата около нея бяха тринадесет. Пред всички имаше по един комплект за писане в кожена подвързия и по още два предмета, единствено плотът пред председателското място беше празен. Именно двата предмета, акуратно подредени до кожените папки, я накараха да запне от изне-

нада и да усети как кръвта се качва в главата ѝ. Пред всеки от участниците имаше по една стерилна спринцовка, до която лежеше тънка, херметично запечатана епруветка. Напрягна взор и успя да разчете етикетите, акуратно залепени на всяка от тях. Те носеха имената на присъстващите.

— Ето с какво си се занимавал през последните три седмици! — възкликна Жасмин, опитвайки се да овладее гласа си. — Обикалял си света да търсиш дванадесетте апостоли!

Том се усмихна на определението ѝ и поклати глава:

— Предпочитам да ги наричам жури, а не апостоли... Жури, което ще взема решение за начините, по които да изпълняваме чудотворните гени. Тези дванадесет души живеят в различни части на света, повечето от тях са медицински лица. Но не всички... Общото между тях е само едно: аз уважавам всеки един от тях като личност и му имам пълно доверие...

Млъкна, хвана я за ръката и я поведе към вратата.

— Ето как виждам нещата... — продължи той. — Тези дванадесет души ще се събират в определено време и заедно ще обсъждаме развоя на събитията... Колко добро сме направили, къде сме сбъркали. После, с течение на времето ще решаваме и неизбежните проблеми, които ще възникнат... Например, дали да произвеждаме още серум, който да инжектираме във внимателно подбрани нови индивиди, или да запазим сегашния брой на носителите, като подменяме само онези, които умират... Разбира се, ако ефектът от този план е отрицателен, винаги може да вземем решение за неговото прекратяване... Само по този начин ще бъдем в състояние да държим нещата под контрол. Да вършим добрини, без да предизвикваме злото, както може би ще се изразиш ти...

Изправиха се на прага. Жасмин беше леко замаяна, вероятно защото не разбираше защо е тук. Присъстващите им отправиха любезни усмивки, после всеки зае мястото си пред надписаните епруветки.

— Том, вече разбрах какво си намислил — прошепна Жасмин и лекичко го подръпна за ръкава. — Не виждам смисъл да оставам повече тук...

Големите му сини очи се разшириха от изненада, после на устните му се появи усмивка.

— Мислех, че всичко ти е ясно — отвърна той. — Гените на Назарет ти принадлежат толкова, колкото и на всички ос-

танали... – Посочи свободното място на масата, вдясно от председателското.

Тя проследи ръката му и очите ѝ се спряха на спринцовката и тънката спруветка върху плота. На етикетчето с почерка на Том беше написано: „Доктор Жасмин Уошингтън“.

Картър зае мястото си и започна да говори още преди тя да осъзнае евентуалните последици от наличието на чудотворните гени в собственото си тяло:

– Добре дошли, благодаря, че се отзовахте на поканата ми. Предлагам да заемете местата си. Преди да преминем към конкретните въпроси, ще се обърна към вас с една важна молба...

ЕПИЛОГ

Три месеца по-късно

Високият мъж тромаво слезе от коня. Не го биваше в ездата, но до това забравено от Бога място можеше да се стигне само на кон. Би могъл да наеме и хеликоптер, разбира се. Под негово разпореждане се намираха неограничени средства, това личеше дори само от количеството на шифрованите банкови сметки в Женева. Но той искаше да огледа района дискретно, без да привлича вниманието. А за тази цел най-подходящ беше конят, с него беше достатъчно подвижен и анонимен...

Разгледа една стара карта, извадена от банковия трезор по указания от Водача, после внимателно огледа петте скални къса, които стърчаха от пясъка на пустинята. Слънцето немилостиво прежуряше, околността беше пуста, ако не се брояха четиримата мъже, които дълбаеха с лостове в подножението на средната скала. С това те се занимаваха вече два часа, неотклонно следени от високия човек на коня, но до този момент усилията им не даваха резултат.

Той беше разучил картата подробно, до последния детайл. Беше обиколил скалите с коня, сравнявайки реалните им разме-

ри с това, което сочеше картата. Символът на древния документ беше категоричен — това са скалите, това е мястото, на което трябва да се копае. Тук нищо не беше пипано в продължение на повече от хиляда години, но мястото би трябвало да е съхранено, би трябвало да бъде използваемо... При условие, че изчисленията на древните инженери са били точни, разбира се...

Повдигна широкополата панамена шапка и избърса потта от плешивата си глава. Очите му зад очилата с дебели стъкла примигнаха, краката го понесоха към копачите.

Един от тях изведнъж се изправи и извика нещо, но вятърът отнесе думите му. Гол до кръста, човекът размаха лоста над главата си.

Високият мъж се затича по нагорещения пясък.

— Открихте ли нещо? — задъхано попита той.

— Погледнете тук, отец Хеликс — отвърна голият и посочи към дъното на изкопаната дупка.

Той надникна в указаната посока, сърцето му ускори ритма си. На дъното на ямата се виждаше правоъгълен каменен блок, който очевидно играеше ролята на врата. Грабна лоста от ръцете на най-близкия работник, скочи в дупката и започна да разчиства камъка. Оказа се обаче, че това не е камък, а мека глина, прикриваща тайния вход. Няколко силни удара бяха достатъчни. Пред очите му зейна тъмен тунел.

— Факла! — заповяда той. — Запалете факла!

Един от братята — нисък и набит, с гъста черна брада, бързо се насочи към злонравната камила, тежко натоварена с багаж. Извади от дисагите три дълги самозапалващи се факли „Маглайт“ и се върна при изкопа. Хеликс грабна едната от тях и се спусна в дупката.

Пред очите му, танцуваща в светлината на факлата, се очерта някаква стръмна пътека. Тя се спускаше надолу, под ъгъл от четиридесет и пет градуса. От двете ѝ страни стърчаха заплашително остри скални отломъци. Перила липсваха, но на всеки десетина метра пътеката правеше остър завой. Там би се спряло тялото на онзи, който би имал нещастieto да се подхлъзне или да изгуби равновесие... Но Хеликс нямаше никакво намерение да пада върху острите скали.

— Внимателно! — извика той към двамата братя, които го последваха. — Не искам някой от вас да се стовари отгоре ми!

Въздухът беше застоял, мускулите на бедрата му се

напрягаха от опасното спускане. Но той не усещаше нищо.
ДЕСЕТ КРАЧКИ, ЗАВОЙ... ДЕСЕТ КРАЧКИ, ЗАВОЙ...
Направи опит да брои завоите просто за да потисне нетърпението, което го обземаше. Стигна някъде до четиридесет, после се отказа. Под краката му нещо проблесна точно в момента, в който вече беше сигурен, че никога няма да стигне дъното. Преглътна внезапно появилата се буца в гърлото и побърза да угаси факлата. Блясъкът остана, въпреки че наоколо се възцари непрогледен мрак. Това беше Огъня, това беше доказателството, че все още не е закъснял!

С нови сили Хеликс запали факлата и измина почти тичешком последните десетина метра от пътеката. Озова се на малка хоризонтална площадка, метър на метър. Пред очите му се появи каменна врата, встрани от нея стърчеше дебела греда. Не се наложи да използва този лост, тъй като вратата беше откrehната толкова, че да може да се промъкне. През процепа се виждаше белият пламък, по-ослепителен, отколкото го помнеше...

Хеликс изчака двамата мъже, които предпазливо слязоха по пътеката и задъхано се изправиха до него.

— Чакайте тук! — заповяда им той. — Ще проверя какво е положението и тогава ще ви повикам.

Обърна гръб на разочарованите им лица и се промъкна през процепа. Озова се в Стаята на спомените и за малко не пропадна в една грозна и разкривена пукнатина с ширина около двадесет сантиметра, която се виеше по каменния под. Свещеният огън гореше в противоположния ѝ край, на светлината му се виждаше някаква обгоряла купчина, издигаща се край насрещната стена. Хеликс знаеше, че отвъд тази стена се намират останките от Свещената пещера, сърцето му се сви при спомена как бе успял да се измъкне от нея в онзи ужасен момент и душата му се изпълни с благодарност към Бога...

Вдясно беше нишата със златното сандъче, което съхраняваше реликвите на Христос. И друг път бе влизал тук, но изобщо не бе забелязал тайната врата, която му осигури достъп до това свято място днес... Нима само преди четири месеца беше идвал тук за благовонните масла и балсами, с които обработи тялото на Мария?

Огледа вътрешността на камерата. Въжената стълба я нямаше, от нея беше останала само една овъглена следа на

стената. Пораженията бяха съвсем малки. За разигралата се тук драма свидетелстваха единствено почернелият таван и останките в близост до входа. И величественият меч, който по неизвестни причини лежеше на пода в средата на камерата с пречупен връх, надвиснал над дълбоката пукнатина...

Хеликс се отърси от вцепенението и предпазливо тръгна към овъглената купчина до вратата. Разгледа я и установи, че това са останките от човек. От мътно проблесващия рубин на един от почернелите пръсти веднага разбра на кого принадлежат те...

Наведе се, направи гримаса и измъкна пръстена. Избърса го в ризата си, в очите му се появи страхопочитание. Кърваво-червеният камък на Водача светеше с цялото си мрачно великолепие, недокоснат от огнената стихия, бушувала в тази пещера. Кръстът от бяло злато беше почернял, но други поражения нямаше. Постави го на безименния си пръст и с удовлетворение установи, че му е съвсем по мярка. Душата му запя.

Когато получи поста Пазител на Първата заповед, той беше уведомен, че е определен за наследник на Езекия Дела Кроа. Запознах го с всичко, което по право е достойние само на Водача: шифрованите банкови сметки на Братството, трезорите, в които се пазеха древните карти, списъците с личния състав, оригиналната документация, съдържаща правилата и целите на Братството. Но в хаоса преди четири месеца той не успя да ПОЧУВСТВА, че е встъпил в правата си. Това стана едва сега, когато сложи рубинения пръстен на ръката си. Това беше истинското коронясване. Свали очилата си, избърса ги в грубата материя на ризата си и едва тогава осъзна, че не вижда от сълзите, бликнали от очите му...

Овлaда се, изправи гръб и се приготви да повика двамата братя, които търпеливо чакаха отвън. В този момент забеляза и другата, по-малка купчинка пепел, която се издигаше на няколко сантиметра от обгорелите останки на Езекия. На върха ѝ белееше парченце плат.

Устата му пресъхна.

Погълнат от пръстена и от новия си пост като Водач на Братството на Второто пришествие, той за миг беше забравил най-важната, основната функция на този пост... Отпусна се на колене върху каменния под и внимателно разгледа купчинката. Беше пепел, подредена така, сякаш представлява

останки от напълно изгорял плат... Докосна я и тя се разпиля върху камъка, превръщайки се в ситен пращец... Внимателно повдигна парченцето плат с обгорели краища, което едва ли бе по-голямо от четири-пет квадратни сантиметра. Хеликс го поднесе към носа си. Миришеше предимно на изгоряло, но той моментално усети и нещо друго: аромата на ритуалните билки и балсами, който не можеше да сбърка с нищо друго на този свят...

Това късче плат беше единствената останка от плащеницата, която преди четири месеца бе подготвял със собствените си ръце.

Но от тялото, което бе увито в тази плащеница, нямаше и следа.

К Р А Й

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Действието на този роман се развива в близкото бъдеще, но голяма част от технологията, която се описва в него, е възможна и днес.

Генната терапия се прилага от години, също така от години действа и проектът „Човешки геном“, чиято цел е да идентифицира и класифицира всички гени в човешкото тяло. Този проект трябва да завърши в средата на последното десетилетие.

Геноскопът на Том Картър е плод на моето въображение, но в броя си от 25 август 1996 година „Сънди Таймс“ пише за създаването на „генетичен апарат, способен да предсказва продължителността на живота и вероятните заболявания на хората“. Този апарат е създаден в Америка за нуждите на фармацевтични изследвания и се нарича „генчип“. Той все още не е в състояние да разчита цялостния човешки геном, но на практика се явява предшественик на геноскопа.

Софтуерният продукт „ген-гени“ на Жасмин Уошингтън също има свой аналог: това е апаратът за идентифициране на престъпници по тяхната ДНК, създаден за нуждите на американските правоохранителни органи.

Науката се развива с невероятно бързи темпове. По време на своите предварителни проучвания аз се убедих в това. Често ставаше така, че търсех отговор на определени въпроси в бъдещето, но ги намирах в миналото.

Два от тях обаче продължават да ме измъчват и до днес:

Възможно ли е да открием биологично доказани останки от Христос? И ако това е възможно, какви ще бъдат последиците?

*Майкъл Корди
Лондон, декември 1996 г.*

За автора

Майкъл Корди е млад писател, работил доскоро в областта на маркетинга. „Чудото“ е неговият първи роман, издаден до този момент в двадесет и пет държави. Филмовата къща „Дисни“ е откупила правата за филмиране на романа срещу сумата 1.5 милиона долара. Корди живее в Лондон заедно със съпругата си Джени.